Copyright © 2002 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2003
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu THREE FATES
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokan, 2003 shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracováni Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7218-842-9

Danovi a Stacie:
Ať je goblén vašeho života protkán růžovými nitkami lásky, purpurovou barvou vášně, jemnou modří porozumění a zářivým stříbrem humoru.

ČÁST PRVNÍ

Splétání

Ó, jak složitá síť vzniká,
když učíme se intrikám.
Walter Scott

1

7. května 1915

Henry W. Wyley, blaženě nevědomý, že bude za dvacet minut po smrti, pozoroval oblý zadek mladé blondýnky a představoval si, jak ji do něj štípe.

Takové neškodné fantazírování nemohlo přece uškodit ani té dívce, ani Henryho manželce a Henry sám si alespoň přivodil tu nejlepší možnou náladu.

Tlustá kolena a vystouplé břicho si obalil dekou a po dobrém obědě teď vysedával na palubě vedle své Edith – jejíž zadek, bůh jí žehnej, byl jako bramborová placka – a užíval si výhledu na dívčino pozadí a šálku silného čaje.

Henry byl podsaditý muž, který se hlasitě smál a měl slabost pro ženy. Nepřipojil se k ostatním pasažérům, aby od zábradlí zahlédl chvějivé pobřeží Irska. Viděl ho přece mnohokrát. Krása travnatých útesů mu navíc mnoho neříkala. Patřil k zapřísáhlým měšťákům a dával přednost solidnímu betonu a oceli. V této chvíli ho víc než nějaký výhled fascinovaly čokoládové sušenky podávané spolu s čajem.

Zvlášť když blondýna už odešla.

Třebaže Edith neustále hartusila, aby se tak nepřecpával, zhltl požitkářsky další tři kousky pečiva. A Edith začala nanovo. Ke své škodě si zase odepřela sladkosti, které jí mohly zpříjemnit poslední minuty života. Takhle musela zemřít, jako celou dobu žila – ve starosti o manželova přebytečná kila a při smetání drobků z jeho košile.

Henry si ale chtěl užívat života. K čemu by mu pak taky bylo bohatství, kdyby si nesměl trochu dopřát? Hladu a bídy si kdysi užil dost.

Nebyl sice zvlášť hezký, ale o majetných mužích se říkalo, že jsou mohutní, a ne tlustí, zajímaví, a nikoliv ošklivý. Tohle absurdní rozlišení Henryho bavilo.

Onoho májového odpoledne před třetí hodinou vanul svěží vítr. Čechral Henrymu podivné černé tupé a vháněl mu červeň do tváří.

Henry byl pyšný na zlaté hodinky v kapse, rubínový špendlík v kravatě i pařížské šaty své drobné ženušky. Nemohl se sice rovnat Vanderbiltovi, který se také plavil přes Atlantik, ale jeho miliónky stačily na ubytování v tomhle plovoucím paláci, pomyslel si a zvažoval, zda si vzít další sušenku. Měl dost, aby zaplatil za prvotřídní vzdělání svých dětí, ale taky vnoučat.

A jízda první třídou pro něho přece jen znamenala víc než pro Vanderbilta, protože ten se s ničím jiným ani nesetkal.

Henry napůl ucha naslouchal plánům své ženy. No ano, budou zvát návštěvy a chodit do společnosti, až dorazí do Anglie. Ne, nebude trávit všechen čas s obchodníky a makléři, přikyvoval s úsměvem. Protože měl Edith i po čtyřiceti letech manželství upřímně rád, musel se postarat, aby se také dobře bavila.

Ale přece jen měl vlastní plány, které ho k téhle jarní plavbě přinutily.

Pokud všechno půjde hladce, získá brzy druhý Osud, malou stříbrnou sošku, po které dychtil od chvíle, kdy náhodou koupil první z údajné trojice.

O té třetí už si také něco zjistil a začne po ní pátrat, hned jak budou první dvě pohromadě. A pak, s touhle výjimečnou trojicí stříbrných panenek, z nichž každá stála balík samostatně, natož pak jako celek, se mu mezi starožitníky nikdo nevyrovná. Třeba by je mohl načas zapůjčit nějakému muzeu. Ten nápad se mu docela zamlouval.

TŘI OSUDY
VYPŮJČENO ZE SOUKROMÉ SBÍRKY
HENRYHO W. WYLEYHO

Edith bude mít své nové klobouky, promenády i večírky a on zase svůj životní úspěch.

Spokojeně si povzdechl a dopíjel poslední šálek čaje značky Earl Grey.

Felix Greenfield byl zloděj. Nestyděl se za to, ani se tím nepyšnil. Tak už to prostě chodí. A podobně jako pan Wyley věřil, že bude mít ještě tisíc příležitostí pokochat se pohledem na břehy Irska, Felix předpokládal, že zůstane zlodějem další dlouhé roky.

Nepokládal se sice za mistra mezi zloději, ale ovládal tuhle práci tak, že měl vždycky z čeho žít. Uměl v tom chodit, říkal si cestou ke kajutám první třídy v ukradeném stejnokroji stevarda, a mohl si dovolit plavbu třetí třídou zpět do Anglie.

V New Yorku mu totiž začala hořet půda pod nohama kvůli jedné zbabrané loupeži. Ne že by to zavinil sám, vůbec ne. Udělal prostě tu zásadní chybu, že k té práci poprvé přibral společníka.

Sáhl prostě vedle, protože jeho dočasný parťák také porušil základní pravidlo a sebral něco, co se nedalo dobře prodat. Mnich Dvoupivák byl chamtivec a nenechal ten safírový náhrdelník na pokoji. Pak se opil jako Dán – k čemuž mu stačila pověstná dvě piva – a ještě se tím vychloubal.

No, Dvoupivák se teď může chlubit muklům za katrem, jen to pivo už mu tam nikdo nosit nebude. Jen kdyby předtím poldům nevyžvanil jméno svého komplice…

A tak se tahle plavba víc než nabízela. Kde by se navíc mohl líp schovat než na zaoceánském parníku, velkém jako menší město?

Válka v Evropě a povídačky o tom, jak Němci útočí v britských vodách, ho sice trochu vyděsily, ale byly to přece jen vzdálené a neurčité hrozby. Newyorská policie a představa několika let za mřížemi mu přišly jako naléhavější problém.

Navíc nemohl uvěřit, že by se obří *Lusitania* na plavbu vůbec vydala, kdyby nějaké vážnější nebezpečí hrozilo. Tolik bohatých civilistů, zvláště pak Američanů, by si Němci určitě nedovolili ohrozit.

Na poslední chvíli tedy koupil lístek a ztratil se mezi cestujícími, zatímco mu poldové téměř dýchali na krk.

Protože se rozhodl ve spěchu, utratil za jízdenku všechny svoje úspory. Ale na tak luxusní lodi přece čekala spousta příležitostí, jak si přilepšit. Něco tady, něco tam, říkal si, a zase bude dobře.

Měl zájem hlavně o hotové peníze, protože ty nemohly nic zkazit.

V Henryho apartmá si Felix dlouze hvízdl. Páni, zasnil se na chvíli, tomuhle říkal cestovat ve velkém stylu.

O zařízení pokoje, kde stál, věděl sice stejně málo jako blecha o rodokmenu psa, kterému pije krev, přesto luxus dobře poznal.

Jen obývák byl větší než celá jeho kajutka s příslušenstvím, a co teprve ta ložnice?

Lidé, kteří tu spali, nevěděli nic o přecpaném prostoru, temných koutech a pachu třetí třídy. Ale snažil se nezávidět. Kdyby koneckonců neexistovali boháči, neměl by koho obírat.

Nesměl ztrácet čas zíráním. Byly skoro tři hodiny, a pokud se Wyleyovi budou držet svých zvyků, zajde si madam před čtvrtou do kajuty zdřímnout.

Felix začal obratně pátrat po penězích. Fajnoví lidé u sebe vždycky mají velkou hotovost, aby se mohli blýsknout.

Po chvíli objevil obálku s nápisem STEVARD a tučným spropitným a s úsměvem ji zastrčil do kapsy vypůjčené uniformy.

Do deseti minut našel ještě dalších sto padesát dolarů a drobné granátové náušnice, zapomenuté v hedvábné večerní kabelce.

Kazet se šperky se raději nedotýkal. Tím by si řekl o malér. Avšak při probírání zásuvek nahmátl cosi tvrdého v sametové látce.

S našpulenými rty se nechal ovládnout zvědavostí a samet rozbalil.

O umění nevěděl zhola nic, ale čisté stříbro poznal. Postavička ženy se mu vešla do dlaně. Byla oblečená do dlouhé řízy a v ruce držela cosi jako vřeténko, nebo tak nějak to Felixovi připadalo.

Měla hezkou tvářičku i postavu, takovou úhlednou, napadlo ho, třebaže se na jeho vkus zdála příliš chladná a vypočítavá.

Felix měl rád jednoduché a veselé paničky.

K sošce byl přibalený nějaký lístek s adresou a poznámkou: Kontakt na druhý Osud.

Felix se nad sdělením zadumal a ze zvyku si všechno zapamatoval. Až dorazí do Londýna, možná by na té adrese našel další kuře k oškubání.

Znovu sošku zabalil a chtěl ji vrátit na místo. Jenže najednou tam stál a nerozhodně ji obracel v rukou. Za celou svoji zlodějskou kariéru si nedovolil toužit po nějaké věci jen pro sebe.

Lup pro Felixe Greenfielda vždycky znamenal pouze způsob obživy. Ale teď trčel v luxusní kabině luxusní lodi, tušil, že ho čekají jen temné londýnské uličky, nebo dokonce vězení, a zoufale se mu zachtělo nechat si tu stříbrnou dámu pro sebe.

Byla tak… hezoučká. Vešla se do dlaně a její kov se mu v ní už pomalu ohříval. Taková drobnost. Kdo by ji postrádal?

„Nebuď hloupej," zabručel a zabalil sošku do sametu. „Seber prachy a upaluj."

Než ale stihl sošku vrátit na své místo, zaslechl cosi jako hromovou ránu. Podlaha se mu zachvěla pod nohama. Pak sebou loď smýkla ze

strany na stranu, až téměř ztratil balanc. Klopýtal ke dveřím stále se soškou v ruce.

Bezmyšlenkovitě ji zastrčil do kapsy kalhot a vyběhl na chodbu. Tam se s ním podlaha zvedla do výše.

Ten zvuk už nepřipomínal vzdálený hrom, ale úder obřího kladiva, které odněkud z nebes bušilo do lodi.

Felix se dal do běhu o holý život.

Ihned se však ocitl uprostřed pekla.

Přední část lodi klesla tak prudce, že to s ním hodilo na zem, až se otloukl o stěny úzké chodby. Ucítil krev v ústech. Pak zhaslo světlo.

Jeho první myšlenka byla: Ledovec! Vzpomněl si totiž, co zničilo velký Titanic. Ale za jasného jarního dne, tak blízko u břehů Irska nebylo něco takového možné.

Na válku a Němce vůbec nepomyslel.

Vyškrábal se na nohy a začal tmou klopýtat na palubu. Narážel do zdí, zakopával o schody, ale nakonec se s množstvím dalších lidí dostal nahoru. Tady se už spouštěly záchranné čluny a mezi výkřiky hrůzy bylo slyšet rozkazy, aby do nich urychleně nastupovaly ženy s dětmi.

Jak je to zlé? uvažoval Felix horečně. Jak zlé by to mohlo být, když je zelený břeh ještě stále na dohled? Než se tím stačil uklidnit, loď sebou znovu trhla a spuštěný člun se ve výšce převrátil a vysypal ječící pasažéry do vody.

Felix spatřil stovky zděšených, odřených i popálených lidských tváří. Paluba se teď proměnila v haldu trosek, pod nimiž zůstali uvěznění lidé. Někteří zoufale volali o pomoc, jiní už navždy umlkli.

Felix ucítil pach smrti.

Ženy k sobě tiskly děti a nemluvňata, plakaly a modlily se. Muži zoufale pobíhali kolem nebo se snažili vytahovat raněné zpod trosek.

V tom zmatku procházeli stevardi a stevardky a s podivným klidem rozdávali pasažérům záchranné vesty, jako by šlo o šálky s čajem, napadlo ho, ale pak jeden proběhl kolem něho.

„No tak, chlape, dělej, co máš, postarej se o lidi!“

Felixovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že má na sobě stále tu ukradenou uniformu, a jen o málo později mu došlo, že se doopravdy potápějí.

Sakra, pomyslel si, jak tam stál uprostřed té vřavy, všichni tady zhebneme.

Pak zaslechl výkřiky zezdola a prodral se k zábradlí. Na hladině poseté troskami se vznášela mrtvá těla a spousta lidí se snažila něčeho zachytit, jiní se topili.

Spatřil další spouštěný člun a uvažoval, jak by se do něho mohl dostat. Rozhodl se nejdřív vylézt výš, aby měl lepší rozhled a mohl přemýšlet. Musí ještě vydržet, než se procpe do záchranného člunu.

Cestou si všiml dobře oblečeného muže, jak nabízí záchrannou vestu plačící ženě.

Tak i mezi bohatými jsou hrdinové, podivil se. Taky si to mohou dovolit, uzavřel. Je každý zachraňuje jako první.

Paluba se znovu naklonila, až začal klouzat spolu s mnoha dalšími do míst, která už byla pod vodou. Felix natáhl ruku a hbitými prsty se zachytil zábradlí. Volnou rukou popadl jako zázrakem vestu, která se sesouvala po palubě dolů.

Divoce si pro sebe mumlal děkovnou modlitbu a začal si vestu oblékat. Znamení, je to znamení od Boha, že on má tohle všechno přežít, přesvědčoval se horečně.

Třesoucí se rukou zápasil s vestou, když si povšiml ženy, uvězněné pod převrácenými lavičkami. V náruči tiskla děťátko s andělskou tvářičkou. Neplakala ani nevolala o pomoc. Jen houpala dítě na rukou, jako by ho chtěla uspat.

„Marie, Matko boží.“ Proklel se za to bláznovství, ale začal se soukat přes zvednutou palubu a nadzvedávat lavičky, mezi nimiž se zaklínila.

„Mám zraněnou nohu.“ Nepřestávala hladit dítě po hlavě a na ruce se jí přitom zaleskly prsteny. Mluvila klidně, ale oči měla v šoku rozšířené, a Felix rozeznal stejnou hrůzu, jaká se zahryzla i do jeho vnitřností.

„Nemůžu chodit. Vzal byste mé dítě, prosím? Doneste ho do člunu, zachraňte ho.“

Na rozhodnutí měl jen zlomek sekundy. Zatímco kolem zuřilo hotové peklo, dítě se usmálo.

„Oblékněte si tuhle vestu, madam, a držte chlapce co nejsilněji.“

„Dáme to radši jemu.“

„Je na něho příliš velká, nepomohla by mu.“

„Přišla jsem o manžela.“ Promluvila znovu tím jasným, vzdělaným tónem, a přestože měla oči zamžené, dívala se upřeně na Felixe, zatímco jí strkal ruce do otvorů vesty. „Srazilo ho to do vody. Myslím, že je po smrti.“

„Ale vy ne, že ne? Ani chlapec ne.“ Ucítil vůni dítěte – pudr a nevinnost – a pak zas ten štiplavý pach strachu a smrti. „Jak se jmenuje?“

„Jmenuje? Steven. Steven Edward Cunningham třetí.“

„Tak teď dostaneme vás a Stevena Edwarda Cunninghama třetího do záchranného člunu.“

„Potápíme se, že?“

„Bohužel ano.“ Pomalu ji vláčel zpět k zábradlí. Plazil se a nehty zarýval do mokré, stále se naklánějící paluby.

„Drž se pevně maminky, Stevene,“ slyšel ji za sebou.

„Ničeho se neboj,“ šeptala dítěti, zatímco sotva popadala dech, jak se snažila sebe i děcko udržet. Těžké sukně už měla nasáklé vodou a ruce do krve odřené. „Musíš být statečný. A nepouštěj se maminky, ať se děje, co se děje.“

Zahlédl chlapečka, kterému nemohly být ani tři, jak visí na matčině krku. Zadíval se do její tváře a měl dojem, že tam v tu chvíli vidí odpovědi na všechny otázky na světě.

Stoly, židle a bůhví co všechno se přes ně sypalo z vyšších pater. Popotáhl ji o dalšího půl metru. „Ještě malý kousek,“ vydechl, aniž tušil, jestli je to pravda.

Něco ho silně uhodilo do zad, až jeho sevření povolilo, a ona se začala vzdalovat.

„Madam!“ zakřičel a hmátl do vzduchu, ale zachytil jen její hedvábný rukáv. Látka se utrhla a Felix ženě bezmocné pohlédl do očí.

„Bůh vám žehnej,“ vypravila ze sebe, objala pevně svého synka a zmizela kamsi přes okraj světa do moře.

Neměl ani čas zaklít, když se paluba vztyčila a on se nedobrovolně vydal za ní.

Ledová voda mu vzala dech. Oslepený a v šoku začal zuřivě kopat, aby se dostal na hladinu a znovu se zachytil lodi. Když se ale konečně poprvé nadechl, zjistil, že je hůř, než si představoval.

Všude bylo plno mrtvol. Sám trčel uprostřed ostrůvku nateklých, bílých tváří se strnulým výrazem a uši mu zaléhaly křikem tonoucích. Hladina byla poseta rozbitými čluny, nábytkem a bednami. Údy už mu začínaly tuhnout chladem, a tak se z mrazivé vody vyškrábal na jednu větší laťkovou bednu.

Odsud viděl, že je voda přecpána stovkami mrtvých těl, na nichž se odráželo jarní slunce. Felixovi se zvedl žaludek a začal zvracet vodu,

kterou vypil. Pak se vrhl směrem k napůl potopenému záchrannému člunu.

Mořský proud sice po chvíli rozehnal shluk těl, ale zároveň Felixe nemilosrdně táhl od člunu.

Zaoceánská loď, ten obří plovoucí palác, se mu potápěla přímo před očima. Nevyužité čluny z ní visely jako zbytečné hračky. Felix s úžasem zpozoroval, že na palubách jsou stále lidé. Někteří klečeli, jiní se zoufale snažili utéct před ledovou hladinou.

Sledoval, jak padají do vody jako hadrové panenky. Pak se velké černé komíny lodi začaly naklánět a padat k místu, kde plaval na rozbité bedýnce.

Jakmile rozrazily hladinu, nasály vodu spolu s lidmi.

Ne, takhle ne, pomyslel si a chabě kopnul nohama. Takhle by člověk umřít neměl. Ale moře ho vtáhlo do hlubiny. Začal bojovat s vodou, která jako by kolem něho vřela. Dusil se, polykal sůl, naftu a kouř. Narazil tělem do tvrdé stěny a pochopil, že je lapen v jednom z komínů jako krysa v pasti.

Pocítil bolest na plicích a pomyslel na tu ženu s chlapcem. Cítil, že už je zbytečné modlit se za vlastní záchranu, a tak v duchu poprosil Boha, aby ušetřil alespoň je.

Později ho napadlo, že se v tu chvíli cítil, jako když ho čísi ruce vytahují na vzduch. Komín se potopil a vyvrhl ho spolu s gejzírem sazí ven.

Na hladině Felix popadl první prkno a vysoukal se na něj horní polovinou bolavého těla. Položil si na něj hlavu, zhluboka oddechoval a tiše plakal.

Lusitania byla pryč.

Voda nad ní zurčela a plivala kouř. Plivala také mrtvoly, pomyslel si s hrůzou. Před pár vteřinami k nim patřil, ale Bůh ho ušetřil.

Sledoval to místo a snažil se zůstat při smyslech. Hladina se uklidňovala, až byla hladká jako sklo. Felix se z posledních sil posunul na prkně. Zaslechl křik racků, volání tonoucích a pláč těch, co zůstali na hladině.

Asi tady zmrzne, pomyslel si, zatímco střídavě ztrácel vědomí. Ale lepší než se utopit.

Chlad ho znovu probral z mdlob. Tělo měl docela ztuhlé a každý poryv větru mu přinášel novou bolest. Bál se pohnout, ale dotkl se alespoň promočeného saka uniformy. Bolest v něm vyvolala žaludeční

nevolnost Nejistou rukou si otřel tvář, ale uviděl, že ta vlhkost není voda, ale krev.

Třaslavě se zasmál. Tak co teda? Zmrzne, nebo vykrvácí? Možná se měl přece jen utopit. Teď už by to měl za sebou. Opatrně shodil sako – má něco s ramenem, pomyslel si nepřítomně – a otřel si jím tvář.

Už neslyšel tolik křiku. Stále se kolem něho ozývaly steny a modlitby, ale většina lidí, kteří se dostali tak daleko jako on, už ztichla navždy.

Felix se zadíval na tělo, které proplulo kolem. Chvíli trvalo, než rozeznal nateklou tvář pokrytou bezkrevnými ranami.

Ježíšikriste. Wyley.

Poprvé od začátku té hrůzy pocítil Felix tíhu předmětu v kapse kalhot. Předmětu, který ukradl muži, co vedle něj strnulýma očima zíral do nebe.

„Ty už to nebudeš potřebovat," zajektal Felix zuby. „Ale přísahám, že kdybych to tušil, těsně před smrtí bych tě neokradl. Je to jako rabovat hroby."

Vzpomněl si na svou náboženskou výchovu a sepjal ruce. „Jestli tady dneska umřu, slibuju, že se ti osobně omluvím. A jestli ne, zkusím se polepšit. Neříkám, že to dokážu, ale budu se snažit ze všech sil."

Znova ztratil vědomí a probudil ho až zvuk lodního motoru. Omámeně nadzvedl hlavu. Zamlženým zrakem spatřil obrys menší lodi a přes hukot v uších zaslechl hlasy mužů na palubě.

Chtěl zavolat, ale zmohl se jen na dýchavičné zakašlání.

„Já žiju." Jeho hlas slabě zašustil a ihned ho vzal vítr. „Já ještě žiju."

Necítil, jak ho něčí ruce vytahují na rybářský člun jménem Dan O'Connell. Byl ochromený chladem a bolestí, když ho balili do přikrývky a lili mu do krku horký čaj. Nepamatoval si nic a nikdy nezjistil ani jména mužů, kteří ho vytáhli z vody. K vědomí přišel teprve po čtyřiadvaceti hodinách od chvíle, kdy zájezdovou loď rozbilo torpédo, na úzké posteli v malém pokoji, kam proudilo oknem sluneční světlo.

Nikdy ale nezapomněl na první pohled, který se jeho očím naskytl.

Byla mladá a moc hezká. Měla mlhavě modré oči a na malém nose a oblých tvářích roztomilý shluk pih. Světlé vlasy jí držely na temeni

v poněkud volném uzlu. Usmála se, když na něho pohlédla, a rychle vstala ze židle, kde látala ponožky.

„Konečně. Jestlipak s námi tentokrát zůstanete?“

Zaslechl irský přízvuk a cítil, jak mu silná ruka nadzvedla hlavu. Voněla levandulí.

„Co…“ Zvuk jeho zestárlého hlasu ho vyděsil. V hrdle ho pálilo a hlavu jako by měl vycpanou špinavými hadry.

„Nejdřív si vezměte medicínu, kterou vám tady doktor nechal. Říkal, že máte zápal plic a na hlavě vám sešil velkou ránu. Taky jste si někde rozbil rameno. Ale z nejhoršího jste asi venku, pane. Odpočívejte a my se o vás postaráme.“

„Co se stalo? Loď…“

Její hezká ústa ztvrdla. „To ti mizerní Němci. Poslali na vás torpédo. Budou se smažit v pekle za všechny ty mrtvé lidi a děti.“

Přestože jí po tváři stekla slza, zkušenou rukou do něho vpravila lék. „Odpočívejte. Je zázrak, že jste přežil, protože tam zemřelo přes tisíc lidí.“

„Přes…“ Stiskl jí zápěstí a vytřeštil oči. „Přes tisíc?“

„Ano. Jste teď v Queenstownu a brzy se uzdravíte.“ Naklonila zpytavě hlavu. „Američan, že?“

Skoro, pomyslel si, protože břehy rodné Anglie neviděl už dvanáct let. „Ano. Potřeboval bych…“

„Čaj,“ přerušila ho. A kaši. Přešla ke dveřím a zavolala: „Mami! Probudil se.“ Ohlédla se k lůžku. „Za minutku jsem zpátky. Přinesu něco teplého k jídlu.“

„A kdo vlastně jste, prosím?“

„Já?“ usmála se jako sluníčko. „Meg. Meg O’Reileyová. Jste v domě mých rodičů, Pata a Mary O’Reileyových. A jste vítán, dokud se neuzdravíte. A vaše jméno, pane?“

„Greenfield. Felix Greenfield.“

„Bůh vám žehnej, pane Greenfielde.“

„Počkejte… Byla tam žena s malým chlapcem. Cunninghamovi.“

Zatvářila se lítostivě. „Seznamy se teprve sepisují. Podívám se do nich. Zatím klidně ležte, donesu ten čaj.“

Když odešla, obrátil tvář k oknu, ke slunci. A na stolku pod oknem spatřil peníze, které měl po kapsách, granátové náušnice a jasně zářící stříbrnou sošku.

Felix se rozesmál a smál se, dokud se jeho smích nezměnil v pláč.

Brzy se dověděl, že se rodina O'Reileyových živí rybolovem. Pat se svými dvěma syny tedy také zachraňoval tonoucí. Felix se seznámil s nimi i s Meginou mladší sestrou, jen nebyl první den s to všechny si zapamatovat. Až na Meg samotnou.

Lpěl na její společnosti jako na tom prkně na hladině, aby znovu neupadl do bezvědomí.

„Povězte, co o tom víte," požádal ji.

„Bude to pro vás těžké. Moc špatně se o tom mluví." Přistoupila k oknu a vyhlédla na městečko, v němž prožila celých svých osmnáct let. O zachráněné pečovali v hostinci i v domácnostech kolem. Mrtví, dej jim Bůh věčnou slávu, byli uloženi v dočasných márnicích. Někteří měli být pohřbeni na místě, jiní odesláni pryč. Valná většina jich ale našla hrob v moři.

„Sama jsem nemohla uvěřit, když jsem to slyšela," promluvila znova Meg. „Něco tak hrozného. Na moři bylo plno rybářů, kteří se k tomu místu okamžitě rozjeli. A další lodě vyrazily odsud. Ale většina už mohla nakládat jen mrtvé. Dobrý bože, některé jsem sama viděla, když je přivezli. Ženy, děti, polonahé muže, co sotva chodili. Někteří plakali, někteří jen zírali. Jako když se ztratíte. Říkali, že se ta loď potopila během čtvrt hodiny. Je to možné?"

„Já nevím," zašeptal Felix a zavřel oči.

Pohlédla na něho a doufala, že má dost sil slyšet i zbytek. „Mnoho jich zemřelo až tady. Na příliš vážná zranění. Navíc strávili dlouhé hodiny v té studené vodě. Seznamy mrtvých se rychle mění. Jejich rodiny musí prožívat hotové peklo. Opravdu o vás nemáme dát nikomu zprávu?"

„Ne."

Přešla k posteli. Ošetřovala mu rány a prožívala s ním jeho delirium. Do jejich domu ho přinesli teprve před třemi dny, ale oběma to už připadalo jako věčnost.

„Není to žádná ostuda, když zůstanete," promluvila tiše, „a nepůjdete na ten dnešní pohřeb. Jste ještě moc slabý."

„Musím tam jít." Zadíval se na vypůjčené šaty. Vypadal v nich drobný a křehký. Ale žil.

To ticho bylo až nadpozemské. Všechny obchody v Queenstownu zavřely. Děti se nehonily po ulicích, sousedé neklábosili na rozích. Pak se do ticha začaly ozývat zvony z věže kostela na kopci a tóny smutečního pochodu.

Felix věděl, že by ani za sto let nezapomněl na tichý a naléhavý rytmus pohřebního bubnu. Díval se, jak se slunce odráží na dechových nástrojích, a vzpomněl si, že se stejně zalesklo na lodním šroubu *Lusitanie*, než navěky sklouzla pod hladinu.

On sice přežil, pomyslel si, ale místo vděku cítil spíš vinu a zoufalství.

Se svěšenou hlavou postupoval s průvodem kněží, truchlících a nesených rakví tichými ulicemi ke hřbitovu. Trvalo téměř hodinu, než tam došli, a když pak spatřil tři společné hroby a chlapecký sbor se svíčkami v rukou, musel se vyčerpaně opřít o Meg.

V očích ho pálily slzy. Skrze ně zíral na malé rakve mrtvých dětí.

Naslouchal tichému pláči a slovům katolické i protestantské liturgie. Nic z toho se ho však nedotklo. V hlavě mu zněl, a tušil, že věčně bude znít, pláč tonoucích lidí, kteří volali Boha na pomoc. Ale nesmiloval se a nechal je zahynout hroznou smrtí.

Když Felix konečně zvedl hlavu a pohlédl přes ty strašné jámy v zemi, zahlédl obličej té ženy a chlapce z lodi.

To už se mu oči zalily slzami. Stékaly po tvářích jako déšť, když se prodíral davem k paní Cunninghamové. Padl na kolena před jejím pojízdným křeslem.

„Měla jsem strach, že jste to nepřežil.“ Vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Druhou měla uvězněnou v sádrovém krunýři. „Neznám vaše jméno, a tak jsem vás nemohla hledat v seznamech.“

„Vy jste naživu.“ Měla ránu na tváři a horečnatě růžový obličej. I nohu jí dali do sádry, jak si povšiml až teď. „A chlapec taky.“

Dítě spalo v náruči jiné ženy. Jako andílek, napadlo znovu Felixe. Klidně a nedotčeně.

Jeho zoufalství trochu polevilo. Alespoň ta jedna modlitba byla vyslyšena.

„Nepustil se.“ Začala tiše plakat. „Je to hodný chlapec. Ani na chvíli se nepustil. Zlomila jsem si při tom pádu ruku. Kdybychom neměli vaši vestu, utopili bychom se. Můj manžel…,“ pokračovala rozechvěle a pohlédla k hrobům, „toho vůbec nenašli.“

„To je mi líto.“

„Určitě by vám chtěl poděkovat.“ Vztáhla ruku a dotkla se nožky svého synka. „Moc ho miloval.“ Zhluboka se nadechla. „Jeho jménem vám tedy děkuji za záchranu našeho dítěte. Řekněte mi, prosím, jak se jmenujete.“

„Felix Greenfield, madam.“

„Pane Greenfielde,“ naklonila se a lehce ho políbila na tvář. „Nikdy na vás nezapomenu. A můj syn taky ne.“

Když ji odváželi pryč, držela hlavu vzhůru s tichou důstojností, že se až Felix zastyděl.

„Vy jste hrdina,“ ozvala se Meg.

Zavrtěl hlavou a co nejrychleji se vzdaloval od davu na hřbitově. „Já ne. To spíš ona. Já nejsem nic.“

„Jak to můžete říct? Slyšela jsem ji. Zachránil jste jí život a chlapečkovi taky.“ Doběhla k němu a rozčilené ho chytla záruku.

Setřásl by ji, kdyby měl sílu. Místo toho si znaveně sedl do vysoké trávy před hřbitovem a schoval tvář do dlaní.

„Ale jděte.“ Lítostivě k němu přisedla a sevřela ho do náruče. „No tak, Felixi.“

Nemohl myslet na nic jiného než na sílu ve tváři té mladé vdovy a nevinnost v chlapcově. „Byla zraněná a požádala mě, abych vzal její dítě a zkusil je zachránit.“

„Zachránil jste je oba.“

„Nevím, proč jsem to udělal. Snažil jsem se zachránit jen sebe. Jsem zloděj. Ty věci, co jste našla v mých kapsách, jsem ukradl. Zrovna ve chvíli, kdy loď dostala zásah. Myslel jsem jen na to, jak vyváznout živý.“

Meg poposedla a složila si ruce v klíně. „Dal jste jí svou záchrannou vestu?“

„Nebyla moje. Našel jsem ji. Nevím, proč jsem jí to dával. Zavalily ji lavičky a svírala dítě v náruči jako to jediné, co ji v té hrůze mohlo udržet při smyslech.“

„Mohl jste ji nechat být a starat se jen o sebe.“

Otřel si oči. „Chtěl jsem.“

„Ale neudělal jste to.“

„Sám tomu nerozumím.“ Pochopil jen to, že když ty dva uviděl naživu, něco se v něm navždy změnilo. „Ale pravda je, že jsem sprostý zloděj, co se na tu loď dostal jen proto, že utíkal před policajty. Okradl jsem člověka pár minut před smrtí. Tisíce lidí tam přišly o život a já to přežil. Co je to za svět, že ušetří zloděje a bere si děti?“

„Kdopak ví? Ale jedno dítě dnes žije, protože jste tam byl. A byl byste tam, kdybyste nekradl?“

Odfrkl si. „Lidi jako já můžou v první třídě jedině krást.“

„Tak vidíte.“ Vytáhla z kapsy kapesník a otřela mu slzy jako malému dítěti. „Krást se nemá. Je to velký hřích. Kdybyste si hleděl jen svého, ti dva by asi nepřežili. Jestli tedy hřích zachrání něčí život, zas tak hrozný hřích to není. A musím říct, že jste toho tak moc neukradl, když máte jen náušnice, sošku a pár amerických dolarů.“

Musel se usmát. „No, byl jsem teprve na začátku.“

Věnovala mu milý, přesvědčivý úsměv. „Hm, myslím, že na začátku jste právě teď.“

2

Helsinky, 2002

Byla docela jiná, než čekal. Znova si prohlédl fotografie na přebalu její knihy a na programu její přednášky – copak nikdy neskončí? – a musel uznat, že skutečnost se od nich výrazně liší.

V první řadě byla menší, než předpokládal. V šedém kostýmku působila dokonce křehce. A mohla si dovolit kratší sukni, protože ty její nohy nevypadaly vůbec zle.

Tváří v tvář se zdála mnohem méně přísná než na obálce knihy, třebaže jí brýle s kovovými obroučkami dodávaly vzhled intelektuálky.

Měla hlas jako zvon. Mluvila snad až příliš dobře, protože ho tou správnou dikcí uspávala. Ale za to spíš mohlo téma přednášky. On se sice zajímal o řeckou legendu – ale jen jednu jedinou. Bože dobrý, teď musel za hodinu vyslechnout průřez celou mytologií.

Narovnal se v židli a snažil se soustředit. Ani ne na konkrétní slova – bylo mu docela ukradené, jestli Artemis proměnila nějakého chudáka v jelena jen proto, že ji viděl nahou.

To jen dokazovalo, jaká jsou ženské, třebas bohyně, záhadná stvoření.

A doktorka Tia Marshová se mu zdála víc než záhadná. Vyrostla na penězích, mohla je přehazovat vidlemi a koupat se v šampaňském, ale ona se radši bez přestání pitvala v dávno zapomenutých řeckých legendách.

Dostalo se jí nejlepší výchovy a vzdělání, krev měla stejně modrou jako vodu v jezerech Kerry, a přesto teď přednášela v jednom finském sále nejspíš přesně totéž, co před pár dny ve Švédsku a Norsku, aby podpořila prodej své nové knihy v Evropě.

O peníze jí rozhodně jít nemohlo, uvažoval. Možná se jen ráda poslouchala. Jako mnozí jiní.

Podle toho, co zjistil, to byla jediná – svobodná, devětadvacetiletá – dcera newyorských Marshů a hlavně prapravnučka Henryho W. Wyleyho.

Wyleyho starožitnosti patřily už téměř sto let k nejvýznamnějším firmám v oboru. Nebylo tedy divu, že se potomek toho rodu zajímal

právě o řecká božstva. A on musí všemi způsoby zjistit, co slečna Tia ví o Třech osudech.

Kdyby byla přístupnější, napadlo ho, mohl by ji třeba svést. Při sexu toho lidi na sebe obvykle poví nejvíc. A tahle intelektuálka se mu zdála poměrně přitažlivá. Bohužel si nebyl jistý, co na takové typy nejlépe zabírá.

Zamračil se a znovu si prohlédl fotografii na zadní straně knihy. Zlaté vlasy na ní měla stažené do drdolu a strojeně se usmívala. Jako by ji někdo vybídl: Řekni sýr. Ten úsměv rozhodně nedorazil až k vážným, modrým očím.

Roztomile zašpičatělá brada by mohla připomínat elfí vílu, nebýt toho učitelského výrazu tváře.

Napadlo ho, že vypadá jako ženská, co by se potřebovala dosyta zasmát… nebo pomilovat. Jeho matka a sestra by mu takové řeči asi neodpustily, ale chlap měl snad právo na vlastní názor.

Nejlepší bude, rozhodl se, přistupovat k doktorce Marshové civilizovaně a obchodnicky.

Když se kolem rozezněl potlesk, mnohem nadšenější, než čekal, zaradoval se. Jenže vzápětí se posluchači začali hlásit s otázkami.

Otráveně pohlédl na hodinky a pak se opřel do židle, aby přečkal ještě její odpovídání. Protože pracovala s překladatelem, mohlo to trvat celou věčnost.

Všiml si, jak si Tia před touto částí sundala brýle a zamžourala jako sova. Pak zhluboka vydechla, jako plavec před skokem z vysokého můstku.

Vtom ho něco napadlo a také zvedl ruku. Vždycky je lepší na dveře zaklepat a ujistit se, že se pootevřou, než do nich rovnou kopnout.

Když mu pokynula, vstal a zářivě se usmál. „Nejdřív bych vám chtěl, paní doktorko, poděkovat za krásnou přednášku.“

„Och.“

Zamrkala a on si uvědomil, že ji překvapil jeho irský přízvuk. Aspoň věděl, co se dá ještě využít. Yankeeové se bůhvíproč nechávali okouzlit cizím přízvukem.

„Děkuji,“ odpověděla.

„Vždycky jsem se zajímal o Tři osudy a rád bych věděl, jestli mají podle vašeho názoru význam samostatně, nebo jen společně.“

„Moirae neboli Osudy jsou trojice,“ začala. „Každá soška má specifickou funkci. Klóthó přede nitku života, Lachésis ji odměřuje a Atropos střihá a ukončuje. Tři součásti,“ dodala a názorně zasunula

prsty do sebe, „jeden účel.“ Sevřela propojené ruce v pěst. „Samostatně by možná působily jako zajímavé ženy. Společně jsou mocnými a uctívanými bohyněmi.“

Přesně to chtěl slyšet, uvědomil si a posadil se. Přesně tohle.

Tia se cítila vyčerpaná. Když skončilo dotazování, ani nevěděla, jak doklopýtala do místnosti, kde měla rozdávat autogramy. Ani posilující opatření – melatonin, dieta, aromaterapie a cvičení – jí od únavy nepomohla.

Přesto vydržela až do Helsinek. A to přece něco znamenalo. Všichni se k ní chovali tak mile a se zájmem už od chvíle, kdy opustila New York.

Jak je to dlouho? pomyslela si, když usedla za stolek, chopila se pera a nasadila profesionální úsměv. Dvaadvacet dnů. To znamená, že už měla tři čtvrtiny martyria, k němuž se zavázala, za sebou.

Jak překonáte fobii? ptal se jí doktor Lowenstein. Tím, že jí budete čelit. Trpíte chronickou plachostí se záchvaty paranoické úzkosti? Tak předstupte před publikum. Uvažovala, jestli by Lowenstein poslal pacienta se strachem z výšek skočit z Brooklynského mostu.

Copak ji neposlouchal, když se mu svěřila, že bojuje se strachem z lidí? Nejspíš s klaustrofobií i agorafobií dohromady?

Asi ne. Trval na tom, že je pouze stydlivá a že má psychiatrické diagnózy nechat na něm.

Když k ní přistoupil první posluchač s notýskem a Tie se znovu sevřel žaludek, zatoužila, aby tam v tu chvíli doktor stál a ona ho mohla praštit.

Ale přece jen se to lepšilo, utěšovala se. Vždyť přestála přednášku bez utišujících léků i bez panáka whisky, který do sebe občas provinile obrátila.

Jenže přednášení se jí nezdálo tak strašné jako tyhle rozhovory z očí do očí. Když stála na stupínku, přece jen byla lidem vzdálenější a měla přesný plán, jak projít hesla Ananké až Zeus.

Ale když si lidé přišli pro podpis, očekávali spontánnost, srdečný přístup a proboha i kouzlo osobnosti.

Alespoň že se jí už netřásly ruce a hlas. To byl pokrok. Na první zastávce v Londýně ztuhla po přednášce strachy tak, že se sotva dopravila do hotelu, kde pak spolkla několik pilulek, aby tu hrůzu zaspala.

Bože, jak moc se toužila vrátit domů. Zalézt do svého luxusního doupátka v New Yorku a zavřít se na sto západů. Jenže dala slovo a teď plnila povinnosti.

Marshovi přece vždycky byli důvěryhodní.

A když už zvládla tři týdny, vydrží i ten poslední. Navíc teď už na nějakou nervozitu ze setkání s cizinci neměla sílu.

Se ztuhlým úsměvem přetrpěla celou frontu zájemců o podpis. Pak zvedla hlavu a pohlédla do zelených očí toho Ira, co se jí ptal na Osudy.

„Úžasná přednáška, doktorko," řekl znovu s tím rozkošným přízvukem.

„Děkuji. Jsem ráda, že se vám líbila." Natáhla se po jeho knize, ale on jí podával ruku. Zarazila se, ale pak přehodila pero do levé a nechala si gratulovat.

Proč si lidé pořád tak chtějí třást rukama? uvažovala. Copak nevědí, kolik bakterií se tím přenáší?

Měl teplou ruku a pevný stisk a držel ji tak dlouho, že jí rozpaky přejel mráz po zádech.

„Když už mluvíme o osudu," řekl s nenuceným úsměvem, „měl jsem opravdu štěstí, že jsem vás zastihl v Helsinkách, právě když mě sem zavedla obchodní cesta. Už dlouho vaši práci obdivuji," lhal bez mrknutí.

„Děkuji." Proboha, konverzace. Pravidlo první – nech je, ať mluví sami. „Jste z Irska?"

„Ano. Z hrabství Cork. Ale právě teď jsem na cestách, přesně jako vy."

„To ano."

„Cestování je skvělý zážitek, ne?"

Zážitek? přemýšlela. „Jistě." Zalhala pro změnu ona.

„Vidím, že vás zdržuju." Podal jí knihu. „Jsem Malachi. Malachi Sullivan."

„Těší mě." Pečlivým, ladným rukopisem se mu podepsala a rychle uvažovala, jak ten rozhovor nejlépe ukončit. „Děkuji, že jste přišel, pane Sullivane," řekla a vstala. „Doufám, že vám podnikání ve Finsku vyjde."

„To já taky, doktorko."

Ne, nebyla taková, jak čekal. Malachi musel rychle změnit přístup. Třebaže se zdála chladná, povýšená a trochu snobská, z jejího

uzardění a vyděšených pohledů jasně četl něco jiného, uvažoval, když postával na rohu a sledoval vchod do hotelu. Ona byla hlavně plachá.

Nechápal, za co se ženská s tučným kontem a významným postavením mohla stydět. Ale po světě chodí různé typy.

Stejně by se mohl ptát, proč se rozumný člověk s urovnaným životem a slušným příjmem žene do Helsinek s nadějí, že ho úplně cizí ženská dovede k pokladu, který možná vůbec neexistuje.

Na to se také nedalo snadno odpovědět. Ale kdyby musel, byla by odpovědí asi rodinná čest.

Ne, to není celé. Další důvod viděl v tom, že kdysi držel Osud v ruce a nebude mít klid, dokud ho znova neuvidí.

Tia Marshová měla spojitost s jeho minulostí a možná i budoucností. Zadíval se na hodinky. Za chvilku se tudíž pokusí o další krok.

Zaradoval se, když se jeho předpoklad potvrdil. Tia jela z univerzity přímo do hotelu. A sama, říkal si, když ji viděl vystupovat z taxíku.

Ploužil se opatrně po chodníku a zvedl hlavu, teprve když pohlédla k hotelu. Znovu se ocitli tváří v tvář.

„Doktorko Marshová!“ Do úsměvu přesně namíchal překvapení a obdiv. „Tak vy taky bydlíte tady?“

„A, pan Sullivan.“ Jeho jméno si zapamatovala. Ve skutečnosti dokonce přemýšlela, jak byl atraktivní, zatímco si v taxíku mazala dlaně antibakteriálním krémem.

„Je to pěkný hotel s dobrou obsluhou, že?“ Odvrátil se, jako by jí chtěl přidržet vstupní dveře, ale pak se zarazil. „Doktorko, snad se neurazíte, ale mohl bych vás pozvat na drink?“

„Já…“ Zatmělo se jí před očima. Už v taxíku si totiž představila, jak s ním prožívá krátkou aférku, během níž duchaplně konverzuje. „Já ale nepiju,“ vypravila ze sebe.

„Ne?“ usmál se. „Tak to jsem přišel o první záminku, jak pozvat zajímavou a atraktivní ženu na schůzku. Dala byste přednost procházce?“

„Prosím?“ Nějak jí to nedocházelo. Přece ji vážně nebalil? Ona nebyla typ, na který by se lepili uhrančiví cizinci se svůdným přízvukem.

„Letní slunce v Helsinkách má svůj půvab.“ Využil jejího šoku a jemně ji za ruku odváděl od vchodu do hotelu. „Už je po půl desáté a

přitom jasno jako ve dne. Škoda přijít o takový večer, ne? Už jste si zašla do přístavu?“

„Ne, já…“ Zmatená novou situací se ohlédla zpět k hotelu. Samota. Bezpečí. „Měla bych spíš…“

„Nebo snad ráno odlétáte?“ Věděl dobře, že ne, ale byl zvědavý, jestli mu zalže. „To ne. Jsem tady až do středy.“

„Prima. Dovolte, abych vám nesl ten kufřík.“ Přehodil si popruh od zavazadla přes rameno, a třebaže ho tíha překvapila, nedal na sobě nic znát. „Musí to být zajímavá práce pořádat přednášky v zemi, jejíž jazyk neovládáte.“

„Měla jsem překladatelku.“

„Ano a mluvila dobře. Ale stejně je to zajímavý úkol, ne? Neudivuje vás, že se tu tak zajímají o antiku?“

„Mezi řeckými a severskými mýty je jistá podobnost. Taky tu znají bohy s lidskými vlastnostmi i slabostmi, dobrodružné, sexuchtivé i zrádné.“

A kdyby ji nechal, zase by sklouzla do přednášení. „No jistě. Vždyť já taky pocházím ze země, která si cení své mytologie. Byla jste někdy v Irsku?“

„Jen jednou jako dítě. Ale nepamatuju se na to.“

„Škoda. Musíte se tam někdy vrátit. Není vám chladno?“

„Ne, je mi fajn.“ Jakmile to vyřkla, došlo jí, že se měla vymluvit na zimu a vrátit se. Navíc z něho byla tak zmatená, že přestala sledovat, kam jdou, a nezapamatovala si cestu do hotelu. Ale tu přece snadno najde, uklidňovala se. Ulice tu byly rovné, široké a na desátou večer nezvykle plné lidí. A to sluneční světlo na ni opravdu zapůsobilo.

Doteď se vlastně kolem sebe vůbec nedívala, uvědomila si. Nezašla si na nákupy, na procházku nebo jen posedět nad kávou u jednoho z těch malých stolků na ulici.

Plnila jen své povinnosti, jako v New Yorku, a pak se schovávala v pokoji.

Připadala mu jako náměsíčník, který se náhle probudil z transu. Paži, za niž ji držel, měla pořád ztuhlou, ale věřil, že už se mu nevytrhne. Asi ji uklidnilo to množství lidí, uvědomil si, turisté, co si užívali nekončícího dne.

Na náměstí hrála hudba a dav tady zhoustl. Malachi lidi obešel a vedl Tiu směrem k přístavu. U temně modré vodní plochy poseté červenobílými loďkami se do nich opřel lehký vítr a ona se poprvé uvolněně usmála.

„To je krása.“ Musela zvýšit hlas, aby ji bylo přes hudbu slyšet. „Dokonalý výhled. Chtěla jsem jet ze Stockholmu na trajektu, ale bála jsem se, že mi na lodi bude zle. Zas bych mohla říkat, že mi bylo špatně na Baltu, a to taky není málo.“

Zarazilo ji, jak se rozesmál. Málem zapomněla, že mluví s cizím člověkem. „Zní to hloupě, co?“

„Ne, rozkošně.“ Samotného ho překvapilo, že to myslí upřímně. „Tak zkusíme to, co Finové v tuhle dobu dělávají?“

„Berou saunu?“

Zasmál se znova, nechal ruku sklouznout dolů a propletl si i ní prsty. „Ne, pijí kafe.“

To nemohla být pravda. Ona přece neseděla na zahrádce pouliční kavárny, v cizím městě tisíce kilometrů od domova, kde slunce ani v jedenáct nezapadlo, a nepovídala si s cizincem tak neskutečně přitažlivým, že měla sklon se ohlížet, jestli nemluví na někoho jiného za ní.

Kaštanové vlasy mu vlály kolem hlavy ve vytrvalém větru a občas se zaleskly na slunci. Měl hladkou, úzkou tvář s náznakem prohlubní. Jeho hbité, pevné rty se občas usmály tak, že by se každé ženě zrychlil tep.

Na ni to rozhodně zabíralo.

Oči mu rámovaly husté černé řasy a výrazné obočí. Ale uhranul ji hlavně těma očima. Byly totiž zelené jako letní tráva, se zlatavým kroužkem kolem zornice. A pokaždé, když promluvil, se na ni se zájmem upřely.

Ne že by na ni muži občas zaujatě nehleděli. Nakonec nebyla žádná Gorgona, připomněla si. Jen se dožila skoro třiceti let, aniž by se na ni někdo díval jako tenhle Malachi Sullivan.

Měla by být nervózní, ale nestalo se. Asi proto, že jí připadal jako džentlmen každým coulem – chováním i oblečením. Mluvil lehce a sebejistě a šedý obchodnický oblek mu skvěle seděl.

Její otec, který módní trendy pečlivě sledoval, by z něho měl asi radost.

Dopíjela druhý šálek kávy bez kofeinu a přemýšlela, jaká souhra náhod jí ho přihrála do cesty.

Mluvili znova o Třech osudech, ale to ji obtěžovalo míň než rozhovor o osobních věcech.

„Vlastně ani nevím, jestli je to útěšné nebo strašidelné, myslet si, že náš život od začátku ovlivňují tři ženy.“

„A to nejen jeho délku,“ dodala Tia a spolkla pokušení vysvětlovat, jak je cukr škodlivý, když si do kávy nasypal plnou lžičku. „Taky jeho význam, protože ony nadělují dobro a zlo spravedlivě. Člověk se jen musí rozhodnout, jak ho použije.“

„Takže nejsme docela naprogramovaní?“

„Všechno je otázkou naší vůle nebo nedostatku vůle.“ Trhla rameny. „A každý čin má své následky. Třeba nejvyšší bůh Zeus, mimochodem docela proutník, zatoužil po Thétis. Sudičky mu ale prorokovaly, že s ní zplodí syna, který bude slavnější a mocnější než on sám. A tak se Zeus Thétis radši vzdal.“

„Jen pošetilý chlap se vzdá ženy jen proto, co by se mohlo jednou přihodit.“

„Vsak si tím nepomohl. Thétis pak přece porodila Achilla. Kdyby dal přednost lásce před ambicemi, vzal si ji a byl hrdý na to, co jeho syn dokázal, třeba by dopadl jinak.“

Kraci, jak vlastně ten Zeus skončil? vzpomínal marně Malachi, ale radši se jí na to nezeptal. „Takže si zvolil svůj osud tím, že se podíval do svého černého nitra a představil si, že mu jeho nenarozené dítě bude podobné.“

Ta odpověď ji mile překvapila. „Možná. Nebo by se taky dalo říct, že k nám minulost vysílá svoje vlny. A když se zabýváte mytologií, každý krok na téhle půdě rezonuje ještě v těch, co přijdou po nás. Jde to z generace na generaci.“

Měla nádherné oči, když se člověk díval dost zblízka. Tak průzračné a dokonale modré duhovky. „A s lidmi je to asi stejné, ne?“

„Asi ano. O tom je vlastně ta moje kniha. Osudu neunikneme, ale můžeme na něm zanechat svoji stopu, obrátit ho na svou stranu, nebo proti sobě.“

„Mám dojem, že jsem svému osudu pomohl právě tím, že jsem se v tuhle dobu vydal právě na tohle místo.“

Cítila, jak jí horkost stoupá do tváří a zvedla šálek s kávou, aby to zakryla. „Ještě jste mi neřekl, v čem obchodujete.“

„V loďařství.“ Byla to téměř pravda. „Rodinný podnik už po mnoho generací. Osudová volba,“ nadhodil ledabyle, ale sledoval ji jako jestřáb králíka. „Když považíte, že můj prapraděda přežil zkázu *Lusitanie*.“

Udiveně vzhlédla a položila hrnek s kávou. „Vážně? To je zvláštní. Můj na Lusitanii zahynul.“

„Opravdu?“ Jeho údiv byl dokonale sehraný. „Tomu tedy říkám souhra náhod. Co když jeden druhého znali, Tio?“ Dotkl se její ruky, a protože neucukla, nechal ji tak. „Začínám věřit na osudová setkání.“

Cestou zpátky do hotelu Malachi zvažoval, co ještě prozradit a jak to podat. Nakonec se rozhodl nespěchat. Kdyby o soškách začal příliš brzy, mohla by si všimnout, že je těch náhod až příliš.

„Máte něco v plánu na zítřek?“

„Na zítřek?“ Ještě se nevzpamatovala z dneška. „No, ani ne.“

„Tak co kdybych vás vyzvedl kolem jedné. Zajdeme na oběd,“ usmál se a vstoupil s ní do recepce. „Uvidíme, kam nás to dovede.“

Původně chtěla balit, zavolat domů, pracovat na nové knize a trochu cvičit pro uvolnění.

Ani nevěděla proč.

„To bude fajn.“

Skvělé, pomyslel si. Dopřeje jí trochu romantiky a dobrodružství. Výlet na moři? Rozhodně se konečně zmíní o stříbrné sošce. U pultu požádal o klíč od svého i jejího pokoje a pak ji rychle odváděl k výtahu.

Teprve když se za nimi dveře zavřely, pocítila záchvěv paniky. Co to vyvádí? A o co se snaží on? Klidně stiskl tlačítko jejího patra.

Uvědomila si, že porušila všechna pravidla z knihy *Příručka pro ženy na cestách*. Zbytečně přišla o 14 dolarů a všechny ty hodiny strávené jejím čtením. Znal číslo jejího pokoje a věděl, že přijela sama.

Nejspíš ji teď zatlačí dovnitř a znásilní nebo zavraždí. Nebo… nebo si udělá otisk klíče a vleze k ní někdy později.

A to jen proto, že se dost nesoustředila na kapitolu číslo dvě. Odkašlala si. „Vy máte taky pokoj ve druhém?“

„Hmmm? Ne. V šestém. Ale doprovodím vás ke dveřím, jak by asi očekávala moje matka. To mi připomíná, že jí musím přivézt nějaký dárek. Něco skleněného třeba. Možná byste mi mohla pomoct s výběrem.“

Při zmínce o matce se trochu uklidnila. „Já přece netuším, co má ráda.“

„Ona má radost ze všeho, co dostane od svých dětí,“ pokračoval, když se výtah otevřel. „Dětí?“

„Mám bratra a sestru. Gideona a Rebeccu. Bůh ví proč nám dala biblická jména.“ Přistoupil k jejím dveřím, vsunul klíč do zámku a odemkl. Pak dveře pootevřel a ustoupil.

Zaslechl, jak úlevné vydechla, a musel se v duchu usmát. Snad proto ji ještě vzal za ruku. „Musím poděkovat vám i bohyním osudu za nezapomenutelný večer.“

„Taky se mi to líbilo.“

„Takže naschle zítra.“ Zadíval se jí do očí a lehce se rty dotkl její ruky. Zachvění mu polichotilo.

Plachá, jemná a sladká. A přitom vzdálená jeho oblíbenému typu jako měsíc od slunce. Ale to neznamenalo, že by chlap občas nemohl ochutnat něco nového.

Tak možná zítra.

„Dobrou noc, Tio.“

„Dobrou noc.“ Trochu uzardělá couvala přes práh do pokoje a ještě chvíli mu hleděla do očí.

Pak se obrátila a zaječela.

Prodral se před ni jako střela. Za jiných okolností by musela jeho hbitost a odvahu obdivovat, ale teď se jen zoufale rozhlížela po zdevastovaném pokoji.

Všude se válelo její oblečení, rozřezané kufry, obrácené zásuvky i postel. Spatřila rozsypanou šperkovnici s rozpáraným polstrováním.

Stolek před sedačkou našla rovněž převrácený a laptop, který na něm měla, zmizel.

„Sakra!“ ulevil si Malachi. Dokázal ale myslet jen na to, že ho ta čubka zase předběhla.

Zuřivě se otočil, ale při pohledu na Tiu spolkl další kletby. Tvář měla bílou jako křída a oči skelné šokem.

Tohle si nezasloužila, napadlo ho. A nepochyboval o tom, že to na ni svým pronásledováním přivolal.

„Radši se posaďte.“

„Cože?“

„Sedněte si,“ poručil a dotáhl ji ke křeslu. „Zavoláme ochranku. Dokážete poznat, jestli něco zmizelo?“

„Můj počítač.“ Snažila se popadnout dech, ale nedařilo se. Poznala začínající astmatický záchvat a sáhla do kabelky pro inhalátor. „Můj laptop je pryč.“

Zamračil se a sledoval, jak nasává vzduch přes přístroj. „Co v něm bylo?“

Mávla rukou. „Moje práce,“ vyrazila ze sebe po několika nadechnutích. „Nová kniha. E-maily a účty.“ Znovu zahrabala v tašce.

„Ale knihu mám někde tady na disketě.“ Místo ní vytáhla lahvičku s pilulkami.

Malachi jí vzal léky z ruky. „Co je to?“ Přečetl si etiketu a zamračil se ještě víc. „Tohle teď nepotřebujete. Hysterie vás nepřepadne.“

„Že ne?“

„Ne.“

Cítila, jak se jí v panice stahuje hrdlo. „Myslím, že jste to neodhadl.“

„Nechte toho, stačí jen zhluboka dýchat.“ Dřepl si před ni a snažil se zachovat trpělivost. „Podívejte se na mě a pomalu dýchejte.“

„To nejde.“

„Ale jde. Nejste přece zraněná. Jen vám tu někdo udělal binec.“

„Někdo se mi vloupal do pokoje.“

„Ano, ale už je to pryč. Polykáním sedativ se to nespraví. Co pas, důležité doklady a cennosti?“

Protože ji nutil přemýšlet, napětí v prsou trochu povolilo. Zavrtěla hlavou. „Pas nosím u sebe a nic cenného si na cesty neberu. Ale ten laptop…“

„Koupíte si jiný, nebo ne?“

Takhle na to mohla jen kývnout. „Ano.“

Vstal a šel zavřít dveře. „Chcete tedy volat ochranku?“

„Jistě a taky policii.“

„Radši si to rozmyslete. Jste v cizí zemi. Policie vás připraví o spoustu času a nejspíš se to dostane i do tisku.“

„Ale… někdo tady přece kradl.“

„Asi byste si měla probrat svoje věci.“ Mluvil klidně a věcně. I jeho matka tak nejlépe zvládala rozbouřené emoce svých dětí. A co je hysterie jiného než výbuch emocí?

„Zkuste zjistit, co přesně zmizelo.“ Rozhlédl se a pak špičkou boty nadzvedl bílý přístroj na podlaze. „Co je tohle?“

„Čistička vzduchu.“ Když ji zvedl a odložil na stůl, Tia rozechvěle vstala. „Nechápu, proč by tohle někdo dělal jen kvůli počítači.“

„Třeba doufali, že najdou víc.“ Zamířil ke dveřím do koupelny a nahlédl dovnitř.

Už dávno si uvědomil, že by Finové za své luxusní koupelny zasloužili medaili. Ta její byla prostornější než jeho, ale ani on si nemohl stěžovat.

Vyhřívané dlaždice, vana s tryskami, nádherná sprchová baterie a osušky velké a silné jako deky. Na dlouhé, obkládané polici spatřil

tucty krabiček s přírodními léčivy a vitamíny. Kromě toho elektrický kartáček, cestovní svíčku a antibakteriální krém. Pak ještě pilulky s názvem Antistress a osm lahví minerální vody.

„Vy asi budete případ, co?“

Promnula si dlaní tvář. „Cestování je stresující a zatěžuje organismus. Trpím alergiemi.“

„I teď? Co kdybych vám pomohl trochu tady uklidit a vy si pak vezmete jednu ze svých pilulek a vyspíte se z toho?“

„Dneska bych neusnula. Musíme zavolat tu ochranku.“

„Dobře.“ Moc mu to pod nos nešlo, ale problémy si tím přivolá hlavně ona. Poslušně přešel k telefonu, zavolal do recepce a vylíčil situaci.

Zůstal s ní dokonce i potom, co dorazili členové ochranky a managementu. Držel ji za ruku, když vypovídala, přidal svoji verzi společného večera a nadiktoval jim nacionále i číslo pasu.

V podstatě neměl co skrývat.

Do svého pokoje se dostal až po druhé ráno. V klidu vypil sklenku whisky a přemýšlel, zda si nedat ještě jednu.

Když se Tia nazítří s bolavou hlavou probudila, byl už dávno pryč. Jediným důkazem, že se nějaký Malachi v jejím životě vůbec zjevil, byl vzkaz připevněný na dveřích.

Tio, doufám, že se dnes ráno cítíte líp. Omlouvám se, ale musel jsem narychlo změnit plány a opustit Helsinky. Přeji hodně štěstí na zbytek cesty. Ozvu se vám, jak to půjde. Malachi.

S povzdechem dosedla na okraj postele a uvědomila si, že už ho nikdy neuvidí.

3

Ihned po návratu do Cobhu svolal Malachi rodinnou radu. Všichni členové okamžitě změnili rozvrh a dostavili se.

Postavil se do čela stolu a podal ucelenou zprávu o událostech ve Finsku. Pak se posadil a chopil se kávy.

„Hm, tak pročs tam nezůstal a ještě ji trošku nepošťouchl, ty hlavo skopová?“

Protože to vyslovil jeho nejmladší obchodní partner, ale zároveň sestra Rebecca, nijak zvlášť se neurazil. Podle Sullivanovic tradice se sešli kolem kuchyňského stolu. Než odpověděl, zase vstal a zašel si k lince pro koláček.

„Za prvé proto, že bych tím všechno spíš pokazil, než vylepšil. Ta ženská není hloupá, Becco. Kdybych se vyptával na sošky hned potom, co jí někdo zpřeházel pokoj, začala by tušit, že s tím mám něco společného. Což bohužel nepřímo mám,“ zamračil se.

„Za tohle my přece nemůžeme. Nejsme žádní zloději ani výtržníci.“ Gideon byl prostřední z dětí, se stejným dvouletým odstupem od mladší sestry a staršího bratra. Tím mu osud chtě nechtě přiřkl roli prostředníka a smírčího soudce.

Výškou a stavbou těla se podobal Malachimu, ale zabarvení vlasů a pleti zdědil po matce. Štíhlou, výraznou tváří patřil k Sullivanům, ale tu jeho ještě umocňovaly uhlově černé vlasy a modré oči Vikingů.

Byl z jejich trojice nejpečlivější – rád si například rovnal věci do komínků – a snad proto, třebaže Malachi lépe počítal, dostal na starost rodinné účetnictví.

„Ten výlet se i tak vyplatil,“ pokračoval. „Anebo jsme peníze nevyhodili zbytečně. Zkontaktoval jsi ji a je už jisté, že nejsme sami, kdo věří, že Marshová má s Osudy spojitost.“

„Ale jistě to nevíme,“ nesouhlasila Rebecca. „To Malachi je přece za ní dovedl. Radši tam měl zůstat a pokusit se je vystopovat.“

„A jak bys to chtěla udělat, ty jedna Mato Hari?“ zeptal se Malachi.

„Hledala bych stopy,“ rozhodila rukama, „vyslechla personál hotelu, prostě něco bych udělala.“

„Škoda že jsem si nevzal lupu a lovecký klobouk.“

Rozčileně si odfrkla. Také viděla, že jeho cesta měla smysl, ale pokud si mohla Becca vybrat mezi rozumem a pocity, většinou zvolila to druhé. „Mně se prostě zdá, že jsme jen vyhodili peníze a nejsme od nic dál než před tvou avantýrou s tou Američankou."

„Žádná avantýra nebyla," Malachi v sobě potlačoval obrovský vztek.

„A čí je to chyba?" odsekla mu. „V posteli bys z ní třeba dostal víc."

„Rebecco." Napomenutí přišlo z řídícího centra. Eileen Sullivanová porodila tři silné osobnosti, ale byla a navždy měla být nejvyšší autoritou.

„Mami, je mu přece jednatřicet," odpověděla dcera sladce, „snad tušíš, že už má nějaký sexuální život."

Eileen byla pohledná, spořádaná žena, která se pyšnila svou rodinou i domovem. Pokud bylo třeba, vládla v něm železnou rukou.

„Neprobíráme tady soukromí tvého bratra, ale obchodní záležitost. Dohodli jsme se, že Mal zkusí zjistit, co je možné, a to taky udělal."

Rebecca se jen nerada podvolila. Své bratry obdivovala, ale občas měla chuť třísknout těmi jejich palicemi o sebe, aby se jim trochu rozsvítilo.

Byla vysoká a štíhlá jako sourozenci. Někomu mohla připadat jako vrbový proutek, pokud by si nevšiml silných ramen a svalů, co si ráda pěstovala.

Vlasy měla o odstín světlejší než Malachi, spíše narudlé než kaštanové, a oči jemně kouřově zelené. Těžkými víčky vyrovnávaly dojem z jejích širokých úst a ostře řezané tváře.

Za očima laně se však skrýval přesně a netrpělivě pracující mozek.

Za Tiou do Helsinek se původně chtěla vydat sama a ještě nestrávila, že ji přehlasovali v Malachiho prospěch.

„Ty by ses na nic lepšího taky nezmohla," dokázal číst její myšlenky. „A sexuální přitažlivost by ti v tomhle případě byla na nic, nebo ne? Myslím, že na tom nejsme tak špatně. Líbím se jí, a to není zvlášť společenská. Je docela jiná než ty, Becco." Přešel k sestře a lehce ji zatahal za dlouhé, vlnité vlasy. „Žádná odvážná holka se smyslem pro dobrodružství."

„Chceš si mě udobřit?"

Jen se zasmál a zatahal ji znovu. „Ty bys ji k smrti vyděsila. I tvoje nejpomalejší tempo by jí připadalo jako nadzvuková rychlost. Je plachá a trochu hypochondrická. Nevěřili byste, kolik s sebou vozí

medikamentů a mašinek – inhalátory, čističky, vlastní antialergický polštářek… Trvalo věčnost, než jsme se tím s policajty prohrabali.“

„To ale musí být nudný typ,“ odfrkla si Rebecca.

„Ani ne,“ zavzpomínal Malachi s mírným úsměvem, „bude jen trochu neurotická. Ale když dorazili poldové, držela se statečně. Nadiktovala jim všechno od chvíle, kdy z hotelu odjela na přednášku, až do momentu, kdy se se mnou vrátila.“

A nezapomněla na jediný detail, uvědomil si.

„Myslí jí to,“ usmál se. „Její mozek funguje jako kamera, která všechno zaznamená a utřídí. A pod tou ustrašenou slupkou má pevnou páteř.“

„Líbila se ti,“ nadhodila sestra.

„Ano. A je mi líto, že jsem jí způsobil problémy. Ale z toho se dostane.“ Znovu si sedl a vhodil kostku cukru do čaje, který nechal téměř vystydnout. „Necháme to na chvíli spát, aspoň dokud se nevrátí domů a trochu se neuklidní. Pak bych se možná mohl vypravit do New Yorku.“

„Do New Yorku?“ vyskočila Rebecca. „Proč bys právě ty měl někam jezdit?“

„Protože jsem nejstarší. A taky proto, že mě doktorka Marshová už zná. Jen musíme být opatrnější, protože je jasné, že nás na každém kroku sledují.“

„Už bychom si to s tou čubkou měli konečně vyřídit,“ řekla na to Rebecca. „Ukradla nám něco, co patřilo rodině víc než tři čtvrtě století, a ještě nás chce využít, aby našla další dvě části. Někdo by jí měl dát jasně najevo, že Sullivanovi něco takového nestrpí.“

„Taky bude platit,“ opřel se Malachi do židle, „jen co získáme ty další dvě sošky a jí zbyde jen ta jediná.“

„Ta, co nám ukradla.“

„Těžko budeš někomu vysvětlovat, že ukradla, co už bylo ukradené.“ Gideon zvedl ruku, než mohla sestra protestovat. „I když je to už osmdesát let, Felix Greenfield byl zloděj. Takže nemáme žádný dokument, který by naše vlastnictví potvrzoval. A nikdo neuvěří, že ženská s takovým postavením jako Anita Gayeová by nám něco kradla pod nosem.“

Rebecca si povzdechla. „Je to hrozný pocit. Jsme jak hloupé ovečky, co někdo zvesela vede na jatka.“

„Samostatně mají sošky hodnotu jen pár set tisíc liber.“ Malachi stále nemohl zapomenout, jak snadno se tou ženskou nechal obrat.

„Ale dohromady mají pro sběratele nevyčíslitelnou cenu. Anita to ví a nakonec ona bude ta ovečka, kterou ostříháme.“

Seděl v jejich pěkné žluté kuchyni s babiččinými záclonami na okně, kterým vánek přinášel vůni letní trávy, a představoval si, co všechno by provedl ženské, která ho tak snadno obelstila.

„Ale nemusíme zatím sedět se založenýma rukama,“ uvědomil si. „Tia se vrátí do New Yorku až za dva týdny a nemůžu u ní přece zaklepat tak brzo. Mezitím můžeme pracovat na stopě, co vede k druhé sošce.“

Rebecca pohodila hlavou. „Kdo se jen tak nefláká v cizině a poctivě pracuje jako já, ten taky něco objeví.“

„Tak proč to neřekneš hned?“

„Protože ses musel vypovídat o tom románku s Američankou.“

„Prokristapána, Becco.“

„Neber jméno boží nadarmo,“ ozvala se Eileen. „A ty se nechlub, Rebecco.“

„Já se nechlubím. Hledala jsem jen na internetu. Sestavovala rodokmeny a tak. Celé dvě noci, mimochodem, a že prý se chlubím,“ usmála se na matku. „I tak to bylo dost těžké, když máme jen to, co si Felix údajně zapamatoval z lístku, co našel u sošky na lodi. Mořská voda inkoust rozmazala, a tak musíme spoléhat na to, co mu po nejtraumatičtějším zážitku jeho života zůstalo v hlavě. A navíc to byl jen zloděj,“ dodala.

„Ovšem napravený,“ podotkla Eileen. „Díky milosti boží a lásce jedné ženy, aspoň tak se to vypravuje.“

„Já vím,“ kývla Becca. „U sošky měl být lístek se jménem a londýnskou adresou. Tomu, že si to zapamatoval, aby tam někdy v noci zašel na lup, se myslím, věřit dá. Zvlášť když jsem si vyhrnula rukávy a zjistila, že skutečně existoval Simon White-Smythe, který v roce 1915 v Mansfield Parku bydlel.“

„Tys ho našla!“ rozzářil se Malachi. „Jsi jednička, Becco.“

„To jsem, protože toho mám víc. On totiž zplodil syna Jamese a ten zase dvě dcery. Obě se vdaly, ale jedna za druhé světové války ovdověla a zemřela bezdětná. Ta druhá se přestěhovala do Států za manželem, který byl významným právníkem ve Washingtonu. Měli tři děti – dva syny a dceru. Nejstarší syn přišel o život ve Vietnamu, ten druhý zmizel někde v Kanadě a ještě jsem ho nevystopovala, ale ta dcera se, jen považte, vdala třikrát. Žije teď v Los Angeles a z prvního

manželství má dceru, kterou se mi taky podařilo najít. Měla by být právě v Praze, kde pracuje v nějakém klubu.“

„No, Praha je aspoň blíž než Los Angeles,“ ozval se Malachi. „Jako by nemohli zůstat v Londýně, co? Ale stejně bychom museli mít velké štěstí. Tohle stojí jen na hypotéze, že White-Smythe skutečně sošku měl, a i kdyby, nemusela zůstat tak dlouho v rodině. Jen souhra náhod by ji pak přihrála k nám.“

„Je to stejná souhra náhod, jako když dal váš prapradědeček záchrannou vestu cizí ženě s dítětem,“ vložila se Eileen do hovoru. „Podle mě v tom byl záměr, že ho Bůh ušetřil, když tolik jiných zahynulo, a že měl tu sošku celou dobu v kapse. Už proto patří naší rodině,“ pokračovala s chladnou logikou. „A protože jde jen o část celku, ty zbylé by taky měly patřit nám. Nejedná se o peníze, ale o princip. Letenku do Prahy si ještě dovolit můžeme. Uvidíme, kam nás to dovede.“

Pak se usmála na dceru. „Jakže se ten pražský klub jmenuje, zlato?“

Klub dostal jméno *U protinožců* a držel si určitou úroveň jen díky bdělé majitelce Marcele Lubriské. Jakmile vycítila, že by mohl sklouznout do nižší kategorie, pracně ho špičkou svých bot s jehlovými podpatky vykopala vzhůru.

Tahle žena byla produktem své doby a země, napůl Češka, napůl Slovenka, s příměsí ruské i německé krve. Když přišli k moci komunisté, vzala své dvě malé děti, dala na výběr manželovi, zda zůstane, nebo půjde s ní, a pak zmizela do Austrálie, což jí připadalo dostatečně daleko.

Bez kontaktů a znalosti jazyka, jen s dvěma sty dolary v podprsence, a protože se muž zlákat nedal, i bez otce svých dětí.

Měla ovšem páteř z ocele, jasný úsudek a smyslné tělo. To všechno rychle zužitkovala ve striptýzovém baru v Sydney, kde se svlékala před opilci a samotáři, a každý vydělaný peníz pečlivě ukládala na konto.

Naučila se milovat Australany pro jejich štědrost, humor a tolerantní přístup k vyděděncům. O své děti se starala dobře, a pokud někdy přijala nabídku práce v soukromí, aby se měly ještě lépe, považovala to jen za příležitostný sex.

Do pěti let našetřila dost, aby si spolu s partnery mohla otevřít vlastní klub. Sem tam ještě předváděla nebo prodávala svoje tělo, ale za deset let partnery vyplatila a z jeviště odešla nadobro.

V době, kdy padla železná opona, už vlastnila jeden klub v Sydney, jeden v Melbourne a k tomu významnou část kancelářského a obytného komplexu. Že to komunisté v rodné zemi prohráli, ji těšilo, ale nijak zvlášť nad tím nedumala.

Zpočátku.

Ale pak přece jen zatoužila vidět ty změny, slyšet mateřský jazyk a znovu spatřit chrámy a mosty rodného města. Zanechala tedy australský majetek ve správě syna a dcery a vydala se na sentimentální, jak původně myslela, návštěvu Prahy.

Jenže jako obchodnice okamžitě vycítila příležitost, která se nemá promarnit. Praha se znovu stávala městem, v němž se prolínal starý a nový svět, jakousi Paříží východní Evropy. To znamenalo rozvoj obchodu a turistiky.

Marcela nakoupila nemovitosti – stylový hotýlek, tradiční restauraci – a na paměť své australské anabáze otevřela i klub s názvem *U protinožců*.

Bylo to čisté místo plné zdravých děvčat. Šéfová jim práci v soukromí nezakazovala, protože dávno pochopila, že placený sex dělá život snesitelnějším. To jen když by zaměstnanec nebo zákazník přinesl do podniku drogu, byl by okamžité vykázán ze dveří.

Nic takového se v klubu nepěstovalo.

Marcela se rychle spřátelila s místním policejním sborem, začala chodit do opery a stala se patronkou umění.

S potěšením sledovala, jak její město znova ožívá – barvami, hudbou a penězi.

Přestože prohlašovala, že se jednou vrátí do Sydney, roky ubíhaly, a ona zůstávala.

Na prahu šedesátky oblékala tělo, které jí tak dobře posloužilo, do poslední pařížské módy a instinktem zkušené ženy dokázala vycítit potížistu i na deset metrů a potmě.

Když do podniku vešel Gideon Sullivan, pátravě si ho prohlédla. Příliš velký hezoun, napadlo ji, aby mohl žít v klidu. A navíc se rozhlížel spíš po lokále než po jevišti, jako by hledal něco docela jiného než pěkná poskakující ňadra.

Byl to mnohem slušnější podnik, než čekal. Prostor zahltila těžká techno hudba a světelná show. Na jevišti se u ocelových tyčí svíjela trojice dívek.

Gideon uvažoval, kolik chlapů v té tyči asi vidí penis. Sám si pro ten svůj představoval lepší využití, než aby se na něj ženské věšely hlavou dolů.

Většina stolků v sále byla obsazena. U těch nejblíž k jevišti se tlačili muži společně se ženami a s drinky v ruce napjatě sledovali nahou akrobacii.

Ve světlech reflektorů se vznášela oblaka kouře, ale pach whisky a piva se mu nezdál vtíravější než v jeho domácí hospodě. Většina diváků se oblékla do černého, převážně do kůže, a přítomnost mnoha párů přiměla Gideona k údivu, proč někdo bere dívku na rande tam, kde se svlékají jiné ženy.

Přestože tohle místo patřilo k podnikům střední třídy, na rozdíl o té díry v Londýně, kde jednou s Malachim strávili nezapomenutelný večer, Gideon byl vděčný, že sem matka vyslala jeho, a ne zuřící Rebeccu.

Mladá žena z dobré rodiny tady přece jen neměla co pohledávat.

Cleo Toliverová si s tím hlavu nelámala.

Přešel k baru a objednal si pivo. Tanečnice, už svlečené do bederních trojúhelníčků, mohl dobře pozorovat v zrcadlech za pultem.

Zapálil si cigaretu a přemýšlel jak nejlépe začít. Dokud to šlo, dával přednost přímému jednání.

Když v sále propukly potlesk a pískot, mávl na barmana. „Cleo Toliverová tady dneska je?“

„Proč?“

„Rodinná záležitost.“

Muž na Gideonův přívětivý úsměv nereagoval. Trhl rameny a dál otíral barový pult. „Někde tady bude.“ Pak odešel, aniž se Gideon mohl zeptat kde.

Tak si počkáme, uvažoval. Chlap může přece zabíjet čas hůř než koukáním na vyvinuté, svlečené holky.

„Hledáte jedno z mých děvčat?“

Otočil se od jeviště, kde se striptérka právě v kleku protahovala jako kočka. Žena, kterou spatřil, byla téměř tak vysoká jako on. Kysličníkové blond vlasy měla šlakované do složitých spirál a na sobě kostým bez blůzy. Mezi klopami se jí dmula úžasná bílá ňadra.

Pocítil záchvěv studu, když odhadl, že by mohla být ještě starší než jeho matka.

„Ano, madam. Chtěl bych mluvit s Cleo Toliverovou."

Marcela po tom zdvořilém oslovení povytáhla obočí a objednala drink. „Proč?"

„Promiňte, ale pokud to nevadí, rád bych to sdělil až jí."

Aniž se ohlédla k baru, uchopila sklenici s jistotou, že ji najde na svém místě. Možná byl hříšně hezký, usmála se, a tvářil se, že se umí i prát, ale přece jen ho vychovali v úctě ke starším.

Na takové věci sice nespoléhala, ale uměla je ocenit.

„Jestli jí způsobíte nějaké problémy, budete mít co dělat se mnou."

„Radši bych se problémům vyhnul úplně."

„To jsem ráda. Cleo má příští výstup." Obrátila do sebe skotskou, položila skleničku a na vysokých podpatcích odkráčela pryč.

Ihned zašla do zákulisí čpícího potem, parfémy a líčidly. Tanečnice sdílely jednu dlouhou místnost s vysokými zrcadly a policemi plnými kosmetiky, plyšových hraček a sladkostí. Na zrcadla si připevnily fotografie svých kluků, filmových idolů a občas i dětí.

Jako obvykle tu panoval rámus, jak se dívky překřikovaly, pomlouvaly nebo si stěžovaly. Stížnosti zahrnovaly výši dýška, nevěrné milence, menstruační problémy i bolavé nohy.

Uprostřed té vřavy stála Cleo, jako ostrov sám pro sebe, a připevňovala si sponky do dlouhých, hnědých vlasů. Ke kolegyním se vždycky chovala přátelsky, uvědomila si Marcela, ale doopravdy se s nimi nesblížila. Odvedla svoji práci, a to skvěle, pak si vzala honorář a sama odcházela domů.

Stejně jako kdysi Marcela.

„Nějaký chlap se po tobě ptá."

Cleiny tmavé oči se na Marcelu zadívaly v zrcadle. „Co chce?"

„Jen tě hledá. Moc hezký, asi třicetiletý Ir. Tmavé vlasy, modré oči, slušné chování."

Cleo trhla rameny v konzervativním saku s tenkými proužky. „Nikoho takového neznám."

„Zná tě podle jména a Karlovi řekl, že jde o rodinnou záležitost."

Cleo se naklonila k zrcadlu a obtáhla si rty vražedně rudou rtěnkou. „To sotva."

„Máš nějaké potíže?"

Povytáhla si manžety bílé košile, kterou měla pod sakem. „Ne."

„Kdyby ti nějaké způsobil, mávni na Karla, vyhodí ho.“ Marcela vážně kývla hlavou. „Teď sedí u baru. Určitě ho nepřehlédneš.“

Cleo vklouzla do vysokých černých kozaček, co patřily ke kostýmu. „Díky. Já už si s ním poradím.“

„Však já vím.“ Položila jí krátce ruku na rameno a pak už běžela zarazit hádku dvou tanečnic kvůli červené podprsence.

Pokud ji nějak znepokojilo, že se na ni někdo jmenovitě ptá, nedala nic znát. Jako správná profesionálka. Ať už člověk tančí Labutí jezero nebo se svléká v baru, musí si udržovat profesionální odstup.

Žádného Ira neznám, řekla si v duchu, když se postavila za oponu a čekala na svůj výstup. A už vůbec nevěřila, že by se o ni zajímal nějaký vzdálený příbuzný. Ani kdyby o její mrtvolu zakopl na ulici.

Nejspíš nějaký pitomec, co si její jméno zjistil od jiného zákazníka, a teď doufal, že od americké striptérky vyloudí číslo za pár šupů.

Tak to odejde těžce zklamaný.

S prvními tóny skladby pustila tyhle myšlenky z hlavy. Odpočítávala takt, a jakmile se světla rozsvítila, vpadla na jeviště.

Gideonova ruka, nesoucí pivo ke rtům, ztuhla.

Byla oblečená jako muž. Ale s chlapem by si ji tedy nikdo nespletl, uvažoval. Ani kdyby měl zavázané oči. Pohyby jejího těla v proužkovaném obleku mu přišly neskutečně erotické.

Její výstup podpořil svižný americký rock a kouřově modré světlo. Přišlo mu chytré, že si pro svlékání vybrala právě Springsteenovu skladbu „Cover Me“.

Jasně cítil, o co jí jde, když si sako stáhla z ramen a vláčným pohybem ho svlékala.

Zatímco ty ostatní se na jevišti otáčely, kroutily a hopsaly, tahle skutečně tančila. Ostré, složité pohyby vypovídaly o jedinečném stylu a talentu.

Ale když si prudkým trhnutím sundala odepínací kalhoty, na styl na chvíli docela zapomněl.

Páni, to jsou teda nohy!

Využila i instalovaných tyčí a třikrát se kolem nich otočila s těma dlouhýma nohama nad hlavou. Temně hnědé vlasy jí přitom dopadly na ramena. Nevšiml si, kdy si rozepnula košili, ale už jí létala kolem těla a odhalila tak černou krajku na pevných ňadrech.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že stejně budou umělá a nemají s ním nic společného, přesto se mu v ústech začaly sbíhat sliny.

Když si košili svlékla, musel si stažené hrdlo propláchnout pivem. Nespouštěl z ní oči.

Všimla si ho okamžitě. V temném sále nemohla jeho tvář jasně rozeznat, a ani ji to nějak netrápilo. Ale věděla o něm a cítila jeho upřený pohled.

To je správné, řekla si. Za to je tu přece placená.

Otočená zády k publiku si rozepnula háček podprsenky. Pak zkřížila ruce na prsou a prudce se obrátila. Na kůži se jí perlil pot a rty vyloudily malý úsměšek. Zadívala se do očí několika mužům v první lajně, kteří by se kvůli ní mohli rozloučit s nějakou tou smotanou bankovkou.

Hodila si vlasy na záda a jen tak v tangách a vysokých botách si dřepla, aby si mohli lépe prohlédnout, za co platí.

Ignorovala nenechává prsty, které ji hladily po bocích, a všímala si jen bankovek, co jí strkaly za pásky kalhotek.

Uskočila, když se po ní jeden příliš nadšený patron začal sápat. Naoko hravě na něj zakývala prstem, ale napadlo ji jen, ty troubo.

Pak udělala most na jedné ruce, odrazila se a vstala.

Na druhé straně jeviště sehrála podobné divadlo, ale odtud už měla lepší výhled na muže u baru. Krátce na něho pohlédla. Zvedl bankovku a naklonil hlavu ke straně.

Pak se vrátil ke svému pivu.

Škoda že nedokázala rozeznat hodnotu té bankovky. Ale snad by stálo pět minut jejího času za to zjistit, kolik je ochoten vysolit.

Přesto si dala načas. Chvíli strávila pod sprchou a chvíli oblékáním džín a trička. Neměla ve zvyku chodit po představení mezi diváky, ale snad se mohla spolehnout na Karla a toho nového vyhazovače, že ji ochrání.

Většina zákazníků se stejně soustředila na iluzorní sexy scény na jevišti než na skutečné ženy v sále.

Kromě hezouna u baru, uvědomila si. Ten představení nesledoval, třebaže momentální výstup patřil k nejvynalézavějším. Když se k němu blížila, měl oči jen a jen pro ni. Hlavně pro její tvář, uvědomila si potěšeně, a ne pro prsa.

„Co bys rád, hezoune?“

Její hlas ho překvapil. Byl jako z hedvábí, bez hrubosti a chrapotu, jaké by u ní čekal.

Tvář se dokonale hodila k tomu úžasnému tělu – černé oči mandlového tvaru a plné rudé rty. Nad dolním koncem pravého obočí měla malou pihu krásy.

Temnějším odstínem pleti připomínala smyslnou cikánku.

A voněla po mýdle – další předsudek vzal za své. Popíjela vodu z malé láhve.

„Pokud jste Cleo Toliverová…“

Opřela se o bar. Na nohou sice měla tenisky místo kramfleků, ale černé džíny ji obepínaly jako vosk.

„Soukromé večírky nedělám.“

„A s lidmi se bavíte?“

„Když mám co říct… Kdo vám řekl moje jméno?“

Gideon jí pouze ukázal onu bankovku a všiml si, jak jí po tváři přelétla pochybnost. „Tohle by snad za hodinku konverzace stačilo.“

„Možná.“ Zdržela se dohadů, jestli je to pitomec, rozhodně nebyl škrob. Natáhla se po penězích a otrávilo ji, když ucukl.

„V kolik tady končíte?“

„Ve dvě. Hele, proč mi radši hned neřeknete, co chcete, abych se mohla rozhodnout, jestli mě to zajímá?“

„Popovídat si,“ opakoval a roztrhl bankovku na dvě části. Jednu jí podal a druhou strčil do kapsy. „Pro zbytek si přijďte po představení. Do kavárny v hotelu *U Václava*. Počkám do půl třetí. Když se neukážete, přišli jsme oba o padesát liber.“

Dopil pivo a odložil sklenici. „Byl to hezký výstup, slečno, a zdálo se, že se vám vyplatil. Ale určitě si často nevyděláte padesátku jen popíjením kávy v restauraci.“

Když se otočil, zamračila se. „Máš nějaké jméno, hezoune?“

„Sullivan. Gideon Sullivan. Takže do půl třetí.“

4

Cleo nikdy nezmeškala výstup. Ale na druhou stranu věděla, že se na jevišti nesmí nic uspěchat. Každé divadlo stojí na iluzi, a jak řekl jeden velký muž, život je jen trochu větší jeviště.

Před hotelovou kavárnu došla dvě minuty před koncem lhůty.

Jestli jí chce nějaký moula s hezkou tvářičkou a sexy hlasem zaplatit za rozhovor, dobře. S pomocí kapesní kalkulačky, co nosila v kabelce, si dávno spočítala převod irských liber na české koruny a haléře. Pro holku v její situaci měly peníze velký význam.

Před bandou pitomců s vyplazeným jazykem se nechtěla svlékat dlouho. Vlastně by ji nikdy nenapadlo, že skončí ve striptýzovém baru v Praze.

Jenže udělala chybu. Narazila na mizeru, co hezky vypadal a řečnil. A když už se holka ocitne sama ve východní Evropě, v zemi, kde nepřelouská ani jednoduchou větu z průvodce, musí se o sebe nějak postarat.

Ale jednu výhodu přece jen měla, uvědomila si. Stejnou chybu podruhé neudělá.

Aspoň v tomhle směru se své matce nepodobala.

Malá restaurace byla jasně osvětlená. U stolků sedělo několik zákazníků u kávy nebo pozdní večere. Hlavně že tu s ním nebude sama, pomyslela si. Ne že by ji ten Ir nějak vyděsil, ale jistota je jistota.

Spatřila ho v rohové kóji. Popíjel kafe a četl knihu. V černém plastovém popelníku mu hořela cigareta. S tím svým romantickým kukučem by se docela dobře mohl vydávat za umělce, třeba spisovatele, uvědomila si. Ne, spíš básníka. Snaživého básníka, co píše temnou esoterickou poezii a do tohoto slavného města přišel pro inspiraci, jako tolik jiných před ním.

Jenže vzhled často klame, ušklíbla se.

Zvedl hlavu, když vklouzla za stůl proti němu. Pohled jeho křišťálově modrých očí by většinu ženských zasáhl u srdce.

Ještě že ona byla imunní.

„Na poslední chvíli," nadhodil a pokračoval ve čtení.

Pokrčila rameny a obrátila se k číšnici, která se u nich zastavila. „Kávu, tři vejce na slanině a toast. Díky.“ Všimla si, jak se na ni Gideon přes okraj knihy zadíval a usmál se. „Mám hlad.“

„Aby ne, po tak náročném vystoupení stoupne apetit.“

Založil si stránku a knihu odložil. Yeats, všimla si jména autora. To sedí.

„V tom to snad vězí, ne? Zvyšovat apetit.“ Natáhla si nohy, zatímco jí servírka nalila kávu. „Jak se vám můj tanec líbil?“

„Víc než všechno ostatní.“ Nesmyla si jevištní líčení, všiml si. V ostrém světle působilo tvrdě a sexy. Určitě to věděla a počítala s tím. „Proč to děláte?“

„Pokud nehledáš talenty na Broadway, hezoune, můžu říct že pro prachy.“ Třením palce o další dva prsty naznačila, o čem mluví.

Gideon vytáhl z kapsy půlku bankovky a zastrčil ji pod knihu. „Nejdřív konverzace.“ Už si promyslel, jak začne, a rozhodl se pro přímé – tedy téměř přímé – jednání.

„Jeden váš předek z matčiny strany se jmenoval Simon White-Smythe.“

Cleo se zatvářila zmateně a napila se silné, černé kávy. „No a?“

„Byl to sběratel umění a uměleckých předmětů. K jeho sbírce patřila i stříbrná soška ženy v řeckém stylu. Zastupuji skupinu, která má o tu sošku zájem.“

Cleo si počkala, až jí naservírují snídani. Vůně jídla, zvlášť takového, za něž nemusí platit, ji přiměla více spolupracovat.

Nabrala si vidličkou kousek vejce se slaninou. „Proč?“

„Proč?“

„Jo. Váš klient musí mít důvod, proč o tu věc stojí.“

„Sentimentální důvod, řekl bych. V roce 1915 se totiž jeden muž vypravil do Londýna, aby sošku od vašeho předka koupil. Jenže si nevybral ten správný dopravní prostředek,“ dodal Gideon a vzal Cleo z talíře kousek slaniny. „Cestoval na lodi *Lusitania* a taky s ní šel ke dnu.“

Cleo si prohlédla nabídku džemů a nakonec zvolila černý rybíz. Bohatě si s ním potřela toast a přemýšlela o té historce.

Babička z matčiny strany, snad jediný dobrotivý a veselý člen rodiny, se za svobodna jmenovala White-Smytheová, takže to sedělo.

„A to si ten váš klient počkal osmdesát let, než začal sošku hledat?“

„Některým lidem sentiment vydrží dlouho,“ nadhodil. „Řekněme, že osud toho klienta je s tou soškou svázaný. Mým úkolem je tu věc najít, a pokud stále patří vaší rodině, nabídnout za ni rozumnou cenu.“

„Proč mně? Proč jste nekontaktoval mou matku? Byl byste o generaci blíž.“

„Vy jste byla blíž zeměpisně. Ale jestli o ní nevíte, vydám se samozřejmě i tam.“

„Snad ten váš klient není škrt, hezoune.“ Zakousla se do toastu, ale pak tázavě povytáhla obočí. „Co podle něj znamená rozumná cena?“

„Jsem oprávněn vám nabídnout pět set.“

„Liber?“

„Liber.“

Jejku, jejku, říkala si, ale jedla dál se zdánlivým klidem. To už by její úspory hezky posílilo. Dokonce by se za to mohla vrátit do Států s rovnou páteří.

Ale ten chlap ji měl stejně za naivku, když věřil, že mu tak snadno skočí na špek.

„Stříbrná soška?“

„Plastika dívky,“ odpověděl, „asi 15 centimetrů vysoká, v ruce drží cosi jako měřicí pásmo. Viděla jste ji, nebo ne?“

„Nespěchejte na mě.“ Mávla na číšnici pro další kávu a pokračovala v jídle. „Možná viděla. V naší rodině je takových krámů až až. Babička taky byla pěkně otitulovaná lady. Podívám se po ní, pokud přidáte další padesátku,“ kývla ke knize Yeatsových básní.

„Nehrajte si se mnou, Cleo.“

„Holka se o sebe musí postarat, ne? A sto liber je míň, než by vás stála letenka do Států. Moje matka bude navíc určitě spíš jednat se mnou než s někým cizím.“

Což vůbec nebyla pravda, samozřejmě.

Gideon se zamyslel a pak k ní přisunul odtrženou část bankovky. „Dalších padesát liber dostanete, až si je zasloužíte.“

„Stavte se zítra večer v klubu.“ Chňapla po bankovce a strčila ji do kapsy džínů.

Tak snadné to s ní nebude, pomyslel si Gideon. Ale ty kalhoty měla skvěle vyplněné.

„A přineste prachy.“ Vyklouzla z kóje. „Díky za vajíčka, hezoune.“

„Cleo.“ Popadl ji za zápěstí a stiskl tak, aby si zjednal její plnou pozornost. „Nesnažte se mě naštvat.“

„Budu si to pamatovat,“ provokativně se usmála, vytrhla se mu a houpavým krokem odešla.

Že je to ale kus ženské, bavil se Gideon v duchu. Každý normální chlap by si to s ní chtěl rozdat. Ale jen blázen by jí uvěřil.

Eileen Sullivanová blázny nevychovala.

* * *

Cleo se vydala rovnou do svého bytu, třebaže nazývat jeden pokoj bytem bylo jako považovat sladkou tyčinku za luxusní dezert.

Šaty si věšela na železnou skobu ve zdi nebo je cpala do skříňky velké jako bedna od banánů. Uvědomovala si, že dítě, které vyroste v domě s hospodyní, se už nikdy nenaučí uklízet.

I s jedinou skříňkou, postelí a stolkem byla její garsonka přecpaná. Ale aspoň neplatila velký nájem a měla vlastní koupelničku.

Pokoj jejímu vkusu sice neodpovídal, ale měsíční nájem pokrylo spropitné za několik nocí v baru.

Na dveře si sama instalovala železnou závoru, aby měla větší pocit bezpečí, zvlášť potom, co se na ni začal dobývat jeden nenechavý soused.

Když rozsvítila, odhodila kabelku a přešla rovnou ke skříňce s oblečením. Začala se prohrabovat vrchní zásuvkou. Na cestu do Prahy si s sebou kdysi vzala slušnou výbavu, hlavně kupy nového krajkového prádla.

To všechno jen proto, aby potěšila jistého pana Waltera. Sidney Walter, ten syčák. Ale pokud ženská utratí jmění za hedvábné prádlo jen kvůli chlapovi, zaslouží si, aby dostala za vyučenou.

Sidney jí vážně hodně dlužil, uvědomila si. Za to, jak si s ní užíval v prezidentském apartmá jednoho z nejdražších pražských hotelů, pak zmizel s jejími penězi i šperky a nechal ji tam uplakanou s nezaplaceným účtem v ruce.

Ale Sidney nebyl jediný, kdo se dokáže chopit šance a dobře na ní vydělat, usmála se, když nahmátla pár sportovních ponožek.

Rozbalila je. Stříbro drobné sošky, kterou v nich schovávala, bylo silně zašlé. Cleo si ještě pamatovala, jak figurka kdysi zářila. S láskou přejela palcem po její tvářičce.

„Nevypadáš jako nějaká výhra,“ zamumlala, „ale uvidíme.“

Z domu vyběhla až před druhou odpoledne. Gideon už chtěl čekání vzdát. Když konečně vyšla na denní světlo, málem ji nepoznal.

Oblékla si zase džíny a černý top s výstřihem, takže si nejprve všiml jejího těla. Vlasy si stáhla dozadu do silného copu, na očích

měla sluneční brýle a vykračovala si rychle v černých botách s vysokou podešví.

Konečně, pomyslel si a vydal se za ní, když se začala ztrácet v davu. Už celé hodiny tu okouněl, zatímco se mohl vydat na prohlídku jednoho z nejkrásnějších a nejkulturnějších měst východní Evropy.

Rád by zaskočil třeba na výstavu Muchových obrazů, prohlédl si secesní halu Hlavního nádraží nebo se prošel mezi umělci na Karlově mostě. Jenže protože ta holka evidentně do oběda vyspávala, mohl si prohlížet jen fotky v průvodci.

Kráčela svižně, aniž nakoukla do výkladů, kde v slunečním světle zářily křišťál a české granáty. Přeběhla několik ulic a náměstí se starou dlažbou a nedala svému stínu šanci obdivovat gotické chrámy a barokní stavby, které cestou míjeli.

Zastavila se jen u kiosku, aby si koupila vodu v lahvi. Gideon zalitoval, že ji nenapodobil, protože mu po zádech začínal stékat pot.

Potěšilo ho, že zamířila k řece. Tak přece jen uvidí Vltavu.

Prošli kolem barevných obchůdků, přecpaných turisty, a restaurací, před nimiž vysedávali lidé pod slunečníky u studených nápojů nebo zmrzliny. A Cleo na svých dlouhých nohou stále šplhala po svažité ulici k mostu.

Vánek od vody přinášel mírnou úlevu a stejně jako nádherný výhled těšil duši. Gideon ale stále nechápal, co ta ženská zamýšlí. Nechtěla se kochat pohledem na skvostný Hrad s katedrálou, na řeku s množstvím loděk, natož pak smlouvat s pouličními umělci.

Přešla most a pokračovala dál.

Pokud mířila na Pražský hrad, mohla se aspoň svézt autobusem, říkal si Gideon. Vtom odbočila do úzké uličky, kde se krčily domky někdejších královských zlatníků a alchymistů.

Dnes se v nich přirozeně usídlili obchodníci, ale kouzlo nízkých vchodů, úzkých okének a zašlých fasád se tím neztratilo. Proběhla skupinami turistů a ještě několikrát odbočila, než se konečně zastavila v jedné malé restauraci, kde se usadila za stolek.

Než se mohl rozhodnout, co dál, otočila se a mávla na něho. „Nekoupíš mi pivo?“ zavolala.

Stiskl zuby, když se znovu obrátila, natáhla si neunavitelné nohy a dvěma zvednutými prsty pivo objednala.

Usadil se naproti, a tak mu věnovala upřímný úsměv. „To máme dneska horko, co?“

„Co to na mě kruci zkoušíš?“

„Co jako? Říkala jsem si, že jestli za mnou půjdeš, ukážu ti aspoň kousek města. Chtěla jsem původně až nahoru na Hrad, ale…“ Sklepla si brýle na špičku nosu a zadívala se mu do tváře. Byl zpocený, naštvaný a navíc k zulíbání. „Ale došlo mi, že by sis radši dal to pivo.“

„Jestli sis chtěla hrát na průvodkyni, měla sis dneska vybrat nějaké chladné muzeum nebo katedrálu.“

„Uhřátý bručoun, co?“ Vrátila si brýle na místo. „A jestli tys měl chuť mě pronásledovat, mohls mě požádat, abych tě provedla, a pozvat mě na oběd.“

„To myslíš pořád jen na jídlo?“

„Potřebuju přísun kalorií. A měli jsme se sejít až večer. Takhle mám pocit, že mi moc nedůvěřuješ.“

Neříkal nic, jen na ni zíral kamenným pohledem. Když přinesli pivo, vypil ho téměř na ex.

„Co víš o té sošce?“ zeptal se pak.

„Dost na to, abych pochopila, že by ses za mnou v parném létě nehonil přes půl města, kdyby neměla větší cenu než pět set liber. Takže budu chtít tohle…“ Znovu odchytila číšníka a objednala si zmrzlinu s jahodami.

„Ty jíš zmrzlinu k pivu?“

„Co by ne? Zmrzlina se hodí ke všemu. Ale zpátky k byznysu. Chci pět tisíc amerických dolarů a letenku první třídou do New Yorku.“

Chopil se půllitru a dopil pivo. „To nedostaneš.“

„Fajn, tak ty zas nedostaneš tu děvenku.“

„Dám ti tisícovku, až ji uvidím. A možná ještě pět set, když ji dostanu. Tím končím.“

„Neřekla bych.“ Když vytáhl cigarety, krátce mlaskla. „Kvůli tomuhle jsi měl takový problém udýchat odpolední procházku.“

„Prý procházku,“ vyfoukl kouř, zatímco před ně postavili další pivo a zmrzlinu. „A jestli ty se budeš takhle cpát, nevejdeš se brzo do dveří.“

„Mám dobré spalování,“ odpověděla s plnou pusou zmrzliny. „Tak jak se jmenuje ten tvůj klient?“

„Jména ti nic neřeknou a stejně nebude jednat přímo s tebou. Tohle jde přese mě, Cleo.“

„Pět tisíc,“ opakovala a olízla lžičku. „A letenka domů. Když to dodáš, seženu sošku.“

„Říkal jsem, aby sis se mnou nehrála.“

„Má na sobě dlouhou róbu s odhalenými rameny, vlasy vyčesané nahoru, na nohou sandály a usmívá se. Jen trošku. Zádumčivě.“

Chytil ji za ruku. „Nebudu vyjednávat, dokud ji neuvidím.“

„Neuvidíš ji, dokud nezačneš vyjednávat.“ Měl silný stisk – to se jí na mužích líbilo. Všimla si, že ty jeho šlachovité ruce určitě pracují a nesbírají často umělecké kousky pro sentimentální klienty.

„Musíš mě dostat domů do Ameriky, abys ji mohl vidět, ne?“ To znělo rozumně, protože o rozumných výmluvách dlouho přemýšlela. „Jenže přijdu o práci a budu potřebovat peníze, než si v New Yorku najdu novou.“

„Mám dojem, že v New Yorku je spousta hanbatých barů.“

„Jo,“ její hlas ochladí. „To asi je.“

„Ty sis tu práci vybrala, tak se neurážej. Potřebuju důkaz, že ta soška existuje a že k ní máš přístup. Do té doby ti nic neslíbím.“

„Dobře, dokážu ti to. Tak zaplať účet, hezoune, zpátky je to dlouhá cesta.“

Mávl na číšníka a chopil se peněženky. „Pojedeme taxíkem.“

Cestou se zamyšleně dívala z okna. Neurazil ji, přesvědčovala se. Měla přece poctivou práci. Tvrdou a poctivou. Co na tom, že nad ní nějaký irský trouba ohrnoval nos?

Vždyť o ní nic nevěděl. Netušil, kdo je, kým byla a po čem toužila. Jestli myslel, že jedna drobná hrubost raní její city, podceňoval ji.

Prožila velkou část života jako vyděděnec vlastní rodiny. Názor cizího člověka jí už nemohl ublížit.

Dokáže mu, že soška existuje, a on za ni zaplatí. Stejně netušila, proč ji celé dlouhé roky schovávala.

Ještě štěstí, že to udělala. Ta stříbrná slečna ji teď dostane domů a umožní jí trochu se nadechnout, než začne chodit po konkurzech.

Jen ji musí trochu vypulírovat. A zkusí přemluvit Marcelu, aby jí půjčila ten svůj digitální foťák. Vyfotí ji a počítačovou fotku pošle Sullivanovi. Ten pak nebude mít ani tušení, že ji celou dobu nosí v kabelce.

Myslel si, že jedná s hloupou husičkou? Tak mu rychle dokáže opak.

Taxík zastavil poblíž jejího domu. „Zastav se v klubu,“ řekla, aniž na něho pohlédla. „Dones prachy. Já zařídím zbytek.“

„Cleo.“ Rychle ji chytil za ruku, než stihla vystoupit. „Omlouvám se.“

„Za co?“

„Za tu urážlivou poznámku.“

„Zapomeň na to.“ Vyskočila z auta a rychle běžela ke vchodu. Divné, říkala si, ta omluva se jí dotkla víc než urážka.

Náhle se otočila a zamířila o pár bloků dál. Dnes přijde do práce o trochu dřív, rozhodla se. Jen se cestou staví pro leštidlo.

* * *

Do klubu dorazila před sedmou. Obešla jeviště a vydala se chodbičkou k Marcelině kanceláři. Šéfová na zaklepání něco vyštěkla, až sebou Cleo trhla.

Žádat Marcelu o laskavost bylo vždycky problematické, ale pokud měla špatnou náladu, šlo doslova o krk.

Cleo přesto nakoukla dovnitř. „Nerada ruším.“

„To bys asi vůbec nerušila.“ Marcela dál bušila do klávesnice počítače. „Mám práci. Starám se o byznys.“

„Já vím.“

„Co víš? Svlíkáš se a tancuješ. To není byznys. Byznys je papírování, počítání a přemýšlení,“ poklepala si na spánek. „Svlíkat se může každý.“

„Jasně, ale každému za to diváci nezaplatí. Od té doby, co se tu svlíkám já, máš mnohem větší návštěvnost.“

Marcela se na ni podívala přes okraj brýlí. „Chceš snad přidat?“

„Jasně.“

„Tak tos měla přijít, až budu mít čas a lepší náladu.“

„Nic takového jsem neříkala,“ podotkla Cleo a zavřela za sebou. „Začalas o tom sama. Chtěla jsem něco jiného. Jen takovou maličkost.“

„Tenhle víkend žádné volno nebude.“

„O to nejde. Naopak, za tu laskavost odtancuju hodinu navíc.“

Tohle Marcelu zaujalo. Účty mohly počkat. „Říkalas, že jde o maličkost.“

„Ano, ale pro mě to může být důležité. Potřebovala bych si vypůjčit tvůj digitální foťák a poslat někomu jednu fotku. Zabere to tak deset minut a za to odpracuju hodinu navíc. Slušný obchod, ne?“

„Chceš posílat fotky do jiného klubu? Využít mého počítače, aby sis našla novou práci?“

„To není kvůli práci, proboha.“ Cleo si odfrkla. „Hele, nechalas mě vydechnout, když mi bylo zle. Pomohlas mi ze začátku s trémou. Vždycky jsi se mnou jednala na rovinu. I s ostatními. Neoplatím ti to tak, ze se za tvými zády domluvím s konkurencí.“

Marcela našpulila rty a přikývla. „Tak co chceš vyfotit?“

„Jednu věc. Kvůli prodeji.“ Když šéfka přimhouřila oči, Cleo si povzdechla. „Nic ilegálního. Někdo ode mě chce něco koupit, ale ještě mu nevěřím, takže nechci, aby věděl, že to mám u sebe.“ Když ji Marcela dál tiše pozorovala, sáhla Cleo do kabelky. „Babo,“ zamumlala.

„Slyším dobře a anglicky rozumím.“

„Jde o tohle.“ Vytáhla vycíděnou sošku.

„Ukaž,“ zakývala Marcela ukazováčkem a Cleo jí sošku podala. „Stříbro. Moc hezké. Potřebuje vyčistit.“

„Už jsem na to spotřebovala celou tubu.“

„Měla by ses o své věci líp starat. Ale je to pěkné,“ poklepala na plastiku rudým nehtem. „Solidní stříbro?“

„Jo.“

„Kdes to vzala?“

„Bylo to v rodině snad odjakživa.“

„A ten muž – ten Ir,“ usmála se Marcela, „ji chce koupit?“

„Vypadá to tak.“

„Proč?“

„Co já vím. Přišel s nějakou historkou, která nemusí být pravdivá, ale pokud dobře zaplatí… Tak můžu použít tvůj počítač?“

„No jo. Takže dědictví?“ Marcela se zamračila a obracela sošku v ruce. „Ty prodáváš svoje dědictví?“

„Dědictví má význam, když má rodina význam.“

Šéfová postavila sošku na stůl, a ta se ve světle lampy rozzářila. „Jsi tvrdá holka, Cleo.“

„Možná.“ Počkala, až Marcela odemkne zásuvku a vytáhne fotoaparát. „Ale mám pravdu.“

„Udělej si fotku a rovnou se navlékni do kostýmu. Hodinku navíc můžeš odtancovat hned teď.“

O půl hodiny později se Cleo upnula do těsné minisukně z černé kůže, která patřila k topu bez rukávů a bundě se stříbrnými cvočky. Na zkoušku práskla malým bičíkem, až sebou ostatní holky trhly a začaly nadávat.

„Sorry.“ Cleo se obrátila k zrcadlu, zvedla si límec a uhladila vlasy stažené na šíji do úhledného uzlu.

Až párkrát trhne hlavou, vlasy se uvolní a rozlétnou. Přidala ještě trochu očních linek a na vysokých botách zkusila pár otoček a poskoků.

Právě se do široka rozkročená pohupovala v podřepu ze strany na stranu, když do šatny vběhl Gideon. Dívky okamžitě reagovaly poznámkami a vzdušnými polibky.

„Jdeme.“ Popadl Cleo za ruku a táhl ji pryč.

„Kam?“

„Hoď sebou. Vysvětlím ti to pak.“

„Za tři minuty mám výstup.“

„Dneska ne.“ U dveří se začala bránit a nabrala ho loktem do břicha.

„Ruce pryč.“

„Sakra.“ Na bolest a pomstu teď musel zapomenout. Snažil se popadnout dech, zatímco holky v šatně tleskaly a pískaly. „Už byli u tebe doma. Bytná je v nemocnici s otřesem mozku. Do pěti minut jsou tady.“

„O čem to mluvíš?“ Raději o krok ustoupila. „Kdo u mě byl?“

„Někdo, kdo od tebe chce jistou věc, a nebude s tebou jednat tak slušně jako já.“ Popadl ji za paži. „Tvoje domácí to hezky odnesla. Počkáš si, až to udělají i tobě, nebo radši půjdeš se mnou? Máš deset sekund.“

Impulsivnost ji vždycky dostala do maléru, uvědomila si. Proč by to dnes mělo být jiné? Popadla kabelku. „Jdem.“

Pohyboval se rychle. Proběhl chodbou a vlekl ji doprava. „Předem nemůžeme,“ řekl. „Třeba tam už jsou.“

„Zadní vchod se zamyká zevnitř. Když na ně narazíme, zpátky se nedostanem.“

Přikývl, opatrně otevřel zadní dveře a vykoukl ven. V ústí uličky nikoho neviděl. „Jak rychle v tom umíš běhat?“ ukázal na její boty.

„Tebe dohoním, hezoune.“

„Tak jdeme.“ Stiskl pevně její ruku a vlekl ji na hlavní ulici. Tam se rychle rozhlédl, zaklel a prudce odbočil doprava. Rukou sklouzl k jejímu pasu.

„Nezastavuj se. Dva muži jsou na druhé straně. Jeden jde do klubu, druhý do uličky. Neohlížej se!“

Ale už to udělala a zahlédla oba dva. „Přeperem je.“

„Ježíši, hlavně se nezastavuj. Pokud budeme mít štěstí, nevšimnou si nás.“

Na rohu se ohlédl. „Takže štěstí došlo.“ Znovu ji čapl za ruku. „Teď ukaž, jak umíš běhat.“

Začal utíkat, ale o půl bloku dál ji strhl do silnice. Brzdy zaskřípaly, klaxony se rozezněly. Cleo ucítila náraz vzduchu, jak ji blatník minul jen o centimetry.

„Ty magore jeden!“ Ale když se koukla za sebe, uviděla, jak se jeden z těch chlapů prodírá mezi auty za nimi. Nezpomalila. Vysoké podpatky jí po nerovné dlažbě klouzaly. Kdyby měla pár vteřin, stáhla by kozačky a radši utíkala bosa.

„Je jenom jeden,“ zakřičela. „A my dva.“

„Ostatní jsou blízko.“ Instinktivně ji vtáhl do nejbližší restaurace, proběhl s ní kolem zděšených hostů a pak kuchyní do další úzké uličky.

„Paráda,“ vydechl úlevně, když spatřil černý motocykl opřený o zeď budovy. „Dej mi sponku.“

„Jestli to nastartuješ sponkou, dám ti pusu na zadek.“ Těžko popadala dech, a tak radši jednu vytáhla z vlasů.

Vlasy jí spadly k ramenům, zatímco šátral sponkou v zapalování. Do deseti sekund motor naskočil.

„Nasedni. Líbat zadek mi můžeš až v soukromí.“

Krátká sukně jí vyjela až nad klín, takže se k němu přitiskla jen koženými tangy. Snažil se ignorovat, jak se ňadry tiskne k jeho zádům a za burácení motoru prudce vyrazil z uličky.

Pevně ho objala a zavýskla. Na rohu téměř přejeli nohy jednomu z těch, co je pronásledovali. Cleo měla možnost podívat se zblízka do jeho šokované tváře a divoce se rozesmála, když Gideon prudkým obloukem zahnul.

„Mají auto!“ volala, protože se ohlédla, ale vítr jí hnal vlasy do očí. „Ten, cos ho málem porazil, nastupuje k tomu druhému!“

„Prima.“ Gideon vletěl do postranní uličky a dupl na plyn. „Tady se jim ztratíme.“

Snažil se vybavit si mapu města, aby se co nejrychleji dostal na nějakou rovnou a klidnou ulici. Jen kdyby mohl chvíli přemýšlet.

„Víš co, hezoune?“ křičela mu do ucha. Cítil eroticky smyslnou směs vůně ženy a kůže. Uvědomil si, že ta nádherná ňadra dostala darem od boha.

„Co? Musím se soustředit.“

„Jeď pořád rovně. Chtěla jsem jen říct, že mě těch pět tisíc už nezajímá.“

„Jestli sošku neprodáš mně, budeš je mít pořád v patách.“

„Probereme to, až budeš mít víc času.“ Ohlédla se na světla večerní Prahy. „Ale pět tisíc je málo.“ Znova se k němu přitiskla. „Protože teď je ze mě tvůj parťák.“

Na důkaz ho lehce líbla na ucho a zasmála se.

5

„Takže jste je ztratili.“

Anita Gayeová se opřela do měkoučké kůže kancelářského křesla a prohlížela si novou manikúru. Tenhle telefonát ji nepotěšil.

„Neměli jste snad jasné instrukce?“ zeptala se hlubokým, sametovým hlasem. „Čemu z toho ‚najděte ji a zjistěte, co ví‘ jste nerozuměli?“

Výmluvy, pomyslela si, když naslouchala poníženému vysvětlování svého podřízeného. Neschopnost. Jak ubohé.

„Pane Jaspere?“ Přerušila ho sladce. „Myslím, že jsem řekla za každou cenu. Musím vám vysvětlovat, co to znamená? Ne? Takže je okamžitě najděte, nebo si začnu myslet, že máte v hlavě slámu.“

Zavěsila a pro uklidnění vyhlédla oknem na panoráma New Yorku. Těšilo ji sledovat ruch velkoměsta a zároveň od něho být bezpečně daleko.

Stejně ráda ale vycházela ze svého luxusního domu na Madison Avenue a probírala se zbožím ve stylových obchodech, kde ji jako známou, obdivovanou i nenáviděnou osobnost všichni úslužně obskakovali.

Bývaly časy, kdy se taky užírala starostmi, jak zaplatí účty, nájem a za co si koupí nové boty.

Teď stála s nosem u okna a užívala si pocitu, o co je lepší, chytřejší a důležitější než všechny ty ženy, co venku toužebně zírají do výloh s hedvábným oblečením.

Ona nikdy nepochybovala, že se ocitne na druhé straně, na té správné straně výlohy. Věděla, že to tak prostě musí být.

Měla totiž něco, co ostatním chybělo. Nebetyčné ambice a téměř zuřivou sebedůvěru. Nehodlala prostě, dřít jen proto, aby měla střechu nad hlavou.

Pokud to nebyla výstavní střecha.

Držela se vždycky svých plánů. Pokud ženská neměla jasný plán, stávala se totiž mužovou hračkou, rohožkou, nebo dokonce fackovacím panákem. Občas vším najednou.

S plánem a trochou silné vůle to bývalo naopak.

Anita uměla jít za svým a tvrdě pracovat. Sňatek s mužem tak starým, že by mohl být jejím dědečkem, za dřinu rozhodně považovala. Pokud má pětadvacetiletá dívka sex s šestašedesátiletým pánem, tak docela jistě pracuje.

Taky že se Paul Morningside za své prachy dočkal odměny. Celých dlouhých dvanáct let hrála Anita oddanou manželku, asistentku, hostitelku a děvku. Umřel jako šťastný muž. A podle Anitina mínění rozhodně ne příliš brzy.

Starožitnosti Morningside teď patřily jen jí.

Protože jí to vždycky znovu zvedlo náladu, zatočila se po své nádherné kanceláři. Zabořila podpatky do vlněného koberce Bokara, zaklapala jimi po leštěné dřevěné podlaze. Každý kousek zařízení vybírala sama – od lenošky Jiřího III. po porcelánového koně dynastie T'ang.

Směs stylů a období ji fascinovala, pokud vytvářela žensky elegantní a luxusní interiér. Anita se v tomto směru od Paula hodně naučila.

Kancelář nechala zařídit v jemných barvách, aby neodrazovala klienty. Ostřejší tóny a kontrasty si nechávala pro jiná místa.

Nejvíc ji těšilo, uvědomila si, když zvedla rozkošnou opálovou krabičku na šňupací tabák, že všechny ty krásně věci kdysi patřily někomu jinému.

Připadalo jí to jako legální krádež na vysoké úrovni. Copak to nebylo vzrušující?

Dobře si uvědomovala, že i po patnácti letech, z nichž tři roky firmu řídila, ji mnoho lidí považovalo jen za zlatokopku.

Ale mýlili se.

Řeči zaslechla, už když si Morningside namluvil ženu o čtyřicet let mladší. Měli ji za krásku bez mozku.

Taky se spletli.

Vždycky uměla dobře využít svých předností. Třeba rudých vlasů, které si ve čtyřiceti nechala stříhat pod bradu, aby vynikly její hladké, oblé tváře a zrádně něžné rty. Nebo oči – modré a velké jako u panenky. Mnohým připadaly bezelstné.

Ani to nebyla pravda.

Anita měla bledou, dokonalou pleť a malý, rovný nos. K tomu tělo, o němž jeden z jejích milenců prohlásil, že je jako živoucí erotický sen.

Svou výbavu uměla dobře prezentovat. V podniku nosila ručně šité kostýmy, do společnosti elegantní róby. Vždycky si dobře hlídala image. Třebaže se často cosi šuškalo, nikdo ji nemohl spojovat s aférami a skandály.

Nakonec každý rád přijal její pozvání a brzy je opětoval. Našla tak mnoho vlivných a štědrých sponzorů.

Pod hezkým zevnějškem pracoval mozek manipulátora. Anita Gayeová byla považována za oddanou vdovu, uznávanou hostitelku i obchodnici. Tak hodlala prožít i zbytek života.

Zlatokopka, usmála se pro sebe. Kdepak, nikdy nešlo jen o peníze, ale hlavně o pozici, moc a prestiž.

Přikročila ke Corotově krajinomalbě a stiskla tlačítko za jejím rámem. Obraz se odsunul stranou. Anita na číselníku rychle vyťukala kód sejfu a jen tak pro radost z něho vytáhla stříbrný Osud.

Copak to nebyl osud, vzpomínala, že se rozhodla osobně otevřít pobočku v Dublinu? Nebyl to osud, když přijala pozvání na schůzku s jistým Malachim Sullivanem?

O Třech osudech už dávno věděla. Paul jí tu historku vyprávěl. Měl v zásobě spousty nudných příběhů, ale tenhle ji opravdu zaujal. Tři stříbrné sošky, údajně uloupené přímo z Olympu, což byl samozřejmě nesmysl. Legenda aspoň dodávala předmětům cenu a tajemnost. Tři sestry, které se během času a shodou náhod dostaly do různých rukou po celém světě. Samostatně neznamenaly víc než hezké umělecké dílko.

Ale kdyby prý zase přišly k sobě… Pohladila mělký zářez v podstavci, kde byla kdysi Klóthó spojená s Lachésis. Měly by nevyčíslitelnou hodnotu, a podle některých zabedněnců prý taky nepřekonatelnou moc. Znamenaly by bohatství a kontrolu nad lidským osudem a prý i nesmrtelnost.

Paul v jejich existenci nevěřil. Jen hezká historka, tvrdíval. Pro sběratele něco jako svatý grál. I Anita na ni zapomněla. Dokud se Malachi nezačal vyptávat na její profesionální názor na věc.

Jak snadné pak bylo přimět ho, aby ji začal svádět, a omámit ho tak, že jí sošku sám vložil do ruky. Kvůli testům, ohodnocení a výzkumu, jak ho přesvědčila.

Navíc jí prozradil dost, aby věděla, že si ji může beztrestně nechat. Co by chtěl taky nějaký irský námořník ze střední třídy, navíc potomek zloděje, zmoci proti obchodnici s dokonalou reputací?

Přímá krádež byla jako zlatá horečka, zavzpomínala s rozkoší.

Malachi samozřejmě ztropil povyk, ale peníze, postavení a tisíce mil široký oceán ji od něho dokonale izolovaly. Podle očekávání se za pár týdnů uklidnil.

Bohužel se ukázalo, že ji v něčem přece jen dočasně předběhl. Zatímco ztrácela čas opatrným dotazováním u současných vlastníků Wyleyho starožitností, Malachi se zaměřil přímo na Tiu Marshovou.

Ale stejně ničeho nedosáhl, to už bylo Anitě jasné. Neměl dost času. A pak, nenašel nic ani v hotelovém pokoji, ani v jejím laptopu. Žádná zmínka o soškách nebo rodinných předcích.

Stejně pochodili i při opatrnějším prohledávání jejího newyorského bytu. Přesto Anita věřila, že Tia je klíčem, který pomůže záhadu rozluštit.

Na to dohlédne osobně. Stejně jako na newyorské potomky Simona White-Smythea. Nechá své neschopné zaměstnance honit černou ovci té rodiny a ona sama půjde slíznout smetanu.

Jakmile bude mít druhý Osud, využije všech možností a prostředků, aby se zmocnila i posledního.

Prvních čtyřiadvacet hodin po návratu domů strávila Tia v posteli nebo brouzdáním po bytě v pyžamu. Dvakrát se probudila do tmy, aniž tušila, kde je. A když si vzpomněla, radostně objala polštář a znovu klidně usnula.

Druhý den se dlouze koupala v levandulovém oleji, převlékla se do čistého pyžama a šla znovu spát.

Pak zasněně procházela bytem a tu a tam pohladila opěradlo křesla, hranu stolu nebo oblé těžítko. Moje území, říkala si. Moje věci, můj byt, moje město.

Občas poodhrnula závěsy a pokochala se výhledem na East River, jejíž klidná voda ji vždycky dobře naladila.

Konečně na ni nikdo nikde nečekal, nemusela se strojit, česat a psychicky burcovat před nějakým vystoupením.

Klidně si mohla zůstat v pyžamu celý týden a nemluvit vůbec s nikým. Mohla polehávat na své báječné posteli a prostě si číst nebo sledovat televizi.

Jistě, bylo to špatné pro záda. Taky by si měla uvařit pořádné jídlo a přimět tělo ke kratšímu cvičení. Taky jí docházely výtažky z echinacey a potřebovala si koupit čerstvé banány, pokud nechtěla trpět nedostatkem draslíku.

Ale ještě jeden den se to nezblázní. Alespoň jeden další den. Představa, že ještě chvíli nebude muset promluvit ani s prodavačkou v obchodě, jí za úbytek draslíku stála.

Aby se zbavila pocitu viny, že se neozvala rodině, ani nezašla navštívit matku o několik bloků dál, poslala rodičům e-mail. Stejným způsobem se objednala u doktora Lowensteina.

Milovala elektronickou poštu a byla vděčná, že žije v době, kdy se dá s lidmi komunikovat bez mluvení.

I přes všechna cestovní opatření měla pocit, že na ni leze chřipka. Jenže si dvakrát změřila teplotu a ta byla v normálu.

Stejně si vzala trochu zinku s echinaceou a uvařila si heřmánkový čaj. Právě se s ním chtěla usadit ke knize o homeopatii, když zazvonil zvonek.

Nejdřív ho chtěla ignorovat. Ale zastyděla se a knihu odložila. Mohla to být maminka, která často zašla bez ohlášení. A ta by si jistě po chvíli otevřela vlastním klíčem.

Jenže pak se rozhlédla kolem sebe a zděsila se. Matka určitě pozná, že odtud celé dny nevystrčila nos. Nekritizovala by ji za to, spíš by kritiku schovala za tak oddanou péči, že by se Tia zase cítila jako líné, rozmazlené děcko.

A co teprve kdyby si maminka všimla, že je dcera nachlazená…

Odevzdaně nakoukla špehýrkou a vyjekla.

Nebyla to její matka.

Zmateně si prohrábla vlasy a otevřela muži, o kterém byla skoro přesvědčená, že se jí jen zdál.

„Ahoj, Tio.“ Jestli Malachimu přišlo divné, že mu otvírá v pyžamu ve tři odpoledne, na jeho úsměvu se to nepoznalo.

„Hm…“ Jako by jí v hlavě cosi zkratovalo. „Jak jsi mě…“

„Našel?“ dokončil větu. Zdála se mu bledší a trochu ospalá. Ta holka potřebuje na vzduch a slunce, uvědomil si. „Adresa je ve tvé knize. Zavolal bych předem, ale náhodou jsem tu měl jednání. Docela blízko.“

„No, já, hm.“ Nezmohla se než na jednotlivé slabiky. Bezmocně mu pokynula rukou a zavřela za ním, aniž si uvědomila, že má na sobě jen pyžamo. „Jé,“ lekla se vzápětí a přitiskla si klopy k hrudi. „Já jsem se právě…“

„Zotavovala z cestování, ne? Je fajn být zase doma, co?“

„To ano. Nikoho jsem nečekala. Musím se převléknout.“

„Nemusíš.“ Chytil ji za ruku, než stihla odběhnout. „Takhle se cítíš dobře a já tě stejně dlouho nezdržím. Měl jsem o tebe starost. Nerad jsem tak narychlo odjížděl. Zjistili, kdo se k tobě v Helsinkách vloupal?“

„Ne, bohužel ne. Aspoň zatím. Ani jsem ti nepoděkovala, žes se mnou celou tu proceduru absolvoval.“

„Škoda že jsem nemohl udělat víc. Doufám, že po zbytek cesty se ti nic nepřihodilo.“

„Ne. Ale jsem ráda, že je to za mnou.“ Neměla by mu nabídnout drink? uvažovala. Asi ne, když je jen v pyžamu. „Jsi v New Yorku dlouho?“

„Zrovna jsem dorazil. Obchodně.“ Všiml si zatažených závěsů. Byt připomínal jeskyni, kterou ozařuje jen lampička na stolku u pohovky. Přesto byl čistý a upravený, stejně jako ona sama. Až na to bavlněné pyžamo, samozřejmě.

Měl větší radost, že ji zase vidí, než čekal. „Chtěl jsem tě navštívit, Tio, protože na tebe už pár týdnů myslím.“

„Vážně?“

„Vážně. Půjdeš se mnou dnes na večeři?“

„Na večeři? Dneska?“

„Je to moc narychlo, já vím, ale jestli nemáš jiné plány, rád bych s tebou strávil večer.“ Přistoupil o krůček blíž. „Dneska. Zítra. Kdykoli to půjde.“

Považovala by to celé za halucinaci, jenže ho ucítila. Jen lehký závan jeho kolínské. Halucinace přece nevoní. „Nemám žádné plány.“

„Skvělé. Tak já se stavím třeba o půl osmé, ano?“ Pustil její ruku a rozhodl se vycouvat, než by si vymyslela výmluvu. „Budu se těšit.“

Zatímco na něj jen němě zírala, pomalu za sebou zavřel dveře.

„Je to jen večere, Tio. Uklidni se.“

„Carrie, prosila jsem tě, abys mi přišla poradit, a nechtěla po mně nemožné. Co tohle?“ Tia se obrátila od šatníku s modrým kostýmem v ruce.

„Ne.“

„Co je na něm špatného?“

„Všechno.“ Carrie Wilsonová, působivá bruneta s karamelovou pletí a tmavýma očima, naklonila hlavu ke straně. „Pokud nechceš oslnit ředitele berňáku. Na romantickou schůzku se to nehodí.“

„To nemá být romantické.“

„Jdeš ven s krásným Irem, který tě balil v Helsinkách, držel tě za ruku při policejním výslechu a objevil se u tvých dveří minutu potom, co dorazil do New Yorku.“

Carriin hlas zněl jako automatická puška. Pak sebou plácla na postel. „Romantičtější by to mohlo být, jen kdyby přicválal na bílém oři se zkrvaveným kopím.“

„Chci být jen rozumně přitažlivá,“ nedala se Tia.

„Zlato, rozumně přitažlivá jsi vždycky. Tak to jednou roztoč.“ Zvedla se z postele a vrhla se do Tiina šatníku.

Carrie byla burzovní makléřka. Během šestileté spolupráce s Tiou se z nich staly přítelkyně, třebaže pro Tiu představovala typ moderní, nezávislé ženy, z níž by normálně dostala křeče do žaludku.

Také se to stávalo, dokud neobjevily společnou zálibu v alternativní medicíně a italských botách.

Třicetiletá, rozvedená a profesně úspěšná Carrie chodila zásadně se zajímavými, všeznalými muži, se stejnou sebejistotou dokázala rozebírat Dow Jonese i Kafku a každý rok odjížděla sama na prázdniny podle toho, kam zrovna zapíchla špendlík v atlase.

Nikomu jinému Tia tolik nevěřila, co se týkalo financí, módy a mužů.

„Tohle, klasické malé černé.“ Carrie vytáhla jednoduché šaty bez rukávů. „Jen je trochu přizdobíme, aby byly sexy.“

„Mně o žádný sex nejde.“

„To je právě tvůj hlavní problém.“ Zkoumavě si Tiu prohlížela. „Škoda že nemáme víc času. Zavolala bych své stylistce, aby z tebe něco vymačkala.“

„Vsak víš, že do salónů nechodím. Všechny ty chemikálie a poletující vlasy. Ještě by si člověk něco odnesl.“

„Pořádný sestřih určitě. Neustále ti říkám, že by se ti úplně rozjasnila tvář, kdyby sis tu hřívu nechala ustřihnout.“

Carrie odhodila šaty na postel a popadla Tiu za dlouhé vlasy. „Nech mě to udělat.“

„Jen přes moji mrtvolu,“ zasmála se Tia. „Stačí, když mi dneska poradíš s oblečením, Carrie. On pak stejně odjede zpátky do Irska a všechno se zase vrátí k normálu.“

Carrie doufala v opak. Podle jejího názoru vedla přítelkyně normální život příliš dlouho.

Malachi věřil, že kytky jsou to pravé. Růžové růže. Připadala mu jako typ pro růžová poupata. Obával se, že na ni bude muset, i když nerad, trochu přitlačit. Žena jako ona přitom vyžadovala spíš pomalé svádění.

Ale neměl času nazbyt. Děsilo ho, že odjel z domova před návratem Gideona. Zvlášť když Anita tu Toliverovou tak rychle vystopovala.

Neměl tušení, jestli je do Prahy zase sledovala, nebo se tam s Gideonem setkali náhodou. Jistě věděl jen to, že se Anita pokusí vyhledat i Tiu, jestli to už dávno neudělala.

Potřeboval ji tedy získat na svoji stranu dřív, než Anita všechno zkomplikuje.

Takže tu teď stál s pugétem před bytem Wyleyho potomka, zatímco se bratr Gideon potloukal bůhvíkde s potomkem White-Smythea.

Nejradši by zašel rovnou k Anitě a vykopl jí dveře. Jenže musel slíbit matce, že neskončí za mřížemi.

Ale i tak dopadl lépe, protože trávit s krásnou ženou večer v restauraci bylo lepší, než ji tahat přes půl Evropy jako Gideon.

Zaklepal a čekal, než otevře, ale vyrazila mu dech. „Vypadáš fantasticky.“

Tia se snažila nepopotahovat se za lem černých šatů, které Carrie o celých pět centimetrů zkrátila. To ona vybrala také dlouhou šňůru perel a sčesala Tie vlasy dozadu, jen na skráních nechala romantické prameny:

„Děkuju. Ty kytky jsou krásné.“

„Napadlo mě, že se k tobě budou hodit.“

„Nechceš jít na chvíli dál a dát si drink, než vyrazíme? Mám tu trochu vína.“

„Ano, rád.“

„Jen dám ty růže do vázy.“ Raději pomlčela, že po matce nejspíš zdědila alergii na růže, a šla najít starožitnou křišťálovou vázu. Pak zašla pro láhev bílého, kterou otevřela Carrie.

„Máš to tu hezké,“ ozval se Malachi za jejími zády.

„Mně se tu taky líbí.“ Nalila víno do sklenice, a když se otočila, aby mu ji podala, málem do něho vrazila, protože stál nečekaně blízko.

„Dík. Na cestování je asi nejhorší, že s sebou člověk nemůže mít své věci. Drobnosti, které ho uklidňují.“

„Ano,“ Tia rozechvěle vydechla. „Přesně tak.“ Aby se něčím zaměstnala, začala aranžovat růže ve váze. „Proto jsi mě odpoledne zastihl v pyžamu. Užívala jsem si to tady. Vlastně jsi byl kromě řidiče taxíku první, s kým jsem od návratu mluvila.“

„Fakt?“ Takže Anita ho nepředběhla. „To mi lichotí.“ Vytáhl z vázy jednu růži, kterou jí pak podal. „Snad se ti dnešní večer bude líbit.“

Líbil. Byl to báječný večer.

Malachi vybral tichou, tlumeně osvětlenou restauraci s diskrétní obsluhou. Číšník ani nemrkl, když se probírala jídelním lístkem a pak si vybrala salát bez dresinku a rybu bez másla a omáčky.

Když jim přinesli láhev vína, nechala si nalít skleničku, třebaže pila jen zřídka. Četla přece tolik článků o tom, jak alkohol ničí mozkové buňky. Jistě, sklenička červeného byla naopak dobrá na srdce.

Jenže víno se zdálo lehké a Malachi ji tak dobře naladil, že si ani nevšimla, po kolikáté jí doléval.

„Je zajímavé, že bydlíš právě v Cobhu,“ řekla. „To je další spojitost s *Lusitanií*.“

„A nepřímo s tebou.“

„Hm, mé prapraprarodiče sice nechali pohřbít tady, ale nejdřív je museli dopravit do Cobhu, dřív Queenstownu. Takový bláznivý nápad, vydat se na plavbu během války. Zbytečné riziko, nemyslíš?“

„Nemůžeme vědět, co jiným lidem připadá jako zbytečné nebo riskantní. Nebo proč někteří přežili a jiní ne. Můj předek vlastně ani nepocházel z Irska.“

Málem přeslechla, co říkal. Když se na ni usmál tím důvěrným způsobem, jeho oči zeleně zářily. „Ne?“

„Ne. Narodil se v Anglii a velkou část života prožil v New Yorku.“

„Vážně?“

„Katastrofu přežil jen díky péči jedné mladé ženy, kterou si pak vzal. Ta událost ho prý změnila. Předtím žil údajně všelijak, aspoň tak se to v rodině vypravuje. Ale zajímal se o jistou věc, kterou chtěl hledat v Anglii. Protože jsi expert na řeckou mytologii, určitější o tom slyšela. Stříbrné osudy.“

Zaraženě odložila vidličku. „Myslíš ty sošky?“

Jeho tep se zrychlil, ale klidně přikývl. „Ano.“

„To nejsou Stříbrné osudy, ale Tři osudy. Tři samostatné sošky, ne jedna, i když se dají spojit podstavci.“

„Hm, vidím, že ta historie časem nabobtnala. Takže hned tři?“ uřízl si další kousek hovězího. „A ty o nich víš?“

„Něco určitě. Henry Wyley jednu vlastnil, ale ta se potopila s Lusitanií. Podle jeho deníku chtěl v Anglii koupit druhou a možná najít i třetí. V dětství mě to zaujalo, protože se zdálo, že zemřel právě kvůli nim. Tak jsem se snažila něco zjistit.“

Počkal zlomek vteřiny. „A zjistila?“

„No, o soškách ani ne. Většinou se věří, že vůbec neexistují. Možná měl u sebe Henry něco docela jiného.“ Tia trhla rameny. „Ale o Osudech jsem toho hodně našla v mytologii. A čím víc jsem četla, tím víc mě bohové a polobozi fascinovali. A protože jsem neměla nadání pro rodinný byznys, začala jsem se věnovat historii.“

„Takže za svůj úspěch vděčíš Henrymu.“

Přesně to si odjakživa myslela. „Ano.“

Zvedl sklenici a přiťukl si s ní. „Tak na Henryho a jeho cestu za Osudy.“

Pak nechal konverzaci sklouznout jiným směrem. Páni, jaká z ní byla skvělá společnice, když se trochu uvolnila. Víno jí rozzářilo oči i tvář. Vzdělání jí dovolovalo bavit se o čemkoliv, a dokonce měla smysl pro humor, pokud nervózně nehlídala každé slovo, co vypustí z úst.

Hodinu si prostě jen užíval její přítomnosti a k Osudům se vrátil teprve v taxíku cestou k jejímu bytu.

„Zmínil se Henry v deníku, jak se k těm dalším soškám dostane?“ Malachi si líně pohrával s konečky jejích vlasů. „Nebylas zvědavá, jestli opravdu existovaly? Jestli byly skutečné?“

„Hmm, už ani nevím.“ Když ji vzal kolem ramen, omámeně se o něho opřela. „Bylo mi teprve třináct, ne, dvanáct, když jsem to poprvé četla. Tenkrát jsem hodně marodila. Asi s bronchitidou,“ vyprávěla unaveně. „Já jsem vlastně musela být v posteli dost často. Ale v tom věku bych těžko snila o tom, jak se vypravím do Anglie hledat legendární sošky.“

Zamračil se. Napadlo ho, že přesně o něčem takovém by dvanáctiletá dívka měla snít. Dobrodružství a romantika děti zavřené doma přece přitahují.

„A později jsem se víc zajímala o božstva než o artefakty, což je obor mého otce. Já se pro obchod nehodila, neumím počítat ani jednat s lidmi, což ho strašně zklamalo.“

„Tomu nevěřím.“

„Díky, že to říkáš. Jenže otec mi platil vzdělání, pohodlné živobytí i lekce klavíru a já jsem se mu ničím neodvděčila.

Radši sepisuju knihy o mytologii, než bych převzala odpovědnost za rodinný podnik.“

„Psaní takových knih je přece umění a vysoce ceněná profese.“

„Pro mého otce ne. Už nade mnou zlomil hůl. Protože jsem mu zatím ani neporodila vnoučata, zoufá si, že po něm firmu nebude mít kdo převzít.“

„Ženská přece nemůže rodit děti jen proto, aby zachovala rodinný podnik.“

Jeho ostrý tón ji překvapil. „Wyleyho starožitnosti nejsou jen podnik, ale i tradice. Bože, neměla jsem tolik pít, hrozně žvaním.“

„Vůbec ne.“ Když zastavili u chodníku, zaplatil taxikáři. „A kvůli otci by ses neměla tak trápit, zvlášť když nedokáže ocenit, kým jsi a co děláš.“

„Ale on…“ Byla vděčná, že ji při vystupování pevně držel, protože se jí podlamovala kolena. „Jinak je to báječný člověk, neskutečně laskavý a trpělivý. Je na svůj podnik prostě pyšný. Kdyby měl syna nebo další dceru s trochou obchodního talentu, bylo by všechno snazší.“

„Nitka tvého života je přece dávno utkaná, ne?“ vedl ji k výtahu. „Jsi taková, jaká máš být.“

„Můj otec na osud nevěří.“ Pohodila hlavou a usmála se. „Ale Tři osudy by ho asi zajímaly. A kdybych některý z nich dokázala najít, to už by něco znamenalo. Anebo dva, i když význam mají samozřejmě všechny pohromadě.“

„Možná by sis měla znovu přečíst Henryho deník.“

„Možná. Kdepak asi je…“ U dveří svého bytu se znova zasmála. „Báječně jsem se bavila. Už podruhé s tebou a pokaždé na jiném kontinentu. Cítím se být děsně kosmopolitní.“

„Tak naschle zítra.“ Otočil ji k sobě a položil jí ruku na zátylek.

„Fajn.“ Zamrkala, když ji přitáhl blíž. „Kde?“

„Kdekoli,“ zašpital a přitiskl rty na její.

Bylo snadné prohloubit polibek, když její ústa doslova roztála a její paže ho něžně objaly.

Byla tak sladká, horká a vláčná, že ihned zatoužil dostat mnohem víc.

A mohl by ji mít, uvědomil si. Stačilo jen otevřít dveře a vejít za ní dovnitř. Už teď se celá chvěla.

Ale to nemohl udělat. Zdála se mu mírně opilá a neskutečně zranitelná. A co bylo nejhorší, toužil po ní víc, než tušil.

Odtáhl se, protože náhle pochopil, že jeho plány začalo narušovat něco, co se mohlo změnit v zapeklitý problém.

„Strávíš se mnou zítřejší odpoledne?“

Měla dojem, že se vznáší. „Ty nemusíš pracovat?“

„Řekni ano,“ naléhal a mučil sám sebe tím, že ji přitiskl zády ke dveřím a znovu políbil.

„Ano. Co?“

„Tak v jedenáct. Přijedu v jedenáct. Už běž dovnitř, Tio.“

„Kam?“

„Dovnitř.“ Bůh mu pomáhej. „Běž,“ opakoval a potýkal se se zámkem. „Kruci, ještě pusu.“ Znovu ji objal a líbal, až mu krev začala vřít v hlavě. „Zamkni za sebou,“ nařídil, lehce ji postrčil a sám si zavřel dveře před nosem, než by udělal něco nepředloženého.

6

Tia netušila, zda ji za Henryho deníkem žene zvědavost či touha zavděčit se. V každém případě ji to přimělo čelit náladám své matky.

Maminku sice upřímně milovala, ale každý rozhovor s Almou Marshovou byl zátěží pro její nervy. Než by utrácela čas jízdou taxíkem v zácpě, rozhodla se dojít těch osm bloků k domu, kde vyrůstala, pěšky. Měla najednou tolik energie a po setkání s Malachim se cítila tak svěží, že si úplně zapomněla zjistit smogovou situaci.

Bylo dusno a horko, takže se jí blůzka začala lepit na tělo už po pár metrech chůze k Park Avenue. Ale Tia si vykračovala hbitě, a dokonce si tiše prozpěvovala.

Milovala New York. Jak to, že si nikdy neuvědomila, jak moc to rušné město s přelidněnými ulicemi miluje. Bylo tak plné života. Nabízelo tolik k vidění, pokud se člověk díval. Mladé maminky s kočárky, chlapce s šesticí drobných psíků na vodítku, limuzíny, co rozvážely dámy na oběd či na nákupy. Podél obrubníků kvetly hezké květiny a dveřníci u vchodů se tvářili důstojně.

Proč si toho nikdy nevšimla? divila se, když zahýbala do tiché ulice svého dětství. Je to jasné. Když už se pěšky vypravila dál než tři bloky od svého bytu, většinou svěsila hlavu, křečovitě sevřela kabelku a představovala si, že ji každou chvíli někdo praští po hlavě nebo ji na chodníku srazí autobus.

Jenže včera se tu procházela s Malachim. Courali se po Madison Avenue, zastavili se v malé kavárničce a Malachi mluvil snad s každým. S číšníkem i s ženou u sousedního stolku, co chovala na klíně miniaturního pudla.

Což jistě nebylo hygienické.

Diskutoval s prodavačkou v Barney’s, s mladou ženou, která si vybírala šátek v jednom z butiků, kterým se Tia vždycky vyhýbala obloukem, i s prodavačem hotdogů v pouličním stánku.

Ona vážně jedla hotdog, a přímo na ulici. Z toho se ještě docela nevzpamatovala.

Několik hodin viděla své město jeho očima. Všechnu tu podivuhodnost, humor, velikost i bídu.

A dnes večer se to mělo opakovat.

Před domem rodičů si Tia málem radostně poskočila. Vchod byl doslova obsypaný květinami, o něž se starala hospodyně Tilly. Tia si vzpomněla, jak kdysi chtěla se sázením pomáhat, ale maminka se obávala špíny, hmyzu a alergií, takže se toho nápadu radši vzdala.

Možná by si cestou domů mohla koupit hrnkové chryzantémy, jen tak na zkoušku.

Přestože měla vlastní klíč, raději zazvonila. Jinak by musela dekódovat alarm a dlouze vysvětlovat, že se nic nestalo.

Hospodyně Tilly, rázná prošedivělá dáma, otevřela okamžitě.

„Slečna Tia! To je ale překvapení. Takže už jste se z cest zotavila? Těmi pohlednicemi jste mi udělala velkou radost. Samá krásná místa, že?“

„Bylo jich hlavně hodně,“ kývla Tia a vstoupila do chladného domu. Políbila Tilly na tvář s bezprostředností, kterou necítila s každým. „Jsem ráda zase doma.“

„Jedna z nejhezčích věcí na cestování je návrat domů, co? Že vám to ale dneska sluší,“ pokračovala Tilly a překvapeně zkoumala Tiin obličej. „Ta cesta vám prospěla.“

„Před pár dny bys mi to asi neřekla.“ Odložila kabelku na stolek v hale a zadívala se na sebe ve viktoriánském zrcadle nad ním. Opravdu vypadám dobře, pomyslela si, rozzářeně. „Můžu za matkou?“

„Je ve svém pokoji. Běžte nahoru, donesu vám tam něco studeného k pití.“

„Díky, Tilly.“

Tia se vydala k dlouhému schodišti. Tenhle dům a jeho elegantní důstojnost vždycky milovala. Mísil se v něm vkus obou rodičů – otcova láska k starožitnostem a matčina potřeba spořádanosti. Bez téhle kombinace by asi vypadal jako skladiště starých krámů. Takhle byl zařízen s citem pro styl i krásu. Každá věc měla své místo, které se zřídka měnilo.

A právě v tom nacházela Tia útěchu. Jemné barvy, hezké sošky, vitríny plné prastarých drobností, jako vykládané kabeličky, jehly do klobouku, krabičky na šňupací tabák. Klimatická jednotka udržovala v domě stálou teplotu 22 stupňů a vlhkost kolem deseti procent.

Tia se zastavila u dveří do matčina pokoje a zaklepala.

„Pojď dál, Tilly.“

Jakmile Tia otevřela, její nálada ihned poklesla. Podle vůně rozmarýny poznala, že matka dnes nemá dobrý den. Přestože sklo na

oknech bylo upraveno tak, aby nepropouštělo UV záření, závěsy zůstaly zatažené. Další špatné znamení.

Alma Marshová ležela na pohovce se stínítkem na očích.

„Jde na mě zase migréna, Tilly. Neměla jsem se pokoušet odpovědět na všechnu tu korespondenci najednou. Ale co má člověk dělat, když lidé pořád píší? Nemohla bys mi připravit čaj z řimbaby? Třeba to ještě rozeženu."

„To jsem já, mami. Donesu ti ho."

„Tia?" Alma si sundala stínítko z očí. „Zlato moje! Pojď mi dát pusu. To je ta nejúčinnější medicína."

Tia přešla pokoj a lehce políbila matku na tvář. Možná se necítila nejlépe, ale vypadala skvěle, jako vždycky. Třpytivé vlasy, téměř stejného odstínu jako dceřiny, měla ve vlnách sčesány z tváře, kterou by umělci mohli rýt do kamejí. Tak jemná, krásná a věkem nezasažená se zdála. Štíhlá postava se vyjímala ve starorůžové halence a na míru šitých kalhotách.

„Už se cítím mnohem líp." Alma se napřímila. „Jsem tak ráda, že ses vrátila. Měla jsem o tebe strach. Užívala jsi vitamíny, že? A nepila jsi vodu z kohoutku? Vyžádala sis vždycky nekuřácký pokoj? Já vím, že se na to často nedbá, a personál hotelů klidně stříkne parfém do vzduchu, aby nebylo cítit, že tam nějaký hrozný člověk vyfukoval karcinogenní kouř. Roztáhni ty závěsy, drahá, skoro na tebe nevidím."

„Opravdu mám?"

„Nemůžu tady dlouho lenošit," odpověděla Alma statečně. „Mám dneska příliš mnoho povinností. Ale když jsi tady, odložím práci na později. Ty ale musíš být vyčerpaná. Tvůj křehký organismus musel na cestách trpět. Chci, aby ses ihned objednala na komplexní prohlídku."

„Je mi fajn." Tia přešla k oknu.

„Když je imunitní systém namáhaný, jako ten tvůj, může trvat i sedm dní, než rozeznáš symptomy. Zajdi si na tu prohlídku, Tio, už kvůli mně."

„Jistě." Tia roztáhla závěsy a s úlevou pustila světlo do pokoje. „Nemusíš se bát, dávala jsem na sebe pozor."

„I tak by bylo lepší…" Alma se zarazila, když se k ní dcera otočila. „Ale vždyť ty jsi celá zrůžověla! Nemáš horečku?" Vyskočila z pohovky a přitiskla Tie ruku na čelo. „Jsi nějak teplejší. Já to věděla! Já věděla, že chytneš nějaký cizí bacil."

„Nemám teplotu. Jenom jsem se rozehřála cestou po chodníku."

„Tys šla pěšky?! V takovém horku? Hned se posaď. Jsi dehydrovaná a koleduješ si o mozkovou příhodu.“

„To ne.“ Ale možná se jí přece jen trochu točila hlava. „Je mi fajn. Nikdy mi nebylo líp.“

„To musím vědět já.“ Alma vtlačila dceru do křesla a doběhla ke dveřím. „Tilly! Přines citronádu a studený obklad. A zavolej doktoru Realtovi. Chci, aby se na Tiu hned podíval.“

„Já doktora nepotřebuju.“

„Nebuď paličatá.“

„Nejsem.“ Spíš se jí začínalo dělat nevolno. „Mami, prosím tě, sedni si, než se ti zhorší ta migréna. Tilly přinese studené pití a já slibuju, že když na mě něco poleze, hned doktorovi zavolám.“

„Tak copak se tu děje?“ Tilly vstoupila s tácem v ruce.

„Tia je nemocná. Pozná se to už od pohledu a nechce doktora.“

„Já na ní nic nevidím, kvete jako růžička.“

„To je horečka.“

„Ale madam, holka má konečně trochu lepší barvu, to je celé. Radši si dejte ledový čaj – jasmínový, váš oblíbený. A donesla jsem taky moc hezké hroznové víno.“

„Omyla jsi ho v antibakteriálním roztoku?“

„Samozřejmě. Pustím vám k tomu Chopina,“ dodala Tilly, když odložila tác. „Jenom potichoučku. To vás vždycky uklidní.“

„Ano, ano, díky, Tilly. Co bych si bez tebe počala?“

„Bůh ví,“ zašeptala Tilly, a než odešla, mrkla na Tiu.

Alma se s povzdechem posadila. „Nemám v pořádku nervy,“ připustila. „Já vím, že ta cesta měla pro tvou kariéru velký význam, ale ještě nikdy jsi nebyla tak dlouho z domova.“

Právě v tom viděl doktor Lowenstein problém, uvědomila si Tia, když nalévala čaj z konvice. „Už jsem tady. A byl to poučný výlet. Na přednášky i autogramiády přišlo hodně lidí a taky jsem vyřešila některá sporná místa v nové knize. Mami, potkala jsem jednoho muže…“

„Muže? Potkalas muže?“ zděsila se hned Alma. „Jakého? Kde? Tio, ty přece dobře víš, jak je pro osamělou ženu nebezpečné cestování, natož debaty s cizími muži.“

„Nejsem pitomá, mami.“

„Jen důvěřivá a naivní.“

„Ano, máš pravdu, takže když mi navrhl, abychom v jeho pokoji probrali význam Homéra pro současnost, šla jsem jako beránek na

jatka. Znásilnil mě a pak předal ještě ohavnějšímu partnerovi. Teď jsem těhotná a nevím, který z nich je otec.“

Ani nevěděla, proč to řekla. Prostě jí to vylétlo z pusy. Ale samotnou ji rozbolela hlava, když si všimla, jak matka zbledla a chytila se za srdce.

„Promiň, ale snad bys mohla věřit, že už mám rozum. Jen jsem potkala skvělého muže. Máme společné zájmy, které jdou až k Henrymu Wyleymu.“

„Takže nejsi těhotná?“

„Jistěže ne. Jen se scházím s člověkem, který se zajímá o řeckou mytologii a náhodou měl taky předka na *Lusitanii*. Ten jeho ale katastrofu přežil.“

„Je ženatý?“

„Ne!“ Tia uraženě vstala. „Se ženatým bych nechodila.“

„Kdybys věděla, že je ženatý,“ zdůraznila Alma. „Kde jste se potkali?“

„Na mojí přednášce. Teď má nějaké jednání v New Yorku, takže mě tady vyhledal.“

„Jaké jednání?“

Tia se cítila čím dál hůř a prohrábla si vlasy, které jako by najednou ztěžkly a jako helma tlačily na hlavu. „Dělá do lodí. Mami, jde o to, že jsme při hovoru o *Lusitanii* narazili na Tři osudy. Ty sošky, víš, jak o nich otec mluvil?“

„Ne, ale někdo se mě na ně vyptával zrovna předevčírem. Kdo to jen byl?“

„Někdo se na ně vyptával? To je divné.“

„Nějak se mi to vykouřilo z hlavy,“ řekla Alma podrážděně. „Bylo to na nějaké akci, kam mě otec dotáhl, i když jsem se necítila dobře. Už vím,“ vzpomněla si, „ta Gayeová. Anita Gayeová. Ta ženská se mi vůbec nelíbí, jestli to chceš slyšet. Není divu, když si vzala člověka o čtyřicet let staršího a očividně jen pro peníze. Ale dobře mu tak, bláznovi. Tvého otce ale taky popletla, samozřejmě. To tyhle ženské dobře umí. Prý skvělá obchodnice, říkal. Významná osobnost v oboru. Pchá! Ale kde jsme to byly? Nedokážu se soustředit. Nejsem prostě ve své kůži.“

„Na co se tě ptala?“

„Ale proboha, Tio, už jen to, že jsem s takovou osobou musela mluvit, mě vyčerpalo, natož abych si pamatovala, co chtěla, zvlášť

když mluvila o soškách, které neznám. Ale ty jen odbíháš od tématu. Kdo je ten muž? Jak se jmenuje?“

„Sullivan. Malachi Sullivan. Je z Irska.“

„Z Irska? No, kdo to kdy slyšel?“

„To je ostrov, mami, severozápadně od Anglie.“

„Nebuď prostořeká, není to hezké. A co o něm víš?“

„Že mi je v jeho společnosti dobře a to samé se dá říct o něm.“

Alma si trpitelsky povzdechla, což byla její nejlepší zbraň. „Takže o jeho rodině nevíš nic, že? Zato on jistě o tvé všechno. Určitě si všechno zjistil. Jsi bohatá žena, Tio, která navíc žije sama, což mě nepřestane děsit, a tím pádem skvělý terč pro každého pobudu. Tak loďařství, říkáš? No, uvidíme.“

„Ne.“ Tia odsekla tak, až sebou matka překvapeně plácla do křesla. „To nedělej. Nesmíš mě znova ponížit tím, že ho začneš prověřovat.“

„Jak to vůbec můžeš říct? Jestli myslíš na toho… toho učitele dějepisu – určitě by se tak nerozčiloval, kdyby neměl co skrývat. Matka má přece právo dohlédnout na své jediné dítě.“

„Ale mně je skoro třicet, mami. To si ani na chvíli nepřipustíš, že by o mě mohl mít zájem atraktivní, zajímavý a inteligentní muž, protože mu taky připadám atraktivní, zajímavá a inteligentní? Podle tebe musí mít každý hned nějaké temné, postranní úmysly? Jsem opravdu tak ztracený případ, že se mnou nikdo nechce navázat přirozený vztah?“

„Proč ztracený případ?“ Alma šokovaně lapala po dechu. „Kam na ty nápady chodíš?“

„Jasně že to nechápeš,“ odpověděla Tia unaveně. „Ale neboj se. Je v New Yorku jen na pár dní a brzy zmizí zpět do Irska, takže se nejspíš neuvidíme. A slibuju ti, že kdyby mně chtěl prodat most nad řekou Shannon nebo mi nabízel jinou investici, odmítnu ho. Mezitím bys mi mohla říct, kde najdu deník Henryho Wyleyho. Chtěla bych si ho znova přečíst.“

„Jak to mám vědět? Zeptej se svého otce. Moje rady a připomínky pro tebe zřejmě nic neznamenají. Nechápu, proč jsi sem vlastně chodila.“

„Je mi líto, že jsem tě rozčílila.“ Tia šla matku políbit na tvář. „Mám tě ráda, mami, moc. Odpočiň si.“

„Zavolej doktoru Realtovi,“ nařídila ještě Alma.

„Dobře.“

Rozhodla se to risknout a sjela taxíkem rovnou ke starožitnictví Wyley's. Kdyby se v téhle náladě vrátila domů, nejspíš by v depresi dala matce za pravdu ohledně svého zdraví i Malachiho.

Měla dokonce sto chutí zalézt si opět do své jeskyně s pilulkami a stínítkem na očích.

Přesně jako matka, pomyslela si znechuceně.

Musela se přinutit k nějaké činnosti a záhadný deník ji mohl aspoň trochu zaměstnat.

Zaplatila taxikáři, vystoupila a chvíli pozorovala průčelí otcova obchodu. Jako vždycky pocítila údiv a pýchu. Tenhle krásný kamenný dům s mozaikovými okny tu stál přes sto let.

Jako dítě ji sem otec, i přes matčiny protesty, jedenkrát týdně bral s sebou. Bylo to jako vstoupit do sálu s pokladem, do Aladinovy jeskyně. Trpělivě ji učil, popisoval různé umělecké styly a období, ukazoval významná umělecká díla nebo věci, které se časem uměním staly.

A ona se mu tolik snažila zavděčit. Jenže nějak nedokázala ustát ten věčný souboj, který mezi sebou rodiče sváděli, a zavděčit se oběma najednou.

Navíc neuměla mluvit se zákazníky a inventarizační systém ji mátl. Nakonec nad ní otec zlomil hůl. A Tia se ani nedivila.

Ale když teď znovu vstoupila do jeho svatyně, pohled na ty krásné věci, vůně vosku a květin ji opět nadchly.

Na rozdíl od rodičovského domu se tady něco měnilo neustále. Známé předměty a kusy nábytku mizely a byly nahrazovány jinými. Tia prošla halou a chvíli obdivovala novou lenošku asi z let 1810-30, ale všimla si, že rokokový svícen, který se jí vždycky líbil, tu ještě stojí.

V prvním sále s vystaveným zbožím narazila na otce. Jako vždycky pocítila radost ze shledání. Byl to tak mohutný a pohledný člověk, s hustými stříbrnými vlasy a výrazným černým obočím. Za hranatými brýlemi zářily inteligentní, tmavé oči.

Měl na sobě italský oblek s drobným proužkem, ušitý speciálně pro jeho robustní postavu.

Obrátil se a po malém zaváhání se krásně usmál. Předal objednávku zaměstnanci, s nímž právě mluvil, a vydal se za dcerou.

„Tak cestovatelka už dorazila." Sklonil se, aby ji políbil na tvář. Tia si náhle představila, jak ji bával do náruče a vyhazoval do

vzduchu, až vzrušeně pištěla, a pak ji zase chytil těma velkýma, silnýma rukama. „Nechci tě rušit.“

„To nevadí. Jaký byl výlet?“

„Fajn.“

„Už jsi zašla za matkou?“

„Ano.“ Tia uhnula pohledem a zadívala se na nejbližší vitrínu. „Právě jdu od ní. Bohužel jsme se trochu chytly. Je mi líto, že ji tak rozčiluju.“

„Vy že jste se chytly?“ Sundal si brýle a začal je čistit bílým kapesníkem. „To se naposled stalo někdy před deseti lety. O co šlo?“

„Doopravdy jsme se nehádaly. Jen bude nejspíš mrzutá, až se večer vrátíš.“

„Kdybych nenašel matku obden mrzutou, měl bych strach, že jsem vlezl do cizího domu.“

Trochu nepřítomně ji poplácal po rameni, z čehož poznala, že už je myšlenkami jinde.

„Chtěla jsem s tebou mluvit o něčem jiném – o Třech osudech.“

Tím si zjednala jeho plnou pozornost. „Co je s nimi?“

„Jeden člověk mi je připomněl. A Henryho deník taky. Jako děcko mě zaujal a chtěla bych si ho přečíst znova. Možná bych do své knihy mohla zařadit i kapitolu o Osudech.“

„To je zvláštní. Anita Gayeová se mě na ně taky nedávno ptala.“

„To už vím od matky. Myslíš, že Anita o některé té sošce něco ví?“

„Pokud ano, nedostal jsem to z ní.“ Nasadil si brýle a lišácky se usmál. „A že jsem to zkoušel… Kdyby našla jednu z těch zbylých dvou, vzbudilo by to patřičný zájem. Kdyby vystopovala obě, už by to něco znamenalo. Ale pokud jedna chybí, stejně nepůjde o velevýznamný artefakt.“

„Ale ta třetí, jak vyplývá z deníku, zmizela v severním Atlantiku. I tak mě to zajímá. Nevadilo by ti, kdybych si ho půjčila?“

„Je to pro rodinu významný dokument, který má i velkou historickou hodnotu,“ váhal otec.

Jindy by Tia možná ustoupila. „Dovolil jsi mi ho číst už ve dvanácti,“ připomněla mu.

„To jsem ještě doufal, že se začneš zajímat o rodinnou historii a firmu.“

„Já vím, že jsem tě zklamala, ale ráda bych do deníku nahlédla. Jestli nechceš, abych ho odnesla, můžu si ho prostudovat tady.“

Netrpělivě si odfiknul. „Zajdu pro něj. Je nahoře v sejfu.“

Když otec odešel, povzdechla si a pak se vrátila do haly, kde usedla na kraj starožitné židle.

Po chvíli přinesl knihu vázanou v měkké kůži. Přitiskla si ji na prsa. „Díky, budu s tím zacházet opatrně.“

„Ty jsi na všechno moc opatrná, Tio,“ nadhodil otec a otevřel jí dveře. „Asi proto se sebou nejsi spokojená.“

* * *

„Kam ses to zatoulala?“ Malachi hladil Tiu po zápěstí. Všiml si, že je ten večer duchem nepřítomná.

„Ale nikam. Promiň, dnes nejsem dobrá společnice.“

„To bych měl posoudit já, ne?“ Zdála se mu spíš zamyšlená. Jídla se skoro nedotkla, třebaže jí obilnou kaši jistě připravili přesně podle instrukcí. Pochopil, že její mysl odbíhá k něčemu smutnému, a neměl z toho dobrý pocit.

„Tak řekni, co tě trápí, miláčku.“

„Nic.“ To oslovení ji zahřálo u srdce. „Vážně. Jen rodinné záležitosti.“ Nešlo přece ani o hádku. Nikdo nekřičel, neužíval ostrá slova. „Nedorozumění. Podařilo se mi rozčílit matku a otrávit otce během jediné hodiny.“

„Jak jsi to dokázala?“

Zamíchala kaší. O deníku mu ještě nestačila říct. Když se vrátila domů, byla příliš unavená a zničená, aby ho vůbec otevřela. Opatrně ho zabalila do neběleného plátna a zavřela do zásuvky. Ale deník za její problémy přece nemohl. Na vině byla jen ona sama.

„Mé matce nebylo dobře a já jsem jí skákala do řeči.“

„To já dělám pořád,“ řekl na to Malachi. „A ona mě uzemní nebo se na mě jen tak přísně podívá a dál si vede svou.“

„U nás to takhle nechodí. Moje matka se o mě děsně bojí. Bojí se, že onemocním nebo že se zapletu s někým, koho vůbec neznám. V dětství jsem hodně stonala.“

„Teď mi připadáš jako rybička.“ Políbil jí konečky prstů a doufal, že ji z té nálady dostane. „Zvlášť když se k tobě přiblížím.“

„Jsi ženatý?“

Zděšení v jeho tváři znamenalo jasnou odpověď a Tia se za tu otázku styděla.

„Cože? Ženatý? Jasně že ne, Tio.“

„Promiň, jsem pitomá. Zmínila jsem se matce, že se s někým scházím. A protože mám peníze a nezeptala jsem se, jestli jsi ženatý,

vyvodila z toho, že musí jít o nebezpečnou aférku, z níž vyjdu se zlomeným srdcem, švorc a nejspíš i se sebevražednými sklony.“

Odfrkl si. „Nejsem ženatý a o tvé peníze se nestarám. A pokud jde o aférku, něco takového jsem si představoval, takže budu muset změnit plány, pokud by tě moje svádění mělo dovést na pokraj sebevraždy.“

„Ježíši,“ rozhodila rukama, „co kdybys mě rovnou zastřelil, abys mě zbavil utrpení?“

„Co kdybychom spíš vynechali večeři a vrátili se k tobě, abych se tě konečně mohl dotýkat. Slibuju, že až skončím, nebudeš chtít skočit z okna.“

Musela si odkašlat, jak se jí stáhlo hrdlo. Měla najednou neuvěřitelnou chuť polaskat jeho krásnou tvář. „Nechceš mi to dát písemně?“

„Rád.“

„No ne, není to snad Tia Marshová, dcera Stewarta Marshe?“

Ten hlas by Malachi rozeznal i ve spánku. Křečovitě stiskl Tiinu ruku, a teprve pak se otočil a pohlédl do rozesmáté tváře Anity Gayeové.

7

Stiskl ji tak mocně, až sebou Tia trhla. Ale překvapení ihned přebil jiný pocit. Protože si nemohla vybavit jméno ženy, která se na ni zubila tak ostře, že by tím úsměvem mohla poranit, Tia bojovala se společenským faux pas.

„Ano, dobrý den.“ Tia horečně pátrala v paměti. „Jak se vám vede?“

„Skvěle, děkuji. Nemůžete si mě pamatovat. Jsem Anita Gayeová, konkurentka vašeho otce.“

„Jistě.“ Ulevilo se jí jen mírně. Malachi ji stále pevně držel za ruku. Anita blýskala očima, kdežto její společník se tvářil znuděně.

Tia uvažovala, jestli za napětí, jež cítila, může jen její společenská neobratnost. „Teší mě. Tohle je Malachi Sullivan. Paní Gayeová,“ obrátila se k Malachimu, ale musela potlačit sten, když ji znova silně stiskl ruku, „jedna z nejvýznamnějších obchodnic se starožitnostmi v zemi.“

„Vy mi lichotíte. Ráda vás vidím, pane Sullivane.“ V jejím hlase zaslechla Tia úsměšek, ale kupodivu jí z toho přejel mráz po zádech. „Vy také skupujete starožitnosti?“

„Ne,“ odpověděl stručně a nezdvořile. Anita ale předla jako kočka a položila Tie ruku na rameno.

„Náš stůl je připravený, takže vás nebudeme zdržovat. Ale my dvě se někdy musíme sejít, Tio. Vaše poslední kniha byla skvělá. Ráda bych si o ní popovídala.“

„Jistě.“

„Pozdravujte ode mě rodiče,“ dodala, vyslala poslední výsměšný pohled k Malachimu a odplula.

Tia vyprostila ruku z jeho sevření a chopila se sklenice s vodou, aby osvěžila vyschlé hrdlo. „Vy dva se znáte.“

„Cože?“

„Nech toho.“ Postavila sklenici a složila ruce v klíně. „Vy dva si musíte myslet, že jsem úplně pitomá. Tahle dáma na mě v životě nepromluvila ani půl slova. Vlastně si mě vůbec nevšimla, protože jí nemůžu konkurovat.“

Krev mu bušila ve spáncích, takže nemohl jasně uvažovat. „To je ale hloupost.“

„Mlč.“ Tia se snažila vzchopit. „Znáte se, ale tebe překvapilo a rozčílilo, že se tady objevila. Bál ses, že se zmíním o Třech osudech.“

„Vyvozuješ až příliš z tak krátké příhody.“

„Lidi, co se drží vzadu, mívají dobré pozorovací schopnosti.“ Nedokázala na něho pohlédnout. „Takže se nepletu, že?“

„Ne. Tio…“

„Tady to probírat nebudeme.“ Odmítavě se od něj odvrátila, když se jí chtěl znova dotknout. „Chci, abys mě odvezl domů.“

„Dobře.“ Mávl na vrchního. „Promiň, Tio, je to…“

„Nechci slyšet omluvy, ale vysvětlení.“ Vstala, ale protože se jí podlamovala kolena, vyrazila rychle ke dveřím. „Počkám venku.“

V taxíku zarytě mlčela a Malachi měl alespoň příležitost přemýšlet za jaký konec to vzít. Mohl tušit, že se Anita o něco pokusí a že všechno zkomplikuje. Takhle ztratil spoustu času. Ale musel uznat, že to byla hlavně jeho vina. Neměl odvahu na Tiu příliš tlačit, protože mu v její přítomnosti bylo dobře.

Čím déle ji totiž znal, tím víc litoval, že nezačal úplně jinak. Teď se zapletl do svých lží.

Ale ona je přece rozumná a určitě ho pochopí. Při vystupování z taxíku ale odmítla jeho podanou ruku. To ho znejistělo. Když došli k jejímu bytu, čekal, že mu přirazí dveře před nosem, ale nechala je otevřené, vešla dovnitř a postavila se k oknu, jako by stále potřebovala čerstvý vzduch.

„Je to hodně komplikované, Tio.“

„Jistě, to podvody často bývají.“ Měla čas přemýšlet a luštění té hádanky jí aspoň bránilo cítit se ublíženě. „Celou dobu jde jen o Tři osudy. Vy dva s Gayeovou je chcete a já jsem pojítko. Ona se pokoušela zpracovat mé rodiče a ty…“ Konečně se k němu otočila, ale měla vážný, chladný výraz. „Ty zase mě.“

„Tak to není. Já s Anitou nespolupracuju, v žádném případě.“

„Aha,“ přikývla, „takže jste konkurenti, to dává větší smysl. Milenci se asi rozhádali, ne?“

„Proboha.“ Promnul si dlaní tvář. „Ne. Poslouchej, prosím, tohle je nebezpečná, zákeřná ženská bez výčitek svědomí.“

„Kdežto ty svědomí máš? Tos na něj rychle zapomněl, když jsi mě vylákal z hotelu v Helsinkách a snažil se mě okouzlit, aby mi někdo

mohl prohledat pokoj. To sis vážně myslel, že s sebou Wyleyho deník budu vláčet na turné?“

„S tím vloupáním nemám nic společného. To všechno Anita. Nejsem žádnej mizernej kriminálník.“

„Pardon, takže jen mizernej lhář, co?“

Malachi začínal zuřit. Copak měla právo být naštvaná? „Nepopírám, lhal jsem ti, a je mi to líto.“

„Líto? Tak to je jiná, v tom případě je všechno zapomenuto.“

Vrazil si ruce do kapes a zaťal je v pěst. Tohle nebyla ta sladká, něžná a lehce neurotická žena, co se mu dostala pod kůži, ale kdosi mnohem silnější a chladnější. „Chceš slyšet vysvětlení, nebo se do mě hodláš jen navážet?“

„To první i to druhé.“

„Aspoň že tak. Nesedneme si?“

„Ne.“

„Snad ses přece jen měla nejdřív vyzuřit,“ odpověděl. „Část pravdy jsem ti ale řekl.“

„Za to medaili nečekej, Malachi, jestli se tak vůbec jmenuješ.“

„Jmenuju, kruci. Mám ti snad ukázat pas?“ Začal přecházet po pokoji, zatímco ona dál klidně stála. „Opravdu jsem měl předka na *Lusitanii*. Felixe Greenfielda, který katastrofu přežil, vzal si jistou Meg O’Reileyovou a usadil se v Cobhu. Ta zkušenost změnila celý jeho život. Začal pracovat jako rybář s rodinou své ženy, zplodil děti a konvertoval ke katolické církvi, které byl prý velmi oddaný.“

Zastavil se a prohrábl si husté, kaštanové vlasy. „Ale předtím, než se pod ním *Lusitania* potopila, nevedl zrovna spořádaný život. Na loď se dostal, protože utíkal před policií. Byl to totiž zloděj.“

„Takže to máš v krvi.“

„Přestaň. Já jsem nikdy nic neukradl,“ urazil se.

Se zuřivým výrazem ve tváři jako kulturní člověk nevypadal, pomyslela si. Ani hezký oblek mu nepomohl. „Myslím, že teď nemáš právo se urážet.“

„Pocházím ze slušné rodiny. Možná ne tak postavené, jako je ta vaše, ale rozhodně nejsme banditi ani zloději. Felix byl, ale s tím já nemám nic společného. V každém případě se polepšil. Ale až potom, co ukradl pár věcí z kajuty Henryho W. Wyleyho.“

„Osud.“ Chvíli trvalo, než tomu opravdu uvěřila. „Ukradl Osud. Takže neskončil v moři.“

„Skončil by, kdyby ho Felix nesebral. I to se dá vzít v úvahu. On samozřejmě netušil, o co jde, jen že je to pěkná, zářivá figurka, která se mu líbí. Pak se v naší rodině dlouho předávala společně s tou historkou jako nějaké domácí štístko.“

Neuvěřitelné. Fascinující. I přes vztek a ublíženost se v Tie probudil zájem. „Až jsi ji zdědil ty.“

„Vlastně moje matka a s ní i já, bratr a sestra.“

Malachi už se trochu uklidnil. Jako správný katolík cítil, že zpověď přináší úlevu. „Mě ta soška vždycky zajímala, a proto jsem taky udělal osudovou chybu. Odvezl jsem ji do Dublinu. Chtěl jsem ji nechat určit a taký ocenit. Sestra, která se v těchhle věcech vyzná, se rozhodla vypátrat něco v knihách a na internetu. Ale já jsem byl netrpělivý, a tak jsem vlezl jako ovce přímo do starožitnictví Morningside.“

„A ukázals ji Anitě.“

„Hned ne. Ale řekl jsem jí o ní. Proč taky ne, že jo?“ dodal zničeně. „Měla to být přece odbornice a uznávaná obchodnice. Nevyklopil jsem jí všechno hned, ale po několika dnech…“

Odmlčel se, protože se znova zastyděl.

„Jasně, zbytek asi uhodnu.“ I tohle bylo k něčemu dobré, napadlo ji. Aspoň věděla, že není sama, komu hormony zatemnily rozum. „Ona je velmi krásná.“

„Žralok lidožrout svým způsobem taky.“ Cítil se ponížený ženou, co ho podvedla, i tou, co ho teď od okna chladně sledovala.

„No, dostala toho ze mě dost dřív, než jsem začal tušit zradu. Přišla za mnou do hotelu, aby si sošku mohla prohlédnout v soukromí. Prý to tak bude nejlepší. Nebránil jsem se, protože o mě projevovala zájem. Jenže ona používá sex jako jiné ženy rtěnky,“ prohlásil. „Natře a setře ji jedním tahem. A já jsem jí dal Osud do ruky.“

Tia si Anitu představila. Výrazná, sebevědomá, zákeřná a sexy. No jistě, uměla pochopit, proč se muži nechali tak snadno obelhat. „Jen tak bez potvrzení?“

„Možná bych si o něj řekl, kdyby mi přitom nestahovala kalhoty. Pili jsme a vyspali se spolu. Teda já jsem pil a ta čubka mi do vína musela něco přimíchat, protože jsem se vzbudil až druhý den v poledne. Byla pryč a soška taky.“

„Ona tě zdrogovala?“

Její nevěřícný tón ho zase nutil stisknout zuby. „Já po jednom čísle a dvou sklenicích vína obvykle na dvanáct hodin neodpadnu. Ale taky jsem tomu nejdřív nechtěl věřit. Zašel jsem do Morningside, ale řekli

mi, že má jednání. Nechával jsem jí vzkazy tam i v hotelu, ale neozvala se. Dovolal jsem se k ní, až když se vrátila do New Yorku, a to mi řekla, že mě nezná, nechápe, o čem mluvím, a že už ji nemám znova otravovat.“

Nebylo snadné odehnat představu Malachiho s Anitou v hotelové posteli, ale snažila se, aby mohla přemýšlet. „Ty říkáš, že Anita Gayeová, majitelka Morningside, se s tebou vyspala, omámila tě, okradla a pak nechtěla znát?“

„Právě jsem to řekl, ne? Udělala ze mě hlupáka, svedla mě, předstírala zájem…“ Zmlkl, když Tia povytáhla obočí.

„Děsný pocit, co?“

„S tebou to bylo jinak.“ Srdce měl náhle až v kalhotách. „Docela jinak.“

„Jen proto, že jsme se nedostali k tomu… číslu, jak jsi řekl, to těžko bude jiné. Mohl jsi se mnou jednat přímo a čestně, ale rozhodl ses jinak.“

„Jen jsem nejdřív potřeboval vědět, jestli nejsi tak vypočítavá jako ona. Taky jsem neměl jistotu, že si na ten ztracený Osud nezačneš dělat nárok.“

Rozhodil rukama. To, co se před časem zdálo rozumné a nutné, najednou vyhlíželo jako chladná spekulace.

„Možná se k nám nedostala nejčistší cestou, ale vlastníme ji přes devadesát let. Když jsme zjistili, jaký má význam a že je součástí trojice, všechno se tím změnilo. Chceme zpátky svůj majetek, ale jde samozřejmě i o velké prachy. A ty naše rodina potřebuje. Irsko teď vzkvétá, a kdybychom měli na investice, můžeme rozšířit firmu.“

„Vaši loďařskou firmu?“ zeptala se suše a viděla, že Malachi má dost cti v těle, aby se zastyděl.

„Lodě máme, ale vozíme jenom turisty kolem Cobhu. Vyděláváme taky na rybářem. Myslel jsem, že se se mnou budeš spíš bavit, když uvěříš, že patřím do tvé kasty.“

„Takže sis myslel, že jsem povrchní.“

Povzdechl si a zadíval se jí do očí. „Tak nějak. Ale spletl jsem se.“

„Dnes večer bys mě sem ale vzal a zatáhl do postele. To je odporně. Využívals mě už od začátku jako prostředek k dosažení svého cíle, jako bych neměla žádné city. Nic jsem pro tebe neznamenala.“

„To není pravda.“ Přistoupil k ní a chytil ji za paže, které držela strnule podél těla. „To si nesmíš myslet.“

„Když jsi na mě poprvé čekal, usmál se a pozval mě na procházku, šlo ti jen o to, jak ze mě dostat co nejvíc informací.“

„Neznal jsem tě. Nejdřív jsi pro mě byla jen jméno, jen možnost Ale…“

„Prosím, jestli bude následovat povídačka o tom, jak jsi pak o mě začal stát, radši nás toho oba ušetři.“

„Zapletl jsem se do něčeho, co jsem vůbec neplánoval, Tio.“

„Celý tvůj plán je popletený. Pusť mě.“

„Je mi líto, že jsem ti ublížil.“ Bylo ubohé něco takového říkat „Přísahám, že jsem nechtěl.“

„Koukej mě pustit,“ opakovala, a když poslechl, ustoupila. „Nemůžu ti pomoct a teď ani nechci. Ale jestli tě to utěší, nemůžu pomoct ani Anitě. Jsem vám oběma k ničemu.“

„Nejsi k ničemu, Tio. Pro nikoho. A teď nemluvím o Osudech.“

Zavrtěla hlavou. „O ničem jiném mluvit nebudeme. Jsem unavená a chci, abys odešel.“

„Já takhle nechci odejít.“

„Budeš muset. Už ti nemám co říct, zvlášť to, o co bys stál.“

„Tak po mně něco hoď,“ navrhl. „Můžeš mě praštit nebo tak.“

„Tím by to pro tebe bylo snazší?“ Potřebovala se zavřít do své jeskyně a do samoty. S posledním zbytkem hrdosti. „Chci, abys odešel. A pokud máš nějaké svědomí, měl bys to respektovat.“

Neměl na výběr, a tak se otočil ke dveřím. Ještě se ohlédl a zadíval se na její siluetu, zarámovanou oknem. „Když jsem se na tebe poprvé podíval, Tio,“ řekl tiše, „myslím opravdu podíval, napadlo mě, že máš ty nejkrásnější a nejsmutnější oči na světě. Od té chvíle jsem je pořád viděl. Tímhle to nekončí. Nic ještě nekončí.“

Když za sebou zavřel, dlouze vzdychla. „To musím rozhodnout já.“

Ulice města Cobh byly strmé. Podobně jako v San Francisku se v ostrém úhlu zdvihaly od zálivu. Na vršku jedné z nich stál úhledný domek s bledě zelenou fasádou a květinovou předzahrádkou za nízkou, kamennou zídkou.

Měl tři ložnice, dvě koupelny, obývák s poněkud zastaralou televizí a pohodlným gaučem s modrobílým kostkovaným přehozem. Hosté se uváděli do malého salónku nebo jídelny, které zdobil leštěný nábytek a starodávné krajkové záclony.

Na stěně salónku visely obrázky J. F. Kennedyho, papeže a Ježíšovo svaté srdce. Tahle podivná trojice Malachiho vždy natolik znejistila, že v pokoji pobýval jen v případě nutnosti.

Až do svých čtyřiadvaceti let, kdy se nastěhoval do bytečku nad loděnicí, v tomhle domku žil, sdílel ložnici s bratrem a tahal se o koupelnu se sestrou.

Co se pamatoval, byla shromažďovacím místem kuchyně. Tam právě neklidně přecházel kolem stolu, zatímco matka loupala brambory na večeři.

Celé dva dny po svém návratu dohánět zameškanou práci. Především si vzal na starost turistické výlety na lodích. Rebecca měla pravdu, že se v tomhle směru celé léto ulíval. Pak ho čekalo papírování a účty. Probral se jimi teprve po dvanácti hodinách a na oči téměř neviděl. Zlost a pocit viny ze sebe ale prací nedostal.

„Umyj mi ty brambory," nařídila Eileen. „Zaměstnáš se a přestaneš smutnit."

„Já nesmutním, ale přemýšlím."

„Vždyť ti to vidím na očích." Otevřela troubu, aby zkontrolovala hovězí pečeni, Malachiho oblíbené jídlo, kterým mu chtěla zlepšit náladu. „To děvče mělo plné právo vykopnout tě ze dveří. Budeš se s tím muset smířit."

„Já vím, ale doufal jsem, že to pochopí, až o tom trochu popřemýšlí. Jenže ona nezvedá telefon a ty kytky, co jsem poslal, určitě taky vyhodila. Takhle tvrdá se předtím vůbec nejevila."

„Tvrdá, propánajána. Zranil jsi její city. Měla to být obchodní záležitost, ne osobní."

„Začalo to být osobní."

Eileen zvážněla. „To jsem si všimla. Život je zvláštní, viď? Nikdy nevíme, co nebo kdo nás zavede na jinou cestu." Začala škrábat mrkev, která měla spolu s bramborami přijít k pečeni. „Na mě kytky taky moc neúčinkovaly, pokud jsem se na tátu zlobila."

Malachi se usmál. „A co teda zabralo?"

„Trocha času. Ženská si potřebuje pobrečet a taky mít jistotu, že chlap za své hříchy trpí. A pak pěkně ponížené udobřování. Mužskej musí umět taky odprosit."

„Nikdy jsem tátu prosit neviděl."

„Všechno jsi snad vidět nemusel," zasmála se Eileen.

„Ublížil jsem jí, mami." Nechal umyté brambory okapat. „Neměl jsem na to právo."

„To neměl, ale nic takového jsi přece neplánoval.“ Utřela si ruce a utěrku pověsila na háček. „Myslel jsi na rodinu a na svou čest. Teď bys měl myslet taky na to děvče. Příště už budeš vědět jak se zachovat.“

„Ona mě nebude chtít vidět.“

„Kdybych si myslela, že se můj syn snadno vzdává, praštila bych tě touhle pánví po hlavě. Už tak mám dost starostí o Gideona, co někde běhá s tou tanečnicí.“

„Gideon je v pohodě. Holka, kterou zkontaktoval, s ním aspoň pořád mluví.“

„Ty parchante zatracenej!!!“

Opravdu na něj mluvila, nebo spíš ječela, těsně před tím, než ho nabrala pěstí do brady. Gideon po ráně přistál na zadku na špinavém koberci v pokoji nejzablešenějšího hotelu, jaký našli.

Ucítil krev v puse a před očima se mu zatmělo.

Otřel si rty a zlostně pohlédl na Cleo, která nad ním stála jen v černé podprsence a kalhotkách, s vlasy ještě mokrými z toho, čemu hotel vznešeně říkal sprcha.

„A dost!“ pomalu se škrábal na nohy. „Pro dobro lidstva tě teď zabiju, protože ty seš vážně nebezpečná.“

„Jen do toho.“ Zhoupla se na špičkách a nastavila zaťaté pěsti. „Hlavně aby ses trefil.“

Měl sto chutí. Vážně měl sto chutí ji praštit. Už pět dní s ní křižoval Evropu, spal v příšerných postelích a toleroval její stížnosti a požadavky.

Snažil se nemyslet na to, že žil ve stejné místnosti se ženou, která se donedávna svlékala na jevišti a měla pro to tělo jako dělané. Choval se k ní jako džentlmen i ve chvílí, kdy ho záměrně provokovala.

Krmil ji – a že se cpala neustále – a snažil se ji ubytovat, jak nejlépe to s jejich rozpočtem šlo.

A co udělala ona? Praštila ho do tváře.

Postoupil o krok blíž a ruce v pěstích držel podél těla. „Jenže já ženský nemlátím. Ani nevíš, jak mě to mrzí, ale neudělám to. Takže mi uhni z cesty.“

„Ženskou by nemlátil,“ vystrčila vzdorovitě bradu, „ale klidně ji okrade. Vzals mi náušnice.“

„Přesně tak.“ Neuhodil by ji, ale prudce ji odstrčil, aby mohl projít a zavřít za sebou dveře. „Dostal jsem za ně pětadvacet liber. Jíš jako slon a já peníze netisknu.“

„Pětadvacet liber?“ zhrozila se. „Dala jsem za ně tři sta šedesát osm dolarů v jednom klenotnictví na Páté, a to ještě po hodinovém smlouvání. Ty nejseš jen zloděj, ale taky pitomec!“

„Ty máš asi hodně zkušeností s prodáváním náušnic, co?“

Neměla, ale určitě by to zvládla líp. „Bylo to osmnáctikarátové zlato.“

„Teď za ně bude večeře a noc v tomhle hotelu. Pořád otravuješ, že jsi můj parťák, ale nehodláš ničím přispět.“

„Mohl ses zeptat.“

„Jasně a ty bys mi je dala, co? Ty, která si bereš kabelku i do sprchy.“

Našpulila rty. „Teď jistě chápeš, že mám proč.“

Popadl triko, co leželo poblíž, a hodil je po ní. „Aspoň se obleč. To se ani trochu nestydíš?“

„Nemám za co.“ Úplně zapomněla, že tam stojí jen v prádle. Detaily jí ve vzteku unikaly. Ale jeho pohrdavý tón ji přiměl mrsknout trikem přes pokoj. „Chci těch dvacet pět liber.“

„Máš smůlu. Jestli se chceš najíst, obleč se. Dávám ti pět minut.“ Vyrazil ke koupelně, ale neměl se k ní otáčet zády.

Skočila na něho, zahákla se mu těma dlouhýma, silnýma nohama kolem pasu a trhla mu hlavou dozadu.

Zatočil se a snažil se ji setřást, ale držela se jako štěnice a navíc mu zaklínila loket pod bradou. Protože se začínal dusit, sáhl nahoru a popadl ji také za vlasy. Její jekot ho uspokojil.

„Pusť! Za vlasy ne!“

„Tak pusť ty moje. Hned!“

Motal se s ní po pokoji a klel. Pak narazil do postele a ztratil rovnováhu. Přistál na ní tak tvrdě, že jí vyrazil dech a na chvíli se ho pustila. Než se stačila vzpamatovat, švihem se otočil a uvěznil ji pod sebou.

„Ještě máš slabá místa,“ zavrčel a snažil se ji udržet dole, zatímco se zuřivé bránila. „Hodně slabých míst. Kruci, je to jen dvacet pět liber. Dostaneš dvanáct padesát, když ti o to tak jde.“

„Moje náušnice,“ vyrazila ze sebe. „Moje prachy.“

„Dej si pozor. Taky bych tě mohl praštit po hlavě a vzít si mnohem víc než jen náušnice.“

Pohrdavě se ušklíbla, ale vzápětí zkusila jinou taktiku. Oči se jí zalily slzami a smyslná ústa se rozechvěla. „Neubližuj mi.“

„Neublížím. Za co mě máš? Jen prosím tě nebreč.“ Odtáhl se, aby jí otřel slzu z tváře.

Vtom zaútočila jako kočka. Zuby, nehty, kopáním. Uhodila ho do hlavy a loktem nabrala do žeber. Během zápasu spadl z postele, tentokrát s Cleo nad sebou.

Celý zpocený a bolavý ji pod sebe nakonec dostal podruhé, ale to už se otřásala smíchy.

„Jak to, že všichni chlapi po pár slzách tak rychle vyměknou?“ zubila se na něho. Bože, jak mu slušel ten výraz rozzuřeného básníka. „Máš na puse krev, sekáči.“

„Já vím.“

„To za těch dvacet pět babek myslím stojí. Ale žádnýma hranolkama mě neodbydeš. Chci pořádný kus masa.“

Pak si všimla toho upřeného pohledu, který mohl u muže znamenat jediné, a břišní svaly se jí v odpověď zachvěly.

„Ale ale,“ zašeptala.

„Kruci, Cleo.“ Bleskem se k ní přisál bolavými, krvácejícími rty. Voněla po hříchu i po deštěm omyté zahradě. Pootevřela rty a začala ho líbat stejně vášnivě. Její údy se kolem něho znovu, ale už měkce, obtočily. Prohnula se a pohostinně se k němu tiskla klínem.

Nadzvedl hlavu, aby si prohlédl její tvář. Vlhké vlasy měla rozprostřené po sešlapaném koberci a v očích se jí stále třpytily falešné slzy. Zatoužil ji pozřít celou, okamžitě. Byl vzrušený na nejvyšší míru.

Ale svazovaly ho stejné důvody, jaké mu zabránily ji uhodit.

„Sakra,“ zvedl se z ní a opřel se zády o postel.

Zmateně se na něj zadívala. „Copak?“

„Oblékni se. Říkal jsem, že ti neublížím, ale ani nevyužiju.“

Posadila se na paty a prohlížela si ho. Měl víčka zavřená a ztěžka oddychoval. Dobře věděla, jak je vzrušený, přesto se zarazil. Protože i přes všechnu tvrdost a vypočítavost, co z něho cítila, to byl slušný chlap. Až do morku kostí.

„Ty jsi ale případ, co?“

Otevřel oči a všiml si, jak se na něj vševědoucně usmívá. „Cože?“

„Jen jednu otázku. Vycouval jsi, protože jsem právě nezaměstnaná striptérka?“

„Vycouval jsem, protože jsem za tebe zodpovědný. Za to, žes utekla z Prahy a skončila tady jen s tím, co máš na sobě. To já jsem se rozhodl hledat sošky, i když jsem tušil, že se mě někdo bude snažit zastavit. Tys neměla na výběr.“

„To jsem si myslela,“ odpověděla. „Takže tě budu muset znova dostat na lopatky.“

„Nech toho,“ varoval ji, když mu vklouzla na klín.

„Můžeš prostě jen ležet a přijímat.“ Olízla mu krk. „Nebo spolupracovat. To je na tobě, hezoune. Ale já si tě prostě vezmu. Hmm, jak jsi horký a zpocený.“ Když ji popadl za zápěstí, ničila ho dál svými rty. „Tohle se mi líbí. Ale půjde to snáz, když se zapojíš.“

Kolébala se na něm a dobývala se jazykem do jeho úst, až zasténal.

„Dotýkej se mě.“ Tak dlouho už na sobě necítila mužské ruce. Tak dlouho už po tom nezatoužila. „Dotýkej se.“

Jedním prudkým pohybem ji zase položil na záda a jeho ruce byly najednou všude. Tvrdá podlaha páchla po cigaretách, ale oni se na ní divoce převalovali, zatímco mu stahovala košili a zarývala nehty do zad.

Toužila po něm. Tušila, že dělá hloupost, ale pokaždé, když se na ni zadíval nebo když vedle něho v noci nehybně ležela, ho toužila mít

Tiskl ji svou vahou k nepoddajné podlaze a drsnýma rukama přejížděl po jejím těle. Prohnula se, když jí stáhl podprsenku do pasu, a zasténala, protože začal pustošit její ňadra.

Její tělo mu připadalo jako pozvání na banket. Ty hladké linie, bujné křivky, plná prsa a nekonečně dlouhé nohy. Po tomhle toužil už od chvíle, když ji poprvé spatřil na jevišti v pánském obleku a s potměšilým úsměvem v krásné tváři.

Už nedokázal myslet na to, že dělá chybu, ale jen na to, že se jí nedokáže vzdát.

Znovu našel její ústa. Tělem mu projela bolestná rozkoš. Stahovala mu kalhoty a nehty přitom zarývala do boků. Krev se v něm vařila a bušila mu v srdci i ve spáncích jako kladivo.

Pak už se vtlačil do ní, prudce a hluboko, a ona se kolem něho ihned divoce sevřela.

„Ježíši!“ Otevřela oči a měla je najednou téměř černé. „Ježíši, co to bylo?“

„Nevím, ale zkusíme to znova.“ Divokými, mocnými pohyby se bořil do jejího rozechvělého těla. Slyšel, jak zalapala po dechu, a tvářejí zrůžověly. Držela s ním krok, jak to jen šlo.

A pak, ve chvíli, kdy se v ní docela ztratil, si přitáhla jeho rty zpět ke svým.

8

Cleo ležela natažená napříč přes postel, s tváří zabořenou do tvrdé matrace, a ztěžka oddechovala. Hukot krve v uších se pomalu měnil na příjemné zurčení.

První sexuální zkušenost si odbyla už v šestnácti, kdy po hádce s matkou dovolila Jimmymu Moffetovi, o co ji už tři měsíce prosil.

Země se sice nepohnula, ale Jimmy byl docela fajn.

Během následujících jedenácti let měla lepší i horší zážitky a taky se naučila byt vybíravější. Věděla, co jí dělá dobře a jak vést muže, aby ji uspokojili.

Nějakých chyb se dopustila, třeba Sidney Walter ji stál hodně sil a peněz. Ale většinou si uměla sexu užít, a za tím účelem najít vhodné partnery.

Je pravda, že díky účinkování v klubu její libido trochu ochablo. Ale to proto, že se tam muži a sex prezentovali jako něco nízkého a obyčejného. Naučila se vybírat si o to pečlivěji.

Tentokrát se to rozhodně vyplatilo.

Gideon Sullivan uměl zařídit, aby se země pohnula. A navíc s elegancí. Bylo to jako tango nebo rumba. Hotový Fred Astaire v posteli.

Jejich podivnému obchodnímu partnerství to rozhodně dodá další rozměr.

Ne že by je on považoval za partnery, ale ona určitě. Na tom stejně záleželo víc. Měla přece své želízko v ohni. Otevřela oči a pohlédla na kabelku, pohozenou na odřeném prádelníku.

Svoji stříbrnou královničku.

Časem s ním chtěla jednat na rovinu. Tedy možná. Zatím ale vyčkávala. Bylo jí jasné, že kdyby se Gideon o sošce dověděl, zmizel by s ní jako s těmi náušnicemi.

Kruci, právě s těmi, co měla tak ráda.

Jistě, nebyl to zas takový mizera. Musela uznat, že třeba v sexu měl svoji morálku. Ale tady šlo o peníze. Něco jiného je, když muchláš

prostěradlo s chlapem, kterého znáš sotva týden, a něco jiného je svěřit mu potenciální zlatý důl.

Ještě ho musela pumpnout o nějaké informace.

Obrátila se a zlehka ho kousla do boku, protože se to nabízelo. „Netušila jsem, že irský kluci mají takovou výdrž."

„Pijeme Guinness na sílu." Jeho hlas zněl ospale. „Páni, já bych si dal pivo."

„Máš tady krásný svaly." Jen tak pro radost mu přeběhla prsty po stehnu. „Cvičíš?"

„Myslíš v posilovně? Mezi zpocenýma chlápkama a mučícíma strojkama? Ne."

„Tak snad běháš?"

„Jen když mám naspěch."

Zasmála se a pohladila ho po hrudníku. „Tak co tam v tom Irsku děláš?"

„Máme pár lodí." Zajel jí rukou do vlasů. Ty její husté tmavé vlasy ho vážně fascinovaly. „Výletních, rybářských a tak. Někdy vozím turisty, někdy chytám ryby, ale většinu času některou z těch lodí opravuju."

„Tím se to vysvětluje." Štípla ho do bicepsu. „Pověz mi o Osudech víc."

„Už jsem ti všechno řekl."

„Jen něco o jejich historii. Ale pořád nechápu, proč by měly mít takovou cenu. Má vůbec smysl se za nimi honit? Pro mě je to přece taky investice a zatím netuším, kdo mě to vlastně v Praze honil."

„Vím, že mají velkou cenu, protože moje sestra Rebecca o nich hodně zjistila. Ona je na tyhle věci machr."

„Promiň, hezoune, ale tvoji sestru neznám."

„Je moc chytrá. Má v hlavě komputer a někdy se bojím, že jí všechny ty informace polezou ven ušima. To ona nás vlastně navrtala do turistických plaveb. Už v patnácti přišla za rodiči s plány a výpočty. Že prý ekonomika poroste, že o Cobh mají turisti zájem už kvůli *Titaniku* a *Lusitanii* a do pěkného přístavu a města začnou jezdit ještě víc. Prý toho musíme využít."

Cleo na chvíli zapomněla, co se z něho snažila dostat. „A oni ji poslouchali?" Představa, že by rodiče mohli dát na nápady dítěte, jí připadala směšná i fascinující.

„Jasně že jo. Proč by neměli? Ne že by zrovna nadšeně vyskočili a křičeli: ‚Když to říká Becca, jdeme do toho‘, ale začali o tom diskutovat a po čase souhlasili, že by to stálo za zkoušku.“

„Moji rodiče by mě ani nevyslechli.“ Položila si hlavu na jeho hrud. „Jenže když mi bylo patnáct, přestali jsme se spolu bavit definitivně.“

„Proč prosím tě?“

„Proč? Hm, asi jsme se jeden druhému nelíbili.“

Zaujatý hořkostí v jejím hlase se na ni znovu převalil, aby jí lépe viděl do tváře. „Proč by ses jim neměla líbit?“

„Protože jsem divoká, hádavá a protivná a zničila jsem hodně příležitostí, co mi poskytli. Čemu se směješ?“

„Protože kvůli těm prvním třem věcem se mi začínáš líbit. Jaké příležitosti jsi zničila?“

„Vzdělání a společenské styky. Většinou jsem něco zkazila nebo jsem tam ani nešla, podle nálady.“

„Hmm. A proč oni se nelíbí tobě?“

„Protože mě nikdy doopravdy neviděli.“ Jakmile to vyslovila, cítila se ponížená. Kde se to v ní vůbec vzalo? Aby odvedla jeho pozornost, zavrtěla se pod ním a pleskla ho jemně po zadku. „Hele, když už tady tak ležíme…“

„A co měli vidět?“

„To máš fuk.“ Třela se mu nohou o lýtko a krátce ho líbla na rty. „Už dávno jsme si nad sebou umyli ruce. A oni dva přestali předstírat, že jsou rodina, už když mi bylo šestnáct. Matka se od té doby dvakrát vdala a otec se dál tahá s děvkama – diskrétně samozřejmě.“

„Tebe to trápí.“

„To už je za mnou.“ Trhla ramenem. „Teď mě víc zajímá přítomnost a to, jestli se ještě na něco zmůžeš, než vyrazíme na pivo.“

Nedal se tak snadno rozptýlit, když už se na něco zaměřil. Ale sklonil se a začal ji líbat na hrdlo. „A jak ses dostala do toho pražského klubu?“

„Vlastní blbostí.“

Nadzvedl se. „To je dost široký pojem. Cos vyvedla?“

Odfrkla si. „Jestli mi to znova neuděláš, dám si radši sprchu.“

„Chtěl bych o ženský, se kterou spím, vědět víc, než jak se jmenuje.“

„Pozdě, hezoune. Už jsi mě přece přeříz.“

„Poprvé možná přeříz," řekl stejně chladně, až se zastyděla. „Podruhé už šlo o víc. A jestli v tom budeme pokračovat, třeba se to ještě zlepší. Tak to přece chodí."

Znělo to trochu hrozivě. „To musíš všechno hned komplikovat?"

„Asi jo. To mi totiž jde. Ale říkalas, že tě neviděli. Fajn, já se na tebe dívám, Cleo, a budu se dívat, dokud neuvidím jasně. Jsem zvědavý, jak si s tím poradíš."

„Nemám ráda nátlak."

„Tak to je problém, protože já jsem dost otravný." Odsunul se z ní. „Běž si dát tu sprchu. Ale hoď sebou, protože umírám hlady."

Složil si ruce na břiše a zavřel oči.

Cleo se zamračila a pomalu slezla z postele. Cestou do koupelny po něm ještě šlehla okem, pak popadla kabelku a zamkla za sebou dveře.

Znejistěl ji, uvědomil si Gideon. To je dobře, protože sám z ní byl zmatený až až.

Počkal, dokud se neusadili u stolku v blízké restauraci, ona nad steakem, on se smaženou rybou a pivem.

„Když je tvoje rodina z té lepší newyorské vrstvy, mohla bys znát Anitu Gayeovou."

„Nikdy jsem to jméno neslyšela." Maso bylo na její vkus dost tuhé, ale nehodlala si stěžovat. „Kdo to je?"

„A starožitnictví Morningside znáš?"

„Jasně. To je jeden z těch starejch, vypulírovanejch krámů, kde boháči platěj horentní sumy za věci, co patřily jinejm pracháčům." Pohodila svou hustou hřívou. „Já mám radši zbrusu nový věci."

Usmál se. „Popsalas to dokonale, a přitom k nim sama patříš."

„Já nejsem bohatá. Jen moje rodina je."

Měl dojem, že každý, kdo utratí přes tři sta dolarů za nějaké cingrlátko do ucha, musí být buď pracháč, nebo cvok. S velkou pravděpodobností obojí. „Že bys nic nezdědila?"

Pokrčila rameny a dál pižlala steak. „Slušnou sumičku dostanu někdy v pětatřiceti. Ale to mi příštích osm let moc nepomůže."

„Kde ses učila tancovat?"

„Co má Morningside společného s naší situací?" nechtěla měnit téma.

„Dobrá. Morningside teď vlastní právě Anita Gayeová, vdova po bývalém majiteli."

„Moment,“ zamávala vidličkou. „To mi něco říká. Starej páprda si vzal ostrou, mladou kočku. Moji matku to pěkně rozčílilo, vydržela se pohoršovat celé týdny. A když pak zaklepal bačkorama, spustila nanovo. Tehdy jsme spolu ještě trochu mluvily. Matka se právě rozvedla a vrátila se na čas do New Yorku. Řekla jsem něco v tom smyslu, že pokud mu ta pipina zpříjemní zbytek života, tak vo co de? A maminka se mohla pominout. Myslím, že to byla jedna z našich posledních hádek, než jsme to definitivně ukončily.“

„Kvůli tomu, že Anita ovdověla?“

„No, vlastně šlo taky o to, že si můj poslední otčím chtěl sáhnout na mladý prsa, a mě to tak naštvalo, že jsem to matce řekla.“

„Tvůj otčím že na tebe sahal?“ zeptal se Gideon znechuceně.

„Ještě nebyl otčím a taky za to dostal kolenem do rozkroku. Práskla jsem matce, že po mně vystartoval, jenže on výjimečně použil mozek a začal tvrdit, že jsem si začala já. Ona bohužel uvěřila jemu a po několika nepěkných větách ze všech stran jsem odešla z domova. Provdala se za něj a odstěhovala se k němu do L. A.“

Cleo pokrčila rameny a napila se piva. „Konec sentimentální rodinné ságy.“

Lehce se dotkl její ruky. „Mám dojem, že si takového chlapa zaslouží.“

„To teda jo.“ Vyprostila ruku a znova se napila. „Takže Anita Gayeová nás zajímá proto… Protože za námi poslala gorily do Prahy?“ Cleo našpulila rty. „Tak to asi nebude až taková pipina.“

„Je to všehoschopná, vypočítavá ženská. A taky zlodějka. Má jeden z Osudů, ten, který patřil nám, protože ho sebrala mému bratrovi. Bude chtít všechny tři, a to za každou cenu. A my to proti ní můžeme použít. Získáme zbylé dva a pak začneme vyjednávat.“

„Takže nepracuješ pro žádného klienta. Jde o tvého bráchu.“

„O rodinu,“ opravil ji. „Malachi hledá druhou sošku a sestra třetí. Problém je v tom, že Anita nás pokaždé vystopuje. Je krok před námi, nebo za námi, ale vždycky blízko. Buďto odhadne, co uděláme, nebo má moc dobrý zdroj informací. Anebo, což mě děsí, nás někdo sleduje.“

„Tak proto bydlíme v ušmudlaných hotelích, platíme jen hotově a uvádíme falešná jména.“

„Což už dlouho nevydrží.“ Upil pivo a rozhlédl se po hlučné restauraci. „Ale teď jsme se jí na chvíli ztratili a měli bychom toho využít a něco dělat.“ Ušklíbl se. „Parťáku.“

„Dělat co?“

„Říkalas, žes Osud někde viděla, takže bude pořád ve vaší rodině. Dalo by se začít tím, že jim zavoláš jako hodná dcerunka a zkusíš se třeba omluvit.“

Napíchla na vidličku bramboru. „To nebylo moc vtipné.“

„Taky to není vtip.“

„Nehodlám volat domů a ponižovat se.“

V odpověď se jen usmál.

„Ani náhodou.“

„Potom, cos vyprávěla, se mi tvoje matka taky moc nezamlouvá. Ale jestli jí nezavoláš, pětinu zisku nedostaneš.“

„Pětinu? Měl by ses naučit počítat, hezoune.“

„Myslím, že to umím dobře. Ty jsi jedna a my čtyři.“

„Chci polovinu.“

„Můžeš chtít třeba modrý z nebe, ale stejně ho nedostaneš. Pětina z několika miliónů liber by ti do těch pětatřiceti mohla stačit. Je to mezi vámi tak zlé, že by matka nepřijala hovor na svůj účet? Nebo bys to mohla zkusit s otcem.“

„Ani jeden z nich by nepřijal hovor na svůj účet, i kdybych telefonovala ze samotného pekla. A navíc to nikdy neudělám.“

„Uděláš. Takže budeme muset použít kreditní kartu. Jak jsi na tom?“ Když si jen mlčky složila ruce na prsou a zírala na něho, pokrčil rameny. „Tak na moji kreditku.“

„Neudělám to.“

„Musíme najít telefonní budku,“ rozhodl. „Pokud nechala Anita moji kartu hlídat, bude to mít aspoň těžší. A navíc zítra vypadneme z Londýna. Měla bys zkusit hrát na city. Třeba jak ti chybí domov a některé známé věci… Taky bys mohla zavést řeč na sošku. Když to dobře sehraješ, možná ti pošlou i nějaké peníze.“

„Poslouchej mě. Řeknu to znova a jasně, abys to pochopil i ty. Ti dva by mi nedali ani penci a já radši skočím z mostu, než bych je o něco prosila.“

„To nemůžeš vědět jistě, dokud to nezkusíš.“ Položil na stůl pár bankovek. „Jdem hledat budku.“

Jak se má člověk hádat s někým, kdo prosazuje svou jako buldozer?

Cleo se ocitla v kleštích a neměla příliš času se z nich vyprostit.

Cestou po ulici, lesklé od mírného deště, raději neodmlouvala a snažila se něco vymyslet.

Nemohla mu prostě říct, hele, nemá cenu volat rodičům, protože, cha cha, náhodou mám sošku tady v kabelce.

A kdyby opravdu zavolala – a to se radši nechá zahrabat do mraveniště – rodiče by s ní nejspíš mluvili. Chladně, z povinnosti, což by ji asi vytočilo ještě víc. Ale kdyby se ovládla a zeptala se na sošku, určitě by si mysleli, že je zdrogovaná, a začal by obvyklý výslech. Pak by jí připomněli, že ji měla léta ve svém pokoji. A tím si museli být jistí, protože jí pokoj týden co týden prohledávali právě kvůli drogám, které nikdy nebrala, nebo jiným známkám společensky nepřístojného chování.

Protože se jí ani jedna z těch možností nezamlouvala, musela rychle přijít s nějakou další.

Ještě přemýšlela, když ji zatáhl do první červené budky. „Uvažuj, co vlastně řekneš," radil. „A komu radši zavolat? Mamce do Los Angeles, nebo taťkovi do New Yorku?"

„Nemusím se rozhodovat, protože jim volat nebudu."

„Cleo." Strčil jí pramen vlhkých vlasů za ucho. „Oni ti vážně ublížili, co?"

Řekl to tak tiše a sladce, že ho prostě musela odstrčit. Zadívala se do deště. „Nemusím jim volat, vím, kde soška je."

Sklonil se a políbil ji na ucho. „Já vím, že je to pro tebe těžké, ale už se nemůžeme takhle trmácet z místa na místo."

„Řekla jsem, že vím, kde je. Dostaň mě do New Yorku."

„Cleo…"

„Kruci, přestaň mě hladit jako zatoulané štěně a netlač se na mě tolik." Žďuchla do něho loktem a hrábla do kabelky. „Tady máš." Strčila mu před nos fotografii.

Chvíli zíral dolů a chvíli Cleo do očí. „Co to má jako být?"

„Zázrak techniky. Po naší procházce na Pražský hrad jsem jim z klubu zavolala a nechala si tu fotku poslat na šéfčin počítač. Myslela jsem, že navalíš prachy a letenku, až budeš mít ten svůj důkaz. Jenže když mě pak začali nahánět ty ostrý hoši, cena za sošku stoupla a všechno je jinak."

„A ty mi to ukazuješ až teď?"

„Holka se musí nějak pojistit, ne?" V jeho tónu zaslechla potlačovaný vztek, ale nic si z toho nedělala. „Když jsme odjeli z Prahy, nemohla jsem tušit, jestli nejsi třeba Jack Rozparovač. Musela bych být hloupá, kdybych vyložila všechny karty, dokud tě víc nepoznám."

„A teď už mě znáš?“ zeptal se klidně.

„Dost na to, abych pochopila, že jsi vytočený, ale překousneš to. Jednak proto, že holky nebiješ, a taky proto, že mě potřebuješ, jinak tuhle věcičku uvidíš jen na obrázku.“

„Kde je?“

Zavrtěla hlavou. „Dostaň mě do New Yorku.“

„Kolik prachů u sebe máš?“

„Já to platit nebudu…“

Jednoduše popadl její kabelku. Zaryla do ní nehty a vytrhla mu ji.

„Dobře, dobře, mám asi tisícovku.“

„Korun?“

„Dolarů, až se to vymění.“

„Ty máš u sebe tisíc dolarů a nemůžeš vysolit ani cent?“

„Už jsi mě stál pětadvacet dolarů,“ připomněla. „Náušnice.“

Vyrazil z telefonní budky. „Budeš muset zvýšit investice, Cleo. Platíš cestu do New Yorku.“

* * *

Když Anita Gayeová hostila klienta, dělala to ve velkém stylu. Považovala to za povinnost, která se musí vyplatit. A pokud to byl atraktivní muž, kterého hodlala svést, snažila se o to víc.

Jack Burdett ji zaujal v mnoha směrech. Nebyl žádný seladon s dlouhým rodokmenem, jaký ji obvykle dělal společnost na veřejnosti.

Zato přesně typ muže, jakého by si vybrala za milence.

Medové vlasy měl neposlušně rozvířené kolem výrazné, ostře řezané tváře, ne pohledné, ale jistě přitažlivé. Po straně úst se táhla tenká jizva, kterou údajně získal při nějaké barové rvačce v Káhiře. Křivky jeho rtů působily smyslně a náruživě. Anita vytušila, že tenhle muž bude v posteli náročný, pokud ho tam ale dostane.

Jeho tělo se k drsné tváři dokonale hodilo. Široká ramena, dlouhé paže. Věděla, že pro zálibu boxuje, a uměla si ho představit svlečeného.

Jeho rodina byla kdysi majetná, ale přišla o peníze při krachu na burze v roce 1929. Jack tedy nevyrostl v luxusu, ale vzmohl se sám díky firmě se zabezpečovací technikou.

Takový selfmademan, pomyslela si a napila se vína. Zdatný čtyřiatřicátník, co každoročně vydělá nějaký ten miliónek, a tak si může dovolit další nákladný koníček – sběratelství.

Kdysi se oženil a zase rozvedl. Vlastnil mimo jiné i přestavěný sklad v Soho, kde si zařídil byt. Často a rád cestoval.

Sbíral zvláště staré umělecké kousky, jejichž historii pečlivě dokumentoval.

Anita doufala, že s Jackovou pomocí přibude k prvnímu Osudu v jejím sejfu nějaký další.

„No tak, vyprávějte o Madridu," zapředla jako kočka a její hlas byl přes tóny Mozarta sotva slyšitelný. Nechala prostřít pro dva na terase ve třetím patře svého domu. „Vždycky jsem tam chtěla zajet, ale nějak jsem to nestihla."

„Bylo tam horko." Jack ochutnal další sousto chateau briandu. Jídlo bylo perfektní, samozřejmě, stejně jako víno, hudba, vůně růží i tvář a tělo ženy na druhé straně stolu.

A Jack dokonalosti příliš nevěřil.

„Neměl jsem ale čas na procházky. Klient mě dost zaměstnával. Víc takových paranoiků a můžu jít do důchodu."

„Kdo to byl?" Když se v odpověď jen usmál a pokračoval v jídle, našpulila rty. „Vy jste tak zoufale diskrétní, Jacku. Já přece těžko vyrazím do Španělska, abych tam zneškodnila vaše alarmy a toho muže okradla."

„Klienti mi za diskrétnost platí, a tak ji dostanou," dodal. „To byste měla vědět."

„Já jen, že mě vaše práce zajímá. Všechny ty komplikované systémy, infračervené světlo a pohybové detektory… Z vás by musel být skvělý zloděj, nebo ne?"

„Zločin se možná vyplatí, ale ne vždy." Určitě od něj něco chtěla, uvědomil si. Intimní večeře u ní doma to jasně naznačovala. Anita se přece radši chodila ukazovat do společnosti.

Kdyby nechal převládnout svoje ego, nejspíš by brzy uvěřil, že jí jde především o sex. Nepochyboval, že Anita má sex ráda, ale tady šlo rozhodně o víc.

Tahle ženská byla rozený manipulátor. Neměl jí to za zlé, ale nehodlal se stát jednou z jejích trofejí nebo nástrojem pro její dle.

Nechal ji vést konverzaci. Nikam nespěchal a mohl si počkat, až se dostane k jádru věci. Koneckonců to byla atraktivní společnice, která rozuměla umění, hudbě a literatuře, a třebaže její vkus nesdílel, uměl ho ocenit.

Především se mu líbil její dům. O něco víc, dokud v něm bydlel Paul Morningside, ale pořád to byl architektonický skvost.

Stavba, která si zachovala styl a důstojnost i přes výstřelky nové majitelky. Krb, waterfordské lustry, malovaný porcelán nebo benátské lenošky budou nádherné bez ohledu na to, kdo je používá.

To se mu na starožitnostech právě zamlouvalo.

Protože v domě sám instaloval zabezpečení, znal každou jeho píď. Jako sběratel uměl jeho krásu ocenit a každé pozvání sem rád přijal.

Přesto u kávy a dezertu začal toužit po domově. Představil si, jak se jen tak v prádle svalí na postel a naladí si sportovní kanál.

„Před pár týdny mě oslovil jeden klient a jeho dotaz by vás určitě zaujal."

„Ano?"

Anita cítila, že ho ztrácí. Rozčilovalo ji i vzrušovalo, že musí o mužskou pozornost tolik bojovat, „šlo o Tři osudy. Znáte tu historii?"

Pomalými pohyby si míchal kávu. „Tři osudy?"

„Myslela jsem, že jste o nich slyšel, když se vaše sbírka specializuje na mytologické umění. Tři stříbrné sošky zobrazující tři řecké sudičky." Když se na ni jen zdvořile zadíval, převyprávěla mu znovu celý příběh a přimícháním trochy fantazie se ho snažila navnadit.

Jack v klidu dojedl citrónový dortík a pak jí položil pár doplňujících otázek. Jeho mysl však přeskočila mnohem dál kupředu.

Chtěla, aby jí pomohl vypátrat Osudy, podivil se. Jistěže o nich věděl. Pohádky o nich slýchal už jako kluk před spaním.

Ale pokud o ně Anita měla takový zájem, musela věřit, že jsou všechny tři dosažitelné.

Dopil kávu a uvědomil si, že ji musí zklamat.

„Přirozeně," pokračovala, „jsem tomu klientovi vysvětlila, že i kdyby sošky existovaly, jedna je navždy ztracená s Henrym Wyleym, takže možnost získat kompletní sadu je vyloučena. I dvě zbývající by se asi podařilo najít jen s velkým úsilím, což je samozřejmě škoda, když pomyslíte, jakou finanční i historickou hodnotu asi mají."

„Ano jistě. Takže k těm zbývajícím žádná stopa nevede?"

„Jen sem tam nějaký náznak." Pohnula nahými rameny a zamíchala brandy ve sklenici. „Jak jsem řekla, jde spíš o legendu, na kterou seriózní sběratelé moc nedají. Ale vy tolik cestujete a máte kontakty po celém světě… Napadlo mě, jestli jste o nich neslyšel."

„Možná jsem se ještě nezeptal těch správných lidí." Naklonila se kupředu. Jiným mužům mohly její oči ve světle svíček připadat snově romantické, jemu bohužel zákeřné.

„Možná,“ kývla významně. „Pokud se zeptáte, ráda bych slyšela odpověď.“

„Budete první,“ ujistil ji.

Když se vrátil do svého bytu, svlékl si košili a zapnul televizi, aby chytil posledních pár minut zápasu Braves proti Mets. Bylo to zklamání, protože Mets dostali na frak a Jack na ně ze sentimentu vsadil celou dvacku.

Vypnul televizi, zvedl sluchátko a ihned se dovolal, kam potřeboval. Položil správnou otázku správné osobě, ale odpověď nikomu sdělit nehodlal.

9

Henry W. Wyley, jak Tia zjistila, byl člověk všestranných zájmů, který se uměl radovat ze života. Nejspíš kvůli dělnickému původu utrácel velké sumy za luxusní zboží.

Rozhodně na rodině neškudlil, a třebaže podle vlastních slov obdivoval mladé dívenky, své ženě zůstal věrný po celé třicetileté manželství.

Což nejspíš vyplývalo z výchovy a morálky jeho rodičů, napadlo Tiu.

Jako spisovatel by se ale rozhodně neuživil.

Popisoval třeba jakousi hostinu, zdlouhavě mluvil o jídle, na které si taky potrpěl, až Tia málem cítila na jazyku krabí pomazánku a krvavý rostbíf. Pak přešel k dalším hostům, výběru hudby a k módě. Ale jakmile se Tia vžila do toho okamžiku, přeskočil na svoje investice a začal pečlivě vypočítávat, kam a s jakými úroky peníze uložil, a peskoval politiky, že burzu tak neblaze ovlivňují.

Byl to prostě muž, který se oddaně věnoval rodině a kromě toho měl rád hezké věci.

Svou starožitnickou firmou se pyšnil a neustále si v deníku úspěchy připomínal. Snažil se udržet na výslunní jako prestižní obchodník, a odtud také pramenil jeho zájem o Tři osudy.

Pokusil se je sám vyhledat. Klóthó vystopoval ve Washingtonu na podzim roku 1914. Velkou část deníku pak věnoval smlouvání a dohadování a konečně koupi sošky za čtyři sta dvacet pět dolarů.

Označil to za loupež za bílého dne a Tia plně souhlasila. Sám Henry přiznal, že bývalému majiteli sošku skoro ukradl, a to netušil, že do roka mu bude ukradena také.

Ale starý dobrý Henry o svém osudu nic nevěděl a s nadšením jako při jídle pokračoval v pátrání.

Na jaře příštího roku vystopoval Lachésis u zámožného londýnského právníka Simona White-Smythea.

Koupil tedy jízdenky na onu nešťastnou loď a věřil, že z něho sošku vymámí. Pak se chtěl vypravit pro Atropos kamsi do Bathu.

Shromáždit všechny tři Osudy byl jeho velký cíl. Nejspíš hlavně proto, aby dodal svému podniku ještě větší lesk, ale rozhodně také pro potěšení.

Tia si při čtení deníku dělala poznámky. Rozhodla se shrnout fakta a pokusit se zjistit víc. I když její touha dosáhnout stejného cíle pocházela z uražené pýchy a vzteku, začala být podobně silná jako ta Henryho.

Ona Osudy najde a bude si dělat nároky – až přijde na to, jak to zaonačit – i na Klóthó, dědictví po panu Wyleym.

Dosáhne svého důkladným studiem a logickým pátráním. Pak vyrazí dech otci, té vychytralé Anitě i odpornému Sullivanovi.

Když zazvonil telefon, seděla u stolu s brýlemi na nose, stále zahloubaná do deníku. Jako obvykle při práci chtěla nechat mluvit záznamník a jako obvykle dostala strach, že jde přece jen o něco urgentního, co musí vyřídit osobně. Po dalších dvou zvoněních se tedy natáhla po sluchátku. „Ano?“

„Doktorka Marshová?“

„U telefonu.“

„Rád bych s vámi mluvil o vaší práci. A jisté specifické věci.“

Zamračila se. Byl to neznámý mužský hlas. „O mojí práci? Kdo volá?“

„Myslím, že máme společný zájem. Tedy… Co máte právě na sobě?“

„Prosím?“

„Vsadil bych se, že hedvábné kalhotky. Červené hedvábí…“

„Proboha,“ zhrozila se a práskla telefonem. Zaraženě se rozhlédla a objala se pažemi. „Uchylák jeden. Zařídím si tajné telefonní číslo.“

Vzala do rukou deník, ale zase ho odložila. Člověk by myslel, že když do seznamu uvedla jen T. J. Marsh, všechny podobně nemocné lidi to odradí.

Ještě chvíli nad tím dumala. Pak se chopila zlatých stránek a začala hledat adresu firmy, která je spravovala. Vtom zazvonil zvonek u dveří.

Nejprve se zatvářila otráveně, že ji zase někdo ruší, ale vzápětí ji zachvátil strach. To musel být ten chlap, co volal. Určitě ji napadne a znásilní. Nebo podřízne velkou zubatou kudlou od ucha k uchu.

„Neblázni, jen prosím neblázni,“ uklidňovala se. Promnula si dlaní ústa a vstala. „Uchyl, co volá, se na něco takového nezmůže, ten se

radši schová za telefon. Bude to matka nebo paní Lockleyová zezdola. Nic víc.“

Přesto vyšla na chodbu po špičkách a s tlukoucím srdcem nakoukla špehýrkou ven.

Pohled na velkého drsňáka v kožené bundě ji ale donutil zalapat po dechu a chytit se za krk, který jí měl za chvíli podříznout. Divoce se rozhlížela po nějaké zbrani. Ozbrojená bronzovou plastikou Kirké a se zavřenýma očima vykřikla:

„Kdo jste a co chcete?!“

„Doktorka Marshová? Tia Marshová?“

„Volám policii.“

„Já jsem policista. Detektiv Burdett. Držím průkaz před kukátkem.“

Tia kdysi četla knihu, v níž nějaký vrahoun zastřelil člověka právě špehýrkou. Ranou do oka a do mozku. Celá roztřesená tedy nahlédla kukátkem, rychle uskočila a znovu se pokusila něco přečíst, a přitom neriskovat strašlivou smrt. Vypadalo to jako skutečný průkaz. „A o co jde, detektive?“

„Chci vám jen položit pár otázek, doktorko. Pustíte mě dál? Můžete nechat dveře otevřené, jestli se budete cítit líp.“

Skousla si ret. Kdyby nemohla věřit policii, komu potom? Odložila sošku a odemkla. „Stalo se snad něco?“

Přátelsky se usmál, aby ji uklidnil. „Na to jsem se právě chtěl zeptat vás.“ Vstoupil dovnitř a potěšilo ho, že se odvážila dveře zavřít.

„Stalo se tedy něco v domě?“

„Ne. Posadíme se?“

„Ale jistě.“ Pokynula mu ke křeslu a sama usedla na okraj jiného.

„Hezký byt.“

„Děkuji.“

„Hádám, že jste cit pro starožitnosti zdědila po otci.“

Zbledla jako stěna. „Co je s otcem?“

„Nic. Ale má to co dělat s jeho i vaším oborem. Co víte o souboru tří sošek známém jako Osudy?“

Všiml si, jak se jí zornice v šoku rozšířily, a pochopil, že se trefil do černého. „O co vám jde?“ chtěla vědět. „Jste tu kvůli Malachimu Sullivanoví?“

„On má snad s Osudy něco společného?“

„Doufala jsem, že jste ho nechal zavřít," ucedila hořce. „Že už sedí za mřížemi. Ale jestli vás poslal, abych mu odtamtud pomohla, ztrácíte zbytečně čas."

„Doktorko Marshová…"

Okamžitě pochopil, že ho poznala po hlase. Prudce se nadechla a chtěla vyskočit, ale byl rychlejší a přitiskl ji do křesla.

„Jen klid."

„To vy jste před chvílí volal. Nejste žádný policajt. Určitě vás poslal on."

Jack čekal slzy a křik, ale její chladný, upřený pohled na něj silně zapůsobil.

„Toho vašeho Sullivana vůbec neznám, Tio. Jsem Jack Burdett, z Burdettovy zabezpečovací firmy."

„Jste jen další lhář a úchylák k tomu." Zuřivost jí stahovala hrdlo. „Potřebuju inhalátor."

„Potřebujete se uklidnit," opravil ji, když začala sípat. „Pracoval jsem pro vašeho otce. Můžete si to ověřit."

„Můj otec úchyláky nenajímá."

„Koukněte, moc se omlouvám, ale máte napíchnutý telefon. A když jsem si toho všiml, plácl jsem, co mě první napadlo."

„Já nemám napíchnutý telefon."

„Dámo, nezapomeňte, že se tím živím. A teď se uklidněte. Půjčím vám svůj telefon. Ten je bezpečný. Zavolejte si na jednašedesátý okrsek a chtějte detektiva Robbinse. Boba Robbinse. Ten se za mě zaručí. A když ne, požádejte ho, aby sem poslal výjezdovku. Fajn?"

Tia stiskla rty. Ten chlap měl pracky jako z ocele a ve tváři výraz, který jasně říkal, že se z toho nedostane. „Dejte mi telefon."

Odtáhl se a z kapsy u bundy vytáhl mobilní telefon i svoji vizitku.

„To je moje společnost. Nechal bych vás zavolat i otci pro reference, ale jeho telefon také není jistý."

Nespouštěla z Jacka oči a vyťukala číslo informací. „Chci, abyste mě spojili s šedesátým prvním okrskem na Manhattanu."

Jack přikývl. „Chtějte oddělení detektivů, Boba Robbinse."

Přesně o to si řekla a snažila se dýchat zhluboka. „Detektiv Robbins? Tady Tia Marshová." Nejdřív rychle nadiktovala svou adresu i s číslem bytu.

Hm, chytrá ženská, napadlo Jacka.

„Právě se ke mně vetřel člověk, který se vydává za policejního důstojníka. Tvrdí, že je Jack Burdett a že se za něj zaručíte." Pak

povytáhla obočí. „Asi sto osmdesát pět centimetrů, sto deset kilo, vlasy špinavě blond, šedé oči. Ano, malá jizva na pravé straně úst. Aha. Ano, chápu. S tím souhlasím, děkuji.“

Odtáhla telefon od ucha. „Detektiv Robbins potvrdil, že vás zná a že nejste psychopat, ale prý by vás rád nakopal do zadku za to, že se vydáváte za policajta, a pokud na tom trvám, pošle sem hlídku se zatykačem. Taky mu prý dlužíte dvacet dolarů a rád by s vámi mluvil.“

„Dík.“ Jack si vzal telefon a o krok ustoupil. „No jo, vysvětlím ti to pak. Jaký falešný průkaz? Nevím, o čem mluvíš. Potom. Čau.“ Přerušil spojení a strčil telefon do kapsy. „V pořádku?“ zeptal se Tiy.

„Ne, nic není v pořádku. Omluvte mě.“

Vstala a vyšel z pokoje. Protože si nebyl jistý, zda nejde pro zbraň, vyběhl za ní.

V kuchyni vytáhla zásuvku a Jack spatřil řady lahviček s pilulkami. Vhodila si do pusy aspirin a otevřela lednici, „šíleně mě rozbolela hlava; děkuji vám pěkně.“

„Omlouvám se, ale po telefonu jsem to nechtěl riskovat. Podívejte.“ Zvedl sluchátku kuchyňského aparátu a odmontoval kryt. „Vidíte tohle? To je štěnice – velmi slušné kvality.“

„Jelikož nepoznám odposlech od rohaté žáby, asi vám musím věřit, co?“

Když se na ni informoval, o jejím smyslu pro humor nic nezjistil. „Asi ano. Být vámi, dával bych si při telefonování pozor.“

„Proč, pane Burdette?“

„Jacku, říkejte mi Jacku. Neměla byste kafe?“ Její ledový pohled ho přiměl trhnout rameny. „Tak dobře. Anita Gayeová.“ Usmál se, když Tia pomalu odložila láhev s vodou. „Věděl jsem, že vám to něco řekne. Divné je, že právě ona nechala napíchnout váš telefon. Chce získat Osudy a vaše rodina je s nimi nějak spojená. Soška Klóthó Henryho Wyleyho se neztratila na *Lusitanii*, že ne?“

„Jestli jste s Anitou přátelé, zeptejte se jí.“

„Neřekl jsem, že jsme přátelé. Já jsem jenom sběratel. To vám potvrdí i otec. Ale byl bych radši, kdybyste se ho zeptala osobně, aby mi Anita nemohla jít po stopě. Koupil jsem u vás nedávno krásnou vázu s reliéfem. Čtyři nahé dívky na ní vylévají vodu ze džbánů. Nahé ženy se mi líbí,“ usmál se. „Klidně mě žalujte.“

„Myslela jsem, že červené kalhotky.“

„Proti těm taky nic nemám.“

„Nemůžu vám pomoct, pane Burdette. Klidně běžte za Anitou a řekněte jí, že se mnou ztrácí čas.“

„Nepracuju s ní ani pro ni. Mám na Osudech osobní zájem. Anita se mi snažila hodit návnadu. Nejspíš si myslí, že za ni všechno oběhám a dovedu ji k soškám. Ale to se plete. I vás si hlídá,“ dodal a mávl k telefonu. „Taky věřím, že víte víc než ona. Možná bychom mohli pomoct jeden druhému.“

„Proč bych vám měla pomáhat, i kdybych mohla?“

„Protože jsem dobrý v tom, co dělám. Když mi řeknete, co víte, najdu ty sošky. To přece chcete taky, nebo ne?“

„Ještě jsem si neujasnila, co vlastně vím.“

„Kdo je Malachi Sullivan?“

„Tak to vím docela jistě.“ Určitě, protože při pouhé zmínce o něm se jí sevřelo srdce. „To je lhář a podvodník. Tvrdil, že ho Anita obrala, a přitom… je to nejspíš sám zloděj.“

„Kde bych ho našel?“

„Teď už bude asi zpátky v Irsku, v Cobhu. I když by se měl radši smažit v pekle.“

„A jak je s tím spojený?“

Zaváhala, ale pak nemohla přijít na důvod proč mlčet. „Říkal, že mu Anita ukradla jeden z Osudů, ale protože by mu jazyk nejspíš zčernal, kdyby jednou mluvil pravdu, dost o tom pochybuju. No, hezky jsme si popovídali, ale teď zas musím pracovat.“

„Máte moji vizitku. Promyslete si to a ozvěte se.“ Vypravil se ke dveřím, ale ještě se ohlédl. „Pokud něco víte, Tio, buďte opatrná. Anita je úskočná jak had, co zhltne jemné, křehké věci na jedno polknutí.“

„A kdo jste vy, pane Burdette?“

„Člověk, který respektuje a uznává hříčky osudu.“

Malachi Sullivan, opakoval si Jack cestou ven.

Vypadá to, že si bude muset udělat výlet do Irska.

Cesta z Londýna do New Yorku byla víc než dlouhá. Zvlášť proto, že se musel spokojit se sedadlem mezi ženskou, co měla nohy skoro tak dlouhé jako on, a chlapem, který se neustále oháněl lokty.

Gideon se snažil začíst do Steinbecka, ale ani jeho brilantní próza ho nerozptýlila. A tak strávil hodiny vymýšlením, jak se dostat ze situace, kam sebe a svou rodinu zatáhl.

Let nějak přetrpěl a pak taky frontu na celnici a při výdeji zavazadel.

„Jsi si tím kamarádem opravdu jistá, Cleo?“

„Hele, chtěls, abych sehnala kámoše, který nás v New Yorku na pár dní schová a nebude se vyptávat a otravovat, protože jsi škrob a nechceš platit hotel. Takže jedině Mikey.“

„Já si hotel nemůžu dovolit. Ale nevím, jestli se dá věřit dospělému chlapovi, co si pořád říká Mikey.“

„Ty toho naděláš.“ Cleo se zhluboka nadechla. Vzduch v letištní hale byl přece jenom newyorský vzduch. „Měl ses vyspat v letadle. Já jsem spala jako dřevo.“

„Taky tě za to nenávidím.“

„Zase máš řeči. Ale já se nenechám rozházet.“ Vyšli na ulici, kde byl pekelný rámus a smrad. „Ach, lásko moje, jsem zpátky!“

Gideon doufal, že si schrupne aspoň v taxíku, ale řidič si zrovna pouštěl nějakou strašlivou indiánskou píseň.

„Jak dlouho se s tím Mikeym znáš?“

„Nevím. Tak šest sedm let. Na něčem jsme spolu dělali.“

„On je taky striptér?“

„Ne, tanečník,“ odpálila Cleo. „Jako já. Hele, já jsem tancovala na Broadwayi.“ I když jen krátce. „On byl můj partner v obnovené *Pomádě*. Jezdili jsme na štace.“

„To spolu něco máte?“

„Ne.“ Vrazila si jazyk do tváře. „Mikeymu by ses líbil spíš ty než já.“

„No supr.“

„Snad se nebojíš homosexuálů?“

„Snad ne.“ Na to byl totiž moc unavený. „Hlavně nezapomeň, co máš říct a co ne.“

„Přestaň otravovat, hezoune, kazíš mi návrat domů.“

„Jsem s tou ženskou tejden pohromadě,“ bručel se zavřenýma očima, „a ještě mi neřekla jménem.“

Cleo na něho s úsměvem pohlédla. Vypadal tak zničeně a pomačkaně, a přitom mu to pořád slušelo. Ale za den dva, až se jí podaří uskutečnit tajný plán, mu bude mnohem líp.

On nebyl jediný, kdo během letu namáhal mozkové závity.

Nejdřív musí ukrýt sošku na bezpečném místě, dejme tomu v bankovní schránce. Pak se spojí s Anitou a začne vážně vyjednávat.

Spokojila by se jedině s miliónem. A protože chtěla být spravedlivá, zisk si s Gideonem hezky rozdělí.

Sobě šest set, jemu čtyři sta.

On se bude jistě vztekat, ale tohle ho přivede k rozumu. Lepší vrabec v hrsti, ne? Tu první sošku by zpátky stejně nikdy nedostal. Ne z takové ženské jako Anita. A jestli se rozhodne hledat třetí, bude mít aspoň finanční krytí.

Bude k němu laskavá. Svým způsobem mu takhle splatí, že ji dostal do New Yorku a navíc pomohl k tučnému kontu. Šest set tisíc dolarů už je přece něco do začátku.

A až se Gideon uklidní, třeba se tu s ní rozhodne pár týdnů zůstat. Mohla by mu ukázat město nebo jeho ukázat svým známým.

I navzdory venkovnímu vedru otevřela Cleo okno a nechala se oslnit New Yorkem. Houkání klaxonů jí připadalo jako dobře známá hudba. Pomalu se šinuli v zácpě do města.

Když dorazili k Mikeyho domu poblíž Deváté, cítila se už tak povznesení, že ani neprotestovala, že jí Gideon nutil zaplatit taxíkáři.

„Tak co říkáš?“ zeptala se.

„Na co?“ zívl.

„Na New York. Vždyť jsi tady ještě nebyl.“

Unaveně se rozhlédl. „Je přecpaný, hlučný a všichni se tu tvářej otráveně.“

„Jo.“ Cleo málem vhrkly slzy do očí. „Je nejlepší na světě.“ Doslova při tančila ke zvonkům a stiskla jeden z nich.

Po chvíli se z mluvítka ozval obscénní zvuk, připomínající sání, který Cleo rozesmál. „Mikey, ty úchyle, pusť mě dál. Tady Cleo.“

„Cleo? Sakra! Honem tu svou pěknou prdelku dones nahoru!“

Ozval se bzučák a Cleo strčila do dveří. Prošli malou chodbou ke starému výtahu, který vydával podezřelé zvuky: Ale Cleo to očividně neděsilo. Skočila dovnitř a stiskla tlačítko třetího poschodí.

„Mikey je z Georgie,“ vysvětlovala. „Z bohaté rodiny plné právníků a doktorů. Takže jsme oba stejní vyvrhelové a museli jsme se dát dohromady.“

V tu chvíli už bylo Gideonovi šumafuk, jestli je Mikey z Georgie nebo z Marsu, jestli je gay nebo má tři hlavy. Hlavně když u něho poteče teplá voda a pustí je do volné postele.

Když se dveře výtahu zase otevřely, Gideon spatřil vysokého černocha v těsné červené košili a černých kalhotách, s množstvím

lesklých dredů na hlavě. Radostně zavyl, až sebou Gideon škubl, a pak se rychlostí blesku vrhl kupředu.

Zvedl Cleo ze země, zatočil s ní a pak se v úzké chodbičce dali do divokého tance, který zakončili vášnivou pózou s Cleo omotanou kolem Mikeyových boků.

„Panenko moje, kde jsi byla?“

„Všude. Páni, Mikey, ty vypadáš dobře.“

„To si piš.“ Políbil ji na jednu tvář, na druhou a pak s mlaskavým zvukem na rty. „Ty zas vypadáš, jako by tě někdo tahal po ulici a upustil nad kanálem.“

„Sprcha by mi bodla.“ Položila si hlavu na jeho rameno. „A kámošovi taky.“

Mikey naklonil hlavu i tělo a věnoval Gideonovi dlouhý, pátravý pohled. „Copak jsi mi to sem dovedla, Cleopatro?“

„Jmenuje se Gideon.“ Cleo si olízla rty a pobaveně se usmála. „Je Ir a sbalila jsem ho v Praze. Chvíli si ho nechám.“

„Ten je k sežrání.“

„Hm. Má pár charakterových vad, ale co se týče vzhledu, vyhrává na body. Tak pojď, hezoune, nestyď se.“

„Takže show už skončila?“

„Hezky se nese,“ poznamenal Mikey, když se k nim Gideon plížil chodbou. „A má roztomilej přízvuk.“

„To ty taky.“

Mikey se místo odpovědi široce usmál. „Pojďte dál. Chci slyšet všechno.“ A třebaže měl Gideon dojem, že je Mikey hubený jak tyčka, donesl Cleo do bytu, jako by nevážila nic.

„Je to tu skromné,“ poznamenal, když Cleo zase postavil. „Ale je to můj domov.“

Gideon nic skromného neviděl. Byt zářil barvami, hlavně modrou a bílou. Na stěnách se vyjímaly divadelní plakáty, obýváku vévodila bílá kožená pohovka, velká jako loď, s množstvím barevných polštářků a pod ní koberec s výrazným geometrickým vzorem.

Představil si, jak na tu pohovku padá a spí až do konce života.

„Co koktejl?“ nabídl Mikey. „Silný, ledový koktejl.“

„Myslím, že hezoun by spíš ocenil silnou, ledovou sprchu,“ odpověděla Cleo. „Jen běž, támhle do ložnice a pak doprava.“

Gideon se ohlédl na Mikeyho, ten jen přátelsky mávl. „Poslu ž si.“

„Dík.“ Gideon si vzal věci s sebou a nechal ty dva o samotě.

„Takže ginfizz, viď?“ Mikey přistoupil k bílému baru. „Hodně ledu, ginu a tonik jen pro formu. Pak budeš taťkovi všechno vyprávět.“

„Bezva. Necháš nás tady pár dní, Mikey?“

„*Mi casa*, a tak dále, zlatíčko.“

„No, je to neuvěřitelná story.“ Přešla ke dveřím do ložnice, počkala, až uslyší sprchu, a pak tiše zavřela. Vrátila se k baru a všechno Mikeymu podrobně vyprávěla.

Když pak vešla do koupelny se sklenicí ginu, zastihla Gideona ještě mokrého a nahého. „Na, tohle ti asi bodne.“

„Díky.“ Vzal skleničku a vděčně ji do sebe obrátil. „Takže zůstáváme?“

„Jasně,“ potvrdila. „Dokonce ti nabídl svou postel.“

Gideon ji zahlédl cestou do koupelny. Obrovské, červené letiště, které ho v tu chvíli tak lákalo, že radši přehlédl zrcadla na stropě nad ní. „To s ním budu muset spát?“

Zasmála se. „Ne, dostaneš mě. Ale jdi napřed, můžeš na pár hodin vypnout.“

„To udělám, teď mi to totiž vůbec nemyslí. Ráno naplánujeme jak se dostat k tvojí sošce.“

„Jdi spát. My s Mikeym si musíme ještě podrbat, než odejde do divadla. Tancuje v *Kiss Me, Kate*.“

„Skvělý. Tak mu za mě poděkuj.“

Gideon nahý a ještě vlhký doklopýtal k posteli, svalil se na ni a okamžitě usnul.

Probudily ho klaxony a rachot popelářských vozů. Než se docela probral, chvíli užasle zíral na odraz v zrcadle nad sebou. Rudou pokrývku měl shrnutou do pasu, takže to působilo dojmem, že ho v noci někdo přeřízl v půlce.

Tedy nejen jeho, uvědomil si.

Cleo mu ležela na rameni, tmavé vlasy rozhozené po polštáři, a dlouhou, štíhlou paží ho objímala kolem hrudi. Měla pleť o odstín tmavší než on a elegantní linie jejích zad se na lesklém červeném povlečení vyjímala jako zlatý prach.

Matně si vzpomněl, jak k němu uprostřed noci vklouzla, obklopila ho a on do ní vnikl.

Nepromluvila při tom ani slovo. A Gideon ji vlastně vůbec neviděl. Jen už důvěrně znal její tělo i vůni. Co to znamená? divil se, poznat někoho okamžitě a tak důvěrně ve tmě.

O tom bude muset ještě přemýšlet. I o tom, proč se k sobě na tak prostorné posteli ve spánku tiskli.

Teď měl bohužel tisíc jiných starostí. Jen se potřeboval nastartovat trochou kávy.

Začal se odtahovat, ale překvapila ho a zvláštně potěšila, když se instinktivně přitulila blíž. Měl chuť vklouznout zpátky, vrátit jí objetí a taky pořádně využít těch zrcadel na stropě.

Nedá se nic dělat, pomyslel si. Líbl ji nedbale do vlasů a vstal.

Natáhl si džíny a potichu vyšel hledat kuchyni.

Jeho první ranní šok nezpůsobil kofein, ale pohled na Mikeyho, zabořeného v obýváku do bílé pohovky, zmuchlaných dredů a jasně zeleného prostěradla.

Jeho touha po kafi však převážila nad slušným vychováním, a tak gauč po špičkách obešel.

Kuchyň působila jako vystřižená z katalogu. Nablýskaný nábytek se spoustou chytrých mašinek, vyrovnaných do řady. Gideon otevřel jednu ze skříněk a nevěřícně zíral na vzorně vyrovnané štosy modrobílého nádobí. Po chvíli pátrání narazil i na balíček kávy. Otevřel ho a zaklel, protože v něm našel nesemletá zrnka.

„Co si s tím mám jako počít? Sežvýkat to?“

„Taky by to šlo, ale lepší bude je umlít.“

Gideon se s trhnutím otočil.

Mikey měl na sobě malé zlaté slipy, které mu sotva zakrývaly ohanbí.

„A… promiň. Nechtěl jsem tě probudit.“

„Já mám lehký spaní.“ Mikey vytáhl pytlík z Gideonovy ruky a nasypal část zrnek do elektrického mlýnku. „Není nic lepšího než vůně čerstvě mleté kávy,“ zvolal do rachocení. „Vyspal ses dobře?“

„Ale jo, dík. Neměli jsme ti ale zabrat postel.“

„Jste dva a já sám.“ Vyslal ke Gideonovi postranní pohled, zatímco odměřoval vodu. „Musíš mít hlad. Co takhle snídani? Měl bych chuť na francouzské toasty.“

„To by bylo fajn. A ještě jednou dík, žes nás tady nechal.“

„Víš, my se s Cleo známe celou věčnost,“ mávl Mikey rukou, dal vařit kávu a našel v lednici mléko a vejce. „Je to moje zlatíčko. Jsem moc rád, že se vrátila a chodí s někým, kdo má taky trochu styl. Před tím Sidneym jsem ji varoval. Vypadal moc dobře, to jo, jenže byl spíš maso bez podstaty. A co udělal? Jenom ji obral a nechal ji samotnou

trčet bůhvíkde.“ Odfrkl si a rozklepl do mísy pár vajec. „Až někde v Praze, proboha. Ale tohle ti určitě řekla.“

„Ani ne.“ Gideon žasl. „Znáš ji, detaily dost často vynechává.“

„Nejspíš by s tím idiotem nikam neutíkala, kdyby jí tatíček po stý neopakoval, jak se zahazuje a dělá ostudu rodině.“

„Čím?“

„Tancováním. Divadlem,“ zdůraznil dramaticky a donesl kávu ke stolu. „Stykem s lidmi jako já. Nejenže jsem černoch, ale dokonce teplej černoch. Teplej tancující černoch. Cukr, smetanu?“

„Ne, díky, jen černou.“ Gideon sebou trhl. „Tolik…“

Mikey se zasmál. „Já mám rád spoustu cukru. Ty by ses mu taky nelíbil,“ doplnil a podal Gideonovi jeho hrnek „Papínkovi.“

„Ne? Ať jde do háje.“ Gideon zvedl šálek a napil se. „A, bůh ti žehnej.“

„Jen pij, kocoure.“ Mikey zatím namáčel plátky tmavého chleba do rozšlehaných vajec. „Ale my dva spolu určitě budem vycházet dobře.“

V době, kdy se Cleo konečně vybatolila z ložnice, už Gideon dávno neviděl nic divného na zlatých slipech, tetovaném drakovi na Mikeyho levé lopatce nebo na tom, že mu jiný muž říká kocoure.

ČÁST DRUHÁ

Odměřování

Vyměřil jsem si život
kávovými lžičkami.
T. S. Eliot

10

„Milánku, myslím, že bys to dělat neměla.“

„Je to chytré,“ trvala Cleo na svém, „a co je chytré, je i dobré.“

„Všechno, co je mezi tebou a Gideonem, se tím pomrví.“ Mikey znova zavrtěl hlavou. Prodírali se z Broadwaye davem směrem na východ. „Vy dva se mi spolu líbíte. A ty to chceš zničit dřív, než to opravdu začalo.“

„Ty seš prostě moc velkej romantik.“

„Teprve romantika dělá ze sexu krásnou věc,“ bránil se. „Jinak by šlo jen o špinavou, upocenou záležitost.“

„Proto máš pořád zlomený srdce a já ne.“

„Jedna srdeční příhoda by ti taky udělala dobře.“

„Nesmutni.“ Tušila, že stejně bude, a tak ho na rohu Sedmé a Dvaapadesáté vzala kolem pasu. „Dělám to přece i pro něj. Když Anita sošku dostane, nechá ho na pokoji, a oba budeme v balíku. Ta věc je přece moje. Nemusela bych se dělit, ale i tak to udělám.“

Přátelsky ho k sobě přitiskla a pak už vešli do banky. „Musíme to ale zařídit rychle. Jestli se s ním v jednu nesejdu, začne se vyptávat,“ dodala už šeptem v ztichlé hale. „Sám musel mít něco na práci, protože by jinak nesouhlasil, abych se někam vypařila bez něj.“

„Tvůj problém, Cleopatro, je v tom, že jsi pěkný cynik.“

„Zkus se pár měsíců svlíkat v baru v České republice,“ smála se mu, „a uvidíme, jak dopadneš ty.“

„Cynik jsi byla už předtím,“ poznamenal a Cleo mu narážku oplatila úšklebkem. Pak si stoupla k přepážce.

„Potřebuju bezpečnostní schránku.“

Vyšlí zpět na ulici a sošku nechali v bezpečí sejfu, od něhož měli oba klíčky. To Cleo připadalo jako chytrý tah. Kdyby se vyskytly komplikace, což nepředpokládala, mohl za ni sochu vyzvednout Mikey.

„Fajn, teď tam zavolám a dohodnu schůzku. Někde na veřejnosti,“ dodala a natáhla se po Mikeyho mobilu. „Kde bychom nepotkali nikoho známého.“

„To je jako špionážní thriller," řekl na to, ale telefon jí podal s úsměvem.

„Jde o obchod. Už vím o perfektním místě." Vytáhla cár papíru, kam si zapsala číslo Morningside, a přímo na ulici ho vyťukala. „Anitu Gayeovou, prosím. Tady Cleo Toliverová. Až to jméno uslyší, bude se mnou mluvit. A kdyby ne, vyřiďte, že si chci popovídat o ceně Osudu. Ano, přesně tak."

Kráčela pořád dál, na rohu zahnula na Pátou avenue a na chvíli ztratila Mikeyho, který se zadíval do výlohy klenotnictví.

„Drž se mě, ty jedna holčičko." Zatahala ho za jeden z copánků. „Tohle je vážná věc."

„Hm a ty jsi zas studená a drsná jako ženská s koulema," nedal se. „Jako Joan Crawfordová nebo Barbara Stanwycková v *Double Indemnity*."

„Mlč," odsekla, protože na druhém konci drátu zaslechla Anitu.

„Cleo." Tohle ale nebyl drsný hlas, spis jemný, přátelský a sametový. „Ani nevíte, jak jsem ráda, že jste se ozvala."

Cleo považovala za dobré znamení, že Anita bez váhání souhlasila se schůzkou a jejími podmínkami. Vzpomněla si na divokou honičku napříč Evropou a zavrtěla hlavou. Ty mužský. Pořád musej ukazovat svaly a i prosté obchodní jednání změní na cirkus.

Není divu, že je svět vzhůru nohama.

Místo, které vybrala, jí najednou přišlo hloupé. Ale Mikey se tak radoval, že alespoň kvůli němu udělala dobře, říkala si.

„Je to jak ve filmu s Gary Grantem a Deborah Kerrovou." Stál na vyhlídkové terase mrakodrapu Empire State s rozpřaženýma rukama a vlajícími vlasy. „Taková romantika."

Rozdíl mezi nimi byl v tom, uvědomila si Cleo, že jí to místo nepřipomnělo sentimentální love story, ale King Kongovu ničivou posedlost po Faye Wryové.

Postava té blondýnky jí ale připadala neuvěřitelné pitomá. Když ji opice konečně postavila na zem, začala ječet a ohlížet se po hrdinovi, místo aby se rychle vypařila.

No, na světě jsou různý typy lidí.

„Běž si stoupnout támhle a hlídej mě. Až přijde, dám ti znamení, kdyby mě nějak otravovala. Pak bys mi třeba přišel na pomoc." Zadívala se na hodinky s obrázkem, které jí Mikey půjčil. „Musí tu být každou minutu. Jestli dorazí včas, stihnu za půl hodiny i Gideona."

„A co mu pak řekneš?"

„Nic, dokud nebudu mít prachy v kapse. Čtyřiadvacet hodin to ještě vydrží a Anitě na to víc času nedám.“

„Milión babek se zajeden den těžko sežene, Cleo.“

„Mluvíme tady o Morningside a tam se točí větší prachy, věř mi. Jestli Osud chce, zařídí si to. Já si teď stoupnu sem a budu trénovat znuděný výraz.“

Přešla k zábradlí, opřela se o něj zády a sledovala vrchol eskalátoru. Turisté uvnitř plenili krámky se suvenýry nebo na terase fotili a vhazovali mince do pevných dalekohledů.

Cleo uvažovala, jestli sem nějaký Newyorčan zašel sám, aniž by ho přemluvili příbuzní z venkova. A taky nechápala, proč chce tolik lidí vidět město shůry, když se to podstatné stejně odehrává dole na ulici.

Žaludek se jí stáhl, když na schodech zahlédla dokonale oblečenou ženu. Anita předem oznámila, že bude mít modrý kostým. Byl kouřově modrý, s dlouhým sakem a elegantní, konzervativně střiženou sukní.

Od Valentina, uvědomila si Cleo. Známka kvality a luxusu.

Počkala, až si Anita nasadí tmavé brýle a vyjde do větru. Sledovala, jak se rozhlédla po lidech a pak se rozhodně zaměřila na ni.

Posunula si na rameni koženkou kabelku a přistoupila blíž. „Cleo Toliverová?“

„Anita Gayeová.“ Potřásly si rukama a zkoumaly jedna druhou.

„Skoro jsem čekala, že budu muset znát nějaké heslo,“ rozhodla se Anita ukázat smysl pro humor a znova se rozhlédla. „Víte, jsem tady vůbec poprvé. Proč?“

Cleo měla podobné pocity, a tak přikývla. „No, přišlo mi to jako dobré místo pro soukromý rozhovor na veřejnosti. Tady se budeme obě cítit dobře.“

„Lépe bychom se podle mě cítily za stolem v Raphael's, ale chápu, že vás Gideon přede mnou varoval.“ Anita rozhodila rukama a vypadala přitom přitažlivě i pobaveně. „Jak vidíte, nic vám ode mě nehrozí.“

„Ty gorily, co jste za námi poslala v Praze, se netvářily přátelsky.“

„Nešťastné nedopatření, k jakým při jednání s muži obvykle dochází, že?“ Anita si zastrčila pramen vlasů za ucho. „Moji zástupci dostali příkaz vás pouze vyhledat a promluvit si. Jenže oni měli dojem, že vás někdo unesl, Cleo, a tak vás začali pronásledovat.“

„Opravdu?“

„Nedopatření, jak říkám. V každém případě vás ráda vidím zpět v New Yorku. Myslím, že my dvě tu věc probereme bez zbytečné hysterie.“ Znovu se ohlédla. „Gideon s vámi není?“

„Přivedla jsem někoho jiného, pro případ hysterie.“ Na Mickeyho přes Anitino rameno dobře viděla. Právě si protahoval svaly. „A proč jste mě vlastně dala hledat?“

„Kvůli tušení, po studiu příslušných materiálů, samozřejmě. Obojí je v mé profesi stejně důležité. Tahle schůzka mě utvrzuje, že jsem se nemýlila. Máte jeden z Osudů, Cleo?“

Kdyby měla víc času, nechala by Anitu ještě trochu na vážkách, jen tak pro formu. „Soška je ukrytá na bezpečném místě. Jsem ochotná ji prodat. Za milión dolarů v hotovosti.“

Anita posměšně vydechla. „Milión dolarů? Co vám ten Gideon napovídal za báchorky?“

„Nesnažte se mě přechytračit, Anito. Jestli ji chcete, cenu znáte. Smlouvat nebudu. Pak byste měla dvě ze tří, protože jednu jste už ukradla Gideonovu bratrovi.“

„Ukradla?“ Anita začala rozmrzele přecházet kolem a pokoušela se mezi turisty rozeznat Cleina společníka. „Ti Sullivanové. Měla bych je žalovat za urážky. Dobrou pověst mojí společnosti nebude nikdo zpochybňovat,“ dodala a zastavila se před Cleo. „Já jsem od Malachiho sošku koupila a ráda vám ukážu podepsanou smlouvu. Dovedu si představit, že bratrovi něco namluvil a peníze si nechal pro sebe. Ale sprosté lži o mně rozšiřovat nebude.“

„A kolik jste mu tedy dala?“

„Mnohem míň, než chcete vy.“ Bylo znát, že zaváhala.

„Pak jste v prvním případě měla velké štěstí. Jestli chcete další sošku, musíte zaplatit. A můžete ji mít už zítra ve tři zase tady. Když přinesete peníze, dodám stříbrnou panenku.“

„Cleo.“ Anita mírně ohrnula rty. „Už jsem měla tu čest se Sullivanem. Jak poznám, že nejste nespolehlivá jako on? Co když Osud vůbec nemáte?“

Cleo mlčky sáhla do kabelky a vytáhla fotografii.

„Lachésis,“ zašeptala Anita při pohledu na obrázek. „Co když není autentická?“

„Myslela jsem, že dáte na předtuchy. Podívejte, už jako děcku mi ji dala babička a já si s ní hrála jako s panenkou.

Teprve před týdnem jsem pochopila, že je to můj šťastný talisman. Milión dolarů mi rozhodně koupí hodně štěstíčka.“

Anita si dál prohlížela fotku a zvažovala možnosti. Všechno souhlasilo s tím, co už slyšela od Cleina otce během dlouhého večera s dobrým *coq au vin*, skvělým Pinot Noir a průměrným sexem. Ten člověk ale vůbec netušil, že jeho dcera je v New Yorku nebo že dlouho pobývala v Praze. Vlastně toho o ní věděl méně, než bylo možné.

Což znamenalo, že by se po slečně Toliverové nikdo nesháněl, kdyby náhle zmizela.

„Předpokládám tedy, že Osud právně patří vám."

Cleo povytáhla obočí. „Majetek se vsím všudy."

„Ano," přesně tak, dodala Anita v duchu.

Cleo si vzala fotku zpět a schovala ji do kabely. „Zavolejte mi, Anito."

„To je spousta peněz za tak krátkou dobu. Můžeme se sejít – u toho Raphaela – vy přinesete sošku, abych si ji mohla prohlédnout, já čtvrt milionu jako zálohu."

„Milión, a z ruky do ruky, přesně ve tři a tady. Jinak ji nabídnu na volný trh."

„Já jsem profesionální dealer…"

„Já ne," přerušila ji Cleo. „A musím na další schůzku. Berte, nebo nechte být."

„Dobře. Ale tolik peněz neponesu sem." Zamračeně se rozhlédla. „Sejdeme se v restauraci, Cleo, buďme civilizované. Vyberte ji sama, když mi nevěříte."

„To zní rozumně. Tak *U Terezy* v East Village. Mám chuť na pořádný guláš. Stihnete to do jedné?"

„Dobře, v jednu." Anita jí opět podala ruku. „Pokud byste se rozhodla nechat divadla, někdo jako vy by se mi v Morningside hodil."

„Díky, ale budu se držet toho, co umím. Naschle zítra."

Počkala, dokud Anita nenastoupí na eskalátor, a pak ještě pomalu počítala do deseti. Když se konečně otočila k Mikeymu, měla na tváři široký úsměv.

Poskočila k němu tanečním krokem. „Jsem bohatá, dej mi pusu!"

„Ona to vzala?"

„Do puntíku. Vzpouzela se jen na oko. Něco přeháněla, něco shazovala…" Cleo se do Mikeyho zaklesla. „Není zase tak dobrá, jak si o sobě myslí. Navalí prachy, protože mám to, co ona moc chce."

„Ani jsem neměl šanci hrát si na gorilu."

„Promiň, určitě bys to skvěle zvládl.“ Prošli společně zpět k pojízdnému schodišti. „Víš, co udělám, až budu mít ty peníze? Uspořádám obrovskej mejdan. Ne, nejdřív si koupím byt a pak uděláme mejdan.“

„Tak to už se nebudeš muset svlíkat, co?“

„Blázníš?“ Stoupla si na schod těsně vedle něho. „Pár týdnů si budu jen užívat. A pak začnu chodit na všechny konkursy, kam mě agent dokáže nacpat. Vsak víš, jak to je, Mikey, musím tancovat.“

„Můžu ti sehnat flek v tom našem muzikálu.“

„Fakt? To je supr! Kdy?“

„Třeba hned dneska večer promluvím s režisérem.“

„Já věděla, že se moje štěstí vrací.“ Nechala se hřát tím pocitem až do přízemního podlaží.

„Teď se musíme rozdělit,“ oznámila mu na ulici. „Mám schůzku s hezounem.“

„Tak co kdybyste večer přišli do divadla? Seženu vám lóži a představím tě režisérovi.“

„Bezva. Já tě miluju, Mikey.“ Dlouze a hlučně ho políbila. „Hele, za pár hodin se sejdeme u tebe a já donesu pořádnou láhev šampaňského.“

„Radši dvě. Oslavíme to až po představení.“

„Ujednáno. Miluju tě, Mikey.“

„Já tebe taky, Cleopatro.“

Poté se vydali opačnými směry. Ještě když přešla ulici, bláznivě se na něho zasmála a poslala mu vzdušný polibek. Pak radostným krokem vyrazila ven z centra. Přesně na čas, pomyslela si. S Gideonem se sejde na rohu Páté a jednapadesáté, možná si spolu dají pizzu, ale rozhodně mu řekne, že sehnat sošku ještě den dva potrvá.

Nebude se mu to líbit, ale ona ho už nějak uklidní. Až mu nazítří předá těch čtyři sta tisíc, nebude si už mít na co stěžovat.

Snad ho přemluví, aby ještě chvíli zůstal v New Yorku. Třeba měl Mikey pravdu v tom, že mezi nimi něco vzniká. S tou romantikou asi ne, ale přece jen se s Gideonem cítila dobře. Líbily se jí jeho stálost i neklid na druhé straně. Co na tom, kdyby se zkusili trochu víc poznat?

Záblesk z klenotnické výlohy upoutal její pozornost. Zastavila se. Chtěla Mikeymu koupit nějaký dárek za to, jak jí pomáhal. Něco extravagantního.

Prohlížela si zlaté řetězy a drahokamy, ale zdály se příliš obyčejné. Pak radostně vydechla, protože uviděla zlatý řetízek na komik s rubínovým přívěskem.

Přesně pro Mikeyho. Naklonila hlavu ke straně ve snaze zahlédnout cenovku diskrétně zastrčenou pod řetízek

Najednou v té pozici ztuhla a téměř přitiskla nos na sklo, protože spatřila odraz ve výloze.

Tvář toho muže poznala. I když byl natočený z profilu, jako by pozoroval provoz na ulici. Vždyť ho v Praze málem přejeli na motorce.

Do háje! Narovnala se a přešla k vedlejší výloze. Muž nevyrazil za ní, ale otočil se víc jejím směrem.

Zatracená mrcha! Tak prý obchodnice, profesionální dealer. A pak za ní pošle svoji gorilu. Super. Jenže tohle byl New York, její území.

Ploužila se po chodníku, jako by měla všechen čas na světě. Teď už se vydal za ní, ale udržoval si odstup. Cleo vešla do největšího klenotnictví a začala se prodírat davem zákazníků. Pronásledovatel zůstal půl obchodu za ní a vrtěním hlavy odmítal nabídky prodavačů.

Cleo se dala do běhu. Několika skoky byla u postranního vchodu, na ulici pak loktem odstrčila chlapíka, který chtěl právě nasednout do taxíku.

Stačil jen zavrávorat a něco zakřičet, ale ona už za sebou zabouchla dveře auta. „Šlápněte na to! Dám vám celou dvacku, když mě do minuty dostanete o pět bloků dál.“ Rychle vytáhla bankovku z kapsy a zamávala s ní. Ohlédla se. Chlap už taky přebíhal ulici. Aby taxikáře víc navnadila, zastrčila peníze do bezpečnostní kasičky. „Jeďte!“

A tak vyrazil.

„Přes Park Avenue,“ nařídila a klekla si na sedadlo, aby zadním oknem viděla ven. „Na Jednapadesátou, pak zahnout do Páté. Ták, hezky,“ zvolala, když přelétli křižovatku. „Už mu došel dech.“

Přesto ještě vyhlížela ven, dokud nedojeli k Madison Square. Teprve pak sklouzla do sedadla. „Na Pátou,“ opakovala chladně. „Vyhoďte mě tady na rohu.“

„To byla pekelná jízda na těch pár bloků, dámo.“

„Člověk má, co si zaplatí.“

Vyskočila z auta a hned čapla Gideona za ruku.

„Jdeš pozdě,“ začal, jenže už ho táhla pryč. „Co je?“

„Projedem se metrem, hezoune. Kdo to nezkusil, nebyl v New Yorku.“

U Rockefellerova centra bylo plno turistů. Tím líp, aspoň se mezi nimi snáz ztratí, napadlo Cleo. To už ho vlekla do stanice metra.

„Platím já," dodala a našla v kabelce jízdné pro oba. Jakmile se prodrali přes turnikety na perón, konečně popadla dech. „Vystoupíme na Washington Square. Projdem se po Village. Provedu tě kolem, dáme si taky oběd…"

„Proč?"

„Protože musíme jíst."

„Proč se jak šílenci honíme za metrem?"

„Abych měla jistotu, že jsem setřásla jeden stín. Představ si, že koukám na Páté do výloh a koho nevidím – našeho kámoše z Prahy."

Popadl ji za ruku ve chvíli, když už přijíždějící vlak rozrážel vzduch. „Víš to jistě?"

„Naprosto. Vždyť má ksicht jako tác na štrůdl. Zbavila jsem se ho. Mohl by ale obcházet kolem, tak je lepší mít jistotu."

Nastoupila do vagónu, plácla sebou na sedadlo a poklepala na místo vedle sebe.

„Cos provedla, Cleo?"

„Jak to myslíš? Už jsem ti to řekla. Ale ten cvok si myslel, že mě snad dohoní v mým městě."

„Tak on se náhodou procházel ve stejnou chvíli po stejné ulici jako ty? Tomu nevěřím."

„No, Pátá je totiž zrovna naproti…"

Jeho stisk varovně zesílil. „Cos provedla? A kde je Mikey?"

„Hej, uklidni se. Měli jsme nějaké pochůzky a trochu se prošli. Cestou za tebou jsem si prohlížela výlohy a Mikey se šel domů vyspat. On není žádný ranní ptáče a tys ho dneska probudil brzo."

„Jak ten chlap věděl, kde tě najde?"

„Hele…"

„Říkalas, žes ho setřásla. Jen jednoho? A co ten druhý?"

Opravdu jí dokázal zkazit náladu. „Jak to mám sakra vědět? Copak to jsou siamská dvojčata?"

„Jak dlouho potom, co jste se s Mikeym rozešli, jsi ho zahlédla?"

„Ježíši, za pár minut. Jen kousek od toho místa. O co ti…" Zarazila se, protože pochopila. „Ty myslíš, že ten druhý šel po Mikeym? To je pitomost. On s tím přece nemá nic společnýho."

Jenže ona ho do toho zatáhla, uvědomila si, a ruka, za niž ji Gideon držel, se začala třást.

„Dobrá, možná že ho sledují taky, fajn. Vystoupíme v příští stanici, já mu zavolám na mobil a vysvětlím mu to. Uteče jim stejně snadno jako já a ještě ho to pobaví.“

Ale když se prodrala k telefonní budce na Třicátéčtvrté ulici, měla už ruce jako led a roztřesené prsty se sotva trefily na tlačítka. „Vystrašils mě,“ vrčela. „Počkej, až to povím Mikeymu. Podělá se smíchy. Vezmi to, kruci, tak už to zvedni.“

Ale po dvou zazvoněních se ozval veselý hlas záznamové schránky.

„Nemám čas, zlato, nejspíš se zrovna sladce miluju. Nech vzkaz a Mikey se ti ozve.“ Přidal ještě typický mlaskavý zvuk, který přerušilo pípnutí.

„Vypnul to.“ Cleo pro uklidnění zhluboka dýchala. „Je doma, spí a vypnul si mobil, to je všechno.“

„Zkus pevnou linku.“

„To ho jen vzbudím.“ Ale poslechla a vytáčela další číslo. „Nesnáší, když ho někdo budí.“

Telefon zazvonil čtyřikrát a Cleo se připravila na další nahranou zprávu. Najednou zaslechla jeho skutečný hlas a okamžitě pochopila, že je v maléru.

„Mikey…“

„Nevracej se sem, Cleo!“ Ozval se výkřik, rána a pak jí Mikey znovu volal jménem. „Uteč!“

„Mikey.“ Po další ráně a krátkém zaječení se jí ruka na sluchátku opotila. Volala jeho jméno i po tom, co telefon definitivně ohluchl.

„Dost. Přestaň.“ Gideon jí vytáhl sluchátko z ruky.

„Oni mu ubližujou. Musíme tam zajet. Musíme mu pomoct.“

„Zavolej policii, Cleo.“ Chytil ji za ramena, než mohla vyběhnout z budky. „Hned. Udej jméno a adresu. Jsme moc daleko, abychom mu pomohli.“

„Policie.“

„Svoje jméno neříkej,“ dodal, když vytáčela 911. „Jen jeho. Řekni, ať sebou hoděj.“

„Potřebuju policii. Potřebuju pomoc.“ Ignorovala klidný hlas operátorky. „Mikey… Michael Hicks, čtyřicet nula pět, Padesátá západní, byt číslo tři sta dva. Někdo mu ubližuje. Ubližují mu.“

Gideon zavěsil, protože se Cleo dala do pláče. „Jen klid, klid. Jedeme. Kterým vlakem? Kudy je to nejblíž?“

Nic nemohlo být dost rychle, zvlášť když pořád slyšela ten výkřik bolesti a strachu. Ze stanice k domu dorazila tryskem.

Ulevilo se jí, protože před vchodem spatřila dva policejní vozy. „Přijeli," zmohla se, „jsme prostě v New Yorku."

Uniformovaní policajti už stavěli před domem zátarasy, u kterých se srotil menší dav.

„Nic neříkej," zašeptal jí Gideon do ucha. „Nech mluvit mě."

„Měla by tady být sanitka. On musí do nemocnice. Vím jistě, že mu ublížili."

„Hlavně mlč, zjistím to." Přistoupili blíž a Gideon ji pevně objímal kolem ramen.

„Co se tady děje?" pohlédl na poslíčka na kole.

„Zabili ňákýho frajera."

„Ne." Cleo pomalu kroutila hlavou ze strany na stranu. „Ne."

„Hele, já to snad musím vědět. Zrovna jsem přines zásilku, když odtamtud vylezli policajti. Prej mě musej vyslechnout, protože maj ve třetím patře vraždu. Za chvíli dorážej obleky, jako v tom seriálu, víte? Jeden v uniformě povídal, že tomu černýmu vytloukli mozek z hlavy."

„Ne, ne, ne," vykřikla přiškrceně, ale Gideon ji táhl pryč.

„Jdeme dál, Cleo. Ještě chvíli musíme zůstat v pohybu."

„On není mrtvý. To je lež, nesmysl. Dneska máme jít na jeho představení. Sežene nám lóži a pak se opijeme šampaňským. On nemůže být mrtvý. Vždyť jsme jen… je to sotva hodina. Musím zpátky. Musím se tam vrátit."

Potřeboval ji dostat na nějaké tiché, klidné místo. Objal ji pevně oběma rukama. Kde ale sežene klidné místo ve městě jako tohle? „Cleo, poslouchej mě, prosím tě. Tady nemůžeme zůstat. Není to bezpečné."

Když zasténala a podlomila se v kolenou, zachytil ji. Napůl ji vedl, napůl nesl dolů ulicí. „Musíme někam zapadnout. Na chvilku si sedneš."

Rozhlédl se po obchodech v ulici a spatřil vchod do baru. Lepší soukromí asi neobjeví.

Vtáhl ji dovnitř, ale ani na chvíli ji nepouštěl. Uvnitř seděli jen tři zákazníci, všichni za barovým pultem. Nikdo z nich se nenamáhal ohlédnout, když vlekl Cleo do jedné rohové kóje.

„Dvakrát whisky," objednal, „dvojitou." Ihned vytáhl bankovky a pleskl s nimi na bar.

Zanesl sklenice zpátky ke stolu. Cleo tam seděla schoulená a roztřesená. Zasunul se k ní, vzal ji za bradu a polovinu skleničky jí téměř nalil do krku.

Zakuckala se, vyprskla a pak položila tvář na stůl a plakala jako děcko.

„Je to moje vina. Moje vina.“

„Musíš mi říct, co se stalo.“ Znovu jí zvedl hlavu a přidržel sklenici u rtů. „Napij se ještě a řekni, co jsi vyvedla.“

„Zabila jsem ho. Panebože, Mikey je po smrti.“

„Já vím.“ Chopil se i druhé skleničky a vnutil ji Cleo. Lepší opilá a napůl bez sebe než v záchvatu hysterie. „Co jste s Mikeym udělali?“

„Požádala jsem ho o službu. A on by pro mě udělal všechno. Měla jsem ho moc ráda. Gideone, já ho měla moc ráda.“

Tak teď, zlomená žalem, uvědomil si, konečně použila jeho jméno. „Já vím, vím to dobře.“

„Myslela jsem si, jak jsem chytrá.“ Na ruku mu dopadly její slzy, jak jí nabízel další doušek alkoholu. „Měla jsem všechno promyšlené. Prodám té čubce sošku, stáhnu ji o milión dolarů a pak se s tebou rozdělím, abys měl taky radost ze života.“

„Proboha, tys ji kontaktovala?“

„Požádala jsem ji telefonem o schůzku. Nahoře na Empire State,“ pokračovala už trochu rozostřeným hlasem. „Jako ten pitoměj King Kong. Mikey šel se mnou, jako kdyby něco. Ale chovala se slušně. Jako když másla ukrajuje. O tobě s bráchou sice moc hezký nemluvila, ale to je fuk. Zítra mi měla přinést milión v hotovosti. A já jí zase sošku. Rozumnej obchod, bez násilí a podvodů. Měli jsme z toho s Mikeym radost. Já jsem mu totiž všechno vyprávěla, víš?“

„Jo, to jsem pochopil.“

„Chtěla jsem ti dát čtyři sta tisíc.“ Otřela si slzy a rozmázla si líčidlo po tváři i po ruce. „Měl bys naditýho vrabce v hrsti. Proč troškařit, no ne?“

Nedokázal se ani rozčílit. Zvlášť když byla v takovém stavu. Shrnul jí vlasy z uplakané tváře. „Jasně.“

„Jenže ona mi ty peníze nikdy nechtěla dát. Hrála to na mě. Mikey musel umřít, protože jsem se nechala napálit. To si nikdy, nikdy, nikdy neodpustím. Byl tak bezbranný. Gideone, byl to bezbranný, milý kluk, a oni ho zabili.“

„Já vím, miláčku.“ Položil si její hlavu na rameno, a zatímco plakala, hladil jí dlouhými tahy po vlasech. Myslel na člověka, který

mu to ráno připravil francouzské toasty a přenechal svoji postel jen proto, že ho kamarádka požádala.

Za to Anita zaplatí, slíbil si v duchu. Teď už nešlo jen o princip a peníze, šlo taky o spravedlnost

Hladil dál Cleo po hlavě a dopil zbytek whisky ve sklenici.

Věděl o jediném místě, kam by ještě mohli jít.

11

Doktor Lowenstein měl vlastních problémů nad hlavu. Počítal do nich exmanželku, která ho po rozvodu sedřela z kůže, dvě děti na vysoké, co žily v domnění, že si otec peníze tiskne, a taky asistentku, která zase žádala o přidání.

Žena ho údajně opustila proto, že se věnoval praxi víc než jí, ale finanční přebytky, které díky práci měl, vysála jako elektrolux.

Tuhle ironii ovšem nechápala. Lowenstein se mohl utěšovat aspoň tím, že se zbavil ženské bez smyslu pro humor.

Ale to už bylo pasé, jak by asi řekl jeho syn, který měnil favoritky jako ponožky. Šlo ostatně jen o peníze.

Tia Marshová jich rozhodně měls dost. Neustálý přítok výnosů z akcií, úroků a různých fondů. Nadto jistě i tantiémy z prodeje knih.

Bůh ví proč se pořád trápila pitomostmi Seděl teď proti ní, uvelebený v křesle, a naslouchal komplikované historii o podlých Irech, řeckých mýtech, dávných námořních katastrofách a krádežích. Když skončila u falešného policajta a napíchnutého telefonu, promnul si rty konečky prstů a odkašlal si.

„No, Tio, vy jste rozhodně nezahálela. Povězte, co myslíte, že pro vás osud v tomhle kontextu představuje?“

„Co představuje?“ Sbírání odvahy k tomuhle vyprávění ji už tak dost vysílilo. Tia chvíli jen němě zírala. „Doktore, to není žádná metafora, já mluvím o skutečných soškách.“

„Determinace vlastního osudu bylo vždy vaše hlavní dilema.“

„Vy myslíte, že jsem si to vymyslela? Že je to celé jen nějaký složitý přelud?“ Taková urážka jí znova nabila energií. Určitými bludy asi trpěla, jinak by tady přece neseděla. Ale ty byly mnohem jednodušší a obyčejnější.

A tenhle doktor by to za dvě stě padesát dolarů na hodinu měl rozeznat.

„Takový blázen zas nejsem. Toho muže jsem opravdu potkala v Helsinkách.“

„Toho Ira,“ kývl Lowenstein trpělivě.

„Ano, Ira, ale mohl to být klidně jednonohý Skot, když chcete.“

Zdvořile se usmál. „Měsíc dlouhé cestování pro vás znamenalo velký krok, Tio. Doufal jsem, že vám to pomůže otevřít se světu. Otevřít se fantazii, kterou často potlačujete. Teď bychom tu fantazii ale měli usměrnit a vycizelovat. Možná byste jako spisovatelka mohla…“

„Ten muž je skutečný,“ opakovala už skrze zuby. „Přijel mě do New Yorku navštívit a předstíral, že o mě má zájem, i když mu šlo jen o Tři osudy. I ty existují, to je doložené. Můj předek jeden vlastnil a cestoval do Anglie na *Lusitanii*, aby získal další. To je ověřený, zdokumentovaný fakt.“

„A tenhle Ir tvrdí, že jeho předek byl na lodi také a sošku ukradl.“

„Přesně tak.“ Odfrkla si. „A že ji Anita Gayeová sebrala zase jemu – tedy tomu Irovi. To dokázat nemůžu. Vlastně jsem o tom i dost pochybovala, dokud se neobjevil Jack Burdett.“

„Ten, co předstíral, že je detektiv.“

„Ano. Vidíte, není to tak složité, když si to představíte krok za krokem. Problém je v tom, že nevím, co si počít a co dělat dál. Pokud mě opravdu odposlouchávají, měla bych to ohlásit. Ale to by znamenalo spoustu výslechů, že ano, a kdyby ten odposlech pak odpojili, Anita by pochopila, že o tom vím, a já bych ztratila možnost dál nepozorovaně pátrat po zbylých dvou Osudech.“

Tia se zhluboka nadechla. „Ale já stejně moc netelefonuju, tak bych to možná mohla nechat být.“

„Tio, nenapadlo vás třeba, že s ohlášením váháte, protože podvědomě tušíte, že s telefonem nic není?“

„Ne.“ Ale jeho klidný, trpělivý tón jí opět znejistěl. „Já nejsem paranoidní.“

„Tio, pamatujete, jak jste mi na začátku vaší cesty volala z londýnského hotelu, že po vás nejspíš jde jeden člověk, protože jste se už dvakrát potkali ve výtahu?“

„Ano.“ Zahanbeně se zadívala na své ruce v klíně. „Ale to je něco jiného, to asi byla paranoia.“

Ať si doktor myslí, co chce, ale tehdy stejně o vlásek unikla britskému maniakovi.

„Udělala jste velký pokrok,“ pokračoval. „Dokázala jste čelit strachu z cestování. Překonat fobii z vystupování před publikem. Strávila jste čtyři týdny zkoumáním svých možností, rozšířila jste hranice své bezpečnostní zóny. Měla byste na sebe být hrdá.“

Aby ukázal, že je na ni hrdý také, poplácal ji lehce po paží. „Změna, Tio, přináší nové výzvy. Jak už jsme si řekli, máte sklon vymýšlet si různé scénáře, komplikované, exotické zápletky, v nichž vás ohrožuje něco zvenčí – smrtelná nemoc, mezinárodní spiknutí – a pak se stahujete do bezpečí svého bytu. Nepřekvapuje mě, že se po návratu z tak vyčerpávajícího výletu snažíte zase nastolit starý model.“

„To nedělám,“ zašeptala. „Mám dojem, že všechno staré už je nadobro pryč.“

„Na tom zapracujeme příště.“ Naklonil se a znovu ji plácl po ruce. „Možná by bylo lepší, kdybychom se zase začali vídat dvakrát týdně. Neberte to jako krok zpět, ale jako nový začátek. Angela vás objedná.“

Zadívala se mu do tváře. Laskavé oči, upravený plnovous, trochu prošedivělé skráně. Cítila se jako děcko shovívavě odmítnuté milujícím rodičem.

Pokud se v jejím životě opakovala modelová situace, uvědomila si, pak právě tahle.

„Děkuji, doktore.“

„Pokračujte, prosím, v relaxačním cvičení.“

„Jistě.“ Chopila se kabelky a zamířila ke dveřím. Tam se ale otočila. „Takže všechno, co jsem vyprávěla, je jen halucinace?“

„Ne, Tio, jistěže ne. Pro vás je to velmi reálné, kombinujete prostě skutečné události s tvůrčí představivostí. Budeme nad tím ještě bádat. Mezitím zkuste pouvažovat, proč je vám příjemnější život v představách než ten skutečný. Probereme to na příštím sezení.“

„Ale já nežiju v představách,“ odpověděla tiše, vyšla ven a už se nezastavila.

On jí nevěřil ani slovo. A co hůř, nutil ji, aby nevěřila ani sama sobě.

Ale to všechno se přece stalo. Ona nebyla blázen, sakra. Nebo takový ten druh šílence, co nosí na hlavě helmu, aby odblokoval imaginární hlasy. Ona je přece vědec, úspěšná autorka a schopný dospělý člověk Ona to má v hlavě v pořádku, pomyslela si už se zlostí. Cítila se rozumnější, klidnější a silnější než kdy předtím.

Přece se ve svém bytě neschovávala. Pracovala tam. Měla cíl, kterého chtěla dosáhnout. Však všem ukáže, že není cvok, ale že stojí na vlastních nohou a je zdravá – no, aspoň průměrně zdravá – inteligentní žena s pevnou vůlí.

Vyrazila na ulici, kde z tašky vytáhla telefon a vyťukala číslo. „Carrie? Tady Tia. Domluv mi mimořádnou návštěvu v tom tvém salónu krásy. Kdy? Hned. Teď se to hodí.“

„Jsi si tím jistá?“ Carrie byla ještě zadýchaná během ze šest bloků vzdálené kanceláře na Wall Street do salónu Bella Donna.

„Ano – Ne.“

Tia svírala Carriinu ruku, zatímco čekaly usazené v kožených křeslech v recepci. Nad hlavou jim vyřvávala techno hudba a kolem přecházela stylistka v černém, s odstrašujícím oblakem fialových vlasů.

Tia už měla dojem, že se jí z pachu peroxidu a odlakovače začíná stahovat dýchací trubice. Zvuk sušáků připomínal tryskové motory. Určitě dostane migrénu a astmatický záchvat. Co tady vůbec pohledává?

„Radši půjdu. Asi se vypařím.“ Rychle hledala v kabelce inhalátor.

„Zůstanu s tebou, Tio. Celou dobu budu vedle tebe.“ Carrie už kvůli tomu odvolala dvě schůzky. „Julian je génius. Přísahám.“ Stiskla Tie ruku silněji, zatímco ta nasávala vzduch přes inhalátor. „Budeš se cítit jako nový člověk. Cože?“ nerozuměla Tiinu mumlání.

Tia odtáhla inhalátor. „Říkala jsem, že už jsem si zvykla na svoji starou podobu. Udělala jsem to jen proto, že mě Lowenstein naštval. Hele, já za to zaplatím, ale…“

„Julian už je volný, doktorko Marshová,“ oznámila další vyhublá dívka v černém.

Copak tady nikdo neváží přes padesát kilo? uvažovala Tia zděšeně. A nikomu tu není přes dvaadvacet?

„Já půjdu s ní, Mirando,“ promluvila Carrie vesele jako matka, která chce dotáhnout děcko k zubaři, a zvedla Tiu z křesla. „Pak mi za to poděkuješ, uvidíš.“

Tie se zatmělo před očima, když procházely kolem jiných zákaznic, umyvadel na mytí vlasů a polic s kosmetikou. Hovor a podivně bláznivý smích slyšela jen vzdáleně.

„Carrie.“

„No tak, buď silná.“ Postrčila Tiu k černostříbrné kóji se zrcadly, kde stál u křesla menší mladík s vlasy téměř bílé barvy, ostříhanými na ježka.

Nějak Tie připomněl dospělého Amora, což jí sebevědomí nepřidalo.

„Tak tady ji konečně máme!“ pronesl úsečným přízvukem newyorského rodáka. Zadíval se do její bledé tváře a snažil se ji odhadnout. „Louise! Dones víno, prosím. Posaďte se.“

„Říkala jsem si, jestli bych nemohla…“

„Sedněte si,“ přerušil ji a políbil Carrie na tvář. „Morální podpora?“

„Jasně.“

„Už dlouho jsme s Carrie osnovali plán, jak vás do tohohle křesla dostat.“ Teď ji tam shodil pouhým dotykem prstu. „A když se na to tak dívám…“ Vzal do ruky pramen jejích dlouhých vlasu. „Rozhodně bylo načase.“

„Myslím, že nepotřebuju…“

„Nechte to na mně.“ Vzal z tácu, který Louise přinesla, sklenku s vínem a podal ji Tie. „Když jdete k doktorovi, taky mu říkáte, co potřebujete?“

„No, vlastně ano. Já…“

„Máte krásné oči.“

Zamrkala. „Ano?“

„Nádherně vykroužené obočí. Elegantně formovaná tvář, ty lícní kosti,“ začal se jí dotýkat chladnými konečky prstů. „Smyslné rty. Nesprávná rtěnka, ale to napravíme. Hm, moc hezká tvář. Jen nevýrazný, nemoderní účes.“ Dovedně vytáhl sponky z vlasů a nechal je volně spadnout na ramena.

„Vůbec se k vám nehodí, Tio. Vy se schováváte za svými vlasy.“ Otočil ji v křesle čelem k zrcadlu a naklonil se vedle ní, až se tvářemi téměř dotýkali. „Takže vás trochu odhalíme.“

„Ano? Ale co když… co když není co odhalovat?“

„Myslím, že se podceňujete,“ zasmál se, „a čekáte, že to všichni kolem budou dělat taky.“

Než nad tím mohla popřemýšlet, jedna z pomocnic už jí v černém umyvadle šamponovala vlasy. Než se stačila zeptat, jestli používá hypoalergenní prostředky, bylo po všem.

Pak se ocitla zpátky v křesle, avšak tváří od zrcadla, se sklenkou výborného bílého v ruce. A Julian na ni nepřestával mluvit. Vyptával se, co dělá, s kým chodí a co se jí líbí. Pokaždé, když jen neutrálně odpověděla nebo se zeptala, co dělá s jejími vlasy, jí položil novou otázku.

Po chvíli udělala tu chybu, že se podívala dolů, a jakmile spatřila hromádky odstřižených loken, okamžitě se začala dusit. Před očima se jí roztančily malé bílé body a Carriin poplašený hlas zaslechla už jen z dálky.

Pak už cítila, jak jí Julian tlačí hlavu mezi kolena a drží ji tam, dokud se jí srdce trochu nezklidnilo. „Jen klid, zlato. Louise! Potřebuju studený obklad.“

„Tio, Tio, prober se.“

Otevřela oči a pohlédla na Carrie, která dřepěla před ní. „Co? Co je?“

„Je to jen stříhání vlasů. Ne operace mozku.“

„Stresující zážitek je stresující zážitek.“ Julian jí tiskl mokrý obklad do týla. „Tak a teď se prosím pomalu zvedněte a dýchejte zhluboka. Výborně. Ještě trochu. Ták. A teď mi povězte o tom Irovi, co se o něm Carrie zmínila.“

„Je to parchant,“ pípla Tia.

„To jsme všichni.“ Nůžky začaly zase cvakat až příliš blízko u Tiina obličeje. „Vyprávějte.“

A tak spustila. Julianovy reakce – šok, úžas, pobavenost – se natolik lišily od Lowensteinových, že Tia docela zapomněla na vlasy.

„Neuvěřitelné. Víte, co byste teď měla udělat?“

Podívala se na něj, protože ji zaklonil v křesle. „Co?“

„Měla byste zajet do Irska, najít tam toho Malachiho a svést ho.“

„Cože?“

„Jasně. A přitom z něho vymámit všechny důležité informace o soškách. Když je přidáte k tomu, co zjistíte sama, budete mít přede všemi náskok. Trochu ten sestřih prosvětlíme, zvlášť kolem obličeje.“

„Ale já tam přece nemůžu jet? On se o mě totiž doopravdy nezajímá a využívat sex jako zbraň není správné.“

„Zlatíčko, kdybyste takovou zbraň zkoušela na mně, určitě bych si dal říct. Máte nádhernou pleť. Čím ji ošetřujete?“

„No, teď jsem si právě koupila jednu novou řadu, o které jsem četla. Přírodní kosmetika. Jenom se musí uchovávat v lednici, což není moc pohodlné.“

„Mám něco lepšího. Louise! Bioderm, komplexní péče o pleť.“

„Víte, vždycky si radši udělám kožní test, než zkusím něco nového.“

„Není třeba se bát.“ Ponořil plochý štětec do malé misky a nabral nějakou nafialovělou emulzi. „Jen se položte a uvolněte.“

Nebylo snadné zůstat v klidu, když jí cizí žena mastila obličej krémem a hlavu měla plnou natáček a papírků a nikdo jí přitom nedovolil podívat se do zrcadla.

Pouze jí podali další sklenici vína a Carrie stála loajálně na dosah ruky.

Ani nevěděla, jak ji přemluvili, aby si nechala nabarvit obočí pro zvýraznění a udělat kompletní make-up. Když ji pak Julian posadil pod sušák, byla Tia tak unavená a připitá, že v křesle málem usnula.

Ten, kdo tvrdil, že odpoledne v salónu krásy je požitek, měl opravdu špatný smysl pro humor.

„Nechte oči zavřené," nařídil kadeřník a Tie víno trochu šplouchlo v hlavě, jak ji v křesle otočil. „A teď je můžete otevřít a podívat se na Tiu Marshovou."

Koukla do zrcadla a pocítila silný stah v žaludku.

Kam se proboha poděla?

Žena, která na ni odtamtud zírala, měla čepici krátce střižených zlatých vlasů s rozvířenou ofinou nad dokonalými oblouky obočí, výrazné, sytě modré oči a široká, rudá ústa. Když Tia úžasem pootevřela pusu, ta žena taky.

„Vypadám jako… jako víla Konvalinka."

Julian se ještě jednou sehnul k její tváři. „Možná máte pravdu. Ale víly jsou úžasné, ne? Chytré, zářivé a nevypočitatelné. Přesně tak vypadáte."

Carrie se k nim připojila a Tia měla na pár vteřin dojem, že jí narostly tři hlavy, z nichž se žádná nepodobala té její. „Vypadáš nádherně." Po Carriině tváři stekla osamělá slza. „Jsem tak šťastná. No, podívej, Tio, jen se na sebe pořádně podívej."

„Dobře." Zhluboka se nadechla. „Dobře," energicky si sáhla dozadu na týl. „Je to divný pocit." Zatřepala hlavou a zasmála se. „Lehký. Ale nejsem si podobná."

„Ale ano. Jenom jste se schovávala. Půjčte mi nějaký průkaz s fotkou," dožadoval se Julian.

Zmateně hmátla do kabelky a vytáhla bankovní kartu.

„Tak kterou z nich chcete být?" zeptal se.

Tia zírala na starou fotku a pak na odraz v zrcadle. „Chci s sebou všechno, co jste na mě dneska použil, a schůzku zase za měsíc."

Utratila patnáct set dolarů. Patnáct set jen za kosmetiku. Ale cestou v taxíku s taškou plnou krabiček s krémy se vůbec necítila provinile.

Přímo zářila.

Nemohla se dočkat, až se doma znova podívá do zrcadla. A tak otevřela kabelku a nenápadně, aby ji taxikář neviděl, nakoukla do zrcátka v kazetě se stíny. Zasmála se na sebe.

Nebyla vůbec obyčejná. Krasavice také ne, ale v žádném případě šedá myš. Svým způsobem byla velmi pohledná žena.

Zaujatá vlastním vzezřením ani nepostřehla, že už zastavili před jejím domem, dokud jí nahraný hlas Rosie O'Donnellové nepřipomněl, aby v autě nic nezapomněla. Zmateně vyštrachala peníze, které jindy mívala dávno připravené, popadla tašky a vystoupila.

Ve spěchu se jí podařilo upustit kabelku a vysypat její obsah na chodník. Když všechno sesbírala a vydala se ke vchodu, zkřížil jí cestu jakýsi pár.

„Doktorka Marshová?"

„Ano?" odpověděla bez rozmýšlení, protože ji zaujala krásná, vysoká bruneta, která před chvílí očividně plakala.

„Potřebujeme s vámi mluvit," řekl muž a v delší větě se jasně projevil jeho irský přízvuk. Jakmile si ho lépe prohlédla, napadlo ji i jedno jméno.

„Vy jste Sullivan." Zaznělo to jako něco mezi kletbou a zasténáním.

„Ano, Gideon Sullivan. A tohle je Cleo. Nemohli bychom na minutku k vám do bytu?"

„Nemám vám co říct."

„Doktorko Marshová." Chytil ji za paži, protože se chtěla odvrátit.

Vytrhla se mu tak prudce, až je to všechny překvapilo. „Okamžitě mě pusťte, nebo začnu ječet. A já umím ječet nahlas a dlouho."

Jako muž, který umí pochopit ženský vztek, zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Chápu, že se na Mala zlobíte, a nedivím se vám. Ale my v tuhle chvíli bohužel nemáme kam jít. Dostali jsme se do problémů a potřebujeme někam do bezpečí."

„To mě nezajímá a vy dva taky ne."

„Nech ji na pokoji," ozvala se Cleo a mírně zavrávorala. „Stejně je všechno v háji."

„Vy jste pili," pohoršovala se Tia a docela zapomněla na to, kolik sklenic vína za to odpoledne zvládla. „Vy se odvažujete přijít za mnou opilí a otravovat mě na ulici? Radši mi jděte z cesty, pane Sullivane, nebo zavolám policii."

„Pila jen ona.“ V Gideonovi už narůstala zlost, a tak Tiu znovu chytil za ruku. „Protože jsem se postaral, aby vůbec nějak překonala, že jí zavraždili blízkého kamaráda. Zavraždili ho kvůli Třem osudům, doktorko, kvůli Anitě Gayeové. Můžete od toho dát ruce pryč, ale stejně se vás to taky týká.“

„Je mrtvej,“ promluvila Cleo trpce, ale v jejím hlase byl znát ochromující žal. „Mikey už nežije, a tímhle ho zpátky nevrátíš. Radši pojď.“

„Je jí zle a je unavená,“ vysvětloval Gideon Tie. „Prosím vás kvůli ní, potřebuje si někde odpočinout, než vymyslím, co dál.“

„Já nic nepotřebuju.“

„Kruci, tak pojďte dál.“ Tia si prohrábla nový účes, rázně vešla do haly a přivolala výtah.

Mohlo ji napadnout, že jí Malachi Sullivan dokáže zkazit i tenhle triumfální den.

„Jsem vám moc vděčný, doktorko.“

„Tia.“ Nastoupili do výtahu. „Protože vaše přítelkyně nejspíš zcepení na mojí podlaze, můžeme si formality odpustit. Mimochodem, vašeho bratra nenávidím.“

„To chápu. Dám mu vědět, až ho zase uvidím. Ale málem jsem vás na chodníku nepoznal. Malachi říkal, že máte dlouhé vlasy.“

„Mívala jsem.“ Vedla je chodbou ke svému bytu. „Jak jste mě tedy poznal?“

„No, říkal taky, že jste jemná, krásná blondýna.“

Tia si pohrdavě odfrkla. „Můžete zůstat, dokud jí nebude líp,“ začala, když zavřel dveře. „Mezitím byste mi měl povědět, co tady vlastně děláte a proč mám věřit, že Anita Gayeová někoho zavraždila.“

Gideonův obličej se zatvrdil a Tia si všimla další rodinné podobnosti. Stejně tak potlačoval vztek Malachi, když našli převrácený pokoj v hotelu v Helsinkách.

Možná jsou oba atraktivní, napadlo ji, ale to neznamená, že ne nebezpeční.

„Ona sama ne, ale je za to zodpovědná. Může si tady Cleo někde lehnout?“

„Já si nepotřebuju lehnout. Ani nechci.“

„Dobře, tak si aspoň sedni.“

Tia zamračeně sledovala, jak Gideon táhne dívku k pohovce. Vyjadřoval se drsně, ale zacházel s ní citlivě jako s nějakým vzácným starožitným kouskem skla.

Ale měl pravdu, ta žena se celá chvěla a byla bledá jako smrt.

„Jsi celá studená," slyšela ho. „Aspoň jednou poslechni a odpočívej." Sám jí zvedl nohy na pohovku a zabalil ji do přehozu.

„Omlouvám se vám za to," řekl Tie. „Ale hotel jsme riskovat nemohli, i kdybych na něj mel. Ještě nebyl čas si všechno promyslet. Zatím šlo spíš o dobrodružnou výpravu, pravda trochu drahou a nepohodlnou, ale riskoval jsem maximálně kopanec do zadku. To se bohužel změnilo. Teď jde o vraždu."

„Je mi zle." Cleo se vyhrabala na nohy a zavrávorala. „Omlouvám se, ale je mi blbě."

„Támhle." Tia ukázala na dveře koupelny a ze soucitu se jí taky stáhl žaludek, když viděla Cleo vběhnout dovnitř. Gideon vyrazil za ní, ale zabouchla mu dveře před nosem.

Chvíli zíral na dveře a pak si o ně opřel čelo.

„To bude ta whisky. Nalil jsem ji do ní, protože mě nic lepšího nenapadlo."

Tia jasně vycítila, že i on trpí. „Uvařím trochu čaje."

Přikývl. „Budu vám vděčný."

„Pojďte se mnou do kuchyně, abych vás viděla, a začněte vysvětlovat."

„Bratr tvrdil, že jste křehká bytost," komentoval to, když ji následoval. „On se obvykle tak moc neplete."

„Ten taky tvrdil, že uznávaná newyorská obchodnice je zlodějka. A vy mluvíte dokonce o vraždě."

„To není výmysl, ale fakt."

Gideon nervózně přešel zpět ke dveřím, nakoukl směrem ke koupelně a zase se vrátil.

Jeho bratr působil o něco vyrovnaněji, napadlo Tiu, tedy pokud to taky nepředstíral.

„Nechala si, co jí nepatřilo," pokračoval. „A protože chce ještě víc, nezdráhala se překročit hranici, která už se nedá ospravedlnit. Zemřel kvůli ní člověk. Člověk, kterého jsem potkal teprve včera, ale který mi nabídl svou postel a uvařil mi snídani. A teď je mrtvý jen proto, že chtěl pomoct přítelkyni."

„Kde jste poznal Cleo?"

„Našel jsem ji v Evropě."

„A co ona s tím má společného?“

„Je spojená s druhým Osudem.“

„Jak?“

„Dědičně. Pochází z rodiny White-Smytheů, z nichž jeden byl kdysi sběratelem v Londýně.“

Tak tak, pomyslela si Tia, skládanka do sebe zapadá.

„Vy to jméno znáte.“ Gideon tím prohlášením Tiu ujistil, že se musí naučit lépe ovládat svou mimiku. „Takže jste si o tom něco vyhledala.“

„Myslím, že za těchto okolností bych měla otázky klást já.“

„A já vám na ně odpovím. Jen kdybych si mohl nejdřív zavolat a dát zprávu rodině.“

„To byste nemohl.“

„Na účet volaného.“

„Nemůžete použít můj telefon, protože je napíchnutý. Nebo možná není. A celé je to vážně jen složitá halucinace.“

„Prosím? Že vás odposlouchávají?“

„Aspoň to tvrdil jiný nečekaný host.“ Tia se zatočila dokola. „Ale jak vidíte, zvládám to skvěle. Chci říct, že mám v bytě dva cizince – z nichž jeden právě zvrací v mé koupelně a druhý mi v kuchyni vypráví fantastické historky – a já klidně vařím čaj. I doktor Lowenstein by to musel ocenit.“

„Nějak vám nerozumím.“

„Proč byste měl? Vysvětlete mi, proč myslíte, že je za smrt toho muže odpovědná Anita.“

„Já jsem za ni zodpovědná.“ Cleo stála ve dveřích a držela se veřejí. Pořád byla tak bledá, jen oči už měla jasnější. „Nebýt mě, ještě by žil. Je to moje vina.“

„Jenže já jsem tě do toho namočil,“ připomněl jí Gideon. „Takže bys to mohla hodit i na mě.“

„Chtěla jsem, ale nejde to. Snažila jsem se tě podvést. Ospravedlňovala jsem to tím, že dostaneš svůj podíl, ale i tak to byl podraz a Mikey mě mel podržet. Jenže ona nechala hlídat ulici, a když jsme po schůzce s ní sjeli z Empire State, pustili se její gorily za námi. Pak jsme se s Mikeym rozdělili a oni taky. Já jsem si všimla, že mě někdo sleduje a utekla jsem. Mikey netušil nic a šel klidně domů, kde ho pak ten druhý sejmul. Kdybych ho nebrala s sebou, vůbec by netušili, že nějaký Mikey existuje.“

„My jsme zas nemohli vědět, že se Anita uchýlí k vraždě,“ ozval se Gideon.

„Tak teď už to víme.“ Cleo se zadívala na Tiu.

„Jestli je to pravda, proč nevoláte policii?“

„A co máme říct?“ Gideon si nacpal pěsti do kapes. „Že respektovaná obchodnice objednala vraždu černošského tanečníka? Vraždu, ke které nejspíš došlo ve chvíli, když byla na nějakém veřejném místě nebo mítinku? A že to má souvislost se soškou, kterou předtím ukradla v Dublinu? Pak dodáme, že nám policie musí prostě věřit, protože nemáme žádné důkazy, a oni jí hned poběží nasadit želízka.“

„Ale přesto čekáte, že tomu uvěřím?“ Tia stáhla bublající konvici ze sporáku.

„A věříte?“ zeptal se Gideon.

Pohlédla nejdřív na něho a pak na Cleo. „Ano, asi ano, ale musela jsem se zbláznit. V pracovně mám roztahovací gauč. Můžete tam dneska přespat.“

„Díky.“

„Ale něco za něco,“ upozornila je ještě a odnášela tác do obýváku. „Od téhle chvíle nehodlám být jen nástrojem, ale aktivním účastníkem toho vašeho… dobrodružství.“

Cleo se chabě usmála. „Přeloženo to znamená, že máš dalšího parťáka, hezoune.“

„Přesně tak. Citrón, nebo cukr?“

12

„Tak nehoda.“ Anita si ostře měřila dva muže, kteří stáli u privátního vchodu do její kanceláře. Často se jí hodilo, že mozek příliš nepoužívali. Ale teď jim přece zadala docela jednoduchý úkol.

„Ten chlápek po mně vyjel,“ ozval se Carl Dubrowsky, menší a silnější z těch dvou, a na jeho zjizvené tváři se usadil nechápavý výraz. Než si ho Anita najala na špinavou práci, dělal vyhazovače v jakémsi klubu.

Měla dobrý důvod zjistit si, že nemohl sehnat práci, protože byl dvakrát obviněn za napadení a jednou se tak tak dostal z podezření z vraždy.

Takové aktivity by se v životopisu nevyjímaly dobře.

Prohlížela si muže v tmavém obleku značky Savile Row, který mu koupila. Můžeš je obléknout, pomyslela si, ale ne je vzít s sebou ven.

„Pane Dubrowsky, dostal jste instrukce sledovat slečnu Toliverovou a její doprovod. Zadržet ji a jejího společníka, jen když to bude nezbytně nutné, ale především se postarat, aby mi byl vrácen můj majetek s použitím fyzického přesvědčování zase jen v případě nutnosti. Myslím, že jsem neřekla nic o tom, že byste měl někomu rozbít lebku.“

„Byla to nehoda,“ opakoval zarytě. „Sledoval jsem toho černýho kluka a Jasper tu holku. On zalezl do bytu, jak jsem řekl, a já za ním. Musel jsem ho trochu zpracovat, aby začal mluvit o sošce. V bytě jsem ji nenašel, tak jsem ho zpracoval ještě trochu.“

„A nechal jste ho zvednout telefon.“

„Napadlo mě, že to bude ona, a myslel jsem, že když ho přitom zmáčknu, třeba holka začne mluvit a s Jasperem v zádech pro sošku zajde. Kluk začal ječet. Varoval ji, a tak jsem ho musel přetáhnout znova. Špatně upad, to je celý. Blbě upad a zesral se.“

„Říkala jsem, že si máte dávat pozor na vyjadřování, pane Dubrowsky,“ odpověděla chladně. „Mám dojem, že jste udělal základní chybu a pokoušel se samostatně myslet, což neumíte. Už to znova nezkoušejte. A vy, pane Jaspere,“ povzdechla si, „jste mě

hrozně zklamal. Vkládala jsem do vás naděje. Už podruhé jste nedokázal udržet krok s druhořadou striptérkou.“

„Běhá hodně rychle. A není zdaleka tak hloupá, jak si myslíte.“

Marvin Jasper byl člověk s plochou tváří a ježatou hlavou. Tenhle sestřih nosil už od svého působení v armádě. Marně doufal, že se po odchodu uchytí u policie, ale neprošel psychologickými testy. Tohle hořké sousto dosud nespolkl.

„Očividně má víc rozumu než vy dva. Touhle dobou už může být kdekoli, a soška taky.“

A k tomu se do věci zapojila policie, uvědomila si. Nepochybovala, že po sobě Dubrowsky zanechal nějakou hloupou stopu, otisky nebo pár vlasů, která nakonec policajty vyšetřující vraždu dovede k němu, potažmo i k ní.

To nemohla dopustit.

„Pane Jaspere, chci, abyste se tam vrátil a sledoval byt, kde došlo k té nehodě. Možná se tam Cleo ještě objeví. Pokud ano, v tichosti ji zajmete a oznámíte mi to. Vím o místě, kde bych si s ní mohla v klidu promluvit. Pan Dubrowsky půjde se mnou a pomůže mi to místo připravit.“

K výhodám sňatku se starými boháči patřilo, že často vlastnili kupu nemovitostí, pečlivé utajených za řadou různých korporací.

Skladiště v New Jersey se k nim dalo počítat. Anita ho právě předchozí den prodala jakémusi podnikateli, který v něm chtěl zřídit jeden z těch obrovských pennymarketů.

Výhodný nákup pod jednou střechou, usmála se, když k budově zajížděla po rozbitém asfaltu. Ona pod ní nehodlala nakupovat, ale definitivně vyřešit jeden problém.

„To je pěkná prdel,“ zamumlal Dubrowsky a zazubil se, když ho znova napomenula, aby mluvil slušně.

„Pár dní ji tady držet můžeme, pokud bude třeba,“ Anita prošla vraty a pečlivě našlapovala, aby si nezničila drahé boty. „Chci, abyste zkontroloval zabezpečení, aby nám odsud nemohla utéct.“

„To je hračka.“

„Tyhle vrata se otvírají elektronicky a na kód. Zajímají mě spíš postranní vchody a okna.“

Našpulil rty a rozhlédl se po začouzených stěnách. „K oknům by vyšplhala nanejvýš opice a stejně mají mříže.“

Zadívala se vzhůru, jako by zvažovala jeho názor. Paul jí sice zanechal hodné nemovitostí, ale všechny si dávno pečlivě prošla. „A co postranní vchod?“

Dubrowsky přecházel kolem, pak zahnul za roh. Mezí dlažbou prorůstala tráva a hluk dopravy sem doléhal jen jako vzdálené Šumění. Prdel světa, pomyslel si znova a zavrtěl hlavou.

„Na těchhle dveřích je vylomenej zámek,“ zavolal.

„Vážně?“ To dobře věděla. Přečetla si podrobnou zprávu odhadce. „To je problém. Jestlipak je to zamčené zevnitř?“

Dubrowsky dveřmi zacloumal a pokrčil rameny. „Možná, Nebo je to jen zaseknutý.“

„Nebudeme… Ale ne,“ rozmyslela se. „Radši to zkuste, abychom věděli co s tím. Můžete do toho vrazit nebo to vykopnout?“

Byl patřičně pyšný na to, že je stavěný jako býk. Dokonce tak, že se zapomněl zeptat, proč ty zatracený dveře nezkusí odemknout.

Nárazy ramenem do solidního dřeva si aspoň trochu zhojil ego, které v kanceláři tak pošlapala. Nenáviděl tu děvku, jenže dobře platila. To ale neznamenalo, že na sebe nechá štěkat

Představil si, že kope do ní místo do dveří, a křehká závora ihned povolila.

„Jako z papíru,“ prohlásil. „Chtělo by to ocelový dveře a pořádnej zámek, nebo sem polezou vandalové.“

„Máte pravdu. Je tady tma. Někde v kabelce mám baterku.“

„Támhle je vypínač.“

„Ne! Nechceme přece, aby nás tu někdo viděl.“ Namířila paprsek světla k němu a pak podél zdí. Hala připomínala ošklivou betonovou krabici, páchnoucí po hlodavcích.

Dokonalé místo, napadlo ji.

„Co je támhleto?“

„Kde?“

„Tam v rohu,“ ukázala pruhem světla z baterky.

Přešel k místu a bez skrupulí do té věci kopl. „Jen kus starý lepenky. Ale jestli ji tady máme nějakej čas držet, měla byste vymyslet, odkud sem budem nosit jídlo.“

„S tím si nemusíte lámat hlavu.“

„Tady žádnej nárožní bufet není,“ otočil se a spatřil v její ruce zbraň. Držela ji stejně klidně jako tu malou baterku. „Doprdele, co to je?“

„To vyjadřování, pane Dubrowsky,“ mlaskla a zastřelila ho.

Zbraň kopla, rána zazněla ozvěnou, a to obojí ji nesmírně vzrušilo. Nakročil směrem k ní, střelila ho tedy ještě jednou a pak potřetí. Když spadl na zem, překročila opatrně kaluž krve, která se pod ním začala rozlévat. S nakloněnou hlavou si ho prohlédla jako nějakou cetku ve výloze a trefila ho ještě zezadu do hlavy.

Poprvé v životě někoho zabila. Když si to uvědomila, ruka se jí lehce roztřásla a začala prudce oddechovat. Posvítila mu do očí, aby měla absolutní jistotu. Sehnula se a viděla, že na ni zírá prázdnýma očima.

Takový výraz měl i Paul, když přečkala jeho poslední záchvat s pilulkami v ruce. Tehdy to za vraždu nepovažovala. To byla pouze, řekla si už klidně, trpělivost.

Ustoupila a chopila se starého smetáku, stojícího v rohu. Pak pečlivě rozmetla všechny svoje stopy v prachu podlahy. U dveří vytáhla krajkový kapesník, otřela násadu smetáku a s kapesníkem v ruce za sebou zavřela vrata haly.

Jak se to hezky hodilo, že Dubrowsky ty dveře vylomil. Očividné vloupání a vražda.

Nakonec otřela i manželovu neregistrovanou zbraň značky Beretta a hodila ji co nejdál do křoví na sousedním pozemku. Policie ji jistě časem najde. Což taky chtěla.

Nic už ji nemohlo spojovat s tímhle místem, kromě faktu, že to tu její zesnulý muž kdysi vlastnil, ani s tím podivným chlapem, co v minulosti lámal lidem kosti. Neexistoval záznam, že by ho zaměstnávala, že by za něj odváděla daně, nebyl žádný svědek, kromě Jaspera. A ten určitě nepoběží na policii, až se doví, že byl kolega zastřelen.

Naopak, z Marvina Jaspera se nejspíš stane příkladný zaměstnanec. Není nadto povzbudit v lidech loajalitu a ochotu tvrdě pracovat.

Došla k autu, nasedla a opravila si účes a rtěnku.

Cestou od skladiště ji ještě napadlo, jak pravdivé je staré rčení, že když chce mít člověk něco dobře udělané, musí si to udělat sám.

Jacka probudily kostelní zvony. Jejich jasný zvuk ho vyrušil z hlubokého spánku na přehozu postele a přiměl ho vnímat čerstvý vzduch, proudící dovnitř otevřeným oknem. Přinášel do pokoje příjemnou vůni moře.

Ještě chvíli tak ležel a nechal se jím ovívat, dokud zvony nedozněly.

Do Cobhu dorazil příliš brzy na to, aby mohl něco podniknout. A tak chvíli obdivoval přístav a rozhlédl se po okolí.

Z místa, kde se kdysi tisíce emigrantů loučily se svou rodnou zemí, se dnes stalo výletní městečko, hezké jako obrázek z pohlednice. Z okna měl Jack slušný výhled na hlavní ulici, náměstí i moře. Jindy by se tady rád zdržel, zažil si rytmus toho krásného koutu světa a seznámil se s místními lidmi, protože rád cestoval sám.

Teď ho ale zajímal jediný místní obyvatel – Malachi Sullivan.

Musel o něm rychle zjistit co nejvíc, vyřídit ještě jednu návštěvu a během tří dnů se vrátit do New Yorku, aby mu neuniklo, co dělá Anita Gayeová.

Rozhodně se musí ještě spojit s Tiou Marshovou. Ta ženská určitě ví víc, než tuší, nebo než mu prozradila.

Ale přece jen si v Cobhu udělá čas na jednu cestu po okolí. Zadíval se na hodinky a před sprchou se rozhodl pro lehkou snídani.

Číšník pokojové služby měl tvář posetou pihami.

„To dnes máme hezky, viďte?“ švitořil, když prostíral stůl. „Nejlepší počasí na výlety. Pokud byste si chtěl někam zajet, hotel vám to rád zprostředkuje, pane Burdette. Zítra by mohlo začít pršet a hezkého počasí se má využít. Přejete si ještě něco?“

Jack podal číšníkovi bankovku. „Znáte Malachiho Sullivana?“

„A, takže byste se rád projel na lodi?“

„Prosím?“

„Chcete se podívat ke Kinsak, kde se potopila *Lusitania.* Smutné, ale krásné místo. Vyjíždí se tam třikrát denně. První loď jste zmeškal a druhá vyráží v poledne, takže máte dost času. Chcete zamluvit místo?“

„Ano, díky.“ Jack číšníkovi přidal štědré spropitné. „Sullivan osobné vozí turisty?“

„Jeden nebo druhý Sullivan určitě,“ prohodil hoch zvesela. „Gideon zrovna není ve městě, to je mladší bratr, takže to vypadá na Malachiho nebo Beccu. Anebo někoho z Curryových, což jsou jejich bratranci. Rodinný podnik, víte? Ale za ty peníze si přijdete na své. Zamluvíme vám lodní lístek. Stačí, když budete v přístavu chvíli před dvanáctou.“

A tak měl přece jen trochu času na procházku.

Na recepci si vyzvedl lístek a zamířil do ulic. Vystoupal do kopce na náměstí s pomníkem, který představoval anděla míru nad rybáři, truchlícími nad oběťmi z *Lusitanie.*

Velmi působivé, napadlo Jacka. Muži s drsnými tvářemi, které živilo moře, pláčí pro nešťastné cizince.

Připadlo mu to velmi irské a velmi příhodné.

O kousek dál narazil na pomník irským obětem z *Titaniku*. Místo obklopovaly krámky obsypané barevnými květinami, smutné se tak měnilo v malebné. I tohle se Irům podobalo.

Kolem obchodů se hemžili čiperní lidé. Uličky působivě stoupaly do vrchu a byly lemovány barevnými domky, z nichž se vycházelo přímo na úzký chodník nebo do upravených předzahrádek

Jasné, sytě modré nebe nad nimi zrcadlilo vody zálivu Cork.

Lodě kotvily na stejném místě a u stejného mola, odkud kdysi vyrážely i obří parníky společností White Star a Cunard.

Jack sešel do doků, aby si prohlédl výletní loď Sullivanovy rodiny.

Podobala se lodím na party a mohla pojmout zhruba dvacet lidí. Červená sedadla a markýza proti slunci, v těchto končinách i proti dešti, ostře kontrastovaly s bílou barvou pláště. Na boku se skvěl červený nápis *Slečna z Cobhu*.

Na palubě už pracovala nějaká dívka. Přepočítávala záchranné vesty a polštářky na sedadlech a položky pečlivě odškrtávala na magnetické tabulce.

Měla na sobě seprané džíny, modrý svetr vyhrnutý nad lokty a v tom oblečení působila štíhle a křehce. Zpod modré čepice jí na ramena splývaly kudrny vlasů, jejichž barvu by Jackova matka označila jako jahodově blond.

Sluneční brýle a štítek kapitánské čepice jí zakrývaly většinu tváře, ale krásná plná ústa a výrazné obličejové kosti zbývající pohled hezky doplňovaly.

Rázně přešla na můstek, až se pod ní loď mírně zhoupla, a začala cosi kontrolovat i tam.

Malachi to bohužel není, uvažoval Jack, ale ta dívka s ním musela mít nějakou spojitost.

„Ahoj, *Slečno*," zavolal a počkal, až se k němu otočí.

„Ahoj, pevnino. Co pro vás můžu udělat?"

„Mám zaplacenou jízdu." Vytáhl z kapsy lístek, se kterým ihned zašustil vítr. „Můžu na palubu už teď?"

„Jistě, pokud chcete. Ale vyplouváme až za dvacet minut."

Strčila si tabulku pod paži a přešla na druhou stranu lodi, připravená pomoci mu přeskočit z mola na palubu. Ale ihned pochopila, že nebude třeba. Pohyboval se jistě a svižně skočil do lodi. Nemohla si nevšimnout, jak dobře je stavěný.

I jeho kožená bunda se jí líbila. Měkká, onošená kůže. Becca si na poctivý materiál vždycky potrpěla.

„Tohle mám dát vám?“

„Jistě.“ Přijala lodní lístek a v bloku připevněném na tabulce nalistovala seznam pasažérů. „Takže Jack Burdett, ano?“

„Ano. A vy jste…?“

Vzhlédla a přijala nabízenou ruku. „Rebecca. Budu vám dnes dělat kapitána i průvodce. Ještě ale musím postavit na čaj, tak si zatím udělejte pohodlí. Dnes je moc hezky, určitě si plavbu užijete.“

To rozhodně, Rebecco, pomyslel si. Tak Becca Sullivanová. Měla silnou ruku, pevný stisk a hlas zpěvavý jako mořská siréna.

Zastrčila tabulku do přihrádky a vydala se do malé kuchyňky. Když ji následoval, usmála se přes rameno.

„V Cobhu jste poprvé?“

„Ano. Je tu krásně.“

„To je.“ Postavila konvici na vařič s jedním hořákem a začala připravovat čaj. „Rádi říkáme, že je to jeden z drahokamů Irska. Během jízdy se dovíte i něco o jeho historii. Přihlásilo se jen dvanáct lidí, takže bude prostor na případné dotazy. Jste z Ameriky?“

„Ano, z New Yorku.“

Trochu svěsila rty. „Teď snad všichni jezdí do New Yorku nebo z New Yorku.“

„Jak to?“

„Ale,“ trhla rameny, „zrovna dneska se tam vypravil můj bratr.“

Kruci, pomyslel si Jack, ale tvářil se dál neutrálně. „Na prázdniny?“

„Obchodně. Ale stejně všechno uvidí, no ne? Já jsem tam nikdy nebyla.“ Sundala si brýle a zahákla je za svetr, aby mohla lépe odměřit čaj.

Teď se jí mohl zblízka podívat do tváře. A byla mnohem hezčí, než čekal. Měla chladné, kouřově zelené oči a pleť jako z mramoru. Na tuhle vzdálenost skoro cítil, že voní po medu a broskvích.

„Musí to být vzrušující. Myslím New York City. Davy lidí a všechny ty budovy – obchody, restaurace, divadla – a navíc

namačkané na jednom místě. Ráda bych tam zajela. Promiňte, ale v doku už se řadí další cestující. Musím je uvést na loď.“

Zůstal stát na místě, ale pomalu se otočil a nespouštěl z ní oči.

Cítila, jak ji pozoruje, když vítala turisty a uváděla je na jejich místa. Nakonec všechny usadila, představila se a krátce promluvila o bezpečnostních opatřeních. Od břehu odrazila přesně ve chvíli, kdy kostelní zvony začaly odbíjet poledne.

„Díky, Jimmy!“ zavolala ještě na pomocníka, který loď odvázal a navedl z doku na volné moře. Pak řídila jednou rukou a druhou se chopila mikrofonu.

„Příštích pár minut vás bude bavit moje matku Eileen, narodila se tady v Cobhu, i když mám zakázáno sdělovat, v kterém roce přesně k té milé události došlo, její rodiče a prarodiče odsud pocházeli. Proto je možno ji považovat za odbornici na místní poměry i historii. Až si poslechnete její vyprávění, zodpovím případné otázky. Stačí zakřičet. Máme krásný den a plavba by měla být příjemná. Přeju hezkou zábavu.“

Pustila matčinu nahranou přednášku a sama si užívala jízdy. Eileen mluvila o Cobhu jako o prastarém přirozeném přístavišti, jako o pozdějším významném shromaždišti lodí za napoleonských válek a jako o místu posledního rozloučeni emigrantů s vlastí. Becca zatím otočila loď tak, že se lidé mohli pokochat pohledem na město z moře a nechat se okouzlit, jak jeho uličky stoupají vzhůru k novogotické katedrále, jejíž stín dopadal dolů na městečko.

Byl to moc chytrý tah, uvědomil si Jack. Chytrý a jednoduchý. Dcera ovládala loď a matka měla dar slova. Přednášela, jako by vypravovala příběh.

Jack neslyšel nic, co by si už předtím nezjistil. Srdečný hlas ho ale přiměl vzít si všechny informace mnohem víc k srdci.

Jízda byla plynulá a příjemná, jak Becca slíbila, a výhled nic nerušilo. Eileen Sullivanová začala vyprávět o událostech 7. května a Jack si ihned dokázal představit slunný jarní den, majestátní loď, proplouvající tímto místem, se spoustou lidí na palubě, kde od zábradlí pozorují irské pobřeží, stejně jako teď on.

Nu hladině se zvíří stopu po torpédované střele. První zásah dostává můstek. Přichází šok, nastává paniku. Lidí se zmocňuje hrůza. Pak exploduje příď.

Loď se rozlomí a vlny spláchnou první nevinné. Ostatní bezmocní tápají. Během děsivých dvaceti minut, které následují, dojde na hrdinství i zbabělost, na tragédie i zázraky.

Někteří z Jackových sousedů vytáhli fotoaparáty a kamery. Všiml si, že pár žen muselo potlačit slzy. Zadíval se na klidnou hladinu.

Ze smrti a neštěstí vzešly nový život a naděje, pokračovala Eileen. *I můj prapradědeček se té plavby zúčastnil a z boží vůle přežil. Přivezli ho do Cobhu, který se tehdy jmenoval Queenstown, kde se ho ujala hezká, mladá žena, jeho pozdější manželka. Nikdy se nevrátil do Ameriky ani nepokračoval do Anglie, jak původně plánoval. Usadil se nastálo v našem městě. Jen díky tomu osudnému dni jsem tady a mohu vám všechno vyprávět. Truchlíme pro mrtvé, ale zároveň se učíme oslavovat život a respektovat ruku Osudu.*

Zajímavé, pomyslel si Jack a po zbytek cesty věnoval pozornost Rebecce.

Začala odpovídat na dotazy, žertovala s cestujícími a pozvala děti, aby jí pomohly řídit loď. Musela to pro ni být dobře známá rutina, přesto působila svěže a vesele.

Další nadání, napadlo ho. Rodina Sullivanových jich měla, jak se zdálo, hodně.

Sám se na několik věcí zeptal, aby na něho nezapomněla. A když pak navedla loď zpět do doku, musel uznat, že si za své peníze užil.

Počkal, až se Rebecca rozloučí s pasažéry a vyfotí se s těmi, kdo o to stáli.

Schválně zůstal jako poslední.

„Krásný výlet," pochválil potom.

„Jsem ráda, že jste se bavil."

„Vaše matka umí lidi zaujmout."

„To ano," Rebecca si potěšené klepla do čepice. „Maminka píše taky brožury, reklamní slogany a podobně. Umí to dobře."

„Vyjíždíte dnes ještě jednou?"

„Ne, do zítřka mám volno."

„Napadlo mě zajít na hřbitov, tím by se ta projížďka hezky zakončila. Ale hodil by se mi průvodce."

Povytáhla obočí. „Na to průvodce nepotřebujete, pane Burdette. Trefíte tam snadno a o historii se dočtete na cedulkách."

„Vy víte rozhodně víc než cedulky a nebyl bych sám."

Našpulila rty a prohlížela si ho. „Chcete průvodce, anebo holku?"

„Když půjdete vy, budu mít oboje."

Zasmála se a rozhodla se dát na instinkt. „Tak dobře, půjdu, ale nejdřív se musím někde stavit.“

Šla koupit květiny a přinesla jich tolik, že cítil povinnost alespoň část z nich nést. Cestou zdravila a mávala na kolemjdoucí.

Možná se ve volném svetru zdála křehká, ale do prudkého kopce vyběhla bez námahy. A po třech kilometrech chůze stále konverzovala, aniž se zadýchala.

„Když se mnou takhle flirtujete, pane Burdette…“

„Jack.“

„Když se mnou flirtujete, Jacku, předpokládám, že jste svobodný.“

„Ano. Ale když se ptáte, předpokládám, že vám na tom záleží.“

„Jistěže. Se ženatým mužem bych nikam nešla.“ Naklonila hlavu ke straně a prohlížela si ho. „Ani s cizími muži ne, ale udělala jsem výjimku, protože je na vás hezký pohled.“

„Na vás rozhodně taky.“

„Asi jo, protože jste na mě při plavbě koukal víc než na krajinu kolem. Jak jste přišel k té jizvě?“ zeptala se a dotkla se prstem jeho tváře.

„Nedopatření.“

„Stává se vám to často?“

„Mluvíte o jizvách nebo nedopatřeních?“

Znova se zasmála. „O nedopatřeních, co vedou k jizvám.“

„Tak často ne.“

„Co tam v Americe děláte?“

„Řídím bezpečnostní agenturu.“

„Vážně? Bodyguardy a tak?“

„I to patří k věci. Ale převážně jde o elektronická zařízení.“

„Já elektroniku miluju.“ Přimhouřila oči, protože se na ni povýšeně zadíval. „Nechte si ten soucitný pohled. Copak ženská nemůže rozumět přístrojům? Staráte se o soukromé domy nebo o banky, muzea a podobně?“

„O obojí. O všechno. Máme pobočky po celém světě.“ Obyčejně se firmou nechlubil, ale tohle bylo jiné. Uvědomil si, že ji chce oslnit jako středoškolský fotbalista hlavní roztleskávačku. „Jsme v tom nejlepší. Za dvanáct let se firma rozvinula z jedné newyorské na dvacet mezinárodních filiálek. Pokud otevřeme dalších pět, bude jméno Burdett znát celý svět. Když se řekne bezpečnostní zařízení, napadne je naše firma, stejně jako Kleenex při zmínce o ubrouscích.“

Nepovažovala to za vychloubání, ale za náležitou hrdost. A ona dokázala ocenit pýchu člověka na vlastní úspěchy. „Je to fajn pocit mít svůj podnik. My jsme do taky dokázali, i když v menším rozsahu pochopitelně, ale vyhovuje nám to.“

„Myslíte rodinu?“ zeptal se, aby se zase dostal ke své věci.

„Ano. Vždycky jsme se živili na moři, ale hlavně rybařením. Postupně jsme se dostali až k turistickým plavbám. Nejdřív jen s jednou lodí. Před pár lety totiž zemřel tatínek, a to pro nás bylo moc těžké. Ale matka říká, že zlé se zase v dobré obrátí. Tak jsem začala přemýšlet. Měli jsme peníze z pojistky, sílu a snad i rozum. Když se Irsko začalo ekonomicky zvedat, jak jinak bychom se mohli živit, než…“

„Jízdami po zálivu,“ doplnil

„Přesně tak. Jedna loď nás jakž takž uživila, ale se dvěma by to bylo lepší. Tak jsem všechno propočítala a zvážila a teď Sullivanovi vlastní tři výletní lodě a jednu rybářskou. Napadlo mě, že už přišel čas služby rozšířit, třeba právě o procházku s průvodcem na hřbitov, kde jsou pochovaní cestující z *Lusitanie*.“

„Takže obchody řídíte vy?“

„No, o smlouvy a promotion se stará spíš Malachi, je v tom nejlepší. Gideon zas dostal na starost účty, ale nejradši stejně opravuje lodě, protože má rád všechno v dokonalém pořádku.

Matka vyřizuje korespondenci a hlídá, abychom se navzájem nepovraždili. No a já, já mám nápady.“

Zastavila se a kývla směrem k náhrobkům ve vysoké trávě. „Chcete si to tu projít sám? Většina lidí tady rozjímá. Hromadné hroby najdete nahoře, pod těmi tisy. Tehdy tam ale rostly jilmy. Jsou označeny třemi vápencovými pomníky a bronzovými plaketami. Pak je tu ještě osmadvacet samostatných hrobů, některé ale prázdné, protože se těla nikdy nenašla.“

„A tohle nesete jim?“

„Ty květiny,“ řekla a vzala si pugét, který jí nesl, „jsou pro mého vlastního mrtvého.“

13

Hřbitov se nacházel na kopci, obklopeném zelenými údolími. Náhrobní kameny byly pokryté lišejníkem. Vítr a déšť na nich často téměř smyly nápisy. Některé pomníčky stály rovně jako vojáci v řadě, jiné se opile nakláněly.

Právě ten optický nelad působil na živé mnohem silnějším dojmem. Mezi hroby rostla stále bujná letní tráva, cuchaná větrem, a téměř každý památníček byl osázený květy. Jinde ležely řezané květiny a věnce s drobnými lahvičkami s posvěcenou vodou z nějaké svatyně.

Jackovi to přišlo velmi dojemné, i když takový zvyk nechápal. K čemu byla svěcená voda obyvatelům hřbitova? A kdo nosil čerstvé sedmikrásky lidem, co zemřeli téměř před sto lety?

Protože Rebecca očividně chtěla být chvíli o samotě, brouzdal se k místu s udržovaným trávníkem pod vysokými tisy. Přečetl si nápis na bronzové desce.

Musel by mít srdce z kamene, aby to s ním nepohnulo. I on byl s tou událostí jistým způsobem spojený a divil se, proč na tohle místo nezašel dřív.

Asi osud, pomyslel si. Nejspíš ho sem osud zavedl až teď.

Ohlédl se a přes náhrobky a stébla trav se zadíval na Rebeccu, která právě kladla květiny na jiný hrob. Čepici si z piety stáhla z hlavy a strčila do zadní kapsy kalhot. Rudozlaté vlasy jí poletovaly ve větru a na rtech se jí usadil tichý, soukromý úsměv.

Jack z ní nespouštěl oči a najednou jasně cítil, jak sebou jeho silné srdce, které hned tak něco nerozhází, tvrdě škublo. Překvapilo ho to, ale protože se problémům obvykle nevyhýbal, zamířil přímo k Rebecce.

Zvedla hlavu, a třebaže se stále tak tajemně usmívala, zatvářila se ostražitě. Jestlipak to taky cítila? hádal. Tu podivnou přitažlivost i strach?

Když k ní došel, přehodila si poslední dvě kytice do druhé ruky. „Svatá půda má zvláštní moc.“

Přikývl. Ano, uvědomil si, cítila to také. „Musím jen souhlasit.“

Zadívala se mu do tváře. Ty jeho tvrdé rysy tvořily dohromady něco velmi hezkého. Ale nejdůležitější na něm byly tajemné, kouřově šedé oči.

Ano, tenhle člověk hodně věděl, tím si byla jistá.

„Věříte v sílu, Jacku? Nemyslím tu, co vychází ze svalů nebo postavení, ale tu, co vzniká někde mimo člověka i v něm?“

„Asi ano.“

Rebecca přikývla. „Já taky. Tady leží můj otec,“ ukázala na náhrobek z černé žuly se jménem Patrick Sullivan. „Jeho rodiče přitom ještě žijí v Cobhu. A támhle jsou prarodiče, John a Margaret Sullivanovi a Declan a Katherine Curryovi. Jejich rodiče tu leží taky.“

„A to jim všem nosíte kytky?“

„Pokud sem mám cestu, tak ano. Naposled vždycky zajdu támhle. To je můj prapraděda z matčiny strany.“ Rozdělila květiny k náhrobkům.

Jack přes její hlavu četl všechna jména.

Osud, pomyslel si náhle. Proradná potvora.

„Felix Greenfield?“

„Na irských hřbitovech moc Greenfieldů nenajdete, co?“ S úsměvem se narovnala. „To o něm mluvila matka na té nahrávce. On přežil potopení *Lusitanie* a usadil se tady. A tak si na něj vždycky vzpomenu, protože kdyby tehdy nevyvázl, nemohla bych mu dneska přinést květiny. Viděl jste, co jste chtěl?“

„Zatím.“

„Tak to bych vás měla pozvat domů na trochu čaje.“

„Rebecco.“ Lehce se dotkl její ruky, než se mohla odvrátit. „Přijel jsem vlastně za vámi.“

„Za mnou?“ Odhrnula si vlasy z tváře a snažila se ovládnout hlas, protože se jí stahovalo hrdlo. „To je snad až moc romantické, Jacku.“

„Měl jsem spíš říct, že jsem hledal Malachiho.“

Přestala se usmívat. „Mala? Proč?“

„Kvůli Osudu.“

Nejdřív se vyděsila, ale pak se její tvář obdivuhodně zklidnila a zatvrdila. „Tak to se vraťte zpátky do New Yorku a vyřiďte Anitě Gayeové, ať táhne do pekla a cestou mi políbí zadek.“

„Rád bych, ale kvůli Anitě jsem nepřijel. Jsem sběratel a mám na Osudu osobní zájem. Zaplatím o deset procent víc, než vaší rodině nabídla Anita.“

„Zaplatíte, jo? Že zaplatíte?“ Tváře jí vztekem zrůžověly. Bože, když pomyslela, jak při pohledu na něj málem roztála. „Ta zlodějská mrcha! No koukněte, co děláte! Stojím nad hrobem svého předka a kleju. Ale když už jsem v tom, řeknu vám, abyste táhnul k čertu taky!“

Povzdechl si, když oběhla hrob a vyrazila k silnici.

„Jste přece obchodnice,“ připomněl jí. „Tak si zkusme rozumně promluvit. Jinak vás musím upozornit, že jsem větší a silnější. Nenuťte mě to dokazovat.“

„Tak takhle?“ otočila se k němu prudce. „Vy mě chcete zastrašovat? Tak to zkuste a uvidíme, jestli neskončíte s další jizvou.“

„Jen jsem prosil, abyste mě nenutila vás zastrašovat,“ podotkl. „Proč váš bratr odjel dneska do New Yorku?“

„Po tom vám nic není.“

„Jenže já jsem se za ním vláčel tri tisíce mil.“ Snažil se udržet klidný a rozumný tón. „A pokud chce vyhledat Tiu Marshovou, nečeká ho zrovna vřelé přijetí.“

„Víte o tom houby. Vždyť mu zaplatila cestovné. Jako půjčku, samozřejmě,“ odfrkla si. „Nejsme žádné chamtivé pijavice.“

„A navíc byl úplně hotový, když mu Gideon volal kvůli té vraždě.“

„Cože?“ Tentokrát byl jeho stisk jako z ocele. „Jaké vraždě?“

Byla tak rozčilená, že měla chuť kopat a plivat. Ten mizera v ní něco probudil, vlastně se o to pokoušel už od prvního bezstarostného ahoj. Najednou byl chladný a zarputilý. O vraždě ale slyšel poprvé.

„Neřeknu nic, dokud nebudu vědět, kdo jste a po čem jdete.“

„Jsem Jack Burdett.“ Vytáhl náprsní tašku a našel v ní řidičák. „Z New Yorku. Firma Burdett Security. Máte počítač, tak si to můžete ověřit na internetu.“

Vzala mu peněženku z ruky a důkladně studovala průkaz.

„Jsem sběratel, přesně jak jsem řekl. Instaloval jsem bezpečnostní systém ve starožitnictví Morningside a byl jsem taky jejich klientem. Anita mi nedávno zamávala Třemi osudy před nosem, protože ví, že se o tyhle věci zajímám, a doufala, že jí něco zjistím.“

Jack trpělivě sledoval, jak se Becca dál probírá jeho peněženkou. Nakonec si ji vzal zpět a strčil ji do kapsy.

„Anita udělala chybu, když myslela, že jí sošky najdu a ona mě přitom bude sledovat. Koho ale kruci zavraždili?“

„To mi nestačí. Podívám se na internet, i já si totiž umím něco zjistit.“

„Co Tia?“ Cestou z kopce Jack s Rebeccou držel krok. „Když si vašeho bratra pozvala, je teda v pořádku?“

Pohlédla na něho úkosem. „Pokud vím, tak ano. Takže ji znáte?“

„Viděl jsem ji jednou, ale líbila se mi. Nestalo se nic jejím rodičům?“

„Ne. Tohle se týká někoho docela jiného, ale nejdřív musím mít jistotu, že v tom nemáte prsty.“

„Chci Tři osudy, ale rozhodně bych kvůli nim nevraždil. Jestli za to může Anita, celá věc se tím mění.“

„Takže si nemyslíte, že toho není schopná?“

„Je to had,“ řekl prostě. „Měl jsem rád jejího manžela, pracoval jsem pro něho, a vlastně i pro ni. Nemusím mít rád všechny své klienty. Jak se s ní zapletl váš bratr?“

„Protože ona…“ Zarazila se. „Neřeknu nic. Jak jste vy přišel na Malachiho? To vám musela říct ona.“

„Tia Marshová se o něm zmínila.“ Chvíli kráčeli mlčky.

„Poslyšte, vaše rodina tady má hezkou živnost,“ ozval se pak, „měli byste z toho vycouvat. Anita rozehrála příliš vysokou hru.“

„Nic o mně nevíte. My ty Osudy nakonec dostaneme, to vám slibuju. A jestli jste vážně takový sběratel, připravte si hodně vysokou nabídku.“

„Myslel jsem, že nejste chamtivá.“

V jeho hlase zaslechla pousmání, a tak zůstala klidná. „Ale taky obchodnice, Jacku, jak jste sám řekl. A dokážu smlouvat jako každý druhý. Líp než ostatní. O Osudech jsem si všechno zjistila. Kompletní sada sošek by se u Wyleyho nebo v Sotheby’s vydražila až za dvacet miliónů amerických dolarů. S patřičnou reklamou i za víc.“

„Ale za neúplnou sadu, třeba za dvě sošky, dostanete zlomek té ceny a jen od nadšeného sběratele.“

„Shromáždíme všechny. Tak to má totiž být.“

Radši na to nic neříkal a stoupal za ní do táhlého kopce na samém konci města. Na vrcholku došli k hezkému domku se zahrádkou, v níž pracovala pohledná žena středního věku.

Narovnala se a zaclonila si rukou oči. Pak se přívětivě usmála a Jack si všiml podobnosti kolem úst.

„Koho jsi to přivedla, drahoušku?“

„To je Jack Burdett. Pozvala jsem ho na čaj, ale to jsem ještě netušila, že je to sprostý lhář.“

„Vážně?“ Eileen se ani na vteřinu nepřestala usmívat. „Pozvání je pozvání. Já jsem Eileen Sullivanová.“ Natáhla ruku přes zahradní branku. „Matka tohoto hrubého stvoření.“

„Teší mě. Vaše vyprávění během projížďky se mi moc líbilo.“

„To je hezké, že to říkáte. Jste Američan?“ dodala a otevřela jim.

„Newyorčan. Do Cobhu jsem přijel za vaším synem Malachim kvůli Třem osudům.“

„Jasně, před ní nemáte problémy všechno vysypat,“ mračila se Rebecca. „Se mnou ale flirtoval a předstíral.“

„Říkal jsem, že je na vás pěkný pohled, a protože rozhodně nejste hloupá, musí vám být jasné, že chlap, kterého byste nezaujala, má vážný problém. Takže flirtoval, ale nepředstíral. Asi jsem vaši dceru naštval, paní Sullivanová.“

Eileen pobaveně přikývla. „To je dost snadné. Ale snad bychom si měli promluvit uvnitř, než začnou sousedi špicovat uši. Kate Curryová neustále kouká z okna. Takže vy jste z New Yorku,“ švitořila Eileen cestou k domovním dveřím. „Máte tam rodinu?“

„Už ne. Rodiče se odstěhovali do Arizony, kvůli podnebí.“

„Je tam asi tepleji. A ženatý nejste?“

„Taky už ne. Rozvedený.“

„Aha,“ Eillen vedla hosta do salónu. „To je smůla.“

„To manželství byla smůla a rozvod nám oběma přišel snadnější. Máte hezký dům, paní Sullivanová.“

Potěšilo ji to. „Ano a doufám, že se v něm budete cítit dobře. Připravím ten čaj a pak si promluvíme. Ty zatím bav hosta, Rebecco.“

„Mami.“ Hodila po Jackovi odsuzujícím pohledem a vyběhla za matkou.

Ze salónu pak slyšel jejich vzrušený šepot. Hádaly se. Nerozuměl slovům, ale musel se usmát. Teprve poslední věta zazněla jasně.

„Rebecco Anne Margaret Sullivanová, vrať se do salónu a ukaž trochu slušného vychování, nebo ti vlastnoručně vysvětlím proč!“

Becca vpadla dovnitř a svalila se do křesla proti Jackovi. Tvář měla zlostně zachmuřenou. „Nemyslete si, že to se mnou skoulíte tak snadno jako s ní.“

„To by mě ve snu nenapadlo, Rebecco Anne Margaret.“

„Nechte si to.“

„Proč se váš bratr vrátil do New Yorku? Proč myslíte, že má Anita něco společného s vraždou?“

„Nejdřív se musím podívat do počítače a zjistit, jestli je něco z toho, co jste tvrdil, pravda.“

„Tak do toho, běžte hned,“ mávl rukou. „Já to s vaší matkou vyřídím.“

Rebecca váhala mezi matčiným hněvem a vlastní sžíravou zvědavostí. Tušila, že si to odskáče, ale vstala. „Jestli jste mi věšel bulíky na nos, osobně vás odsud vykopu.“

Vyšla ven, ale u dveří se ještě zastavila a nejistě pohlédla směrem ke kuchyni, kde zmizela Eileen. Pak potichu vyběhla do schodů.

Protože pocítil sympatie s dcerou, která se obává reakce rodiče, vstal a vydal se do kuchyně.

„Můžu dál?“ zeptal se. Eileen právě krájela koláč na úhledné čtverce. „Chtěl jsem si prohlédnout dům.“

„Slyšela jsem, že Becca odešla nahoru, i když jsem jí to zakázala.“

„Moje vina. Poslal jsem ji, aby si o mně nejdřív něco zjistila. Obě se pak budete cítit bezpečněji.“

„Kdybych se necítila bezpečně, nezvala bych vás do svého domu.“ Poklepala nožem s dlouhou čepelí na tác s koláčem a usmála se, když se na něj zadíval. „Odhadnu člověka už při pohledu do očí a umím se o sebe postarat.“

„Věřím vám.“

„Prima. Teď už vím, proč jsem dneska ráno upekla ten koláč, když ho mí hoši nemůžou sníst.“ Vrátila se ke sporáku, aby dokončila přípravu čaje. „Pro návštěvy je salón, pro obchodování kuchyně.“

„Tak zůstaňme v kuchyni.“

„Dobře, posaďte se a nabídněte si. Když se dcera usadí k počítači, nikdy nevíte, za jak dlouho se objeví.“

Ani si nevzpomínal, kdy naposled jedl domácí koláč nebo seděl v jiné kuchyni než ve své. Uvolnil se a čas, který by jinak počítal na minuty, mu rychle utíkal.

Rebecca se opravdu ukázala až za půl hodiny. Prudce dosedla na kuchyňskou židli. „Je ten, kdo říká, že je,“ řekla matce. „Aspoň něco.“ Když se natáhla po kousku koláče, plácla ji Eileen přes prsty.

„Ty si sladké nezasloužíš.“

„Ale mami.“

„Bez ohledu na věk nemůžeš ignorovat svoji matku bez následků, Becco.“

Dcera se zamračila, ale nechala koláč na pokoji. „Jistě, madam.“ Pohlédla na Jacka. „Jen by mě zajímalo, na co potřebujete jeden byt v New Yorku, další v Los Angeles a třetí v Londýně.“

Překvapila ho. Musela to s počítačem umět nadprůměrně dobře, aby se prokopala tak hluboko. „Hodně cestuju, a pokud to jde, dávám přednost soukromí než hotelům.“

„To jsou snad osobní záležitosti toho pána.“

Rebecca se znovu naježila. „Musím snad vědět, co je zač, ne? Ukáže se tady zrovna potom, co Mal odletí kvůli vraždě do New Yorku, a tenhle má být taky odtamtud.“

„Zachoval bych se stejně,“ přikývl Jack. „Asi bych si zjistil ještě víc.“

„Chtěla jsem, ale na to potřebuju čas. Zatím jsem našla jen to, že jste se v místním hotelu přihlásil dnes ráno a přijel najatým autem. Pobyt jste si zamluvil už před dvěma dny, což bylo před tou vraždou, takže byste s ní nemusel mít nic společného.“

Naklonil se blíž. „Koho tedy zavraždili?“

„Mladého muže jménem Michael Hicks,“ odpověděla za ni Eileen. „Ať odpočívá v pokoji.“

„On s vámi spolupracoval?“

„Ne.“ Rebecca si povzdechla. „Je to mnohem složitější.“

„Komplikace mi nevadí.“

Becca se zadívala na matku.

„Drahoušku, jeden člověk už zemřel.“ Eileen se dotkla dceřiny ruky. „Nevinný člověk, pokud vím. Tím se všechno mění. Mohli bychom aspoň něco napravit. Pokud nám v tom Jack může pomoct, měli bychom to zkusit.“

Rebecca se zaklonila a Jacka si přeměřila. „Dohlédnete, aby zaplatila za to, co udělala?“

„Jestli má Anita prsty ve vraždě, tak ano. Máte moje slovo.“

Rebecca přikývla, a protože měla pořád chuť na koláč, složila si ruce na stole. „Pověz mu to ty, mami, umíš líp vyprávět.“

Eileen to šlo opravdu dobře, ale Jack Burdett zase uměl naslouchat, uvědomila si Rebecca. Neptal se a nepřerušoval, jen popíjel čaj a upřeně Eileen pozoroval.

„A tak se Malachi vydal zpět do New Yorku,“ zakončila matka proslov, „aby vyřídil, co je třeba.“

Jack přikývl, ale uvažoval, jestli tahle milá rodinka vůbec tuší, do čeho se zapletla. „Takže ta Cleo Toliverová má druhý Osud.“

„Snad, ale jistě ví, kde je. Ten zavražděný hoch byl její dobrý kamarád a ona teď trpí pocitem viny.“

„A Anita v téhle chvíli netuší, kde ji hledat.“

„Přesně tak,“ potvrdila Eileen.

„Tak by to mělo zůstat. Pokud byla schopná vraždit jednou, může to zopakovat. Opravdu vám to stojí za to, paní Sullivanová? Ohrozit svoji rodinu?“

„Rodina je pro mě to nejdůležitější, ale je nemůžu zastavit. Asi by mě i zklamalo, kdyby přestali sami. Jeden mladý člověk už přišel o život. A ta žena nesmí krást a vraždit bez odplaty.“

„Jak od vás tu první sošku vlastně získala?“

„Jak o tom vůbec víte?“ podivila se Rebecca. „Musela vám o tom říct sama.“

„Vy jste mně to řekla,“ odpověděl klidně. „Nazvala jste ji zlodějkou a nesla jste kytky k hrobu Felixe Greenfielda, který měl cestovat na *Lusitanii*. Doteď jsem věřil, že se soška utopila s Henrym Wyleym. Ale jak to vypadá, zachránil ji váš předek. Jak se mu to povedlo? Pracoval snad pro Wyleyho?“

„Felix nebyl sám, kdo přežil,“ promluvila Rebecca.

„Ale jdi, tohle nemá smysl. Obávám se, že Felix tehdy sošku ukradl. Později už sice vedl příkladný život, ale tehdy ji strčil do kapsy právě ve chvíli, kdy torpédo zasáhlo loď. Možná si řeknete, že je to samoúčelné, ale já věřím, že to tak mělo být.“

„Tak on ji ukradl,“ zazubil se Jack. „No páni. A Anita ji zase ukradla vám.“

„To je něco jiného,“ bránila se Rebecca. „Felix netušil, co našel, ona rozhodně ano. Využila dobrého jména svého manžela, když ji Mal požádal, aby sošku ocenila. Trochou svádění pak zatemnila jeho zdravý rozum, vždyť je to taky jen chlap. Ale udělala vlastně blázny z nás všech a za to taky zaplatí.“

„Jestli jde jen o uraženou ješitnost, měli byste si to rozmyslet. Ona vás spolkne jako šťavnaté sousto.“

„Jen ať to zkusí. Zadusí se.“

„Rodinná čest není luxus,“ dodala Eileen tiše. „Ani marnivost. To, že mezi tolika mrtvými přežil, Felixe změnilo. Snad se dá říct, že to z něj udělalo muže. Soška Osudu pro nás symbolizovala změnu celých pět generací. Teď, když víme, jaký má kromě toho význam, věříme, že by se všechny tři zase měly vrátit k sobě. Pokud s tím přijde také zisk, dobře, ale neděláme to z chamtivosti, děláme to pro rodinu.“

„Anita má první Osud a ví, kde je druhý. Vy jí stojíte v cestě.“

„Sullivanovi se nedají porazit tak snadno, jak si asi myslí,“ poznamenala Eileen. „Felix přežil v ledové vodě na nějaké bedýnce, zatímco se za ním potápěla jedna z největších lodí, jaké kdy postavili. Stříbrnou sošku měl přitom v kapse. Dovezl ji sem a sem se taky vrátí.“

„Když vám ji pomůžu získat zpět a ty další dvě k tomu, prodáte mi je?“

„Pokud zaplatíte vyvolávací cenu,“ začala Becca, ale matka po ní šlehla očima.

„Jestli nám pomůžete, prodáme ji vám. Máte moje slovo,“ natáhla ruku přes stůl, aby to potvrdila.

Jack si potřeboval všechno promyslet, a tak zůstal v Cobhu o den déle. Aspoň měl příležitost vyřídit několik telefonátů a zjistit co nejvíc o pozadí téhle zajímavé hry.

Eileen Sullivanové věřil. Rebecca ho přitahovala, ale ještě se na ni nedokázal tak instinktivně spolehnout jako na její matku. Chtěl se o ní dovědět víc, proto zakoupil další lístek na okružní plavbu a zamířil do doků.

Neměla radost, že ho vidí. Veselý výraz na její tváři se při pohledu na něj okamžitě zatvrdil.

Vytrhla mu lístek z ruky. „Co vy tady zase chcete?“

„Asi bez vás nemůžu být.“

„Kecy. Ale jsou to vaše prachy.“

„Dám vám o deset liber víc, když mi dovolíte sedět na můstku a trochu si popovídat.“

„Dvacet,“ natáhla ruku, „a předem.“

„Nedůvěřivá a prodejná.“ Vytáhl příslušnou bankovku. „Pozor, abych se do vás nezamiloval.“

„To bych vám s radostí zlomila srdce, proto si beru peníze předem. Sedněte si a na nic nesahejte. Vyrážíme.“

Počkal, dokud nevyplula na volné moře a nezapnula matčinu nahrávku.

„Vypadá to na déšť,“ nadhodil

„Ještě máme pár hodin čas. Ale vy nejste člověk, co by na stejný výlet jezdil jen tak dvakrát. Co chcete?“

„Další pozvání na čaj?“

„Na to zapomeňte.“

„Jak jste krutá. Tak jinak, nevšimla jste si kromě mě někoho, kdo by se brouzdal v doku nebo kolem vašeho domu?“

„Myslíte, že nás někdo sleduje?“ Rebecca zavrtěla hlavou. „Tak by to nedělala. Ta se nestará o to, co děláme v Cobhu. Moje bratry stopovala, když odsud odjeli. Myslím, že to dokázala přes letenky, kreditní karty a tak. Není to těžké, pokud to umíte s počítačem.“

„Ale snadné taky ne.“

„Když to umím já, pak ona nebo někdo, koho platí, taky.“

„Vy to dokážete?“

„S počítačem skoro všechno. Vím například, že jste se rozvedl před pěti lety. Vaše manželství vydrželo jen rok a tři měsíce. To není moc dlouho.“

„Mně to přijde až až.“

„Znám vaši newyorskou adresu, kdyby se mi zachtělo na návštěvu. Taky jsem zjistila, že jste studoval v Oxfordu a ukončil studia jako desátý nejlepší ve třídě, to zas není tak špatné.“

„Díky.“

„Máte zatím čistý rejstřík a vaše společnost, kterou jste založil před dvanácti lety, je mezinárodně uznávaný podnik, oceněný na dvacet šest miliónů amerických dolarů. A to už je teda něco,“ dodala a poprvé se trochu usmála.

Jack si natáhl nohy. „To jste musela dlouho pátrat.“ Její schopnosti ho oslnily.

„Zas tak dlouho ne,“ mávla rukou nad šesti hodinami u počítače. „Byla jsem zvědavá.“

„A byla byste zvědavá i na výlet do Dublinu?“

„Proč bych tam měla jezdit?“

„Protože tam dnes večer jedu já.“

„Má to snad být návrh, Jacku? Právě když moje matka mluví z reproduktoru?“

„Ano, ale jestli osobní nebo obchodní je čistě na vás. Chci v Dublinu někoho navštívit. Myslím, že by vás to taky zajímalo.“

„A koho?“

„To zjistíte, když si sbalíte věci a budete připravená o půl šesté. Stavím se pro vás.“

„Musím si to rozmyslet,“ odpověděla, ale v duchu už měla dávno sbaleno.

14

„Já vím, že tady budeš na všechno sama, mami.“

„To mi starosti nedělá.“ Eileen se zamračila, když Rebecca sbalila svetr jako štrúdl a nacpala ho do tašky. „Z toho Jacka Burdetta mám dobrý pocit a vypadá jako čestný člověk, ale to ještě neznamená, že by s ním moje dcera měla někam odjíždět po jednodenní známosti.“

„Jde přece o byznys.“ Rebecca se rozhodovala mezi džínami a bavlněnými kalhotami. „Kdyby měl někam vypadnout Mal nebo Gideon, vůbec bys nad tím nedumala.“

„Dumala, protože vás mám všechny ráda stejně. Jenže ty jsi holka, a tak musím dumat víc. To je přirozené, Rebecco, a nemusíš kvůli tomu žárlit.“

„Já se o sebe ale umím postarat.“

Eileen ji pohladila po vlasech. „Já vím.“

„A s mužskýma taky umím zacházet.“

Matka povytáhla obočí. „Možná s těmi, cos zatím poznala. S mužem jako je tenhle, jsi ale ještě neměla co do činění.“

„Chlap je chlap,“ utrousila Becca a ignorovala matčin povzdech. „Mal s Gideonem se toulají po světě, zatímco já tady věčně sedím u počítače. Je na čase, abych si taky trochu užila dobrodružství, i když jde jen o výlet do Dublinu.“

Rebecca se nikdy nedala bratry zahanbit, uvažovala Eileen. Snažila se a bojovala. „Vezmi si deštník. Prší.“

Dobalila a vyšla z domu právě ve chvíli, kdy u chodníku zastavil Jack. Do deště si oblékla tenkou větrovku a v ruce měla jedinou tašku. Uměl u ženy ocenit dochvilnost a efektivnost a taky samostatnost, s jakou si otevřela dveře a hodila tašku na zadní sedadlo, aniž by čekala, že to za ni udělá on.

Ještě objala a políbila matku a pak naskočila do vozu.

„Svěřuju vám svou jedinou dceru, Jacku.“ Eileen stála na dešti a dotkla se Jackova ramene. „Kdybych toho měla litovat, budu vás nahánět jako kočka myš.“

„Postarám se o ni.“

„Umí se o sebe postarat sama, ale je to mé nejmladší dítě, tak dávám odpovědnost do vašich rukou.“

„Zítra ji přivezu zpátky.“

Eileen se s tím spokojila, ustoupila a pak jen sledovala, jak se vůz ztrácí v dešti.

Rebecca očekávala, že do Dublinu pojedou autem a připravila se na dlouhou, nudnou cestu. Místo toho Jack zajel na letiště v Corku, kde vrátil půjčené auto, a Becca se musela přeorientovat na cestování letadlem.

Pokud se vůbec mohla připravit na fakt, že někdo vlastní menší letadlo.

„To je vaše?“ Snažila se trochu uklidnit, když dosedla vedeného do kokpitu.

„Firemní. Tak je to jednodušší.“

Nervózně si odkašlala, zatímco kontroloval přístroje. „A jste dobrý pilot, viďte?“

„Zatím jsem byl,“ odpověděl, ale pak na ni s úsměvem pohlédl. „Ještě jste nikam neletěla?“

„Ale jo,“ odfoukla si. „Jednou, velkým letadlem, kde mě nenutili sedět vedle pilota.“

„Vzadu je když tak padák.“

„Ani nevím, jestli je to vtipné.“ Držela ruce v klíně, protože už dostal z věže povolení a začal pojíždět na určenou runway. Pak nabral rychlost a Becca se zadívala na přístrojovou desku. Když se letadlo odlepilo od země, stáhl se jí žaludek

Pak ji zachvátil radostný pocit.

„Páni, to je teda něco.“ Naklonila se kupředu a sledovala vzdalující se rozjezdovou dráhu. „Mnohem lepší než ve velkém letadle. Za jak dlouho člověk získá pilotní průkaz? Nemohla bych si vyzkoušet řízení?“

„Možná cestou zpátky, pokud bude lepší počasí.“

„Když můžu řídit loď za bouřky, zvládnu i letadlo v malé přepršce. Být bohatý musí být skvělé.“

„Má to svoje výhody.“

„Jestli najdeme ty sošky a prodáme vám je, vezmu mamku někam na prázdniny.“

Zaujalo ho, že něco takového jmenovala na prvním místě. Ne, že si koupí drahé auto nebo zaletí na nákupy do Milána, ale vezme matku na dovolenou.

„A kam?“

„No, to ještě nevím.“ I přes turbulence uvolněně sledovala šeď mraků na nebi „Na nějaké exotické místo nejspíš. Na Tahiti nebo Bimini, kde by se mohla natáhnout pod slunečníkem na pláži, koukat na modré moře a pít něco legračního z kokosové skořápky. Co v nich vlastně bývá?“

„Cesta k zapomnění.“

„Jo? Však to by taky potřebovala. Pořád jen pracuje a vůbec si nestěžuje. Přitom poslední dobou jen rozhazujeme peníze, které by měla schraňovat na bankovním účtu, aby se cítila zajištěná.“

Odmlčela se a pak se na něj zadívala. „To, co vám včera říkala o chamtivosti, je pravda, ale pro ni. Já možná chamtivá budu, i když tomu radši říkám praktická, ona rozhodně ne.“

Chamtivá? To sotva, uvažoval Jack. Chamtivý člověk nebude snít o tom, že vezme matku na tropický ostrov a opije ji kokosovými drinky.

„Chcete mi tím snad naznačit, že mě kvůli sošce odřete z kůže?“

Jen se usmála. „Pusťte mě na chvíli k řízení, Jacku.“

„Ne. Proč jste se nezeptala, co budeme dělat v Dublinu?“

„Protože byste mi to stejně neřekl. Šetřila jsem dechem.“

„Supr. Tak vám povím něco jiného. Prověřil jsem si vaši rodinu i tu Cleo Toliverovou.“

„Ano?“ Becca o poznání ochladla.

„Vy jste si proklepla mě, tak je to něco za něco, ne? Toliverová si v mládí trochu pošramotila pověst – opilství, krádeže v obchodech, výtržnosti – takové běžné puberťácké rebelie. Ale bohužel skončila ve spárech úřadů, protože se jí rodiče nesnažili pomoct.“

„Cože?“ zhrozila se Becca. „To své jediné děcko nechali jít do vězení?“

„Pasťák není vězení, ale něco podobného. Rodiče se zrovna rozváděli a maminka pak měla tendenci vdávat se pořád znova. Cleo mezi nimi chvíli pendlovala a v osmnácti utekla. Z dospělosti už záznamy nemá, takže se buď polepšila, nebo se naučila líp vyhýbat policajtům.“

„Asi chcete naznačit, že by holka s takovou minulostí mohla znamenat problém. Kdyby si to Gideon myslel, určitě by něco řekl.“

„Gideona neznám a radši si dělám vlastní závěry. Když jsme u vašich bratrů, ti s úřady neměli nikdy problémy. A vy, vy jste dokonale čistá, jako ta vaše pleť.“

Ucukla, když se ji pokusil pohladit po tváři. „Pozor na ruce.“

„Jak to, že Irky mají takovou pleť?“ řekl si téměř pro sebe. „Člověk má potom chuť ji olíznout, zvlášť když voní jako ta vaše.“

„Já flirt a obchod dohromady nemíchám,“ odpověděla stroze.

„Já ano. Jak nejčastěji to jde. Jako praktická žena byste mohla ocenit mnohoúčelovost.“

Musela se zasmát. „No, to se vám povedlo. Ale jestli myslíte, že zcestovalý chytrák snadno svede vesnickou naivku, hodně se pletete.“

„Neřekl jsem, že jste naivní,“ krátce jí pohlédl do očí. „Jste fascinující. A chtěl jsem zjistit, co jsem to vlastně cítil, když jsem vás viděl v té trávě na hřbitově pokládat kytky ke hrobu. Zvědavost mi nedává spát.“

„Taky jsem něco cítila. Proto s vámi asi jedu do Dublinu. Ale nemyslete, že se mnou můžete manipulovat, Jacku. Chci dosáhnout svého cíle, kvůli sobě i rodině, a nic mi nebude stát v cestě.“

„Nevěřil bych, že to připustíte.“ Zkontroloval přístroje. „Že jste taky něco cítila. Jste otevřená ženská, Rebecco. Upřímná ženská, která ovládá počítače a umí se na cestu sbalit za pár minut. Kde jste byla celý můj život? Začínáme se přibližovat,“ a než mohla odpovědět dodal, „k zemi.“

Na dublinském letišti na ně čekal další najatý vůz, ale tentokrát do něj Jack Rebecce tašku odnesl. Nijak to nekomentovala ani se nevracela k rozhovoru v letadle, protože to bylo povážlivé téma.

Nepromluvila, dokud místo do města neodbočili docela jinam.

„Dublin je ale na druhé straně?“ ozvala se.

„My ale nejedeme přímo do města.“

„Tak proč jste tvrdil, že ano?“

Její podezřívavost se mu také zamlouvala. „Přiletěli jsme do Dublinu a teď jedeme pár mil na jih. Až všechno vyřídíme, odletíme zase z Dublinu.“

„A kde strávíme noc?“

„Na místě, kde jsem už několik let nebyl. Dostanete vlastní pokoj,“ dodal, „teda pokud nechcete sdílet ten můj.“

„Vezmu si samostatný. Kdo to platí?“

Široce se usmál a úsměv změnil celý jeho obličej, až měla chuť dotknout se té jizvy u pusy.

„S tím si hlavu nelamte. Hezká krajina, že?“ ukázal k zeleným kopcům, které se před nimi rýsovaly v řídnoucím dešti. „Je docela jasné, proč se usadil právě tady.“

„Kdo?“

„Člověk, za kterým tam jedeme. Věříte, jako vaše matka, že Osudy něco symbolizují?“

„Určitě.“

„A že patří k sobě z jiných důvodů než jen finančních nebo uměleckých?“

„Ano. Proč?“

„Ještě jednu otázku. Souhlasíte, že všechno má svůj smysl a život se točí ve spirále?“

Netrpělivě si odfoukla. „Jestli mluvíte o tom, že se naše kruhy občas uzavírají, tak ano.“

„Pak tenhle výlet oceníte.“ Vyjeli s autem na kopec a pokračovali silnicí lemovanou keři a barevnými bungalovy s pestrými zahradami.

Nakonec zabočili na krátkou příjezdovou cestu k nádhernému kamennému domu, z jehož komína se kouřilo. Zahrada před ním připomínala rajskou.

„Váš přítel bydlí tady?“

„Ano.“

Jack vystoupil z auta a dveře domu se okamžitě otevřely. Na práh vyšel starý pán o holi a šťastně se usmíval. Jeho širokou, zbrázděnou tvář rámovala ofina bílých vlasů. Na nose měl brýle se stříbrnými obroučkami.

„Mary!“ zavolal skřehotavě. „Už jsou tady.“ Pak vyšel Jackovi naproti.

„Nechoď do toho deště.“

„Chlapče, trocha vody mi neublíží. V mém věku už bolí celé tělo, ale déšť to zhoršit nemůže.“ Jednou rukou Jacka objal.

Rebecca si povšimla, že je ten stařec poměrné vysoký, jen sehnutý věkem. Velkou, svraštělou rukou se dotkl Jackovy tváře ve velmi dojemném gestu.

„Chyběl jsi mi,“ řekl Jack a oddaně pána políbil na rty, za což ho Rebecca musela obdivovat. „Tohle je Rebecca Sullivanová.“

Ustoupil stranou, a tak si všimla, jak něžně vzal starého pána pod paží.

„No, měl jsi pravdu, že je moc krásná.“ Muž vzal Beccu za ruku a prostěji tak chvíli držel. Zmátlo ji, když v jeho očích zahlédla slzy.

„Rebecco, to je můj pradědeček.“

„Aha,“ svitlo jí a srdečně se usmála. „Moc mě těší.“

„Můj pradědeček,“ opakoval Jack, „Steven Edward Cunningham třetí.“

„Cunningham?“ Rebecce se okamžitě stáhlo hrdlo. „Steven Cunningham? Bože dobrý!“

„Jsem poctěn, že vás mohu přivítat ve svém domě.“ Pán ucouvl a snažil se potlačit slzy. „Mary!“ zavolal znova. „Je hluchá jako poleno,“ vysvětlil, „a navíc si pořád sundává naslouchátko. Zajdi nahoru a přiveď ji, Jacku. Vezmu slečnu do salónu. Mary vám připravuje pokoj,“ vedl ji do domu. „Piplá se s tím už od chvíle, kdy Jack zavolal.“

„Pan Cunningham.“ Rebecca tak trochu bez sebe vstoupila do salónku a nechala se usadit do velkého ušáku s polštářky. „Vy jste Steven Cunningham, který cestoval na *Lusitanii*.“

„Přesně ten, co vděčí za život Felixi Greenfieldovi.“

„A jste Jackův…“

„Praděda. Jeho matka je má vnučka. A už je to tady, už je to tady,“ opakoval a nahmátl v kapse kapesník. „Starci jsou sentimentální.“

„Vůbec nevím, co na to říct. Točí se mi z toho hlava.“ Dotkla se prsty spánku, jako by chtěla hlavu zastavit. „Celý život jsem o vás poslouchala vyprávění. A nějak jsem si vás pořád představovala jako dítě.“

„Vsak mi taky byly tři roky, když rodiče podnikli tu cestu.“ Zhluboka si povzdechl a kapesník zastrčil. „Ani nevím, co si z toho doopravdy pamatuju. Splývá mi to s tím, co často vypravovala maminka.“

Přešel k nablýskanému stolku s fotografiemi v rámečku a jednu z nich Rebecce přinesl. „Moji rodiče. Jejich svatební fotografie.“

Spatřila pohledného mladého muže s úzkým knírem a ženu, spíš ještě dívku, v krajkovém závoji.

„Jak jsou krásní.“ Měla také slzy na krajíčku. „Ach, pane Cunninghame.“

„Maminka žila dalších šedesát tři let jen díku panu Greenfieldovi.“ Steven znova vytáhl kapesník a vtiskl ho Rebecce do ruky. „Už se znova neprovdala. Pro některé lidi je první láska na celý život. Ale žila naplno a spokojeně a nikdy Felixovi nepřestala být vděčná.“

„Tak ta historie je pravdivá,“ Rebecca mu už klidněji fotografii vrátila.

„Já jsem živoucí důkaz.“ Obrátil se ke schodišti, odkud se ozvaly kroky. „Už se vrací Jack s Mary. Ještě si promluvíme, až kolem vás přestane poletovat.“

Mary Cunninghamová byla opravdu dost nahluchlá, ale pro tak vzácnou chvíli si sluchátko nasadila. Rebecca dostala krásný pokoj s čerstvými květinami v porcelánových vázách a taky chvilku času na odpočinek před večeří.

Místo toho jen nepřítomně seděla na okraji postele a snažila se vzpamatovat. O čtvrt hodiny později zaklepal a vstoupil Jack. Zůstala sedět a mlčky se na něho zadívala.

„Proč jsi mi nic neřekl?“

„Myslel jsem, že takhle to bude mít větší váhu. Pro dědečka určitě, a na něm mi záleží.“

Přikývla. „V srdci jsem asi vždycky věřila, že to bylo, jak mi vyprávěli, jen hlava trochu pochybovala. Chci ti poděkovat, žes mě sem zavedl a dal mi tuhle chvíli.“

Přešel k ní a dřepl si vedle postele. „Věříš na osudová setkání? Na jejich sílu a nevyhnutelnost?“

„Asi budu muset, ne?“

„Já nejsem nijak zvlášť sentimentální,“ začal, ale Rebecca se rozesmála.

„Viděla jsem tě s dědečkem a Mary, tak neříkej, že nejsi sentimentální.“

„Jen s lidmi, co mám rád. Jinak se romantice vyhýbám.“ Vzal ji za ruku a pocítil, jak ztuhla. „Ale na tebe jsem se jen podíval. Stačilo mi se jen podívat.“

„Je to celé šílené.“ Snažila se mluvit klidně, třebaže jí srdce bilo až v krku. „Ty okolnosti, co spojují naše rodiny.“

„Je v tom mnohem víc.“

„Radši bych to nekomplikovala.“

„Zvykni si,“ řekl a pomohl jí vstát. „Já mám potíže rád. Život by bez nich byl nudný. A ty jsi pořádná komplikace.“

„Ne…“ Položila mu ruku na hruď, protože ji táhl blíž, ale cítila se hloupě. „Nejsem plachá, jen opatrná.“

„Chvěješ se.“

„A to se ti líbí, co? Žes mě tak překvapil a zmátl.“

„Jasně.“ Trochu s ní trhl, až si musela stoupnout na špičky a zadržela dech. Pak už cítila jeho horké, hladové rty, kterými z ní vytlačil šokovaný sten.

Líbal jako muž zvyklý brát, dovedně i bezohledně. Její tep se zrychloval a tělo se zachvělo touhou. Přestože ji vlastní reakce zahanbila, nemohla si pomoci, podlamovala se jí kolena.

Jenže jemu taky.

Nabral si plné hrsti jejích vlasů a trochu ji za ně odtáhl. „Bylo to na první pohled," řekl. „To se mi ještě nikdy nestalo."

„Vůbec tě neznám." Ale rty už měla vláčné a tělo připravené nést jeho váhu. „Nespím s muži, které neznám."

Sklonil se a lehčeji škrábl zuby na hrdle. „Je to hodně pevná zásada?"

„Bývala."

Začal ji znovu líbat na krk a tvář. „Však se teď poznáme hodně rychle."

„Dobře. Tak dobře. Ale už přestaň. Není to správné, když jsou dole. Čekají na nás s večeří."

„Tak jdeme za nimi."

Usadili se v malé jídelně, zkrášlené porcelánem a starožitným sklem. Na stěnách visela sbírka starých táců s květinovými motivy.

„Máte moc krásný dům," zalichotila Mary Rebecca. „Děkuji, že jste mě pozvali."

„Je to pro nás pocta," usmála se Mary a snaživě natahovala ucho jejím směrem. „Jack nám sem svoje dívky nikdy nevodí."

„Že ne?"

„Ne, ne." Paní měla zpěvavý irský přízvuk. „Tu, co si vzal, jsme viděli jen dvakrát, z toho jednou na svatbě. A moc se nám nezamlouvala, viď, Stevene?"

„Ale Mary."

„No, je to tak. Byla totiž taková studená, jestli to chcete vědět."

„Ta roštěná je perfektní, babi."

Mary se vyrušeně podívala na Jacka. „Vždyť vím, jak ji máš rád."

„Já jsem si tě kvůli ní vzal," mrkl na ni manžel. „Po univerzitě jsem jako hodně mladých mužů chtěl trochu cestovat," vyprávěl Rebecce. „Jenže jsem se stavil u Dublinu v malém hotelu, který vlastnili Maryiny rodiče. Zamiloval jsem se do ní nad touhle roštěnou a bylo po cestování. Celé dva týdny jsem ji přesvědčoval, aby si mě vzala a odjela se mnou zpátky do Bathu."

„Přeháníš, na to ti stačilo deset dní."

„A jsme spolu už šedesát osm let. Nějakou dobu jsme žili i v Americe, v New Yorku. Ale na rodinu mého otce dolehly zlé časy. Nikdy se nevzpamatovala z krachu v devětadvacátém. Ale jedna z mých dcer v Americe zůstala a její dcera je právě tady Jackova matka."

Natáhl se a vzal Mary za ruku. „Vychovali jsme čtyři děti – dva syny, dvě dcery. Dali nám jedenáct vnoučat a ty zatím šest pravnoučat. Ti všichni vděčí za život Felixi Greenfieldovi. Tohle všechno odstartoval jeho nesobecký a statečný čin.“

„On nic takového vlastně nezamýšlel, aspoň tak se to v naší rodině vypráví,“ vysvětlovala Rebecca. „Chtěl to jen přežít. Panikařil, když našel tu vestu. Pak ale spatřil vaši matku uvězněnou pod nějakými troskami. Držela vás v náruči a prý se uprostřed té hrůzy zdála neuvěřitelně klidná a krásná. Houpala vás na rukou a ani neplakala, protože jste byl ještě děcko. Felix se prostě nemohl jen tak odvrátit.“

„Pamatuju si jeho tvář,“ řekl Steven. „Tmavé oči, světlá pleť, umazaná sazemi. Můj otec už byl pryč. Neviděl jsem, co se s ním stalo, nebo si to nepamatuju. Maminka o tom nikdy nemluvila. Pak se loď naklonila a my jsme padali dolů. Tiskla mě k sobě, když jsme padali. Natočila se tak, abych se neuhodil o palubu. Vždycky pak kulhala, když se unavila.“

„Musela to být neuvěřitelně statečná žena,“ poznamenala Rebecca.

„To ano. Ale myslím, že její odvaha se ten den potkala s tou Felixovou. Loď se potápěla a on nás táhl nahoru do záchranného člunu. Pak se paluba naklonila ještě víc, a i když se nás snažil udržet – ještě teď vidím jeho výraz, jak volal na matku a natahoval se k ní – spadli jsme do vody. Bez té vesty, co nám dal, by s námi byl amen.“

„I tak je to celé zázrak. Felix vyprávěl, že byla zraněná.“

„Při pádu z lodi si zlomila ruku a už před tím měla ošklivě pošramocenou nohu. Ale nepustila mě, já jsem vyvázl skoro bez škrábnutí. Tím zázrakem byli moje matka a pan Greenfield. Dá se říct, že jen díky nim byla nit mého života dlouhá a pevná.“

Rebecca překvapeně zírala a Jack pozvedl sklenici s vodou. „Čímž se dostáváme k Osudům. Už jsem ti řekl, že dědeček měl v Bathu malé starožitnictví?“

Becca pocítila mrazení v zádech. „To tedy neřekl.“

„No ano,“ Steven dojedl roštěnou, „zdědil jsem ho po svém dědovi. Cestovali jsme tehdy za rodiči mé matky do Bathu. Babička byla nemocná. A když pak otec přišel o život, zůstali jsme u nich, místo abychom se vraceli do New Yorku. Proto jsem se postupně začal zajímat o starožitností a pak se obchodem i živil. To je další cesta osudu, za kterou vděčím Felixovi.“

Steven zkřížil na talíři nůž a vidličku. „Ani nevíte, jak jsem užasl, když mi Jack vyprávěl, že Felix těsně před tím, než nás zachránil,

ukradl jeden z Osudů z kajuty Henryho Wyleyho. Mary, drahoušku, jestlipak si dnes dáme v salónu jablkový koláč?“

„Ten bez koláče nemůže být. Jen se tam běžte posadit, hned ho donesu.“

Rebecce se v hlavě rojily otázky, ale maminka ji přece jen slušně vychovala. „Pomůžu vám s nádobím, paní Cunninghamová.“

„Ale to není potřeba.“

„Prosím, udělám to ráda.“

Mary povytáhla obočí a pohlédla na Jacka. „Pokud si vzpomínám, tvoje bývalá manželka mi pomoc nikdy nenabídla.“

Při umývání si Rebecca vyslechla celou historii Jackova nepovedeného manželství. Vzal si prý chytrou, krásnou blondýnu, jenže právničku, která se víc než o domov starala o svou kariéru. S přípravou svatby hodně nadělali, kdežto rozvod byl odbytý až příliš rychle.

Rebecca souhlasně přikyvovala a snažila se všechno zapamatovat. Tyhle věci ji samozřejmě velmi zajímaly, jen je v tu chvíli přehlušily myšlenky na Tři osudy.

Sama pak do salónu zavezla vozíček s dezertem.

„Tahle slečna je skvěle vychovaná,“ poznamenala Mary. „Vaše maminka musí být vzácná dáma.“

„To je, děkuji.“

„A jestli teď té chudince všechno nedopovíte, udělám to sama.“

„Mluvili jsme přece o spojitostech, že ano, Rebecco?“

„Ano.“

„Ten obchůdek v Bathu se jmenoval Brownes. Byl založen na počátku devatenáctého století a navštěvovala ho hlavně šlechta, která jezdila do bathských lázní. Často tam své cennosti prodávali lidé, kteří rychle a diskrétně potřebovali hotovost. Mezi zbožím se proto daly nalézt výjimečné věci. Podle starých záznamu tam v létě roku 1883 přinesl jistý lord Barlow několik uměleckých předmětů, mezi nimi i stříbrnou řeckou sošku ženy držící nůžky.“

„Marjápano.“

„Když se vydal Wyley na svou poslední cestu lodí, vlastnil Brownes můj pradědeček,“ pokračoval Steven. „Neměl jsem ponětí, jestli pradědečka kvůli sošce kontaktoval. Sám jsem se o nich poprvé dověděl až jako mladík, který tenhle obor studuje. Legenda s nimi spojená mě zaujala a chtěl jsem samozřejmě vědět, jestli soška, kterou naše firma získala už kdysi dávno, může být pravá. Pak jsem se

doslechl, že je součástí sady, a ještě víc mě fascinovalo, že Klóthó skončila s Wyleym na mořském dně.“

„Ale tím se hodnota zbývajících samozřejmě zmenšila. Zbyla vlastně jen legenda a zajímavá souvislost s dalším pasažérem z *Lusitanie.*“ Dodal Jack.

„A byla pravá? Kde je teď?“ chtěla vědět Rebecca.

„Moje matka si na rodinné historii vždycky zakládala.“ Jack vstal a šel přihodit poleno do krbu. „Pověsti o *Lusitanii* a Třech osudech mě provázely celé dětství. To přirozeně probudilo i můj zájem o staré umění,“ dokončil a položil ruku na dědovo rameno. „Když se o soškách zmínila Anita, znova tím můj zájem oživila. Zavolal jsem matce, aby mi všechno, co ví, znovu převyprávěla. Pak jsem se rozjel za vámi do Cobhu, abych vzdal hold Felixi Greenfieldovi a stavil se tady u dědečka.“

Přistoupil k dřevěné skříňce a odemkl ji. „Představ si moje překvapení, když jsem zjistil, že vaše rodina je chybějící článek tady k tomu.“

Otočil se a podal Rebecce sošku třetího Osudu.

„Ona je tady.“ Rebecca vstala, třebaže měla nohy jako z gumy. „Celou dobu byla tady.“

„Ano, už dvacet šest let, od chvíle, co děda zavřel svůj obchod v Bathu.“

Rebecca držela sošku ve spojených dlaních, testovala její váhu a prohlížela si chladnou, téměř smutnou stříbrnou tvářičku. Pak přejela palcem po zářezu v podstavci, kde měla být Atropos spojená s Lachésis.

„Další nitka, další článek. Co budeš dělat teď?“ zeptala se.

„Teď se vrátím do New Yorku, dohodnu se s Cleo Toliverovou o koupi té její a pokusím se z Anity dostat tu vaši.“

„Dobře že jsi nezapomněl, že tamta je naše.“ Rebecca mu sošku vrátila. „Pojedu do New Yorku s tebou.“

„Ne. Ty se vrátíš do Cobhu a budeš se od Anity držet co nejdál,“ opravil ji.

Naklonila hlavu ke straně. „Pojedu do New Yorku s tebou, nebo sama, ale v žádném případě to ty a moji bráchové nedokončíte sami. Radši to vzdej, Jacku, protože já už se nenechám odstrčit do kouta.“

„Tak vidíš,“ ozvala se Mary a krájela jablečný koláč. „Co jsem říkala? Tahle je mnohem lepší než tvoje bývalá. Posaďte se a dejte si dezert, Rebecco. To víte, že do New Yorku pojedete taky.“

Becca se s potutelným výrazem posadila za stůl „Děkuju, paní Cunninghamová. Jen nevím, jestli si mám zajet pro nějaké oblečení do Dublina, nebo to nechat až na New York. Vzala jsem si s sebou totiž jen jedny náhradní šaty.“

„No, s tím klidně počkejte. V New Yorku se přece tak báječně nakupuje.“

„Ale my tam nejedeme nakupovat,“ bránil se Jack.

„Nepřerušuj svoji babičku, ano?“ napomenula ho Rebecca.

„Nech to být, hochu,“ mávl Steven rukou. „Tohle bys stejně nevyhrál.“

15

Malachi už měl přesně promyšlené, jak se k Tie bude chovat. Od úvodního pozdravu až k tónu konverzace. Samozřejmě že se znova omluví, o tom nemohla být řeč. A využije veškeré kouzlo své osobnosti, aby ji trochu obměkčil.

Mnoho jí dlužil, o tom také nebylo sporu. Od finanční půjčky po pomoc jeho bratrovi.

Proto se musí chovat přátelsky, ale profesionálně a rezervovaně. Myslel, že ji dobře zná a že jedině takový přístup Tia ocení.

Až si ji zase usmíří, budou se moci vrátit k jejich obchodu.

On a Gideon se samozřejmě přestěhují do hotelu. Nemohou přece dál narušovat její soukromí. Jen by ji zkusil požádat, aby u sebe ještě nechala tu Toliverovou. Jen tak by měl pocit, že jsou obě v bezpečí a taky se mu nepletou pod nohy.

Trochu unavený z dlouhé cesty zaklepal na dveře jejího bytu. Doufal, že se v Tie probudí aspoň tolik pohostinnosti, aby mu nabídla jedno pivo.

Pak otevřela a on rázem zapomněl na pivo i svůj promyšlený přístup.

„Ty sis ostříhala vlasy.“ Bezmyšlenkovitě natáhl ruku k jejímu hrdlu. „No pane jo.“

Necukla sebou. Také se na to celé hodiny připravovala. Ztuhle ustoupila stranou. „Pojď dál, Malachi. Odlož si,“ pozvala ho. „Doufám, žes měl dobrou cestu.“

„Docela jo. Sluší ti to, víš? Ty vlasy. Vypadáš skvěle. Stýskalo se mi po tobě.“

„Chceš něco k pití?“

„Dal bych si. Ještě jsem ti ale nepoděkoval, žes mi poslala peníze na letenku.“

„Jde o byznys, ne?“ Obrátila se a zašla do kuchyně.

„Změnilas víc než ty vlasy.“

„Možná.“ Předpokládala, že si dá pivo jako jeho bratr, a tak jedno vytáhla z ledničky. „Asi jsem musela.“

„Promiň, Tio, nezachoval jsem se hezky.“

Hrdě otevřela pivo a bez zachvění ruky ho přelila do sklenice. „Myslíš ke mně.“

„Ano. Mohl bych se začít vymlouvat…“ Vzal si od ní sklenici a počkal, až se mu zadívá do očí. „Ale nechci. Opravdu moc lituju, že jsem ti lhal.“

„Teď už to nemá smysl rozebírat.“ Chtěla vyjít ze dveří, ale zastoupil jí cestu. „Ale všechno nebyla lež.“

Přestože trošku zčervenala, její hlas zněl chladně. „O tom taky nebudeme mluvit. Máme společný zájem a společný cíl – jeden konkrétní umělecký předmět. Pokusím se využít všech svých vědomostí a taky tvých informací, abych ho získala zpět. To je jediné, o čem se budeme bavit.“

„Děláš mi to jednodušší.“

„Ano?“ Naklonila hlavu ke straně a pokusila se o ironický tón. „Jak to?“

„Nevypadáš už tak zranitelně a já se nemusím tolik bát, že ti ublížím.“

„Možná jsem měla příliš tenkou kůži, ale to je pryč. A teď k domácím pravidlům.“ Tentokrát se mu obloukem vyhnula, alespoň pak mohla volněji dýchat. „V bytě se nekouří. Můžeš si zajít na terasu nebo na střechu, kde je právě teď tvůj bratr.

Mají už s Cleo trochu ponorkovou nemoc, a tak jsem jim navrhla, aby se šli provětrat. Je to tam prostorné a bezpečné.“

Chtěl jí říct, že se s Gideonem odstěhují do hotelu, ale rychle si to rozmyslel. Když neměla námitky, aby zůstali, proč by se měl bránit on?

„Kouření jsem nechal před dvěma roky, takže tohle není problém.“

„Fajn, aspoň budeš dlouho žít. Dál po sobě budete uklízet, tím myslím nádobí, prádlo, papíry a tak. Mám ráda čisto. Spát musíš na gauči, protože Gideon s Cleo zabrali jedinou volnou postel, takže by ses měl připravit na vstávání v rozumnou hodinu.“

Protože už zase trochu připomínala starou Tiu, usadil se na opěradle křesla a pobaveně naslouchal. „Co je to rozumná hodina?“

„Sedm.“

„Jau.“

„Musíte se s Gideonem domluvit ohledně užívání malé koupelny. Cleo má k dispozici moji, ale vy s bratrem nesmíte tam ani do mojí ložnice, jasné?“

„Jako facka.“

„Taky zaznamenávám vaše výdaje. Za letenku samozřejmě, za jídlo a jiný druh přepravy. To musíte vrátit.“

To ho naštvalo, až vyskočil. „To je snad jasné. Nejsme žádní příživníci. Taky si můžu vzít půjčku v bance a splatit všechno hned.“

Tia se trochu zastyděla. „Není třeba. Já se na tebe prostě zlobím, nemůžu si pomoct.“

„Tio…“

„Nech mě,“ reagovala poplašeně na jeho něžný tón. „Nesnaž se mě ukonejšit. Můžu se na tebe zlobit a přitom normálně fungovat. Svoje emoce zvládnu. Takže dál – vaříš?“

Prohrábl si vlasy. „Když musím…“

„Fajn, Cleo nevaří. Takže to zůstane na nás třech. Teď bychom mohli…“ Zmlkla, protože zaslechla rachocení klíče v zámku.

Nejdřív se objevila Cleo. Vypadala neskutečně sexy a taky podezřele pomuchlaná a zpocená. S úsměvem si Malachiho prohlédla. „Tak tohle musí být velký brácha.“

„Male.“ Gideon prošel kolem ní, aby mohl bratra pevně obejmout. „To je dobře, že jsi tady. Dostali jsme se do pěkné bryndy.“

Po další půlhodině a několika pivech Malachimu vysvětlili situaci.

„Nechápu, proč do toho strká nos ten Burdett.“ Malachi se zamyšleně podíval do sklenice s pivem a pak vstal a začal přecházet kolem. „Jen se to komplikuje.“

„Kdyby do toho nestrkal nos, asi bych se nedověděla, že mám napíchnutý telefon, ne?“ Tia vstala a pod sklenici, kterou Malachi odložil, podstrčila tácek.

„To on tvrdil, že je napíchnutý.“

„Proč by si vymýšlel? I tak jsem se na něj šla zeptat otce. Potvrdil, že je to jeho zákazník a seriózní sběratel. Jeden policejní detektiv se za něj taky zaručil.“

„Jsi prostě naštvaný, že se do toho plete další chlap.“ Cleo nevinně zamrkala a napila se z Gideonovy sklenice. Malachi se na ni zamračil. „Za to nemůžeš, to dělá testosteron. Tio, neměla bys nějaké sušenky?“

„Hm, snad jsou tam ještě dia wafle.“

„Zlato, my si vážně musíme promluvit. Dia wafle – to přece není žádný život. A ty, Malachi, než se začneš vztekat, si musíš uvědomit, že jsme tady měli víc času promyslet, k čemu ten Burdett může být dobrý. Zná se s Anitou,“ pokračovala a ukazovala výhody na prstech,

„vyzná se v zabezpečovací technice a zajímá se o Osudy. Ten můj i ten další chceme přece prodat, a teď už budeme mít dva vážné zájemce. Můžeme uspořádat soukromou aukci.“

„Mně by se taky další hráč nezamlouval,“ vložil se do hovoru Gideon, „ale tohle dává smysl. Anita nás zatím všude vystopovala a tenhle Burdett by nám s ní mohl pomoct. Tiin otec navíc tvrdil, že je bohatý, a já bych teda sošky radši prodal jemu než té bestii Gayeové. Taky jsem volal z budky domů a mamka říkala, že se s ním setkala a že mu věří. To mi stačí.“

„Radši bych si udělal vlastní názor. Říkalas, že ti nechal vizitku, Tio?“ Malachi si bubnoval prsty do stehna a promýšlel další postup. „Zavolám mu a sejdu se s ním. A jestli je fakt takový expert na zabezpečení, mohl by vyndat ty štěnice z telefonů, abychom nemuseli pořád lítat do budky.“

„Potřebuješ vitamíny,“ usoudila Cleo. „Máš tady nějaké, Tio?“

„No…“ Tia pohlédla ke kuchyni. „Určitě tam něco…“

„Já je najdu. Taky jsem vždycky protivná, když mám málo vitamínů,“ dodala soucitně směrem k Malachimu.

„Já že jsem protivný?“

Cleo vstala a šla ho štípnout do tváře. „My to snad musíme vědět. Mám dojem, že všichni Sullivanové snáší špatně cestovaní. Támhle hezoun byl taky celý nesvůj, když jsme sem dorazili. Ty ale vypadáš moc dobře,“ naklonila hlavu ke straně. „V té vaší rodině jsou nějaké výjimečné geny, ne?“

Přece jen ho rozesmála. „Ty jsi ale číslo, co?“

„To si piš. Hej, Tio, pojďme objednat pizzu, velkou a s pořádnou oblohou.“

„Já vlastně nejím…“ Tia se odmlčela, protože na ni Cleo nechápavě zírala.

„Ještě řekni, že nejíš ani pizzu a já vezmu pistoli a ukončím to tvoje trápení.“

Nemělo smysl vymlouvat se na cholesterol nebo podezření na alergii na tomatovou omáčku. „Ale jestli je telefon napíchnutý a já objednám dvě velké pizzy, bude to přece podezřelé, když tu mám být sama.“

„Budou si prostě myslet, že jsi žrout. Žijme nebezpečně.“

„A navíc mám ve dvě schůzku na oběd, takže bych už měla být na odchodu.“

„S kým?“ zeptal se Malachi, když zašla do ložnice. „Tio?“

„Tam se nesmí,“ zamumlal Gideon, když se bratr vydal za ní. „Je v tom dost zásadová.“

„Chová se úplně jinak.“ Malachi si strčil ruce do kapes a mračil se na zavřené dveře. „Ani nevím, jestli se mi to líbí.“

„Když si uvědomíš, co všechno se za poslední dny stalo, měl bys ji nechat vydechnout. Vzala si nás na byt,“ připomněla mu Cleo, „a to vůbec nemusela. A tys jí zamotal hlavu. Jen klid,“ zvedla dlaň, když se k ní prudce otočil, „neříkám, že bych to na tvém místě udělala jinak, ale když někdo trpí komplexem méněcenností, sex s cizím chlápkem to může ještě víc pokazit.“

„Ty v tom máš nějak jasno.“

„Zkus chvíli tancovat nahej před lidma a taky hodně pochopíš,“ trhla rameny. „Ale my dva si budem rozumět, až se víc poznáme. Tvůj bratr už se mi líbí a tvůj vkus na ženský taky,“ kývla směrem k ložnici.

„Později mi můžeš vysvětlit, jak se ze striptérky stane tak rychle psycholog, ale teď…“ Malachi bouchnul pěstí do dveří. „Kam sakra jdeš, Tio?“

Tia už vyběhla z ložnice a zavoněla mu novým parfémem. Měla nalíčené rty a dlouhé, černé sako. Malachi pocítil nával žárlivosti. „S kým jdeš na ten oběd?“

„S Anitou Gayeovou.“ Zadívala se do kabelky, aby zkontrolovala její obsah. „Tu pizzu vám objednám venku z budky.“

„Supr, díky. Skvělý sako,“ poznamenala Cleo.

„Vážně? Je nové. Nebyla jsem si jistá… ale to je jedno. Vrátím se ve čtyři nebo o půl páté.“

„Tak moment.“ Malachi ji předběhl u dveří. „Jestli myslíš, že tě pustím na oběd se ženskou, která si najímá vrahy, musela ses docela zbláznit.“

„Mluv slušně a nesnaž se mi nic nařizovat.“ Měla chuť nervózně ustoupit, ale donutila se držet pozici. „Máš to tady snad na povel? Tak uhni, nebo přijdu pozdě.“

„Tio.“ Protože hněv nezabral, zkusil to jinak „Mám o tebe prostě strach. Ona je nebezpečná. Už přece víš, jak moc.“

„Kdežto já jsem slabá, hloupá a nekompetentní.“

„Ano. Ne. Proboha.“ Zvedl smířlivě ruku, i když měl spíš chuť ji zaškrtit. „Jen mi vysvětli, co chceš udělat.“

„Jít na oběd. Pozvala mě a já souhlasila. Nejspíš věří, že ze mě dostane něco o Osudech a Wyleym. A taky o tobě. Vidím jí až do

žaludku, protože dřív se mnou nepromluvila půl slova. Jenže ona nevidí do mě. Nejsem zas taková naivka, jak si myslíš, Malachi.“

„Nic takového si nemyslím. Tio…,“ spolkl kletbu, protože Cleo a Gideon v sobě neměli dost slušnosti, aby aspoň předstírali, že neposlouchají. „Pojďme na střechu, tam to probereme.“

„Ne. A teď, pokud mě nehodláš položit na lopatky a pak zavřít do komory, mě nech odejít.“

„Správně,“ ozvala se Cleo a vysloužila si od Gideona žďuchanec do žeber.

„Nech to být, Male,“ zašeptal Gideon.

Malachi ustoupil a Tia otevřela.

„Nezapomeň na pizzu,“ zavolala Cleo, než Tia zabouchla Malachimu před nosem.

„Jestli se jí něco stane…“

„A co?“ chtěla vědět Cleo. „Anita ji propíchne vidličkou na salát? Uklidni se a přemýšlej. Je to dobrej plán. Anita si myslí, že Tia je nějaká padavka. Ale vsadím se, že ona vytáhne informace z Anity, kdežto ona z Tiy nic.“

„Je vážně dobrá, Male,“ potvrdil Gideon. „A potřebujeme ji. Dej si pohov.“

„Jasně.“ Přesto věděl, že nebude v klidu, dokud se Tia zase nevrátí domů.

I přes svou bujnou fantazii se Tia nikdy neviděla v roli tajného agenta. Teď byla něco jako špión, pomyslela si, když přesně na čas vystoupila před restaurací z taxíku. A vlastně jí stačilo jen být sama sebou. Plachou, rozechvělou, poníženou a nudnou ženskou, uvědomila si, když se nechala zavést ke stolu.

Anita samozřejmě nepřišla včas. Ženy, které nejsou nudné a plaché, asi ze zásady chodí pozdě, aby ukázaly, jak plný život žijí.

No, ona teď má taky nabitý život, a přesto dokázala být dochvilná.

Objednala si minerálku a snažila se netvářit spiklenecky, zatímco ještě deset minut seděla o samotě v rohu elegantního Café Pierre.

Anita pak vplula dovnitř – jinak se ten její ladný a rychlý krok snad ani nedal nazvat – v nádherném zeleném kostýmu, doplněném komplikovaným náhrdelníkem ze zlata a ametystů.

„Moc se omlouvám, že jdu pozdě. Doufám, že nečekáte dlouho.“ Naklonila se a téměř Tiu políbila na tvář. Pak teprve vklouzla na židli a vedle talíře si položila mobilní telefon.

„Ne, já…“

„Zdržel mě jeden klient a nedokázala jsem se ho zbavit,“ přerušila ji Anita. „Vodku s martini,“ řekla číšníkovi. „Suché, stoličnou a dvě olivy k tomu.“ Opřela se a zhluboka vydechla, jako by potřebovala zmírnit přetlak. „Jsem ráda, že jsme se konečně sešly. Poslední dobou vůbec nemám čas na jiné než obchodní schůzky. Vypadáte skvěle, Tio.“

„Děkuji. Vy…“

„Je na vás něco jiného,“ Anita našpulila rty a karmínovými nehty chvíli bubnovala do stolu, jak si snažila vybavit její dřívější vzhled. „Změnila jste účes. Velmi lichotivé. Nechápu, proč chlapi pořád touží po ženských s dlouhými vlasy,“ dodala a potřásla svými lesklými loknami. „A teď mi povězte o svých cestách. Muselo být báječné přednášet po celé Evropě. Asi i únavné. Vypadáte trochu přešle, ale to se určitě rychle spraví.“

Ty jsi ale prvotřídní čubka, pomyslela si Tia. „Bylo to náročné i zábavné. Člověk toho sice moc nevidí, spíš jen hotely, letiště, přednáškové sály…“

„Ale jisté výhody to přece má. Třeba toho pěkného Ira, co jste s ním tuhle obědvala, jste asi poznala na cestách, ne?“

„Vlastně ano. Přišel na jednu mou přednášku v Helsinkách a pak mě vyhledal tady v New Yorku. Byl vážně moc hezký, co?“

„Víc než to. On se snad zajímal o mytologii?“

„Hmmm,“ Tia vzala do ruky jídelní lístek a probírala se nabídkou, „Ano, zajímal. Zvlášť o skupiny jako Sirény, Múzy nebo Osudy, Myslíte, že si mám dát salát ze smaženého kuřete s oříšky?“

„Ano, jste s ním pořád ve spojení?“

„S kým?“ Tia sklonila jídelní lístek, sklepla si brýle na čtení a nechápavé se usmála. „Aha, s Malachim, Ne, ten se musel vrátit do Irska. Myslela jsem, že zavolá, ale… No, je to přece jen tři tisíce mil daleko. Mně nevolají ani muži, co bydlí tady v Brooklynu.“

„Chlapi jsou bestie. Amazonky měly pravdu. Použít je jen na sex a rozmnožování a pak je zabít.“ Anita se zasmála a zvedla hlavu k číšníkovi, který se objevil u stolu. „Dám si salát Cézar, minerálku a další martini,“

„Hm… kupujete kuřata z volných výběhu?“ ozvala se Tia a okamžitě tím změnila objednávání obyčejného salátu ve významnou událost. Koutkem oka zachytila Anitin úšklebek a uvědomila si, že svou roli hraje dobře.

„Je zajímavé, že jste začala mluvit o Osudech,“ pokračovala pak Anita.

„Ano?“ Tia si sundala brýle a pečlivě je zastrčila do pouzdra. „Myslela jsem, že mluvíme o Amazonkách, ale to nebyly žádné bohyně, že? I tak reprezentovaly zajímavý kulturní názor, vždycky jsem přemýšlela…“

„Osudy,“ vracela se Anita k tématu a dopila první martini skrze stisknuté zuby.

„No ano. Zase ženská síla, tři sestry, které určují kvalitu a délku života bohů i lidí.“

„S vašim vzděláním a rodinným zázemím jste o soškách jistě musela slyšet,“

„Slyšela jsem o mnoha soškách. Ach tak!“ zvolala Tia nevinně a přísahala by, že si Anita musela rozdrtit zubní sklovinu. „Myslíte Tři osudy. Ale jistě, jeden můj předek měl dokonce vlastnit Klóthó. Ale utonul na *Lusitanii* a sošku si podle všeho vzal s sebou. Je to moc smutné. Lachésis a Atropos nemají co měřit a stříhat, pokud Klóthó neupřede nit. Ale víte, já se víc vyznám v legendách než starožitnostech. Vy myslíte, že ty dvě zbylé sošky existují?“

„Asi jsem romantička, ale věřím. Myslela jsem, že někdo jako vy by mohl mít bližší informace.“

Tia si skousla ret. „Temhle věcem jsem nikdy nevěnovala pozornost. To jsem řekla i Malachimu, když na to došla řeč.“

„Takže s vámi o soškách mluvil?“

„Zajímal se o ně.“ Tia se bezelstně probírala v košíčku s ještě teplým pečivem. „Sbírá mytologické umění. Už od dob, kdy obchodně cestoval do Řecka. Podniká v loďařství.“

„Vážně? Pohledný, zámožný Ir se zájmem o umění, hm, a vy jste mu nezavolala?“

„Já?“ Tia se zaraženě zadívala na ubrus. „Já bych asi nedokázala zavolat muži první. Nevěděla bych co říct. A pak byl asi zklamaný, že jsem mu nemohla pomoct s Osudy, tedy s těmi soškami. Ale pokud je jedna z nich na dně Adantiku, stejně nebudou nikdy kompletní, že?“

„Jistě.“

„Celá sada by samozřejmě měla velkou hodnotu…“

„Ano.“

„Kdyby Henry Wyley necestoval právě na té lodi, kdo ví? Ale to je asi osud. Třeba se vám podaří najít některou z těch zbývajících. Máte přece tolik kontaktů.“

„To ano a taky jednoho zainteresovaného klienta. Nerada bych ho zklamala, a tak se pokouším zjistit, co se dá.“

Anita decentně uždibovala rohlík a pozorovala Tiu. „Jen doufám, že se o tomhle rozhovoru nezmíníte tomu – jak že se jmenoval? – Malachimu, kdyby se ozval. Nerada bych, aby mě v té věci předběhl.“

„To asi nehrozí.“ Tia si přehnaně povzdechla. „Říkala jsem mu, že jsem před časem zaslechla cosi o tom, že sošku Atropos má kdosi v Athénách. To je ta třetí sudička.“

Tie poskočilo srdce nad zdařilou improvizací, ale dál zkoumala kuřecí salát. „V Athénách?“

„Ano, loni na podzim jsem to zaslechla. Nebo to bylo na jaře? Už se přesné nepamatuju. Hledala jsem něco o Múzách, to je devět dcer Dia a Mnémosyné. Každá má určitou specializaci, jako třeba Klió, která…“

„Ale co Osudy?“ zdůraznila Anita.

„Co prosím? Aha.“ Tia se zahihňala a napila se minerálky. „Promiňte, asi mám tendenci odbíhat od tématu. Hodné lidí to irituje.“

„Mě ne.“ Anita si představila, jak se nahýbá přes stůl a tu nudnou pipinu nad salátem prostě uškrtí. „Ale mluvila jste o Athénách…“

„Ano, zaslechla jsem to někdy před rokem.“ S největším soustředěním si na salát nakapala trochu dresinku. „Jen tak mezi řečí, hledala jsem totiž docela jiné informace. Jeden můj zdroj, už ani nevím, jak se jmenoval, tvrdil, že jistá osoba v Athénách vlastní sošku Atropos.“

„A jméno té osoby si asi taky nepamatujete.“

„Mám bohužel špatnou paměť na jména,“ pohlédla na Anitu omluvně. „A nejspíš v tom rozhovoru ani nepadlo. Je to tak dávno. Vzpomínám si jenom, že šlo o Athény, protože jsem se tam vždycky chtěla podívat. Je docela logické, že alespoň jedna soška zůstala v Řecku, ne? Vy jste tam někdy byla?“

„Ne.“ Anita pokrčila rameny. „Ještě ne.“

„Já taky ne. Tamní jídlo by mi asi nesvědčilo.“

„Zmínila jste se o tom Malachimu?“

„O Athénách? Ne, myslím, že ne. Nějak mě to nenapadlo. Ach bože! Myslíte, že jsem měla? Třeba by se mi pak ještě ozval. On byl vážně moc hezký.“

To je ale husa pitomá, pomyslela si Anita. „Všechno je možné.“

Tia se potutelně usmívala. Cítila se, jako by právě vyšla z hodinového hotelu, kde prožila aférku s mladším, nezaměstnaným umělcem, zatímco její spolehlivý manžel předsedá firemní radě.

Ale ne, po takovém činu by se nejspíš cítila provinile, nebo si to aspoň představovala.

Jenže teď, přestože lhala jako když tiskne a přetvařovala se, neměla žádné výčitky svědomí. Cítila se dokonce silněji.

A to se jí zamlouvalo.

Anita ji očividně nesnášela. Copak si lidi mohli myslet, že nepozná, když ji někdo pokládá za nudnou, hloupou husičku? Ale co na tom, ujišťovala se cestou ke svému bytu, takováhle ženská ať si o ní myslí, co chce. Protože ona, Tia Marshová, tohle kolo vyhrála.

Vešla do bytu a chtěla se pochlubit, jenže tu zastihla jen Cleo, nataženou před televizí, jak sleduje MTV.

„Ahoj, jak to šlo?“

„Dobře. Kde jsou všichni?“

„Šli zavolat matce. Irský kluci vážně držej na maminku, co? A pak mají taky koupit zmrzlinu. Odešli před pár minutami.“

Cleo se zadívala na obrazovku a pak televizi vypnula.

„Tak co Anita?“ zeptala se.

„Myslí si, že jsem neurotická puťka, která je vděčná za každou kapku pozornosti, kterou jí skutečná dáma věnuje.“

Cleo vstala z gauče s nonšalancí kočky, kterou jí Tia záviděla. „Já si to nemyslím. Spíš bych řekla, že jsi inteligentní lady, co by každého pitomce mohla nakopnout do zadku. Jen sis na to ještě neobula ty správné boty. Dáš si drink?“

Tiu ten výrok tak omráčil, že ji ani nepřekvapilo pozvání na drink v jejím vlastním bytě. „Možná. Já vlastně nepiju.“

„Já jo. A teď je na to vhodná příležitost. Dáme si trochu vína a ty mi všechno povíš.“

Cleo otevřela láhev Pouilly-Fumé a nalila trochu do dvou sklenic. Než je vypily, Tia si uvědomila, že jí se stejným zaujetím jako Cleo naslouchala jedině Carrie. Nejspíš proto byly taky přítelkyně.

„Tys jí poslala do Athén?“ Cleo se hlasitě rozesmála. „To je teda bomba!“

„No já nevím… Asi jo.“

„Jasně že jo.“ Cleo vztáhla ruku tak rychle, už sebou Tia cukla jako před fackou. „Jsi jednička!“

„Hm. Dík.“ Se smíchem ji pak plácla do dlaně.

„To budeš muset klukům převyprávět,“ pokračovala Cleo. „Ale když jsme tu teď chvilku o samotě, pověz mi, co Malachi?“

„Co s ním?“

„Já vím, že jsi naštvaná, a taky bych na tvém místě byla, ale on je vážně kus. Jak na to půjdeš?“

„Nijak. Neuměla bych si vymýšlet. Tohle je prostě byznys.“

„On má hrozné výčitky a to bys mohla dobře využít.“ Cleo si namočila prsty ve víně a smyslně je olízla. „Ale není to jen pocit viny, je taky celej nažhavenej. Nažhavenej, provinilej chlap, to ti dává velkou moc.“

„Takhle ho doopravdy nepřitahuju. Jen to předstírá, abych mu pomohla.“

„To se pleteš. Podívej, Tio, jestli něčemu rozumím, tak jsou to chlapi. Jak se na ženu dívají a co se děje v tom jejich sexem posedlém mozku. Tenhle tě chce spolknout jako bublinku ze sodovky, ale přitom se trápí, že tak špatně začal. Kdybys chtěla, bude před tebou panáčkovat jako labrador.“

„Nechci ho ponižovat,“ promluvila Tia, ale pak si uvědomila, jak jí bylo, když pochopila, že Malachi lhal. Upila trochu vína. „Anebo možná chci. Trochu. I tak na tom nesejde, protože po mně chlapi nikdy netoužili tak jako třeba po tobě.“

Zarazila se a odložila sklenici. Vážně by neměla pít. „Promiň. Tak jsem to nemyslela. Měl to být kompliment.“

„Klid. Pochopila jsem to. Ale ty by sis měla trochu víc věřit. Jsi chytrá, elegantní a umíš se ovládat.“

„To moc sexy nezní.“

„Ale na velkého bráchu to zabírá bezpečně. A pak máš taky ten zasněný pohled lesní víly.“

„Lesní víla? Já?“

„Zlato, měla by ses častěji kouknout do zrcadla. Jsi vážně k sežrání.“

„Ne, jsem docela obyčejná…“

Zmlkla, protože se Cleo divoce rozesmála. „K sežrání.“

Přece jen se taky zasmála, ale pak se na Cleo lépe zadívala. „Jsi opilá?“

„Ne, ale na to taky dojde.“ Cleo se opřela o pohovku. Se ženami se často nepřátelila, ale na Tie něco bylo.

„Já jsem vždycky chtěla vypadat jako ty,“ breptala Tia.

„Já?“

„Být vysoká, smyslná a exotická.“

„Každý máme něco. Ale to, co máš ty, velkýho bráchu rozhodně roztavilo do běla. Věř mi. Chci ti říct ještě něco.“ Naklonila se blíž. „Až zase přijdou, budu se muset s něčím vytasit. Hezoun to asi těžko stráví a Malachi mi od začátku moc nevěří. Potřebovala bych od tebe trochu podpory. Bude to bomba.“

„A o co jde?“

Cleo začala vysvětlovat, ale to už zaslechly klíč v zámku. Tia si ještě všimla, jak po Cleině tváři přelétlo cosi jako lítost a smutek. Pak do sebe obrátila zbytek vína. „Jdeme na to.“

„Athény?“ Gideon se užasle a skoro přihlouple zubil. „Athény?“ opakoval, vytáhl Tiu z křesla a nadšeně ji líbnul na ústa. „Ty jsi vážně geniální.“

„Já, hm…“ Zvonilo jí z toho v uších. „Díky.“

„Zatraceně geniální,“ zatočil s ní dokola a pak se usmál na bratra. „A tys měl strach, že si ji Anita dá k obědu. Máme tady chytrou hlavičku.“

„Pusť ji, Gideone, nebo jí ublížíš. Ale bylo to vážně chytré,“ dodal k Tie.

„Jen logické,“ opravila ho. Nechala se postavit a trochu se jí točila hlava. „Nevím, jestli se opravdu vydá do Řecka, ale určitě ji to zdrží.“

„A my získáme trochu času,“ souhlasil. „Takže co s ním uděláme? Rebecca hledá co nejvíc informací o tom Burdettovi, to zatím necháme na ní. Takže zbývá, aby Cleo našla tu White-Smytheovu sošku. Ale co nejopatrněji, aby Anita nezavětřila. Pak ji schováme na bezpečném místě.“

„To není problém.“ Cleo se obrnila a po chvilce pohlédla Gideonovi do očí. „Protože už na bezpečném místě je.“

16

„Tys ji měla celou tu dobu?!“ Gideon na ni zíral v šoku a sotva zvládal první nával vzteku. „Od začátku?“

„Dala mi ji babička, když jsem byla děcko.“ Cítila se, jako by jí v žaludku tloukli křídly netopýři. „Měla jsem ji jako panenku a pak jako talisman pro štěstí. Tahala jsem ji všude s sebou.“

„I do Prahy.“

„Jo.“ Protože ji jeho klidný tón trochu znervózňoval, nalila si další sklenici vína.

„O té legendě jsem nikdy neslyšela. Myslím o Třech osudech. Pokud o ní rodina věděla, až ke mně se to nedostalo. Netušila jsem, o co jde, dokud jsi mi to neřekl ty.“

„Tos měla docela štěstí, že jsem ti všechno vysvětlil.“

Jeho hořký a opovržlivý tón působil jako bodnutí do žeber. „Hele, sekáči, když za mnou přijde cizí člověk, začne se vyptávat na moji sošku a napovídá mi něco o penězích a řeckých legendách, ještě mu ji nemusím naservírovat na zlatém podnosu. Vůbec jsem tě neznala.“

„Ale poznalas mě rychle, ne?“ Naklonil se k ní a opřel se rukama o opěradla křesla, že nemohla uniknout. „Nebo se snad válíš s každým cizím chlapem po hotelové podlaze?“

„Gideone.“

„To se tě netýká.“ Slehl okem po bratrovi, který ho vyrušil, a pak se zase obrátil ke Cleo.

„Znalas mě dobře, když jsi se mnou vlezla do postele, kterou nám Mikey půjčil pár hodin před smrtí.“

„To stačí.“ Ačkoli Tia měla ruce strachy ztuhlé, snažila se Gideona odtáhnout. Jako by se pokoušela rozlomit ocelovou stěnu holou rukou. „Byl to její přítel a měla ho moc ráda. I když máš zlost, neměl bys jí takhle ubližovat.“

„Ona využila jeho i mě.“

„Máš pravdu.“ Cleo nastavila bradu, jako by říkala, jen si mě klidně uhoď. „Bohužel. Přecenila jsem sebe a podcenila Anitu. A Mikey je teď mrtvý. Jsem si sama mnohem odpornější, než můžu být tobě.“

„Aby ses nespletla.“ Prudce se od ní odvrátil.

„Prima.“ Jako by se v ní něco zlomilo, něco, o čem ani netušila, že je rozbitné. „Dobře, zvorala jsem to. Myslela jsem, že se s Anitou dohodnu, nechám si dobře zaplatit a peníze si rozdělíme. Napadlo mě, že se budeš trochu vztekat, že jsem to udělala za tvými zády, ale když bys pak držel v ruce všechny ty zelený bankovky, na co by sis stěžoval, no ne?“

Když se otočil a vztek z něho přímo čišel, Tia si stoupla mezi ně. „Klid. Uvažuj. To dává smysl. Kdyby jednala s normální obchodnicí, mohlo to vyjít. Nikdo ale netušil, jak daleko je Anita schopná zajít.“

„Ona nám všem lhala,“ nedal se přesvědčit.

„Na začátku lhali všichni,“ zdůraznila Tia a zjednala si tím Gideonovu pozornost. „Důvěra a přímé jednání byly naším problémem celou dobu. Nepostupovali jsme společně, a tak měla Anita výhodu. Ona jde totiž tvrdě za svým cílem. Pokud se nedohodneme, jaký je ten náš, vyhraje nad námi.“

„To je pravda.“ Malachi jí položil ruku na rameno. Ztuhla, ale neucukla. „Taky z téhle situace nemám radost. Všichni jsme, snad kromě Tiy, něco zkazili. Můžeme se tím užírat nebo třeba něco rozbít, Gide.“

Malachiho mírný tón donutil bratra otočit se. „Pamatuješ, jak nám táta v loděnici pověsil ten boxerský pytel? Říkali jsme mu Nigel,“ vysvětlil přítomným ženám. „Bouchali jsme pak do něho, místo jeden do druhého, teda většinou.“

„Už nejsme děti.“

„To ne, taky bychom v tom měli umět najít něco pozitivního a od toho začít. Druhý Osud je na světě a to je dobrá zpráva. Ve které bance, Cleo?“

„Na Sedmé avenue.“ Sáhla do kapsy džínů pro klíček od schránky. „Vyzvednout ji můžu jen já. S průkazem a proti podpisu. Udělám to ráno.“

„My to uděláme ráno,“ opravil ji Gideon. „Teď ale musím na vzduch. Jdu na střechu.“

Cleo se ani nepohnula, když za ním zabouchly dveře. Pak teprve s námahou vstala. „Tak to zrovna nevyšlo.“ Překvapilo ji, jak zničeně to zaznělo, a tak se vydala k pracovně. „Asi si zdřímnu.“

Tia si nejistě prohrábla vlasy. „Ach jo, vůbec jsem nevěděla co udělat nebo říct.“

„Zachovala ses dobře. Pořád se tak neshazuj, Tio.“

„Omluv mě, zkusím, jestli jí nemůžu nějak pomoct.“

„To bys měla snadné.“ S povzdechem se zase dotkl jejího ramene. „Zajdu tam já. Ty to zkus s Gideonem. Uvidíme, jestli trochu napravíme, co jsme zpackali.“

U dveří do pracovny se ještě otočil. „S Anitou jsi to zvládla skvěle,“ prohodil a pak po krátkém zaklepání vešel.

Cleo ležela na zádech na neodesílané posteli a zírala do stropu. Neplakala, ale rozhodně k tomu neměla daleko. „Hele, pro tuhle chvíli víc Sullivanů nezvládnu. Dejte si pauzu.“

„Bohužel, show ještě neskončila.“ Zvedl její nohy, posadil se a položil si je do klína. „A tenhle Sullivan je navíc ochotný připustit, že by se asi zachoval jako ty. Asi bych na to teď taky nebyl pyšný a snažil se pochopit, kde přesně jsem udělal chybu, ale stejně bych s tím už nic nesvedl.“

„To říkáš jen proto, abych s týmem dál spolupracovala?“

„To by se sice hodilo, ale hlavní je, že na všem mám svůj podíl. A co se týče Gideona, on neumí taktizovat jako ty nebo já. Nechci říct, že je snadno manipulovatelný a hloupý, ale spíš řekne, co si myslí, a je zklamaný, že se ostatní nechovají stejně. Má silně vyvinutý smysl pro fair play.“

Tím jí náladu zrovna nezvedl. „Lidi co hrajou fair, obyčejně prohrávají.“

„Jako třeba teď, ne?“ Malachi se zasmál a začal Cleo přátelsky třít nohy. „Ale když vyhrajou, vyhrajou čistě. Na tom bráchovi záleží. A pak taky na tobě.“

„To už je asi pryč.“

„Není, kotě. Znám ho dobře. Jenže tebe ještě ne, takže se ptám, jestli ti na něm záleží.“

Pokusila se odtáhnout nohy z jeho klína, ale držel pevně. „Nesnažila jsem se shrábnout peníze sama, ne?“

„Na to jsem se neptal.“

„No, asi mi na něm záleží.“

„Tak ti dám jednu radu. Bojuj. Křič a přísahej, dokud se neuklidní. Nebo ho zkus ochromit pláčem. Na něj zabírá obojí.“

Podložila si hlavu polštářem. „Ale to zas přejdeme na taktiku, ne?“

„Hm,“ poplácal ji po lýtku. „Chceš vyhrát, nebo ne?“

Pláč už byl definitivně zažehnán. Cleo se posadila, popotáhla a pohlédla na Malachiho. „Nebyla jsem si jistá, jestli se mi budeš líbit. Ale teď se docela hodí, že to vyšlo.“

„Nápodobně. A teď mi řekni něco jiného. Ukazují striptérky svoje přirozené tělo, nebo výsledek plastických operací?“

Tia neměla s Gideonem takové štěstí. Chvíli jen tiše seděla v jednom z kovových křesílek střešní zahrady. Chodila sem zřídka, protože si nebyla jistá kvalitou ovzduší a výškou. Škoda, uvědomila si, protože odsud měla krásný výhled na řeku.

Jako žena zvyklá na přehlížení pozorovala Gideona u kamenného zábradlí. Kouřil, odvrácený zády k ní.

„Strávili jsme spolu spoustu dní i nocí, utíkali jsme přes celou Evropu a ona tu mizernou věc měla celou dobu v tý svý kabelce.“

Fajn, pomyslela si, alespoň promluvil. „Je to přece její majetek, Gideone.“

„O to nejde.“ Otočil se a ten rozjitřený vztek mu podivně slušel. „Copak si mohla myslet, že ji praštím po hlavě a pak ji okradu? Že se v noci vyplížím z hotelu po tom, co jsme se milovali, a nechám ji opuštěnou na konci světa?“

„To nevím. Já bych asi vůbec nenašla odvahu někam s tebou jít a starat se o sebe jako ona. Možná to bude znít sexisticky, ale je to jiné, když se muž vydá na cesty se ženou, a jiné, když žena s cizím mužem. Je to riskantnější a nebezpečnější.“

„Dobře, ale byli jsme spolu už víc než týden, když… když se to mezi námi změnilo.“

„Sex je svým způsobem taky nebezpečí a riziko.“ Zarděla se, když na ni zamračeně pohlédl. „Kdyby tě opravdu chtěla jen využít, asi by zmizela i s Lachésis, místo aby tě přivedla sem.“

„Ale pak mě chtěla podrazit a…“

„Udělala chybu,“ dokončila Tia větu. „A stálo ji to víc než tebe. Oba víme, v jakém byla stavu, když jste se u mě objevili. Ale já jsem jediná, kdo viděl, jak laskavě se k ní chováš. Něžně a láskyplně.“

Odfrkl si a rozdrtil botou nedopalek cigarety. „Bylo jí špatně, protože jsem ji opil. Co jsem měl asi dělat? Nafackovat jí?“

„Postaral ses o ni. A pak znova v noci, když plakala. Možná v tu chvíli příliš trpěla, aby si to uvědomila. A já jsem zas nebyla nikdy zamilovaná,“ Tia popošla o něco blíž k zídce a Gideonovi, „abych to mohla říct o jiných. Ale vím, jaké to je, něco cítit a zklamat se.“

„Mal se kvůli tomu trápí, Tio.“ Vzal ji za ruku a netušil, že se brání jen kvůli té výšce za zábradlím. „To mi věř.“

„O tom teď nechci mluvit. Ale až tě přejde zlost, zkus se na to podívat jejíma očima. Anebo se pokus aspoň přemáhat, abychom mohli dál pracovat společně.“

„To můžeme,“ slíbil. „Nějak to zvládnu.“

„Dobře.“ Proč se lidi se strachem z výšek vždycky musí podívat dolů? nechápala. Pak pohlédla do ulice a hlava se jí zatočila. „Uf, závrať.“

„Jen klid.“ Podržel ji za paži, protože se zakymácela. „To nic není.“

„Asi ne. Taky to nějak zvládnu.“

Cleo neměla šanci vyzkoušet Malachiho radu v praxi. Těžko mohla slovy nebo slzami přesvědčovat někoho, kdo se jí vyhýbal jak morové ráně. Gideon by snad raději přespal na té střeše, než by si vlezl do postele s ní.

Bolelo ji to. Ani netušila, že v sobě taková bolavá místa má. A k tomu měla dojem, že si to zasloužila.

„Zajděte pro sošku a hned se vraťte,“ nařizoval Malachi ospalému Gideonovi, který do sebe ráno obracel už druhý šálek kávy.

„To už jsi říkal.“

„Ale radši nechoďte přímo. Banka je příliš blízko u tamtoho bytu,“ pohlédl nejistě na Cleo. „Možná ho Anita nechala sledovat.“

„Dokázali jsme ty chlapy setřást cestou přes celou Evropu.“ Gideon postavil hrnek na linku, ale po Tiině významném odkašlání ho šel omýt do dřezu. „Zvládneme to.“

„Jen dávejte pozor.“

Gideon kývl na Cleo. „Připravená?“

„Jasně.“

Když odešli, Tia si rozpačitě pohrávala s prsty na rukou. „Myslím, že se o ně nemusíš bát,“ řekla Malachimu.

„Já vím.“ Zastrčil si ruce do kapes a zalitoval, že kdysi přestal kouřit. „Ale bude dobré si sošku prohlédnout a zjistit, jestli je pravá.“

„Ano. Mezitím půjdu trochu pracovat.“

„Tohle je poprvé, co jsme spolu o samotě. Rád bych ti pár věcí vysvětlil.“

„Už se stalo.“

„Ne, všechno jsem neřekl. Nevíš, o čem jsem přemýšlel po tom, cos mě vykopla.“

„To už je stejně jedno. Já se musím vrátit ke své knize. Mám velké zpoždění. Dívej se zatím třeba na televizi, čti si nebo pro mě za mě skoč z balkónu.“

„Uznávám, že trucovat umíš dobře.“ Když se pokusila zmizet v pracovně, zastoupil jí cestu. „Už jsem se ti přece omluvil, vysvětlil, že jsem udělal chybu, ale tebe se to ani nedotklo. Tak si zkus poslechnout i zbytek.“

„A co když nemám zájem?“ Zatvářila se povýšeně, a to jí dodávalo sílu. „Osobní vztahy sem plést nebudeme.“

„Nesouhlasím.“

Postoupil o krok blíž, ona ucouvla.

A to, jak se dala na ústup, ji znova učinilo zranitelnou. „Chceš se hádat?“ trhla rameny, jak to viděla u Cleo. „V tom moc dobrá nejsem. Ale protože už to chci mít definitivně z krku, pokusím se. Choval ses ke mně jako k hloupé nanynce a ještě jsi mě přesvědčoval, jak jsem atraktivní a žádoucí. A to je neodpustitelné, Malachi.“

„Bylo by, jenže to není pravda. Měl jsem naopak velké dilema, protože mi opravdu připadáš neskutečně žádoucí.“ Zatvářila se otráveně, ale dobře věděl, že jen proto, že mu zase nevěří. „A tak jsem udělal svou první chybu. Víš, co přesně ten můj malér odstartovalo?“

„Ne, a nechci to vědět, bolí mě hlava.“

„Nebolí. Jen doufáš, že začne, abys mohla přemýšlet o něčem jiném. Byl to tvůj hlas.“

„Cože?“

„Tvůj hlas. Seděl jsem v tom přednáškovém sále a poslouchal jsem tvůj milý, nejdřív nejistý, pak silnější hlas. Přiznávám, že mě obsah přednášky nudil, ale tvůj hlas ne.“

„Nechápu, o co ti…“

„A pak tvoje nohy.“ Teď už nemohl přestat, uvědomil si, zvlášť když se tak nervózně zachvěla. „Krátil jsem si čas posloucháním tvého hlasu a prohlížením tvých nohou.“

„To je směšné.“

Á, už byla na rozpacích, uvědomil si. Pořád lepší než otrávená, protože rozpačitá Tia mu nemohla zabránit ve vyznání, které ze sebe tolik potřeboval dostat. „Ale to nebylo to hlavní. Líbilo se mi, jak plaše, unaveně a zmateně vypadalas, když jsem si přišel pro podpis. A přitom jsi mluvila tak zdvořile.“

Popošel ještě blíž, ale teď se jí podařilo ustoupit za gauč. „Tebe nezajímalo, jestli jsem unavená, ale jestli ze mě dostaneš informaci o Osudech.“

Přikývl. „To je pravda, chtěl jsem něco zjistit, ale na tebe mi v hlavě taky zbylo místo. Když jsem tě pak vytáhl na procházku, byla jsi tak krásně omámená, jako by ses kolem sebe rozhlédla poprvé.“

„A ty sis myslel, žes mě tak oslnil.“

„Rád jsem tomu věřil. Těšilo mě to, ale proto jsem se té první chyby nedopustil.“

Přešel také za gauč a Tia ustoupila, až narazila do servírovacího stolku a málem přes něj přepadla.

„To až když jsme se vrátili do tvého pokoje.“

„Mého zpřeházeného pokoje.“

„Ano.“ Zachytil jemnou vůni, která se vznášela nad místem, kde Tia stála. „Měl jsem vztek, i na sebe samozřejmě, protože jsem to na tebe částečně přivolal. A tys v rozrušení začala hledat nějaké pilulky nebo tu věc, co cucáš pro uklidnění.“

„Inhalátor je léčebný…“

„Ať je to, co chce.“ S úsměvem obešel gauč. „Víš, co mě ale nakonec dostalo, Tio? Čím jsi pronikla přes moji obranu, že jsem o tobě začal v noci snít?“

Odfrkla si. „Tak snít, jo?“

„Když jsem nahlédl do tvé koupelny. Do té krásné finské koupelny, přeplněné lahvičkami s léky. Životabudiče, tišící prostředky, speciální mýdlo a bůhví co ještě.“

„Jasně, přitahovaly tě moje alergie a fobie, já vždycky věděla, že jsou to silné erotické symboly.“

Ten její úsečný, napjatý tón mu připadal jako hudba. „Ne. Žasnul jsem, jak se mohla ženská, která věří, že tohle všechno potřebuje k životu, vydat sama na takovou cestu. Jak statečné srdce musíš mít, miláčku.“

„Nemám. A přestaň se na mě tlačit.“

„Měl jsem v plánu seznámit se s tebou a pokusit se získat informace o zbylých soškách. Jednoduše a bezbolestně. Ale neobešlo se to bez problémů, protože jsem pak na tebe nemohl přestat myslet.“

Uvědomovala si zrychlený puls na šíji a stupňující se tlak na prsou. „O tomhle se už nechci bavit.“

„Pořád jsem tě viděl, jak tam sedíš v tom nepořádku a ještě otřesená odpovídáš policii se zdánlivě ledovým klidem.“

Teď pocítila zlost. „Odešel jsi a nechal mě tam, dokud mě nebudeš zase potřebovat.“

„Máš pravdu. Ale už jsem nemyslel jen na Osud, když jsem tě v New Yorku vyhledal. Už jsem chtěl mnohem víc. Pamatuješ, jak jsme se tehdy večer líbali před tvým bytem?“

„Nech toho.“

„Poslal jsem tě dovnitř a sám jsem za tebou zavřel dveře. Kdyby mi na tobě nezáleželo, šel bych dál. Věděl jsem, že bys mi to dovolila. Ale nešlo to. Nemohl jsem se tě dotýkat, dokud jsem ti lhal.“

„Šel bys dál a zatáhl mě do postele, jen kdyby ses přemohl, aby ses pomiloval s někým, jako jsem já.“

Zarazil se, jako by se uhodil o skleněnou stěnu. „Jak to sakra myslíš? Někdo jako ty. Tohle nemůžu poslouchat.“ Prudce k ní vykročil, ale ucukla, když ji chtěl chytit za paži. „A postarám se, abys tomu přestala věřit. Tu noc jsem po tobě strašně toužil a už jsem tě nikdy nedostal z hlavy. Vidím, že existuje jediná možnost, jak to jednou provždy vyřešit. Vezmu si tě.“

„Kam?“ Teprve když se začal smát jak blázen, pochopila a celá se začervenala. „Tohle nemůžeš jen tak říct. To si myslíš, že…“

„Nic si nemyslím. Je to prostě tak. Snažil jsem se ti to říct, co jsem přišel, ale slova nestačí. Chci se tě dotýkat. A přestaň lapat po dechu, nebo zas budeš potřebovat ten krám.“

„Nelapám po dechu,“ zalhala. „A do postele mě nedostaneš.“

„Nemusí to být zrovna postel, i když tam by ses asi cítila líp.“ Fingoval prudký pohyb vlevo, pak uhnul doprava a vztáhl k ní ruku. Schválně ji ale nechal vyklouznout, protože se dobře bavil.

Byla ve tváři celá zrůžovělá.

„Moc ti to nejde,“ poznamenal, když málem zakopla o vlastní nohu. „Asi tě chlapi kolem gauče často nehoní.“

„To ne, protože s puberťáky nechodím.“ Pokud ho chtěla urazit, podle smíchu poznala, že se záměr nezdařil. „Okamžitě toho nech.“ Pohlédla ke dveřím do pracovny a přeměřila si vzdálenost od gauče.

„Jen to zkus. V zájmu fair play ti nechám náskok. Chci tě líbat vzadu na krk. Dotknout se té něžné křivky.“

Skočil po ní. Tia vypískla, zvedla ruce nad hlavu, zapotácela se a spadla na pohovku. S trochou štěstí se skutálela na zem, zatímco Malachi dopadl na polštářky.

Nervózně se zahihňala, což ji překvapilo víc než jeho, vyskočila a vyrazila ke dveřím.

Dohonil ji krok před cílem, otočil ji a přitiskl zády ke zdi. Zírala do jeho třpytivých očí a do krku se jí drala zbytečná slova.

„Takhle atraktivní a žádoucí mi připadáš.“

Rozdrtil ústa o její, bez té vlahé něžnosti, kterou projevoval dřív. Tiskl se na ni tělem tak, že jeho divoce bušící srdce slyšela kdesi v sobě.

Zvedla ruce, jako by chtěla… Co? Úplně zapomněla, co chtěla udělat, a pak je nechala bezvládně spadnout.

Odtáhl hlavu, ale jen tak málo, že stále viděla jeho tvář rozmazaně. „Už je ti to jasné?“ zeptal se. Když se zmohla jen na zavrtění hlavou, zmocnil se jejích rtů znovu.

Cítila se, jako by ji někdo vystřelil z kanónu nebo vyhodil z vozíku horské dráhy. Představila si, že by přitom prožila podobnou hrůzu a vzrušení zároveň.

Začalo jí zvonit v uších, a tak pochopila, že příliš dlouho zadržuje dech. Jenže když vydechla, zaznělo to jako sten.

Ta bezbranná reakce ho přiměla kousnout ji do spodního rtu. „A co tohle?“

„Já… zapomněla jsem, na co ses ptal.“

„Tak to zopakuju.“

Vzal ji do náruče tak plavným, samozřejmým pohybem, že pochopila, co je to zmocnit se někoho.

„Ach bože,“ vypravila ze sebe, když rozkopl dveře do ložnice a nesl ji dovnitř.

„Nezapomeň, že to dělám jen proto, aby ses už přestala zlobit.“

„Ach.“ Položil ji na postel. „Jistě.“

„Není v tom docela nic osobního, že tě teď svléknu a celou sním.“ Sedl si na ni a pozoroval její tvář, zatímco jí rozepínal blůzu. „Ale chlap se někdy musí obětovat pro dobro věci.“ Přejel lehce palci po oblinách jejích ňader. Tia se zachvěla. „Souhlasíš?“

„Ano. Ne. Nechápu, co tady dělám. Musela jsem se zbláznit.“

„To doufám, miláčku.“ Nadzvedl ji, aby jí halenku mohl svléknout. „Ty jsi tak nádherná.“

„Nemám na to vhodné prádlo.“

Pohladil ji bříšky prstů po břiše a zdálo se mu, že má kůži jako plátky růží. „Cože?“

„Kdybych tušila, že budeme… Nevzala jsem si vhodné spodní prádlo.“

„Vážně?“ Prohlédl si jednoduchou bílou podprsenku. „No, tak se ho budeme muset rychle zbavit.“

„To jsem nechtěla…“ Slyšitelně polkla, když jí vklouzl rukou pod záda a dvěma prsty háček rozepl. „Už to máš nacvičené, co?“

„Přiznávám, jsem parchant.“ Sklonil se, znovu ji políbil a zároveň stáhl podprsenku. „A teď hrozně zneužiju příležitosti.“ Palci jí dráždil bradavky, až se jí v břiše rozlila horkost. „Možná bys měla volat o pomoc.“

„Myslím, že žádnou nepotřebuješ.“ Nato ji prudce zvedl do náruče.

„Bože, ty jsi jedna z miliónu. Polib mě.“ Přejel jí lehce přes rty. „Polib mě taky. Potřebuju tě.“

Ještě nikdy v životě jí nikdo nic takového neřekl. Poddala se vzrušení, které zaplavilo její srdce, a vložila se celá do polibku. Objala ho a přitiskla se k němu s překvapivou silou.

Bořil prsty do její kůže a několik sekund bojoval se sebekontrolou. Pak ji položil na postel a udělal přesně to, čím vyhrožoval – snažil se jí pohltit.

Tiskla se k němu, jako by jela na vlně, a s touhou brát mu stahovala košili. „Já chci… já chci…“

„Já taky.“ Stěží popadal dech a svaly se mu chvěly. V ústech cítil sladkou vůni její kůže a pod rukama její hladkost. Její těkavé, malé ruce na jeho těle ho dohánělyk šílenství.

Byla tak jemně stavěná a voněla něžně a nenápadně, až měl pocit, že ji celou vdechne. Jeho ústa dychtivě zkoumala obliny a prohlubně a pak se vracela k nádherným, malým ňadrům a ochotným rtům.

Když pak přitiskl ruku k jejímu horkému klínu a ona s šokovaným výkřikem vyvrcholila, cítil se jako bůh.

Cosi šeptal nebo snad i křičel. V hlavě jí hučelo tak, že to nedokázala rozeznat. Tělem jí probíhaly slastné křeče, kterých se nemohla nasytit.

Ale když se dotkla Malachiho, cítila horkost napjatých svalů a divoký tep a pochopila, jak strašně po ní touží.

Pak na něho znovu docela zapomněla, protože do ní vklouzl vlhkými prsty. A tak jen zabořila ruce do matrace, aby při letu vzhůru udržela rovnováhu.

Když se mu otevřela, ucítila opět jeho ústa na svých. Vnikl do ní a jako by tím zároveň vstoupil do jejího srdce.

Zašeptal její jméno, a to se mu v hlavě opakovalo nekonečnou ozvěnou, zatímco se bořil do horkého středu jejího těla. Vzpínala se k

němu v rytmu podobnému hudbě. Začal se v ní ztrácet, když rytmus zrychlil a stal se naléhavějším. Nakonec je ta zoufalá naléhavost oba docela pohltila.

Ležela pod ním zesláblá a zničená. Částí zatmělého mozku si uvědomovala jeho tíhu, bušení srdce i zrychlený dech. Víc ovšem prožívala bezvládnou uvolněnost vlastního těla a horkou řeku krve, co se jí rozlila pod kůží.

Část její osobnosti ale nepřestala pohoršené žasnout, čeho se to dopustila. Vždyť ona se bláznivě pomilovala s člověkem, kterému vůbec není radno věřit. A k tomu za bílého dne. Ve čtvrtek v devět ráno.

Ale tenhle fakt ji vzápětí donutil k potutelnému úsměvu, za který by se, jak věděla, spíš měla stydět.

„Přestaň tak usilovně přemýšlet," navrhl Malachi. „Ublížíš si. A já jsem se ještě nedostal k tomu místu na tvém krku." Otočil se a začal ji líbat na rameno. „Musím si to vynahradit, jen co popadnu dech."

Zavřela oči a snažila se vzpamatovat. „Je devět hodin ráno."

Ohlédl se na budík. „No, to není. Je přesně deset a pět minut."

„To snad ne. Odešli přece před devátou." Byl to krásný pocit, pohrábnout mu ty husté kaštanové vlasy. „Dívala jsem se na hodiny, abych věděla, kdy se začít bát, že mohou být zpátky." Snažila se zvednout, aby dohlédla na budík, ale zastavil ji dalším polibkem.

„A kdy to mělo být?"

„V deset."

„Tak to už máš menší zpoždění. Miláčku, pomilovat se s trochou důkladnosti nějaký čas zabere."

„Deset? Je vážně deset pryč?" Pokoušela se vyprostit. „Mohou tady být každou minutu."

„A co?" Jak nádherně se pod ním pohybovala.

„Oni… Oni nás tady nesmějí takhle zastihnout."

„Dveře jsou zavřené a do ložnice přece nikdo nemůže."

„Ale oni určitě poznají, co tady děláme. Honem…"

„To asi poznají. A budou v šoku, že?" Vztáhl ruku, aby ji mohl hladit po ňadrech.

„Nesváděj mě."

„Nemůžu si pomoct. Ještě tě chci. Mimo postel se mi moc líbíš, Tio, ale řeknu ti," kousl ji do lalůčku, až se zachvěla, „tohle je mnohem lepší. Dej mi ještě pár minut, abych ti to dokázal."

„Musíme vstát. Hned,“ začala se bránit, ale on jí tak nádherně laskal bradavky. „Hm, hm, pár minut už to asi nezachrání.“

17

Gideon Sullivan si mohl otevřít školu oplácení, uvažovala Cleo. Mohl o tom klidně sepsat knihu.

DESET KROKŮ, JAK PŘIMĚT MILENKU,
ABY SE PROPADALA HANBOU

Ale ona něco vydrží. Když se chce chovat chladně, ona bude chladnější. Pokud hodlá odpovídat jednoslabičně, ona občas jen zamručí.

Jestli si myslel, že ji potrestá tím, že radši přespí na střeše než vedle ní v posteli, strašně se spletl.

Škoda že v noci nepršelo.

K bance jeli podzemkou, takže mohli klidně mlčet. Cleo zírala před sebe naučeným pohledem rodilého newyorčana, zatímco Gideon četl ohmatané vydání Joyceova *Odyssea*.

Stejně je to divný pavouk, řekla si v duchu. Chlápek, co čte Joyce pro zábavu, se k ní stejně nemohl hodit.

A navíc si o ní jistě myslel, že knihu v životě neotevřela.

To se tedy seknul. Četla moc ráda, jen by se nedokázala probírat metaforami depresi a zoufalství jako on.

Ale to bude ta jeho irská povaha, ten snad i krvácí zeleně.

Před jejich stanicí se postavila ke dveřím. Gideon si založil stránku v knize a následoval ji. Měla příliš naspěch, aby si povšimla, jak se rozhlížel kolem nebo jak se ji snažil chránit tělem proti případnému nebezpečí. Prošli několika tunely do jiné stanice.

Gideon stál trpělivě na nástupišti, kdežto Cleo nervózně podupávala a přešlapovala.

„Myslím, že nás nikdo nesleduje," prohodil.

Lekla se, že vůbec promluvil, a cukla sebou, až se zastyděla. Úplně zapomněla místo dopovědi zavrčet. „Nikdo přece neví, že jsme u Tiy, tak nás nemůžou ani sledovat."

„Nevědí, že tam jsme, ale přesto mohou její dům hlídat. Nerad bych je k ní zavedl."

Měl pravdu a Cleo si ihned vzpomněla na Mikeyho. „Možná bych měla rovnou skočit pod vlak. To by ti asi přišlo jako dostatečný trest, ne?“

„To je snad až moc poraženecké. Aspoň než vyzvedneš sošku z banky.“

„O nic jiného ti stejně nešlo, že?“

Zaslechli dunění blížícího se vlaku. „Jestli tě to uklidní, můžeš si to myslet.“

Vběhla do vagónu a hodila sebou na sedadlo. Usadil se naproti a znovu se začetl do knihy.

Nemělo cenu se s ní hádat a už vůbec ne na veřejnosti. Teď měli za úkol vyzvednout sošku a vrátit se s ní v tichosti k Tie.

Pak by si snad na menší výstup mohli najít čas. Ale k čemu vlastně? I přes vynucené sblížení zůstávali jeden pro druhého cizinci, lidmi z různých prostředí, s různými představami o životě.

Že si dovolil uvažovat o nich jako o páru a zkomplikovat tak celou situaci, byl jen jeho problém.

Teď musel získat hlavně Lachésis. Pak jedna etapa jeho cesty skonči

Zatoužil se vrátit do Cobhu, do své loděnice, kde by si vybil trochu té přebytečné zlosti a energie prací. Ale druhý Osud byl jen jeden ze tří. Gideon tušil, že se domů tak rychle nepodívá.

Všiml si, že se Cleo pohnula. Zachytil pohyb modré košile, kterou si ráno půjčila od jeho bratra, a pak se klidně postavila na ty své nekonečně dlouhé nohy. Vstal také a knihu si strčil do kapsy u bundy.

Ve spěchu vyšla z vlaku, ale nikdo si toho nevšímal, protože tady spěchali snad všichni. I venku na ulici s ní Gideon jen stěží držel krok

Až před vchodem do banky ji chytil za ruku. „Jestli tam vběhneš, jako bys chtěla někoho zakousnout, lidi si nás všimnou.“

„Jsi v New Yorku, hezoune, tady si nikdo nikoho nevšímá.“

„Uklidni se, Cleo. Jestli se chceš hádat, tak později.“

To na něm právě nemohla vystát, že ji vždycky dokázal tak uzemnit. „Dobře,“ usmála se chladně, „budu klidná.“

„Já počkám tady.“ Gideon o krok ustoupil.

Chvíli sledoval ulici a spěchající lidi. Nezahlédl nikoho, kdo by se o něho zajímal, ale napadlo ho, že všichni, co se rozhodli žít v tak přecpaném a hlučném městě, museli přijít o rozum nebo je to brzo čeká. Pak se Cleo zase objevila.

Kývla a lehce poklepala na svou kabelu. Postavil se vedle ní, aby taška se vzácným obsahem zůstala ukrytá mezi jejich těly.

„Zpátky si vezmem taxík," rozhodl

„Fajn. Ale s jednou zastávkou. Tia mi půjčila dvě stovky. Potřebuju nějaký oblečení."

„Teď není čas na nákupy."

„Vyberu si rychle. Jsem dokonce ochotná smířit se s nižší kvalitou, a to je u mě co říct. Půjdem do Gapu na Páté." Ihned vyrazila tím směrem a Gideon tedy musel za ní. „Až si budeme jistí, že nás nikdo nepozoruje, popadnu pár trik a jedny džíny a za chvíli jsme zpátky u Tiy. Pak snad konečně spálím ty hadry, co musím nosit už od Prahy."

Musel se rychle rozhodnout. Nakonec si uvědomil, že bude lepší to ještě půl hodiny vydržet, než ji násilím cpát do taxíku.

„Nesnáším to tady," poznamenala, když vešli do obchodu, „je to všechno tak… obyčejné." Zamířila k oddělení s černými oděvy.

Držel se u ní tak blízko, že měla chuť popadnou první věc a zaběhnout do kabinky, aby zjistila, zda půjde za ní.

Už jí očividně nedůvěřoval.

Pak vybrala pár kousků, které považovala za to nejzákladnější. Dvě trička, jedno s dlouhým rukávem, džíny, košili a svetr. Všechno v černém. S podivem zjistila, že konečná suma na kase přesahuje dvě stovky o dvanáct dolarů a padesát centů.

„V aritmetice jsi asi nevynikala," poznamenal Gideon, když tiše zaklela.

„Počítat umím dobře. Nedávala jsem prostě pozor." Vytáhla všechny drobné, co měla u sebe, ale stále jí osm dolarů chybělo. „Založ mě, prosím tě."

Půjčil jí deset babek, ale ihned natáhl ruku pro vrácené drobné.

„Nejsou to ani dva dolary." Plácla mu otráveně penězi do dlaně a přehodila si plnou tašku přes rameno. „A jsem zase švorc."

„Protože neopatrně rozhazuješ i to málo, co máš. Nezapomeň odečíst osm dvacet od toho, co ti dlužím za náušnice. Jdu sehnat taxík."

„S tebou je vážně sranda, hezoune."

„Jestli se chceš nechat vydržovat, najdi si někoho jiného. Určitě ti to moc práce nedá."

Neřekla na to nic. Sevřelo se jí hrdlo. Nechala se odvést na ulici a mávla na taxi.

„Promiň," vypravil ze sebe Gideon.

„Radši mlč. Oba víme, co si o mně myslíš, tak prostě nic neříkej.“

Její zoufalství ukončil brzdící taxík. Nasedla a vyštěkla Tiinu adresu.

„Nemůžeš vědět, co si o tobě myslím, protože to nevím ani já sám.“

Pak se na celou cestu odmlčeli.

Když dorazili zpět do bytu, chtěla si Cleo okamžitě zalézt do své dočasné ložnice. Gideon ji ale zarazil. „Nejdřív ukaž sošku.“

„Chceš sošku.“ Praštila ho brašnou do břicha, až málem omdlel. „Tak na.“

Stihla přeběhnout půl pokoje, ale náhle se zastavila.

„Hele, Cleo…“

Zvedla ruku a zavrtěla divoce hlavou. Gideonovi se stáhl žaludek, protože dostal strach, že začne plakat. Ale pak se otočila se širokým úsměvem ve tváři. Přimhouřil nechápavě oči.

„Tiše!“ sykla a ukázala palcem k Tiině ložnici. „Oni jsou tam.“

„Kdo?“ Představa Anity nebo jejích goril mu zatemnila mozek. Cleo ho musela zastavit.

„Ježíši, poslouchej přece.“

Vtom to zaslechl také – krátký, přidušený výkřik, který mohl znamenat jediné. Když ho zvědavost popohnala o pár kroků blíž ke dveřím, rozeznal nezaměnitelný zvuk vrzající matrace.

„Propána.“ Prohrábl si vlasy a se smíchem polkl. „Co teď jako máme dělat?“ zašeptal. „Nemůžu tady přece stát a poslouchat, jak si to brácha rozdává s Tiou. To je trapas.“

„Jo.“ Cleo se tiše zazubila a přitiskla ucho na dveře. „Mám dojem, že to ještě chvíli potrvá. Teda pokud brácha není ten typ šup sem šup tam a hotovo.“

„To netuším a nehodlám to zjišťovat. Půjdeme na chvíli na střechu.“

„Do toho, Tio!“ zamumlala ještě Cleo a zadržovala smích, dokud se za nimi nezavřely dveře výtahu.

„Myslíš, že nás slyšeli?“

„Ti by neslyšeli ani jaderný výbuch.“ Vyšli do slunečního jasu na střeše. Cleo se svezla do křesílka a natáhla si nohy.

Nálada jí okamžitě poklesla, protože Gideon začal šátrat v její tašce. Už byli zase zpátky u obchodních záležitostí.

Vytáhl sošku, a ta se na slunci zatřpytila. „Jak je maličká," poznamenal. „Ale hezká, když se zadíváš na detaily. Moc jsi ji ale neudržovala."

„Vypadala mnohem hůř. Stejně je jen jedna ze tří."

Zadíval se na Cleinu tvář zastíněnou slunečními brýlemi. „Ale ta, kterou nemá Anita. Prostřední sudička, co odměřuje životy. Jak dlouho bude trvat tenhle? říká si třeba. Padesát let nebo pět nebo osmdesát devět a půl? A kolik nám vyměří dobrých skutků? Uvažovalas o tom někdy?"

„Ne. Stejně by se tím nic nezměnilo."

„Že ne?" Obracel sošku v rukou. „Myšlenky na to co udělat a jak se nejlíp zachovat, jsou snad pro život podstatné."

„A zatímco o tom přemýšlíš, přejede tě autobus, tak co?"

Opřel se o zeď a zkoumavě si ji prohlížel, jak tam seděla mezi truhlíky s květinami. „Proto jsi mi neřekla, že sošku máš u sebe? Není pro tebe víc než zpeněžitelná věc? Nic jiného neznamená?"

„Ty ji chceš přece taky prodat, nebo ne?"

„Ano. Ale v tom, co držím v ruce, nevidím jenom peníze. Teď snad víc než dřív."

„O Mikeym mluvit nechci." Než se ovládla, hlas se jí lehce zachvěl. „A nehodlám se zase omlouvat. Tys ode mě dostal, cos chtěl, a trochu živočišného tepla k tomu. Nemáš si proč stěžovat."

Stál tam se soškou v ruce. „A co z toho máš ty, Cleo?"

„Vypadla jsem konečně z Prahy." Vstala. „Jsem zase doma a mám naději, že se dostanu k penězům, který mě dlouhou dobu udrží za vodou. Protože ať si myslíš, co chceš, nenechám se od nikoho vydržovat. Byla jsem striptérka, to jo, ale k ničemu dalšímu bych se nepropůjčila. A nikdy znova nedopustím, aby mě někdo využil a obral, jako to udělal Sidney."

„Kdo je Sidney?"

„Jeden z řady parchantů, jaký neustále přitahuju. Nemůžu se na něj zase tolik zlobit, protože hloupá jsem byla hlavně já. Všechno jsem mu uvěřila. Třeba že je spoluvlastníkem divadla v Praze a pro novou show hledá americkou tanečnici, která by si troufla i na choreografii a mohla do divadla taky investovat. Šlo mu přitom jen o prachy a trochu sexu zadarmo. Ode mě dostal všechno."

Zastrčila si palce za kapsy kalhot, ale ve skutečnosti měla chuť se pevně obejmout. „Potřeboval se dostat zpátky do Evropy a já jsem byla jeho jízdenka. Asi jsem chtěla zkusit něco nového. Tady jsem si

jméno ještě neudělala, tak to třeba půjde snáz tam. Všelijaký nesmysly jsem si nechala namluvit.“

„Milovalas ho?“

„Hm, ty jsi prostě bytostný romantik, co?“ Pohodila hustou hřívou a přešla k zídce. Na tváři se jí usadil cynický úsměv. „Byl na něj hezký pohled a uměl krásně mluvit. S přízvukem jsou lži asi vždycky roztomilejší. Zabouchla jsem se do něj, ale jestli to byla vážně láska…? Asi mě víc nachytal na tu příležitost s choreografií.“

Ve které mohla být vážně dobrá, dodala v duchu. „Takže jsme v Praze pár dní žili na vysoké noze a pak jsem se jednou ráno probudila a on byl fuč i s mými kreditkami. Účet za hotel jsem dokázala zaplatit, až když jsem prodala hodinky a pár prstenů.“

„Tos nešla ani na policii nebo na ambasádu?“

„Proboha, Gideone, kde to žiješ? On byl přece dávno v trapu. Nahlásila jsem krádež karet, sbalila se a šla hledat práci. Brala jsem to jako poučení do budoucna. Když něco vypadá příliš krásně, je to zaručeně obrovská lež. A poučení číslo dvě? Bacha na číslo jedna, vždycky a všude.“

„Možná bys mohla přidat ještě třetí.“ Natočil sudičku v ruce, až se její tvář na slunci rozzářila. „Pokud ničemu a nikomu nevěříš, jaký má pak život smysl?“

V ložnici o pár pater níž se Tia přitulila k Malachimu a zachtělo se jí na chvíli si zdřímnout. Jako kotě. Cítila se totiž jako spokojená kočka s bříškem plným smetany.

„Máš nádherná ramena,“ promluvil Malachi. „Měla bys je mít pořád odhalená a nezakrývat je oblečením ani vlasy.“

„Anita říká, že muži mají na ženách rádi dlouhé vlasy.“

To jméno ho vytrhlo ze zasnění. „Teď o ní, prosím, nemluv. Radši vstaneme a podíváme se, jestli jsou ti dva zpátky.“

„Zpátky?“ s povzdechem se protáhla. „Odkud? Proboha!“ Prudce se posadila. „Vždyť už je jedenáct! Něco se jim muselo stát. Na co jsme mysleli?!“

Vyškrábala se z postele a popadla beznadějně zmačkanou blůzu. Zděšeně na ni pohlédla.

„Vrať se ke mně a já ti ukážu, na co jsme mysleli.“

„To je ale nezodpovědnost.“ Přitiskla si halenku na prsa a běžela ke skříni pro novou. „Co když se jim něco stalo? Musíme se po nich podívat.“

Přerušilo ji zvonění zvonku. „To jsou oni.“ S úlevou popadla župan, ve spěchu se do něho zabalila a utíkala ke dveřím.

„Díkybohu. Měla jsem strach, že… Mami!“

„Tio, kolikrát jsem ti říkala, že než otevřeš, musíš se vždycky podívat kukátkem a zeptat se, kdo je.“ Líbla dceru těsně nad tvář a proplula dovnitř. „Tak přece jsi nemocná. Já to věděla.“

„Ne, nejsem nemocná.“

„Nepovídej.“ Přiložila Tie dlaň na čelo. „Celá zrůžovělá a v županu takhle po ránu. Taky oči máš větší. No, právě jsem na cestě k doktorovi, tak můžeš jet se mnou. Jinak bych si to neodpustila.“

„Nic mi není. Nepotřebuju doktora. Já jsem jen…“ Bože, co vlastně měla říct?

„Teď tě hezky oblékneme. Je mi úplně jasné, žes na cestách chytila nějaký cizí virus. Zrovna dnes ráno jsem to říkala tvému otci.“

„Mami.“ Tia couvala do pokoje a zoufale pohlédla ke dveřím do ložnice. „Je mi skvěle. A ty nesmíš zmeškat schůzku u doktora. Jsi přece jen trochu bledá. Spalas na dnešek dobře?“

„Copak já někdy spím dobře?“ Alma se mučednicky pousmála. „Pořádně jsem si neodpočinula od chvíle, co ses narodila. Dneska ráno jsem stěží vstala a oblékla se. Určitě mám málo krevních destiček, jsem si tím naprosto jistá.“

„Tak to pověz doktorovi. Ať udělá testy,“ naléhala Tia a táhla matku zpět ke dveřím.

„K čemu? Oni stejně nikdy neřeknou, že jsi vážně nemocná. Chtěla jsem si tady na chvilku sednout. Buší mi srdce.“

„Ach… Tak to bys spíš měla spěchat za doktorem. Potřebuješ…“ Zoufale pohlédla na dveře, kterými právě vstoupil Gideon s Cleo. „Á, ehm… Tak jste zpátky? To jsou moji společníci, mami.“

„Společníci?“ Alma si prohlédla Gideonovy oprané džíny a kabelku od Gapa, kterou Cleo držela v ruce.

„Ano, pracujeme spolu na jednom projektu. Právě jsme se chystali…“

„Ty pracuješ v županu?“ zeptala se matka.

„Načapala vás,“ špitla Cleo se smíchem, ale jedna z mála věcí, na něž si Alma nikdy nemusela stěžovat, byl sluch.

„Tak co to má znamenat? Co se tady děje? Žádám vysvětlení, Tio.“

„To je trošku delikátní.“ Malachi vyšel z ložnice. Měl na sobě také džíny, ale košili si záměrné nezapnul. Řekl si, že v některých chvílích je lepší vyjít s pravdou ven.

„Bohužel jsem vaši dceru rozptyloval, zatímco kamarádi byli venku.“ Přešel k Almě, vzal ji za ruku a jemně s ní potřásl. „Je to ode mě neprofesionální, ale nemohl jsem si pomoct. Je tak krásná, teď aspoň chápu po kom.“

Zvedl Alminu ruku ke rtům, zatímco dál nechápavě zírala. „Vaše dcera mě docela očarovala, paní Marshová, od prvního okamžiku.“

Pak vzal Tiu kolem ramen a políbil ji na tvář. „Ale teď uvádím do rozpaků ji i vás. Škoda že jsem vás a pana Marshe nemohl poznat za méně trapných okolností.“

Alma přelétla očima k dceři a zpět k Malachimu. „Jestli něco méně trapného vůbec existuje.“

Přikývl a zatvářil se provinile. „Souhlasím. Není to dobrý začátek nechat se nachytat polonahý maminkou své přítelkyně. Můžu k tomu jen říct, že jsem do ní blázen.“

Tia se nenápadně vysmekla z jeho objetí. „Mohli byste všichni na chvíli do kuchyně? Chtěla bych si s matkou promluvit.“

„Jak si přeješ.“ Malachi zvedl Tiinu bradu, dokud se mu nepodívala do očí. „Tohle by mělo být podle tvého.“ Líbnul ji na rty a setrval o chvilku déle. Pak odešel za ostatními do kuchyně.

„Vysvětluj,“ promluvila Alma.

„Myslím, že v téhle chvíli už je to zbytečné.“

„Kdo jsou ti lidé a co dělají ve tvém bytě?“

„Společníci, mami. Kamarádi. Pracujeme spolu na něčem.“

„A pořádáte přitom orgie za bílého dne?“

„Ne. To jen dneska.“

„Co se to s tebou děje? Cizí lidi v tvém bytě. Nějaký Ir ve tvé posteli hned po ránu. Já věděla, že z té tvé cesty po Evropě nic dobrého nevzejde. Že to bude mít hrozné následky. Ale nikdo mě neposlouchal.“

„Hrozné následky? Mami. Co je tak hrozné na tom mít přátele? Nebo na tom, že se mnou chce někdo dopoledne do postele?“

„Nemůžu popadnout dech.“ Alma se chytila za hrudník a zhroutila se do křesla. „Brní mě ruka. To je určitě infarkt. Volej záchranku.“

„Přestaň. Nemůžeš volat záchranku pokaždé, když s tebou nesouhlasím nebo udělám krok stranou. Pokaždé,“ dodala a dřepla si vedle matky, „když chci něco jen sama pro sebe.“

„Co to říkáš, proboha? Moje srdce…“

„Srdce máš v pořádku. A každý doktor to jen potvrdí. Mami, podívej se na mě. Aspoň jednou se na mě pořádně podívej. Nechala

jsem se ostříhat," dodala Tia tiše. „Ani sis toho nevšimla, protože ses nedívala. Pořád ve mně vidíš jen stonavou holčičku. Někoho, kdo tě může doprovázet k doktorům a na koho můžeš svalovat svůj špatný psychický stav."

„Čeho jsem se to dočkala." Alma v šoku docela zapomněla na problémy se srdcem. „Nejdřív si začneš s cizím chlapem a pak mi říkáš tak hrozné věci. Ty ses musela dát k nějaké sektě, ne?"

„Ne." Tia se neubránila, položila si čelo na matčino koleno a rozesmála se. „V žádné sektě nejsem. A teď už prosím běž, dole na tebe čeká taxík. Přijdeš pozdě k doktorovi. Slibuju, že se na vás s taťkou přijdu brzo podívat."

„Myslím, že to sama nezvládnu. Musíš jet se mnou."

„Nemůžu." Tia matku jemně zvedla z křesla. „Nezlob se. Ale jestli chceš, zavolám otci, aby si tě tam vyzvedl."

„Není třeba." Alma se s ublíženým výrazem vydala ke dveřím. „To, že jsem málem zemřela při porodu a pak celý život zasvětila péči o tvoje zdraví, očividně nestačí, abys mi věnovala hodinku, když mi není dobře."

Tia otevřela pusu, ale pak spolkla omluvu a souhlas. „Promiň. Doufám, že se brzy uzdravíš."

„Páni, ona je fakt dobrá." Cleo vyběhla z kuchyně ve chvíli, když se za Almou zabouchly dveře. Popadla Tiu kolem pasu. „Nenech se zdeptat, zlato, ona to na tebe jen zkoušela."

„Měla jsem s ní nejspíš jet. Tolik času by to zase nezabralo."

„Lepší je trvat jednou na svém, jestli chceš znát můj názor. Teď by sis zasloužila trochu zmrzliny."

„Nechci, ale díky." Tia se zhluboka nadechla a natočila se, aby si mohla prohlédnout tváře svých přátel. „Je mi trapně, jsem unavená a tentokrát mě vážně rozbolela hlava. Rovnou se vám omlouvám za všechno najednou. Ráda bych si prohlédla sošku Osudu, pak si vezmu prášek, obléknu se a vydám se za svým otcem."

Malachi jí okamžitě podal sošku, kterou mu bratr ukázal v kuchyni.

Tia si ji beze slova odnesla ke stolu v pracovně. Tam si nasadila brýle a začala plastiku prohlížet pod lupou. Cítila pohledy ostatních, kteří se zatím shromáždili za jejími zády. „Větší jistotu bychom měli, kdyby ji prohlédl můj otec nebo nějaký expert."

„To nemůžeme riskovat," ozval se Malachi.

„Ne. A tátu bych do toho taky nerada zatahovala. Tohle jsou značky autora," řekla a ukázala na spodek podstavce. „A podle toho,

co jsem četla, souhlasí s ostatními. Vy s Gideonem jste jediní, kdo měli v ruce i Klóthó. Já ji znám jen z obrázků a napodobenin, ale tahle stylově odpovídá. A jak vidíte tady…," poklepala tužkou na zářezy na obou stranách podstavce, „tady by měla být prostřední sestřička spojená s Klóthó na jedné a s Atropos na druhé straně."

Vzhlédla a Malachi přikývl. Pak vytáhla ze zásuvky metr, přeměřila výšku a šířku sošky a vše pečlivě zapsala. „To taky souhlasí. Zkusíme ji zvážit."

Zašli do kuchyně a použili váhu. „Sedí to přesně na gram. Pokud jde o plagiát, tak je pečlivě vyrobený. Ale ta pravděpodobnost je malá, když uvážíme, že pochází z Cleiny rodiny. Podle mého ne zcela ověřeného názoru máme Lachésis, druhou sudičku."

Postavila sošku na linku a brýle odložila vedle ní. „Jdu se obléknout."

„Tio. Kruci. Dejte mi minutku," obrátil se Malachi k bratrovi a spěchal za ní.

„Musím se osprchovat," řekla a zavřela by mu dveře před nosem, kdyby se za ní neprotlačil. „Musím se převléknout a promyslet, co řeknu otci a co ne. Neumím v tom chodit tak dobře jako ty."

„Jsi nešťastná proto, že jsme se pomilovali, nebo proto, že o tom tvoje matka ví?"

„Těžko říct" Zašla do koupelny a vytáhla ze skříňky krabičku s léky. Chopila se jedné z připravených lahví s vodou a zapila xanax pro uklidnění. „Pohádala jsem se s matkou a nechala ji odsud odejít rozčilenou. Snažím se nepředstavovat si, jak se zhroutila někde na ulici jen proto, že jsem s ní odmítla odjet k lékaři."

„Už se jí to někdy stalo?"

„Jistěže ne." Tia popadla další lahvičku a vzala si dva silné tylenoly na bolest. „Mluví o tom ale tak často, že mi ta představa nejde z hlavy."

Zavrtěla hlavou a pohlédla na sebe do zrcadla. „No, jen se podívej, Malachi. Je mi devětadvacet a už dvanáct let chodím na různé terapie. Objednávám se k alergologům, internistům a homeopatům. Zkusila jsem i akupunkturu, ale protože se bojím ostrých předmětů, dlouho mi to nevydrželo."

Při tom pomyšlení se lehce zachvěla. „Moje matka je hypochondr a otec nejeví zájem," pokračovala. „Já jsem sociálně nepřizpůsobivý neurotik, co trpí mnoha fobiemi. Občas si představuju, že mám

nějakou vzácnou chorobu nebo nesnášim laktózu. Nic z toho ale zatím není pravda.“

Musela se opřít o umyvadlo, protože tohle všechno ještě nahlas nevyslovila a znělo to najednou směšně. „Naposledy jsem se vyspala s mužem před třemi roky v dubnu a ani jeden z nás z toho tehdy nebyl zvlášť nadšený. Tak co tady pohledáváš?“

„Nejdřív musím říct, že kdybych tři roky neměl sex, potřeboval bych nějakou terapii taky.“

Otočil Tiu k sobě a přidržel ji jemně za ramena. „Za druhé, jsi plachá a ne nepřizpůsobivá. Za třetí, jsem tady, protože tady chci být. A za čtvrté, chtěl bych se tě zeptat, jestli až tohle všechno vyřešíme, se mnou pojedeš do Irska, abych tě mohl seznámit se svou matkou za méně lechtivých okolností, než jsem se seznámil s tvojí. No podívej, cos udělala,“ dodal, když jí lahvička s léky vyklouzla z ruky na podlahu. „Ty maličké pilulky jsou úplně všude.“

18

Anita zvažovala možnost vypravit se do Athén a osobně tam promluvit se všemi starožitníky a sběrateli. Mohl to pro ni být uspokojivý výlet, ale těžko by jí další Osud spadl tak snadno do klína.

Nemohla spoléhat na matnou vzpomínku takového trdla, jako byla ta Tia Marshová. Třebaže toužila po akci, na tom se stavět nedalo.

Potřebovala nějakou stopu a vodítko. Potřebovala zaměstnance, kteří by jí obojí opatřili, aniž by je musela střelit do hlavy.

Povzdechla si. Vlastně ji docela zklamalo, že ta vražda vzbudila tak malý ohlas. Našla o ní jen stručnou zmínku v New York Postu. Hrozný svět, no ne? bavila se. Mrtvola dnes vzbudí menší zájem tisku než druhá svatba nějakého pop zpěváka.

To jen dokazovalo, že sláva a peníze jsou nejpodstatnější. Což Anita dávno věděla. Ty také považovala za svůj hlavní cíl, ještě když musela bydlet v tom usmoleném domě bez výtahu ve čtvrti Queens. Tehdy se jmenovala Anita Gorinská a dívala se, jak se otec dře k smrti pro ubohou výplatu, z níž se pak matka pokoušela celé týdny vyžít.

Ona ale nikdy nepatřila do toho temného bytu, který matka chtěla rozjasnit obrázky z blešího trhu a podomácku vyrobenými závěsy. Necítila se být součástí světa, kde věčně páchly cibule a koblihy. Styděla se za širokou, růžolící tvář své mámy a upracované ruce otce.

Ošklivila si jejich obyčejnost. Měla dokonce odpor k tomu, jak na ni byli pyšní a jak se obětovali, aby jí mohli dopřát víc.

Od malička věděla, že je předurčena k lepšímu životu. Jenže osudu, usmála se v duchu, se vždycky musí trochu pomoct.

Brala si tedy peníze na školy a na oblečení a žádala pořád víc. Zasloužila si to. Každý ten dolar byla chabá náhrada za to, že musela tak dlouho vydržet v tom hrozném bytě.

Vsak jim to svým způsobem i vrátila. Postarala se přece o to, aby se jejich investice mnohonásobně vrátily.

Rodiče a své dva bratry už neviděla celých osmnáct let. Ve světě, kde nyní žila, prostě žádnou rodinu neměla.

Stejně pochybovala o tom, že by v ní někdo ze staré čtvrti ještě poznal malou Nitu. Vstala a šla si stoupnout před pozlacené zrcadlo, v

němž se odrážela její prostorná, luxusní kancelář. Kdysi mívala dlouhé hnědé vlasy, které jí matka celé hodiny kartáčovala, výrazný nos a trochu přerostlé přední zuby.

Pár zásahů plastického chirurga a dobrého zubaře její zevnějšek docela změnilo. Anita dobře věděla jak zdůraznit svoje klady.

Ale uvnitř zůstala stejná jako tehdy. Nenasytná a věčně toužící ukojit apetit.

A muži přece krásným ženám vždycky předkládali modré z nebe na podnose. Dokud věřili, že jim oplatí sexem, byla jejich štědrost nevyčerpatelná.

Jenže teď byla z Anity zámožná vdova, která si mohla koupit všechno sama.

Přesto se jí pomoc mužů hodila. Když pomyslela na všechny ty známosti, které jí její drahý zesnulý manžel zprostředkoval. Paul byl vlastně mnohem užitečnější po smrti než zaživa. Jako vdova se Anita těšila ještě větší úctě než dřív.

Krátce se zamyslela a pak přešla ke stolu, kde ležel Paulův adresář v kožených deskách. Ten staromódní pán si potrpěl na přesně vedené záznamy. V posledních letech, kdy už mu oči tolik nesloužily, za něho adresy stejně zapisovala Anita.

Jako vzorná ženuška.

Zalistovala v notesu, až našla jméno, které hledala. Stefan Nikos. Zdravý, vitální šedesátník, vzpomněla si. Majitel olivových hájů a vinic. Nedokázala si vybavit, jestli je v současné chvíli ženatý, ale hlavně že měl vliv, peníze a zájem o starožitnosti.

Odemkla zásuvku a vytáhla vlastní notýsek. V něm si zapsala všechny, kdo se zúčastnili Paulova pohřbu nebo kdo jaké květiny poslal. Pan a paní Nikosovi z Athén ani z Korfu nedorazili – měli totiž sídla na obou místech – zato zaslali pět tuctů bílých růží, kondolenci a osobní dopis mladé vdově.

Anita zvedla sluchátko, chtěla požádat asistentku, aby číslo vytočila, ale pak se rozmyslela. Raději to zkusí osobně jako skutečná přítelkyně, řekla si a už si připravovala správně vřelý tón.

Nedovolala se na poprvé, ale držela svoji zlost na uzdě, dokud nezaslechla Stefanův hlas.

„Anito, jaké milé překvapení. Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat.“

„To nic, není třeba. Já jsem naopak překvapená, že jsem se k tak zaměstnanému muži vůbec dovolala. Doufám, že se tobě i tvé ženě dobře daří.“

„Ale ano, ano, děkuji. A co ty?“

„Děkuju za optání. Mám sice hodně práce, ale ta je pro mě po Paulově smrti požehnáním.“

„Ano, všem nám moc chybí.“

„Jistě. Proto tak ráda trávím čas v Morningside. Jako by tam byl pořád přítomný, chápeš. Je pro mě moc důležité…,“ nechala svůj hlas trochu zadrhnout, „… udržovat jeho památku, postarat se, aby staří přátelé nezapomněli. Já vím, že jsem se dlouho neozvala a stydím se za to.“

„Ale to nic, má drahá. Čas tak utíká.“

„Ano, ale kdo by měl vědět líp než já, že přátelství je třeba udržovat? A tak ti, Stefane, volám, abych tě požádala o laskavost. Snad se nezlobíš.“

„Co pro tebe můžu udělat, Anito?“

Byla ráda, že se mu do hlasu vloudila ostražitost. Jistě si dávno zvykl, že ho lidé obtěžují kvůli různým laskavostem. „Právě na tebe jsem si vzpomněla, protože jste byli s Paulem tak dobří přátelé.“

„Máš snad problémy s Morningside?“

„Problémy?“ odmlčela se, aby pochopil, že by se mohla urazit. „Ale to ne, Stefane, snad si nemyslíš, že bych po tobě chtěla finanční výpomoc?“

Zvesela se zatočila v křesle. „Týká se to jednoho klienta a jistého předmětu, který se pro něj snažím získat. A tvoje jméno se přede mnou vynořilo jako světélko v temnotách, protože jde o řecké umění.“

„Aha. Má tvůj klient snad zájem o něco z mé sbírky?“

„To ještě nevím,“ tiše se zasmála. „Anebo snad vlastníš takzvané Osudy?“

„Osudy?“

„Tři stříbrné sošky. Samostatné, ale spojitelné podstavci.“

„O těch jsem samozřejmě slyšel, ale jen jako o báji. Sošky ze samotného Olympu, které by společně mohly majiteli přinést všechno od věčného mládí po nevyslovitelné bohatství. Někdy se vypráví, že člověku splní pověstná tři přání. Každá jedno.“

„Legenda vždycky zvyšuje cenu předmětu.“

„Samozřejmě, ale pokud vím, jsou ty sošky ztracené, jestli vůbec existovaly.“

„Já věřím, že existovaly,“ odpověděla Anita a pohladila prstem Klóthó na svém psacím stole. „Paul o nich často mluvil. Důležitější je, že můj klient na ně taky věří. Abych byla upřímná, probudil můj zájem natolik, že jsem začala trochu pátrat, a podle jistého důvěryhodného zdroje by se jedna ze sošek, ta poslední, měla nacházet v Athénách.“

„Pokud je to pravda, ke mně se to nedoneslo.“

„Zkouším všechny možností. Nerada bych klienta zklamala. Napadlo mě, že by ses mohl diskrétně poptat. Jestli se mi během příštích několika týdnů podaří uvolnit z firmy, ráda bych do Řecka osobně zajela. Spojila bych tak příjemné s užitečným.“

„Jistě, přijeď. Můžeš být u nás.“

„Nechtěla bych obtěžovat.“

„Náš dům v Athénách nebo vila na Korfu jsou ti k dispozici. Mezitím se rád poptám, jestli tu o soškách někdo něco neslyšel.“

„Ani nevím, jak ti poděkovat. Můj zákazník je tak trochu excentrik, v téhle chvíli docela posedlý Třemi osudy. Kdybych vystopovala aspoň jeden z nich, znamenalo by to pro mě moc a Paul by byl jistě hrdý, že se naše firma na takovém nálezu podílela.“

Anita, spokojená sama se sebou, se rozhodla vyřídit ještě jeden telefonát. Pohlédla na hodinky, zalistovala deníkem a uvažovala, kam by zamýšlenou schůzku do svého programu vecpala.

„Burdettova bezpečnostní agentura.“

„Anita Gayeová. Pana Burdetta, prosím.“

„Promiňte, madam, ale pan Burdett není telefonicky dostupný. Můžu mu nechat váš vzkaz?“

Není dostupný? Ty huso, copak nevíš, s kým mluvíš? Anita stiskla zuby. „Jen že bych s ním ráda mluvila co nejdřív.“

Okamžitě, pomyslela si. Zatím musela vymyslet jiný plán.

„Postarám se, aby vzkaz dostal, paní Gayeová. Pokud mi dáte číslo, na kterém vás zastihne…“

„On moje čísla má. Všechna.“

Práskla sluchátkem. Nedostupný, to jistě. To by si měl rychle rozmyslet.

Ona přece nedopustí, aby jí Cleo Toliverová s druhým Osudem proklouzla mezi prsty. A Jack Burdett by v tom mohl být velmi užitečný.

Jack také telefonoval. Vlastně celou cestu přes Atlantik strávil se sluchátkem u ucha nebo u laptopu. Rebecca se zatím podívala na dva filmy. Tedy spíš na jeden a půl, protože u druhého usnula. Teď na sebe měla zlost, že zmeškala byť jedinou minutu toho letu.

Ještě nikdy předtím v první třídě neletěla a brzy pochopila, že na něco tak příjemného by si snadno zvykla.

Sama měla chuť zavolat matce a bratrům, ale nebyla si jistá, jestli by její účet takové zatížení snesl. A po Jackovi nemohla chtít, aby něco takového platil.

Měla obavu, aby si nezačal myslet, že ji zajímají hlavně jeho peníze. To rozhodně ne, třebaže musela uznat, že být bohatý není vada na kráse.

Vzpomněla si třeba, jak krásně se choval ke svým prarodičům. Laskavě a s úctou. Ne jako tolik jiných lidí, kteří staré lidi považují za nezvedené děti nebo prostě jen za přítěž.

Měla dojem, že vztah k příbuzným o Jackovi hodně vypovídá.

Někdy se na její vkus choval trochu panovačně, ale na druhou stranu musela uznat, že ji vždycky otravovalo, když před ní muži hned padali na kolena.

Navíc na něho byl hezký pohled, což považovala za podstatnější než obsah jeho peněženky. Myslelo mu to a Becca se mu už dávno rozhodla důvěřovat.

Natočila se k němu a chtěla něco říct, ale on začal znovu telefonovat. Trochu znuděně si slíbila, že mu nebude vyčítat, že s ní za pět hodin skoro nepromluvil.

„Anita Gayeová mi nechala vzkaz," oznámil náhle.

„Cože? Ona ti volala? A co chtěla?"

„To neřekla."

„Zavoláš jí zpátky?"

„Až později."

„Proč ne hned, abychom věděli…"

„Jen ať se trochu podusí ve vlastní šťávě. A pak nechci, aby věděla, že jsem v letadle, a tady se brzo začne ohlašovat přistání. Pokud volala osobně, něco ode mě chce. Tak ji necháme, aby to chtěla o trochu déle."

New York byl pro Rebeccu zážitek. Nechtěla se chovat jako turista z balíkova, ale rozhodně si ten výlet hodlala užít. Měli před sebou sice důležitý úkol a spoustu práce, ale to neznamenalo, že se neměla těšit z toho, že je tady. Že vůbec někde je.

Město vypadalo přesně, jak si představovala. Lesklé věže budov, nekonečně dlouhé bulváry s obchody, rušné ulice plné lidí. Už jen to, že všechno viděla okýnkem skutečné limuzíny, velké jako loď, s krémovými sedadly a řidičem v livreji, byl neskonalý zážitek

Nemohla se dočkat, až o tom bude vyprávět matce. Prsty ji svědily, jak toužila vyzkoušet všechna ta hýblátka v autě. Pohlédla úkosem na Jacka. Ten s nataženýma nohama a černými brýlemi na očích odpočíval.

Zvedla ruku před sebe, ale zase ucukla. Jack sice možná spal, ale řidič ji mohl vidět.

„Jen si s tím klidně pohraj," navrhl Jack

Zarděla se a trhla rameny. „Jen jsem byla zvědavá, k čemu to všechno je." Ledabyle začala zapínat různá osvětlení, pak taky rádio, televizi a zatahovací střechu. „Tímhle by klidně mohlo být vybavené i obyčejné auto," uzavřela. „Obytný přívěs určitě. Aspoň by se v něm lidem líp cestovalo."

Zadívala se na telefon a znovu si vzpomněla na svou rodinu. „Měla bych se ozvat bratrům. Nelíbí se mi, že jim nemůžu dát vědět, že jsem tady."

„Brzo je uvidíš osobně."

Limuzína zajela neslyšeně k obrubníku a Rebecca poprvé uviděla Jackův dům. Zas tak oslnivý jí nepřipadal, uvědomila si, když vystoupila. Čekala by, že tak majetný člověk bude bydlet v nějakém moderním paláci s téměř vojenskou ostrahou.

I tak to byl solidní dům s osobitým kouzlem. Nepřekvapilo ji, že Jack otevřel pomocí bezpečnostní karty a kódu. Vešli do úzké haly, kde vyťukal další kód pro přístup k výtahu.

„Myslela jsem, že bydlíš sám," ozvala se cestou nahoru.

„Však ano."

„Ne, já myslela bez sousedů kolem."

„Vždyť ano, v tomhle domě je jen jediný byt."

„Pak je zase moc velký, aby se zbytek prostoru nevyužíval."

„Já ho využívám."

Výtah se zastavil. Jack vyřadil alarmy a otevřel dveře do obytné části.

„Hm." Vešla do pokoje s podlahou z tmavého dřeva, béžovými stěnami, výraznými uměleckými předměty a širokými okny. „Zdá se, že jsi prostor využil víc než dost."

Měl tam nádherné starožitné koberce. Nepoznala by sice čínské art deco, ale užasla, jak jejich barvy zvýrazňují odstíny pohovky, polštářů a leštěného dřeva.

Prošla se kolem a ze všeho nejdřív si uvědomila, jak je tu hezky uklizeno, pak jak je zařízení vkusné, a nakonec, že má jednotný a výjimečný styl. Zalíbila se jí prosklená stěna, oddělující kuchyni od obýváku, i obloukové vchody do mnoha dalších pokojů, pravděpodobně ložnic.

„Až moc místností pro samotného člověka."

„Nemám rád, když je příliš těsno."

Přikývla a zadívala se na něho. Ano, ten byt byl jeho odrazem. Chytře, neobvykle zařízený prostor pro chytrého a neobvyklého muže. „Já tě rozhodně utiskovat nechci, Jacku. Je tu někde koutek, kde bych si mohla nechat věci, možná se umýt a převléknout, než půjdeme za bratry?"

„Z haly se vchází do dvou ložnic. Jedna je moje a nalevo jedna volná." Odmlčel se a zadíval se na ni. „Můžeš si vybrat."

„Je to doufám na mně." Opatrně vydechla a chopila se tašky. „Zatím si vezmu tu volnou. Ale chci k tomu něco říct."

„Jen do toho."

„Můžeme spolu spát, i když po tak krátké známosti se tomu většinou vyhýbám. Jen bych si přála, abychom postupovali opatrně. Dokud si oba nebudeme jistí, že sex není jen jakási forma splátky."

„Já sexem za nic neplatím."

„To je dobře. Vrátím se hned." Prošla obloukovými dveřmi a vzala si ložnici nalevo.

Nacpal si ruce do kapes a pak přistoupil k oknu. Po chvíli se otočil a udělal několik kroků směrem za Rebeccou. Zastavilo ho zvonění telefonu.

Vyslechl si vzkaz od asistentky, že Anita volala znovu. Snad už ji nechal čekat dost dlouho, pomyslel si.

Dalším obloukem prošel do malé domácí pracovny. Než se chopil sluchátka, zkontroloval, zda není telefon napíchnutý a zapnul nahrávací zařízení.

Někdo by mohl tvrdit, že je blázen. On to ale považoval za běžnou bezpečnostní proceduru. „Anita? Tady Jack."

„A, díkybohu. Snažím se tě sehnat celé hodiny."

Povytáhl obočí, když zaslechl poplašený tón, protože to u ní nebylo obvyklé, a pohodlně se usadil za stolem. „Nebyl jsem na telefonu. Děje se něco? Zdáš se rozrušená.“

„Taky jsem. Možná je to hloupost, ale jsem. Musím s tebou mluvit, Jacku. Potřebuju pomoct. Zrovna vyrážím na cestu domů, nemohl bys tam za mnou přijet?“

„Rád bych.“ Tak snadno to tedy nepůjde, zlato, pomyslel si. „Ale nejsem v New Yorku.“

„A kde jsi?“ Její hlas rázem ochladl.

„Ve Filadelfii,“ napadlo ho. „Prohlídka u zákazníka. Vracím se zítra. Tak co se stalo?“

„Nevím, komu jinému zavolat. Moc se v tom totiž nevyznám. Jde o Tři osudy. Pamatuješ, jak jsme o nich mluvili při večeři?“

„Jistě. Co je s nimi?“

„Říkala jsem ti, že mám vážného zájemce. Tak jsem se trochu poptávala, ale moc jsem si od toho neslibovala. A on se mi opravdu někdo ozval.“

„Tys jednu z těch sošek našla?“ Mezi řečí otevřel příruční kabelu a vytáhl pouzdro. „To zní jako dobrá zpráva.“

„Možná jsem ji našla. Kontaktovala mě jedna žena, ale já vůbec nevím, co s tím. Asi melu páté přes deváté, omlouvám se.“

„Jen klidně mluv.“ Rozbalil Atropos a obrátil ji tvářičkou k sobě.

„Dobře.“ Anita se hlasitě nadechla. „Ta žena tvrdila, že jednu sošku má a chtěla by ji prodat. Nezdálo se mi to, ale nechala jsem ji mluvit. Pozvala mě na schůzku mimo kancelář, na vyhlídku na Empire State.“

„Zdálo se jí to bezpečnější.“

„Já vím, zní to jako ve špatném filmu, ale ona se vážně chovala divně. Připadalo mi, že je zdrogovaná. Požadovala po mně neskutečnou sumu, a dokonce mi vyhrožovala fyzickou likvidací, když nezaplatím.“

Jack se naoko zamračil a dál otáčel sošku v dlaních. „Mně se zdá, že bys měla zavolat na policii, Anito.“

„Nemůžu si dovolit takovou publicitu. A proč vlastně? Byly to jen výhrůžky. Měla obrázek, naskenovanou fotografii něčeho, co mohla být soška Osudu.“

Zajímavé, řekl si v duchu. Čím dál tím zajímavější. „Takové fotografie se ale dají snadno zfalšovat. Mně to připadá jako klasický podvod.“

„Možná, ale vypadalo to přesvědčivě – detaily sošky a tak. Ráda bych si to ověřila, ale přiznám se, že mám trochu strach. Jenže když půjdu na policii, přijdu o tuhle možnost docela.“

„Jak ses s ní nakonec dohodla?“

„Chtěla se se mnou ještě sejít, ale já jsem dost vyděšená. Než mi znovu zavolá, ráda bych věděla, s kým mám tu čest. Zatím mi řekla jen své jméno – Cleo Toliverová – takže kdybys ji mohl najít…“

„Já nejsem detektiv, Anito. Ale můžu ti dát tip na dobrou agenturu.“

„Jacku, tohle nemůžu svěřit cizímu člověku. Potřebuju přítele. Možná ti to bude připadat šílené, ale mám strach, že mě někdo sleduje. Až budu vědět, kdo ta žena je a kde je, rozhodnu se, jestli s ní dál jednat nebo to oznámit policii. Potřebuju od tebe přátelskou službu. Jsem z toho dost vynervovaná.“

„Uvidím, co se dá dělat. Cleo Toliverová, říkáš? Popiš mi ji.“

„Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout. Ale v záznamech to oficiálně neuváděj, prosím, ber to jako pomoc příteli.“

Jack se zadíval na zapnutý magnetofon. „Samozřejmě.“

Necelou hodinu nato vyjekla Cleo radostí. „To nám nesou tu čínu.“ Už už chtěla vyskočit, ale Malachi ji předešel.

„Ať se Tia pro jistotu nejdřív podívá kukátkem.“

Tia jen nerada odložila Wyleyho deník a přešla ke dveřím. Pak překvapeně otevřela pusu.

„To je Jack Burdett,“ sykla. „A nějaká žena, ale na tu dobře nevidím.“

„Podívám se.“ Malachi ji jemně odstrčil, a když nakoukl ven, radostně houkl, rychle odemkl a sevřel v náruči neznámou rusovlásku.

„Holka moje zlatá!“ Zatočil s ní dokola, políbil ji a pak ji teprve postavil na nohy. „Co tady sakra děláš?“ divil se. „A co děláš s ním?“

„Všechno ti povím, když mě necháš vydechnout.“ Místo odpovědi se vrhla ještě ke Gideonovi. „Není to zázrak? Že se my tři sejdem v New Yorku?“

„Taky to nechápu,“ nedal se Malachi. „Zvlášť když jsi měla být doma.“

„Abyste si s Gidem mohli užívat jen vy? Tak to ne. Ahoj, ty musíš být Tia.“ Se širokým úsměvem popadla Tiinu ruku a prudce s ní zatřepala. „Já jsem Rebecca, a i když to nerada přiznávám, sestra

těchhle dvou pacholků, co mě ani nepředstaví, když vejdu do tvého bytu. Máš to tady vážně moc hezké. A tohle je Cleo?“ obrátila se k brunetě, která se líně opírala o pohovku. „Těší mě. Tohle je Jack Burdett, jak Tia dobře ví, a přinesli jsme vám hodně novinek.“

Zvonek zazvonil znovu.

„Tak tohle už musí být to jídlo,“ promluvila Cleo. „Doufám, že přinesli taky pár vaječných rolád.“

„Becco,“ Gideon odtáhl sestru stranou, zatímco Tia přebírala objednávku. „Jak to, žes utekla s cizím chlapem?“

„Proč by ne?“ podivila se Cleo. „Já to udělala taky. Tio, otevřu láhev vína, ano?“

„Hm.“ Tia s plnou náručí doneseného jídla se musela opřít o dveře, jak se jí zatočila hlava. Měla byt plný lidí a všichni mluvili najednou a nahlas. Navíc s nimi měla jíst jídlo plné cholesterolu, matka s ní nemluvila, za krabicemi mléka v lednici schovávali vzácný umělecký předmět a ložnici sdílela s mužem, který právě křičel na svoji sestru.

Bylo to vyčerpávající a… úžasné.

„Vidím, že jste se dost činila,“ poznamenal Jack „Pojďte, pomůžu vám s tím. Jestlipak někdo objednal taky mušle?“

„Já.“ Přistoupila k němu Cleo s otevřenou lahví v ruce. „Rozdělím se s váma, když mi pomůžete ty tři umlčet.“

„Zkusím to.“ Ještě naklonil hlavu ke straně a prohlédl si ji. „Křivdila vám. Samozřejmě.“

„Kdo?“

„Anita Gayeová.“ To jméno všechny v pokoji rázem utišilo. „Asi před hodinou mi volala a chtěla, abych vás našel.“

Cleo stiskla láhev pevněji. „Tak to se vám povedlo.“

„Proč jsi mi nic neřekl?“ zeptala se Becca.

„Radši to řeknu všem najednou. Snažila se vzbudit dojem, že jste nebezpečná,“ dodal ke Cleo.

„Taky že jo.“

„Fajn. Tak se dáme do těch mušlí a promluvíme si.“

Její obývák byl vzhůru nohama. Ne, opravila se Tia v duchu, celý život měla vzhůru nohama. Jakýsi vnitřní hlas jí sice nařizoval, aby všechno dala ihned od pořádku, ale přes ostatní ho sotva slyšela.

Teď byla svým způsobem ve spojení se zloději a vrahy a v bytě přechovávala už dva cenné předměty.

„Cunningham,“ promluvil Malachi a dál si prohlížel obě sošky. „Tak to sedí. Pokud člověk věří, že se kruhy uzavírají, tak to sedí přesně. Už máme dvě.“ Pohlédl na bratra. „To byl náš cíl.“

„Ano,“ souhlasil Gideon, „na začátku.“

„Dostali jsme se daleko.“ Cleo prudce vstala. „A jedna je moje, na to nezapomínejte. A radši ji nechám roztavit, než by se dostala té mrše do ruky.“

„Uklidni se,“ vybídl ji Malachi.

„Houby! Vy tři chcete, aby zaplatila. Ale od chvíle, co nechala zabít Mikeyho, už nejde jen o peníze. Jeho život stojí za víc.“

„Jistě.“ Gideon se jí poprvé po dlouhé době dotkl, třebaže šlo jen o letmý dotek ruky.

„Tvého přítele je mi moc líto.“ Becca odložila sklenici vína. „Kéž by se to dalo vrátit. Jisté je, že teď musíme vymyslet něco nového. Zatím jsme plánovali jen stáhnout ji z kůže, jakmile tyhle dvě sošky získáme. Bůh ví, jak jsme tomu mohli věřit, a přece jsme to dokázali. To už něco znamená.“

„Já jí nic neprodám. Za žádnou cenu.“

„A co je prodat mně?“ Jack si znalecky nabíral hůlkami kousky vepřového s rýží.

„Abys je obratem prodal Anitě?“ zeptala se Cleo ledově.

„Já Anitě nic prodat nechci.“

„A jestli věříš, že ona ti prodá tu, co má jsi blázen.“ Cleo se znechuceně natáhla na podlaze.

„Ani kupovat od ní nic nehodlám.“

„Cenu mají jen všechny společně,“ podotkla Tia. „Pokud s ní nechcete vyjednávat, musel byste ji jedině okrást.“

Jack přikývl a dopil víno. „Přesně tak.“

„Jé, tak se mi to líbí.“ Rebecca se vsedě napřímila a mile se na Jacka usmála „Ale pak bys neměl zapomínat, že nejdřív byla soška ukradená nám. Anebo Tie a pak nám. Je to složité, ale jedná se o společné vlastnictví, že ano?“

Tia zamrkala a dotkla se pod okem místa, kde pocítila tik. „Nevím, co na to říct.“

„Já ano. Že to nestačí.“ Cleo zavrtěla hlavou. „I kdyby se to podařilo, přišla by pouze o věc, která jí stejně nepatřila. To sakra není dost.“

„Ne, není,“ souhlasil Gideon. „Už dávno ne.“

„Chcete spravedlnost?“ Jack se rozhlédl po místnosti.

„Přesně tak.“ Gideon položil ruka na Cleino rameno a zadíval se na své sourozence. Všichni přikývli.

„Fajn. To bude složitější, ale něco vymyslíme.“

19

Malachi pochopil, že během toho nečekaného a zmateného setkání se nic nevyřeší. Potřebovali trochu času. Převedším, jak řekla Tia, aby si ujasnili cíle a priority.

Rozkošná doktorka Marshová jako vždy uhodila hřebíček na hlavičku. Šestice lidí, která se právě potulovala po jejím bytě, měla o dalším postupu příliš rozdílné představy.

Zatímco Anita Gayeová šla tvrdě za svým.

Aby zvítězili, museli ze šesti individualit vytvořit semknutou jednotku. A to chtělo nejen víc spolupráce, ale i důvěry.

Někde bylo třeba začít, a tak se Malachi rozhodl prozkoumat nový prvek – Jacka Burdetta.

Nijak se mu nezamlouvalo, jak se ten člověk díval po jeho sestře. Na tyhle osobní věci se tedy musel zaměřit nejdřív.

Tia se navíc zdála natolik zmatená, že bylo třeba zklidnit situaci a nechat ji trochu vydechnout.

„Všichni teď máme o čem přemýšlet.“ Třebaže nezvýšil hlas, všichni ostatní se ztišili. Jack si to ihned uvědomil a zapamatoval.

„Souhlasím.“ Jack vstal. „Ještě pro vás něco mám, Tio.“

„Pro mě?“

„Berte to jako dar pro hostitelku.“ Zašátral v brašně a vytáhl telefon. „Tenhle je bezpečný a nikdo ho odposlouchávat nebude. Snad nemusím říkat, abyste jeho číslo nikomu nedávala.“

„Ne. Ale neměla bych ho nahlásit telefonní společnosti? Že se ptám.“

Jack jí věnoval oslnivý úsměv. „Kam ho mám dát?“

„Já nevím.“ Promnula si čelo a snažila se uvažovat. V kanceláři teď přespávala Cleo, v její ložnici by to asi bylo příliš sobecké… „Do kuchyně,“ rozhodla se.

„Skvěle. Zařídím to. Tady máte číslo,“ podal jí kartičku, co vytáhl z kapsy.

„Mám si ho zapamatovat a pak papírek sníst?“

„Jste správná, doktorko.“ Se smíchem odcházel ke kuchyni, ale ještě se obrátil. „Poslední dobou tu máte dost plno. U mě je místa dost. Zatím tam bydlí jen Rebecca.“

„Myslíš?“ Malachiho hlas zněl výhružně.

„Nech toho,“ houkla Becca.

„Můžu k sobě ještě někoho vzít. Pak by se počty vyrovnaly.“

„Já půjdu.“ Cleo se zvedla ze země a raději na Gideona ani nepohlédla.

Zato Jack se podíval a spatřil překvapení i zlost. „Fajn, sbal se. Tohle mi nebude trvat dlouho.“

„Moc toho nemám.“ Usmála se na Tiu. „Aspoň budeš moct pracovat.“

Když odešla do pracovny, Malachi vyslal k sestře nasupený pohled. „Myslíš, že tě nechám bydlet u cizího chlapa?“

„Jak to myslíš, Malachi?“ zamrkala bezelstně, ale oči měla jako z ledu.

„Hned se na to podíváme,“ řekl a vydal se za Jackem do kuchyně. „Musím si s tebou promluvit.“

„Myslel jsem si to. Jen co to někam připevním.“

Malachi se zamračil. Neměl totiž tušení, co ten člověk s těmi přístroji provádí, ale Jack to očividně věděl dobře.

„Podej mi, prosím, z tašky ten malý vrták.“

„Ty to chceš přivrtat ke zdi?“ podivil se Malachi, když ho Jack připevnil k vrtačce na baterie. „To se jí nemusí líbit.“

„Malá oběť se někdy vyplatí. Už musela spolknout mnohem víc než pár děr ve zdi.“ Připevnil přístroj na vybrané místo a pak za pomoci kapesního počítače zkontroloval funkčnost linky.

„Odsud můžete volat matce,“ prohodil. „Tedy pokud doktorka přistoupí na mezistátní hovory. Váš domácí telefon je v pořádku. Nebo byl, když jsem ho prohlédl. Vysvětlil jsem vaší matce, co má dvakrát denně prohlédnout. Myslím, že je to bystrá dáma a nedá se tak snadno ošálit.“

„Udělal sis úsudek dost rychle.“

„Hm. Tohle funguje.“ Šel si sbalit nářadí.

„Tak teď navštívíme zase moji kancelář,“ navrhl Malachi a na cestu vzal z lednice pár piv.

Rebecca z pohovky sledovala dění kolem. Oba rozčílení bratři zmizeli opačnými směry. Jeden za Cleo do pracovny, kde za sebou

práskl dveřmi. Malachi vytáhl Jacka kamsi ven a zavřel o něco obezřetněji.

„Vypadá to, že se všichni chtějí hádat bez nás.“ Zívla a protáhla se. Let ji unavil o něco víc, než čekala. „Co kdybych ti pomohla trochu uklidit tu kalamitu tady. Můžeš mi přitom vyprávět, jak to vypadá mezi Gideonem a Cleo a mezi tebou a Malachim.“

Tia zmateně hleděla po pokoji. „Nějak nevím, kde začít.“

„Vyber si,“ odpověděla Rebecca. „Já se rychle chytím.“

„Jak to myslíš, že jdeš pryč?“ chtěl vědět Gideon.

„Je to jasný.“ Cleo si cpala věci do tašky. „Je tady přecpáno.“

„Zas tak moc ne.“

„Asi dost, když musíš spát na střeše.“ Hodila tašku na pohovku a otočila se. „Hele, sekáči, dals jasně najevo, že nechceš, abych ti lezla na oči. Aspoň se to zjednoduší.“

„Takhle snadné ti to připadá? Cizí člověk řekne, že má volno, a ty se tam hned hrneš?“

Zbledla. „Jdi do háje.“

Popadla tašku, ale on taky. Několik sekund se o ni přetahovali. „Tak jsem to nemyslel.“ Vytrhl jí kabelu z ruky a odhodil stranou. „Za co mě máš?“

„To nevím.“ I přes Malachiho radu nikdy nehodlala zkoušet na Gideona slzy, a tak ji překvapilo, že jí teď zamlžovaly vidění. „Ale je mi jasné, za co mě máš ty. Za lhářku, podvodnici a lehkou holku k tomu.“

„To není pravda. Jen se na tebe právem zlobím.“

„Fajn. Zlob se, jak chceš, v tom ti nezabráním. Ale nemusíš mi to pořád předhazovat. Udělala jsem blbost. Je mi líto. Tím to hasne.“

Snažila se dostat ke své tašce, ale popadl ji za paže a trochu s ní zacloumal. „Nebreč. Nechtěl jsem tě rozplakat.“

„Pusť.“ Slzy se tvořily rychleji, než stačila mrkat. „Nedělám to schválně.“

„Neplač,“ opakoval a začal ji hladit po rukou. „A neodcházej.“ Přitáhl ji k sobě a v náruči kolébal. „Nechci, abys odešla. Vlastně nevím, co přesně chci, ale ne, abys odešla.“

„Tohle nikam nepovede.“

„Zůstaň.“ Třel se o její uslzenou tvář. „To se ještě uvidí.“

Vzdychla si a položila hlavu na jeho rameno. Jak jí jeho náruč chyběla. Bože, ten pocit jí pronikal do morku kostí. „Nemůžeš změknout hned, jak ženská zabrečí, hezoune. Stane se z tebe houba.“

„To nech na mně. No tak.“

Přejel rty po její tváři a našel ústa, do nichž se pomalu a měkce vnořil.

Něha polibku jí rozechvěla svaly v břiše. Byl tak teplý a jemný, docela bez vášně, jakou znala a očekávala.

Poprvé v životě tu stála dokonale odevzdaná a nechala se mužem ovládat na těle i na duchu.

Děsilo ji to a zároveň naplňovalo.

„Nebuď na mě tak hodný.“ Zabořila tvář do jeho ramene a snažila se zachovat klid. „Stejně to zase zkazím.“

Nebyla tak tvrdá, jak předstírala, uvědomil si Gideon. Ani tak sebejistá. „To nech taky na mně. Ty teď musíš udělat jen jedno,“ dodal a zvedl ji za bradu k sobě. „Co?“

Usmál se. „Vybalit.“

Popotáhla. „Takhle dosahuješ svého? Že jsi na lidi milý?“

„Sem tam. Cleo,“ vzal její tvář do dlaní a sledoval, jak se do těch hlubokých tmavých očí opět vkrádá ostražitost. Nevadilo mu to. „Jsi tak krásná. Skutečně krásná. To může člověka někdy zmást. Vybal si,“ zaprosil znovu. „Řeknu Jackovi, že zůstaneš tady, se mnou. Jsi přece se mnou, Cleo, měla by sis na to zvyknout.“

Jack se rozhlížel po střešní terase. Jediný vchod i východ, uvažoval. Solidní past anebo taky obranná pozice. Snad by se dala nějak využít.

Když člověk nevytuší válku včas, jako by rovnou prohrál.

„Nádherný výhled,“ komentoval.

„Nemáš cigaretu?“

„Bohužel. Nikdy jsem nezačal kouřit.“

„Já jsem přestal.“ Malachi si procvičil ramena. „Už před časem. Ale teď toho lituju. Takže k věci.“

„To jest k Rebecce.“

Malachi jen přikývl. „Ano, vůbec tu neměla být, ale když už je, nemůže přespávat u tebe.“

„Neměla by. Nemůže.“ Jack se odvrátil od výhledu a opřel se o zídku. „Kdybys takhle mluvil před ní, asi bys z toho vyšel zjizvený.“

„To si piš. Naše Becca je zvíře.“

„Ale chytré. To se mi na ní líbí. A pak tvář,“ dodal a zadíval se Malachimu do očí. „Vlastně všechno. A to je asi problém, když jsi ten starší brácha.“ Jack se napil piva z láhve. „Taky mám sestru, takže to chápu. Ta moje klidně odešla a provdala se, i když podle mě vůbec neměla vědět, co to sex je. Teď má dvě děti, ale já si pořád radši představuju, že je našla mezi borůvkami. Nejspíš na stejném keříku jako naše matka nás.“

Malachi se bavil. „Ty v tom svém bytě taky pěstuješ borůvky?“

„Řekněme to takhle: Vzala si volnou ložnici. Vybrala si sama, a tak to zůstane. Slíbil jsem její matce, že se o ni postarám, a já slovo držím. Zvlášť proto, že si té paní vážím.“

Malachi se poněkud uvolnil, což ho překvapilo. Nechápal, proč tak rychle začal Jackovi důvěřovat.

Možná by z nich přece jen byl dobrý tým.

„Tohle mě asi ušetří krvavé bitky s Rebeccou, ale stejně je to impulzivní a tvrdohlavá holka…“

„Do které jsem se zamiloval.“

Malachi vykulil oči. „Člověče, tomu říkám fofr.“

„Vážně mi stačil jeden pohled. A ona to ví, takže toho může využít.“ Odmlčel se. „Což asi udělá.“

„Určitě,“ souhlasil Malachi s jistým soucitem. „Když bude třeba.“

„Ale jak s tím naložím, neví ona a zatím ani já. Nejsem fatalista. Tvrdím, že lidi mají osud ve svých rukou.“

„Já taky.“ Malachi si vzpomněl na Felixe, Wyleyho a na ono jarní odpoledne. „Jen občas vjedou na špatnou kolej.“

„Pořád snad můžou přehodit výhybku. Kdyby to tak nebylo, musel bych věřit, že ty sošky mají něco společného s tím, co jsem cítil, když jsem poprvé spatřil Rebeccu. Ale radši jen říkám, že jsem se zamiloval. Takže máš jistotu, že ji ochráním. I před sebou samotným. Stačí to tak?“

„Asi si na to radši sednu.“ Opravdu to udělal. Zamyšleně popíjel pivo a teprve po chvíli ho odložil na kovový stolek. Poklepal si pěstí na kolena a pak se zadíval na Jacka. „Otec už zemřel a já jsem nejstarší, takže se musím zeptat za něj…“ Odmlčel se a prohrábl si vlasy. „No, asi na to ještě nejsem připravený. Zbytek téhle debaty necháme na jindy.“

Jack se napil. „Souhlasím.“

„Ty se jen tak nedáš, co? To je pro Beccu dobré. Ale pojďme radši k Osudům.“

„Ty jsi tady šéf.“

Malachi se opřel do lavičky a povytáhl obočí. „Je to spíš rodinná záležitost.“

„Neříkám, že ne, ale ty máš hlavní slovo. Když jde do tuhého, ostatní čekají, co uděláš ty. I Tia a Cleo, i když to je taková divoká karta.“

„Možná na první pohled, ale je na ni celkem spolehnutí. Máš snad něco proti tomuhle uspořádání?“

„Ani ne, protože umíš lidi usměrnit a taky jim ukázat jejich klady. Já ty svoje znám. Nemám problém přijímat rozkazy, Sullivane, pokud s nimi souhlasím. Ale klidně tě pošlu do háje, pokud se mi něco nebude líbit. Hlavně jsem ti zavázaný. Nezapomínám na Felixe Greenfielda. A taky chci Osudy,“ pokračoval. „Budu s vámi spolupracovat, abychom všichni dosáhli svého.“

„Ale když jsem u toho,“ dodal, „moc se mi nelíbí, že Cleinu sošku schováváte u Tiy v lednici. Mám v bytě sejf s nejlepším zabezpečením, jaké existuje. Rád bych ji přesunul tam.“

Malachi se znova chopil láhve a přemýšlel. Zase ta důvěra, uvažoval. Bez ní to stejně nepůjde. „Bylo by to praktičtější. Ale to bys pak měl u sebe dvě sošky ze tří. Co by ti bránilo získat tu třetí na vlastní pěst, nebo dokonce jednat s Anitou? Neuraz se.“

„Neurazím. Kdybych tu zbylou chtěl dostat sám, bylo by to sice těžké, ale ne nemožné. Jenže by se to nelíbilo Rebecce, a na tom mi teď záleží nejvíc. A taky nepodrážím lidi, kteří se mi líbí. Třeba někoho, jako je doktorka.“ Potutelně se usmál.

„Jasně.“

„A s psychopaty nevyjednávám. Což Anita rozhodně je. Kdyby měla příležitost, klidně kohokoli z nás odpráskne a pak si nechá udělat obvyklou manikúru.“

Malachi se znovu uvolnil. „V tom jsme za jedno. Takže jí tu příležitost nedáme. Ale ještě si to musíme všechno promyslet.“

„Co si dát čtyřiadvacet hodin oddech? Pak bychom mohli ulevit Tie a sejít se pro změnu u mě.“

„Dobře.“ Malachi vstal a podal Jackovi ruku. „Vítej na palubě.“

„Ta pánská debata s Malem vám zabrala dost času.“ Rebecca se zvědavě naklonila v sedadle džípu velikosti tanku, ve kterém ujížděli z centra ven. „O čem jste mluvili?“

„O tom a onom. Různě.“

„Tak začni s oním a pokračuj k různému.“

„Napadá mě, že kdybychom to chtěli vykládat tobě, vzali bychom tě s sebou na střechu.“

„Patřím snad do týmu taky, ne?“

„To jistě.“ Odbočil z Páté směrem k Lexingtonské a ve zpětném zrcátku sledoval prostor za nimi.

„Takže mám plné právo vědět, o čem jste rokovali. Tohle je tým, a ne dvě skupinky kohoutů a slepic.“

„S tím to nemá co dělat, Irko, takže schovej feministický transparent.“

„Urážíš mě.“

Chvíli ujížděl na jih a pak náhle odbočil východním směrem. Nikdo je nesledoval, ujistil se. Ani u Tiina domu nikdo nehlídal. Což nemuselo trvat věčně, ale zatím se to hodilo.

Nechal Rebeccu ještě chvíli tiše zuřit a oklikou se vrátil ke svému domu. Automaticky otevřel ocelové dveře garáže a vjel dovnitř.

Parkoval tu i jeho sporťák, harley a sledovací dodávka. Chlap také potřebuje svoje hračky, no ne? Musel si pro ně uzpůsobit garáž, aby je měl stále při ruce a pod vlastním zabezpečením.

Vystoupil, nastavil alarmy a stiskl přístupový kód k výtahu. „Jedeš nahoru, nebo budeš trucovat v garáži?“

„Já netrucuju.“ Prošla kolem něho s rukama zkříženýma na prsou. „I když by to byla náležitá reakce, když se ke mně chováš jako k malému děcku.“

„Dítě v tobě tedy rozhodně nevidím. Dobře, tak co chceš slyšet dřív, to, ono nebo různé?“

Snažila se neusmát. „Začni od začátku.“

„Tvůj bratr měl obavy, že tady teď bydlíš se mnou.“

„Do toho mu nic není! Zvlášť když si sám hoví u Tiy. Doufám, žes mu to řekl.“

„Ne.“ Otevřel dveře výtahu a nechal ji vejít do bytu. „Řekl jsem mu, že jsem se do tebe zamiloval.“

Prudce se zastavila a otočila. „Co? Cože?“

„Což ho uklidnilo o trochu víc než tebe. Musím si něco zařídit. Vrátím se za pár hodin.“

„Vrátíš?“ rozhodila rukama. „Nemůžeš něco takového říct a pak si odejít.“

„Neřekl jsem to tobě, ale tvému bratrovi. Natáhni se na chvilku, Irko. Vypadáš unaveně.“ S tím zavřel dveře, zamkl je a nechal ji tam klít.

Neodešel ale daleko. Seběhl po schodišti do přízemí, kde měl zařízenou velkou pracovnu pro případ, kdy se mu nechtělo z domu, ale v bytě se už příliš nudil.

Protože nechápal smysl spartanských kanceláří, měl i zde největší možné pohodlí. Měkká křesla, dobré osvětlení, nahrazující okna, oblíbené staré koberce a plně zařízenou kuchyni.

Tam se vydal nejdříve, aby postavil na kávu, a pak se začal zabývat vzkazy, které se mu hromadily na různých linkách. Nastartoval jeden z počítačů na dlouhém pultu a nechal si během přípravy kávy přeříkat nahlas došlé e-maily.

Odpověděl na ty neodkladné a pak přešel k osobní poště. Jako vždy ho rozesmála zpráva od otce.

Protože nás mimozemšťané s matkou opět vrátili na zeměkouli – potom co jsme se stali obětí medicínských a sexuologických pokusů, určitě o tom uslyšíš v TV show Larryho Kinga – dovoluju se ozvat. Doufám, že tímhle jsem si konečně zjednal tvoji pozornost a věnuješ mi alespoň pět minut svého času. Matka ti posílá pusu. Já ne. Mám radši tvoji sestru. Hádej, kdo píše.

Jack se se smíchem usadil ke klávesnici. „Dobře, dobře.“

Je mi líto, co vám provedli mimozemšťani. Obyčejně svým obětem voperují do hlavy čip, aby je mohli dál sledovat. Pokud budeš při osobních rozhovorech žvýkat kousek alobalu, mohlo by to rušit jejich frekvence. To jen pro tvou informaci. Jsem zpátky v N. Y. a držím pod zámkem krásnou irskou zrzku. Možné exotické hrátky by mě mohly na příštích pár týdnů zaměstnat. Mámě posílám pusu taky. Tobě ne. Nejsem si ani jistý, jestli jsi můj otec. Taky hádej, kdo píše.

Doufal, že tím otce taky pobaví, a mail odeslal. Pak se dal konečně do práce.

Zjistil pár základních údajů o Cleo, aby Anitu něčím upokojil. Na jiném počítači pak našel podrobnosti pro vlastní potřebu.

Dávno došel ke stejnému závěru jako Tia a Malachi. Museli spolupracovat jako tým. Proti tomu nic neměl. Pouze chtěl znát všechny zúčastněné co nejlépe.

Zatímco se informace tiskly, přesunul se k monitorům. Napadlo ho, že bude rozumnější trochu na Rebeccu dohlédnout, a tak zapnul jednu z kamer, instalovaných ve svém bytě.

Seděla v jeho malé pracovně za počítačem a tvářila se nasupeně. Jack ze zvědavosti zapnul odposlech.

„Jsi vedle, Jacku, když si myslíš, že se nedostanu přes tvá hesla a blokátory.“

„Jestli to zvládneš, zlato,“ odpověděl, „uděláš na mě dojem.“

Chvíli pozoroval, jak cosi hbitě vyťukává a roztomile se mračí, když narazila na další překážku.

Ze zkušenosti věděl, že většina žen by se mu spíš začala přehrabovat ve skříních a zásuvkách. Ale tahle se vypravila rovnou na informační dálnici. To ho zahřálo u srdce.

Ztlumil odposlech a začal psát krátkou zprávu o Cleo, která by Anitu ujistila o jeho spolupráci, ale nic podstatného jí nesdělila.

„Tohle tě určitě naštve,“ mumlal si pro sebe.

Pak se přesunul k telefonu.

„Kancelář detektivu, Robbins.“

„Tady muž s průkazem.“

„S falešným průkazem.“

„Tak to nejsem já, kámo. Musels myslet někoho jiného. Jak to jde ve světě zločinu?“

„Pořád stejně. Jak ve světě cvoků?“

„Nestěžuju si. Napadlo mě, jestli nechceš vzít tu dvacku, co ti dlužím, a zkusit mě obehrát o víc.“

„Chceš naznačit, že já, úřední osoba, hraju karty?“

„Ne, ty se jen díváš.“

„Dobrá, zdvořilosti máme za sebou, tak co chceš?“

„Zranils moje city. Ale když se ptáš, chtěl bych se tě zeptat na jednoho týpka. Svalouš na volné noze, určitě místní. Možná bys mohl nakouknout do své databáze, jestli se někdo podobný neobjeví.“

„Možná mohl. Znáš jméno?“

„Zatím ne. Nejspíš nemá rodinu, běloch, čtyřicet až pětačtyřicet, hnědovlasý, mírná pleš, bledá pleť, výrazný nos. Pod sto osmdesát centimetrů, přes osmdesát kilo.“

„To sedí na spousty chlápků, včetně mého nemožného švagra.“

„Prý se rád rve a moc mu to nemyslí.“

„Jo, to je můj švagr. Chceš, abych si ho trochu podal?“

„To je na tobě. A byl ten tvůj švagr v poslední době ve východní Evropě?“

„Ten nezvedne tu svou bílou, poďobanou prdel z křesla, aby došel do krámu za rohem. Takže hledáš světoběžníka?“

„Hledám mizeru, který se nedávno vrátil z České republiky.“

„To je náhodička. Máme tu u ledu jednoho, co odpovídá popisu. Měl v kapse pas a v něm dvě razítka. Na jednom stálo Praha, což je podle mých vzdělaných kolegů hlavní město České republiky, a na druhém New York s deset dnů starým datem.“

Trefa, pomyslel si Jack a přejel v křesle zpět k počítači. „Můžeš mi říct jeho jméno?“

„Proč ne? Carl Dubrowsky, chlapec z Bronxu. Má u nás dlouhej seznam, většinou fyzická napadení a jeden pokus o vraždu. K čemu ti náš mrtvej bude, Jacku?“

Jack si zapsal jméno a ihned zahájil vlastní pátrání. „Jak zemřel?“

„Asi kvůli těm čtyřem dírám, co do něj někdo udělal pětadvacítkou. Našli ho v opuštěném skladišti v Jersey. A teď bys zas mohl mluvit ty.“

„Zatím nic bližšího nemám, ale dám ti vědět.“ Přesunul se k jinému počítači a připravil se na další hledání. „Znáš adresu toho skladiště?“

„Proboha, nemám ti tu zprávu rovnou odfaxovat celou?“

„To bys mohl?“

Když Bob jen zavrčel, Jack se usmál a poznamenal si adresu.

Když dotelefonoval, vypsal si ze všech nalezených informací pečlivě poznámky. Právě chtěl vstát a dojít si pro kávu, ale ještě pohlédl na monitor.

Rebečin šílený výraz ho zaujal, že zapnul odposlech.

„Nejsi zas tak chytrý, co?“ mumlala si. „Žádný génius.“

„Za to ty ano,“ komentoval to, překvapený, že se dostala přes jeho zabezpečení. Na domácím počítači důležitá data nepřechovával, a tak byla opatření mírná. Přesto by je tak rychle překonal jen zkušený hacker.

„Přesně to jsem si myslel,“ pokračoval s pohledem na obrazovku, „my dva jsme pro sebe stvoření.“

U druhého šálku kávy dokončil své hledání, zatímco Becca drancovala jeho záznamy.

O dvacet minut později byli oba hotovi.

Rebecca vypnula počítač, protáhla se a se spokojeným výrazem se vydala přes obývák do haly. Jack se zadíval na jiný monitor a sledoval, jak se prohnula v zádech, stáhla sponku z hlavy a zatřepala rozpuštěnými vlasy.

Když si začala rozepínat blůzu, musel si připomenout, že není žádný voyeur, ale mučil se u obrazovky, dokud ji nesvlékla.

Jakmile sáhla na háček podprsenky, stiskl zuby a zároveň vypínač monitoru.

Místo pro novou kávu si došel radši pro pivo a další půl hodinu se marně soustředil na své poznámky.

Ve chvíli, kdy vešel do svého bytu, měl v hlavě několik zajímavých fantazií. V žádné ji ovšem neměl zastihnout plně oblečenou, až na bosé nohy v kuchyni u vonících hrnců.

„Co tady děláš?“

„Lezu na Matterhorn, cos myslel?“

Přistoupil blíž a přivoněl si k jídlu i k ní. „Vypadá to skoro jako vaření.“

Sprcha, čisté oblečení i vítězný boj s jeho počítačem jí zvedly náladu. Jen se pořád trochu zlobila.

„Protože jsem neměla tušení, jak dlouho mě tady necháš zamčenou, nechtěla jsem jen sedět a umírat hlady. Nemáš tu čerstvé ovoce ani zeleninu, tak jsem si musela vystačit s konzervami.“

„Byl jsem přece na cestách. Klidně sepiš seznam a já všechno obstarám.“

„Nákupy zvládnu taky.“

„Nechci, abys chodila ven sama.“

Vytáhla ze stojanu velkou kudlu a otestovala palcem ostří. Dcera své matky, napadlo Jacka. Obě věděly, jak dát slovům váhu.

„Nebudeš mi nařizovat, kam a kdy mám chodit.“

„Jestli to do mě zapíchneš, určitě budeš později litovat.“

Potutelně se usmála. „Ale ty víc, že jo?“

„Nehádám se.“ Otevřel lednici a našel láhev vody. „Tak jinak. Byl bych radši, kdybys nechodila sama ven, dokud to tu nebudeš dobře znát,“

„Vezmu si tvé rady k srdci. A ještě něco. Jestli myslíš, že mě tvoje vyznání lásky donutí skočit ti hned do postele…“

„Tohle ne, Rebecco,“ řekl chladně. „Nezačínej si.“

Naklonila hlavu ke straně. Ani nemrkl, když se oháněla nožem, ale při zmínce o sexu se celý naježil.

„Nelíbí se mi, žes něco takového řekl a pak mi přirazil dveře před nosem.“

„Přirazil jsem je sám sobě.“

Zamyslela se a pak to přijala. „Tohle zvládnu sama, když se rozhodnu.“ Levou rukou se chopila lžíce a zamíchala obsahem hrnce. „Zatím jsem se nerozhodla k ničemu. Ale budeš první, komu dám vědět. Takže mě tady nezamykej jako papouška v kleci, ano? Nebo ti rozbiju všechny ty parádičky, rozpářu oblečení, nechám přetéct záchod a další příjemné věci. A ven se stejně dostanu.“

„Fajn, stačí. Kdy budeme jíst?“

Odfrkla si a zasunula nůž zpět do stojanu. „Asi za hodinku. Zatím bys mohl skočit pro francouzský nebo italský chleba a něco sladkého navrch.“

Pohodila vlasy. „Byla jsem naštvaná, ale zas ne tak, abych ještě pekla.“

20

Chováš se jako vyděšené děcko, říkala si Tia před vstupem do rodičovského domu. Přesto měla zpocené dlaně a žaludek jako na vodě. Konečně se odhodlala otevřít dveře.

Bylo tři čtvrtě na devět. Tou dobou už otec jistě seděl u snídaně, dopíjel druhý šálek kávy a pročetl New York Times až k finančním zprávám. Dojedl ovoce a pustil se do druhého chodu, kterým dnes byla vaječná omeleta.

Maminka si bylinkový čaj, čerstvý džus a balenou vodu, kterou zapíjela dávku vitamínů a léků, nechala nosit do postele. Tam snědla taky suchý krajíc celozrnného chleba a misku sezónního ovoce.

V devět dvacet se odebrala dolů, kde otce chvíli obtěžovala stížnostmi na svůj momentální zdravotní stav a informacemi o schůzkách, které ji čekaly, zatímco on kontroloval obsah aktovky.

Přesně o půl desáté se políbili na rozloučenou a otec z domu odešel.

Podle jejich rozvrhu se daly seřizovat švýcarské hodinky, uvědomila si Tia.

Kdysi do něho patřila i ona. Anebo měla aspoň pocit, že sem zapadá. Čí to vlastně byla chyba, že nikdy ničím nenarušila přesnost toho harmonogramu?

Ať už její, nebo jejich, jen při tom pomyšlení se jí teď sevřel žaludek.

Stewart překvapeně vzhlédl, když dceru spatřil stát na prahu. „Tio? Měli jsme snad schůzku?“

„Ne, promiň, že tě ruším u snídaně.“

„Ale co tě nemá.“ I tak se okamžitě podíval na hodinky. „Dáš si se mnou? Třeba kávu?“

„Ne, děkuji.“ Přestala si hrát s prsty rukou a posadila se naproti. „Chtěla jsem si s tebou jen promluvit, než odejdeš do práce.“

„Dobrá.“ Potřel si toast tenkou vrstvou másla, ale náhle zamrkal. „Ty ses nechala ostříhat!“

„Ano.“ Trochu marnivě se dotkla nového účesu. „Před pár dny.“

„Sluší ti to. Je to šik.“

„Myslíš?“ Bláhově se začervenala, že jí kompliment od tatínka tak potěšil. Ale něco takového neslýchala často. „Matce se to asi moc nelíbilo. Myslela jsem, že ti to řekne.“

„Možná řekla,“ usmál se a pokračoval v jídle. „Já ji vždycky neposlouchám, zvlášť když má svoje nálady. A včera ji měla.“

„Za to můžu já, a i proto jsem s tebou chtěla mluvit. Stavila se u mě včera cestou k doktorovi. A bylo to dost… no trapné. Někoho jsem tam měla.“ Zhluboka se nadechla. „Jednoho muže,“

„Chápu.“ Stewart zaváhal, zamračil se a zamíchal kávou, „Nebo ne?“

„Seznámila jsem se s někým. Bydlí u mě, dokud bude v New Yorku. Na něčem spolu a taky s dalšími lidmi pracujeme. Já s ním… prostě s ním chodím,“ dokončila v rychlosti větu a upadla do tíživého mlčení.

Stewart chvíli dumal nad kávou. Jen těžko se dalo odhadnout, komu z nich se víc přitížilo. „Tio, do tvého osobního života… a vztahů mi nic není, ani tvé matce by nemělo být. Přirozeně doufám, že sis vybrala vhodného partnera.“

„Nejsem si úplně jistá, jestli by ti tak připadal, ale mně se líbí. Překvapivě,“ dodala rychle, „mě považuje za zajímavou a atraktivní ženu a já se tak díky němu cítím. Dělá mi to dobře. Matku to v každém případě velmi rozčílilo. Nevím, jestli ji dokážu uklidnit, ale pokusím se o to. Předem se omlouvám, pokud se mi to nepodaří. Nemůžu a nechci žít věčně podle jejích pravidel. Ani podle tvých ne.“

„Hmm.“ Stewart odložil vidličku a vydechl nosem. „Hmm,“ opakoval. „Nikdy bych nečekal, že něco takového řekneš. Slyšel jsem dobře, že i přes náš nesouhlas, nebo dokonce zlost si budeš dělat, co chceš?“

Tia tušila, že tlak v žaludku jí působí jen napětí, ale nemohla se zbavit myšlenky na zhoubný nádor. „V kostce ano, dá se to tak říct.“

„Fajn. Taky bylo na čase.“

Okamžitě zapomněla na možnost rakoviny. „Prosím?“

„Mám tvoji matku rád, Tio. Neptej se mě proč, protože sám nevím. Někdy dokáže být jak tříska v zadku, ale já ji miluju.“

„Já vím. Chci říct, že vím, že máte hezký vztah,“ opravila se.

„To zní, jako bys ses do toho nepočítala.“

Chtěla se začít vymlouvat, ale pak to prostě vysypala. „Nepočítám.“

„Pak jsme někde udělali chybu. Matka se od tebe nikdy nedokázala odpoutat. A já jsem to asi zas udělal příliš rychle a snadno. Tys obojí tolerovala.“

„Asi ano. Ale tys byl vždycky dobrý táta.“

„Asi ne.“ Odložil šálek s kávou a studoval její překvapený obličej. „A musím přiznat, že jsem se tím přestal zabývat od chvíle, kdy ti bylo, kolik? Dvanáct nebo tak. Ale znovu mě to napadlo, když jsi nedávno přišla pro Wyleyho deník a tvářila se tak nešťastně.“

„Byla jsem nešťastná.“

„A překvapuje tě, že jsem si toho všiml.“ Zvedl ruku a znovu se chopil kávy. „I mě to překvapilo a divím se, proč jsem si nevšímal častěji.“

„Zklamala jsem tě, že jsem byla jiná, než sis přál.“

„Ano a reagoval jsem na to tím, že jsem tě nechal na starost jen matce, protože jsem myslel, že máš mnohem víc společného s ní než se mnou. Divné, vždycky jsem se považoval za férového chlapa. Ale tohle asi bylo nefér ke všem kolem. Nejlepší bude, když se od matky odpoutáš sama. Nechala ses jí zatím vláčet sem tam celý život. Kdykoli jsem se pokusil zasáhnout, a zas tak moc jsem se nesnažil, jedna z vás mi to rozmluvila.“

„Vzdal jsi to.“

„Zdálo se mi, že to tak chceš. Děti odcházejí, Tio, ale v manželství žijeme celý život. Já jsem byl spokojený s tím, jak to mám zavedené. A ty jsi prostě vzešla ze dvou sebestředných lidí. Myslím, že tvoje fobie a neurózy nejsou nic jiného než jiná forma sebestřednosti.“

Chvíli na něho zírala a pak se musela zasmát. „Asi máš pravdu. Ale nechci, aby to tak zůstalo. Je mi skoro třicet. Dokážu se ještě změnit?“

„Na věku snad nezáleží.“

Tia se oněměle opřela do židle. „Nikdy jsi se mnou takhle nemluvil.“

„Taky jsi za mnou nikdy nepřišla.“ Trhl ramenem. „A já nemám ve zvyku měnit způsoby a zaběhnutou rutinu. Což mi připomíná…“ Pohlédl na hodinky.

„Potřebuju laskavost,“ dodala rychle.

„Tohle je ale významný den pro naši domácnost.“

„Týká se to Tří osudů.“

Mírná netrpělivost ze Stewartovy tváře okamžitě zmizela. „Poslední dobou se o ně nějak zajímáš.“

„Ano. Ale musí to zůstat mezi námi. Anita Gayeová se bude zajímat taky. Pravděpodobně se z tebe znova pokusí dostat detaily o Henrym Wyleym. Pokud ano, myslíš, že bys mohl jen jako náhodou nadhodit, žes kdesi zaslechl, že třetí z Osudů má být v Athénách?“

„V Athénách?“ Stewart se napřímil. „Jakou hru to hraješ, Tio?“

„Důležitou.“

„Anita patří k lidem, kteří pro zisk neváhají porušit všechna pravidla.“

„Toho jsem si vědomá víc, než myslíš.“

„Máš snad problémy, dítě?“

Poprvé od příchodu se doopravdy usmála. „Na to ses mě taky nikdy nezeptal. Ale pokud je mám, jsem rozhodnutá je vyřešit a užívat si to. Najdeš tedy způsob, jak jí předhodit ty Athény?“

„Snadno.“

„A přitom za žádnou cenu nezmínit Henryho deník nebo můj vztah k muži, kterého u mě matka potkala?“

„Proč bych měl? Tio, ty snad o některém z Osudů víš?“

Měla chuť mu všechno říct a vidět překvapení a pýchu v jeho očích. Ale zavrtěla hlavou. „Je to komplikované, ale brzy ti všechno povím.“ Vstala. „Poslední otázka. Na kolik bys je jako odborník cenil?“

„To je těžké. Třeba k deseti miliónům. Zainteresovanému klientovi bych asi doporučil jít až na dvojnásobek. Možná i víc. Záleží na testech a ověření pravosti, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ Přešla k němu a vtiskla mu polibek na tvář. „Teď půjdu za matkou a pokusím se to s ní urovnat.“

Zatímco Tia se snažila uklidnit matčiny pocuchané nervy, Jack s Rebeccou zajeli do kanceláře detektivů. Raději by ji nechal doma, ale musel by ji znovu zamknout a nechtěl se vrátit do zničeného bytu, protože ona by své hrozby jistě vyplnila.

Takhle jí alespoň mohl ukázat, jak pracuje policie, a prostředí stanice ji také očividně zaujalo, stejně tak detektivy pohled na ni.

Bob seděl za svým stolem, se sluchátkem vtisknutým mezi rameno a ucho. Během hovoru vzhlédl, očima přejel dívku od hlavy k patě a uznale mrkl na Jacka.

„Počkej chviličku.“ Jack se šel usadit na roh Bobova stolu, pozdravil se s ostatními detektivy a počkal, až Bob telefonát vyřídí.

„Teda hochu,“ začal Bob místo pozdravu, „kde jsi natrefil na tu sexy zrzečku?“

„Jak se má tvoje žena?“

„Ty dobře víš, jak mě včas uzemnit. Tak co bys rád?“

„Další informace o tom chlápkovi, na kterého jsem se včera ptal.“

„Už jsem ti všechno řekl.“

„Potřebuju jeho fotku.“

„A nechceš rovnou můj průkaz?“

„Dík, mám vlastní. Možná bych ti k té vraždě něco řekl, ale nejdřív ho musím vidět.“

„A co to obrátit? Ty vysypeš, co víš, a já pak možná najdu obrázek toho zcepenělýho.“

„Chceš se seznámit se zrzkou?“

Bob si položil dva prsty na zápěstí. „Dobrý, srdce mi ještě tluče. Že se ptáš.“

Jack s úsměvem pokynul Rebecce. „To je detektiv Bob Robbins a tohle Rebecca Sullivanová, žena, kterou si hodlám vzít.“

Bob otevřel pusu dokořán. „Sakra, Jacku. Teda. Dobrá práce. Moc mě těší.“

Rebecca mu s úsměvem potřásla rukou. „Jack trpí bludy. Zatím jsme jen obchodní partneři.“

„Bude to tvrdý oříšek, ale pracuju na tom. Mohla bys zatím povědět našemu zaraženému příteli, cos zjistila o tom skladišti v Jersey?“

„Jistě. Trochu jsem se tím včera zabývala a vyšlo najevo, že ten sklad právě den před vraždou prodala společnost Starožitnosti Morningside.“

„A to mě má zajímat proč?“

„Nech mě ukázat fotku mrtvoly několika lidem,“ pokračoval Jack. „Jestli mě tušení neklame, budu pro tebe mít zajímavou odpověď.“

„Jestli víš něco o brutální vraždě Jacku, neměl bys to nikde vytrubovat.“

„Sleduj stopu jménem Morningside.“

„Anitu Gayeovou,“ dodala Rebecca jasněji a oba muži na ni zamračeně pohlédli. „Mě naštěstí neovlivňuje testosteron. Měl byste se zaměřit na Anitu Gayeovou z Morningside, detektive Robbinsi. Nemá smysl pokračovat dál, dokud nebudeme mít jistotu, že ten mrtvý je člověk, kterého myslíme.“

Zářivě se na Boba usmála. „Jde nám nakonec všem o to samé. Ale jestli nemáte důvěru tady k tomu chlápkovi," trhla hlavou směrem k Jackovi, „asi pro to budou dobré důvody. Já sama taky nevím, jestli mu mám vůbec věřit."

Bob protáhl vzduch mezi zuby. „Donesu tu fotku."

„Říká se snad, že je dobré nechat si želízko v ohni, ne?" zavrčel Jack, když Bob odešel.

„Ano, ale taky, že se mají karty včas vyložit na stůl. Moje metoda zabrala." Odhrnula si vlasy z tváře a zadívala se mu do očí. „A tou svatbou se oháníš až moc snadno."

„Vůbec ne. Ty jsi ta pravá. Radši si na to zvykni."

„Jak romantické, asi začnu plakat."

„Dopřeju ti romantiku, neboj, vyber si místo a čas."

Trochu znejistěla a složila si ruce na prsou. „Radši se soustřeď na práci."

„Zvládám víc úkolů najednou," řekl, a protože se objevil Bob, seskočil z jeho stolu.

Tia se pokusila matku uklidnit, ale bohužel na to neměla potřebné dvě tři hodiny. Musela stihnout ještě jednu schůzku a vrátit se domů, aby si Malachi nedělal zbytečné starosti.

Jak zvláštně utěšující to byl pocit, uvědomila si, když se o vás někdo strachuje. Obvykle to nechávala jen na matce, která se nejspíš víc bála sama o sebe než o dceru.

Ale to už měla prostě v povaze, řekla si Tia, když vystupovala na Wall Street z taxíku. Jenže na to musela přijít až teď. Celé roky terapií u doktora Lowensteina jí byly k ničemu.

Až tři stříbrné sošky, jeden Ir a podivná směsice nových přátel jí otevřely oči a narovnaly páteř.

A možná k tomu přispěla i Anita Gayeová. Až bude po všem a život se zase vrátí do normálních kolejí, měla by Anitě poděkovat, že ji touhle situací donutila ověřit si vlastní schopnosti.

Ovšem, pokud všechno vyjde, Anita o nějakou vděčnost rozhodně stát nebude.

S písní na rtech prošla k výtahu makléřské společnosti. Tia Marshová plánuje, intrikuje a užívá si pravidelný sex, říkala si, a to bez pomoci chemie a medicíny.

Cítila se neuvěřitelně silná a sebevědomá.

Ten pocit ještě podpořil Carriin asistent, který ji vůbec nepoznal. „Tia Marshová," oznámila mu a s potěšením sledovala, jak překvapeně zamrkal. „Myslíte, že by slečna Wilsonová měla minutku čas?"

„Doktorko? Ale jistě." Užasle sáhl po telefonu. „Dám jí vědět, že jste tady. Vypadáte úžasně."

„Děkuji."

Tia se ihned rozhodla zajít na nákupy a pořídit si k novému účesu taky nový šatník. Koupí si něco opravdu hodně červeného.

„Tio," Carrie vyběhla ze své kanceláře. Působila inteligentně a kompetentně. „Nedaly jsme si schůzku, nebo ano?"

„Bohužel ne. Zdržím tě jen pár minut, pokud to jde."

„Snad ano. Pojď dál. Tode, tu analýzu Brockawayova účtu potřebuju do oběda."

„On mě vůbec nepoznal," oznámila Tia Carrie, když zašly do luxusní rohové kanceláře.

„Kdo? Tod?" Carrie se rozesmála a ještě rychle pohlédla na obrazovku počítače, s nímž předtím pracovala. Pak zamířila ke kávovaru. „Však taky vypadáš jinak, zlato, přímo skvěle." Nalila si, ale Tie kávu nenabízela, protože nebyla bez kofeinu. Pak se na kamarádku lépe zadívala. „Ale nedělají to jen vlasy." Carrie odložila hrnek, přistoupila k Tie a pátrala v jejím obličeji.

„Tys měla sex!"

„Carrie! Proboha." Tia za sebou rychle zavřela dveře.

„Ty ses s někým vyspala." Carrie na Tiu namířila prst. „Vyklop to."

„Kvůli tomu jsem nepřišla a ty máš přece málo času."

Carrie rozhodně přešla ke stolu a popadla sluchátko. „Tode, ať mi nikdo nevolá a řekni Minlowovi, že se na tu schůzku v deset trochu opozdím. Tak a je to." Zavěsila. „Mluv. Chci detaily. Jména, data, pozice."

„Je to složitější." Tia si skousla spodní ret. Cítila se jako Clark Kent, který nesmí nikomu prozradit, že je ve skutečnosti Superman. Nedalo se to vydržet. „Ale nikomu nic neřekneš."

„Copak jsem kamelot? Tady Carrie, Tio, znám už všechna tvoje tajemství. Aspoň doteď. Kdo je to?"

„Malachi. Malachi Sullivan."

„Ten Ir? On se vrátil?"

„Bydlí u mě."

„On u tebe bydlí. Já snad zruším tu schůzku v deset!“

„Ne, ne.“ Tia si se smíchem prohrábla vlasy. „Nemám čas. Vážně. Brzo ti všechno povím. Ale on… my… je to prostě úžasné. Nikdy jsem se necítila tak silná jako teď.“ Tia nedokázala zůstat v klidu a začala přecházet po místnosti. „Ano, to je to správné slovo. Silná. On se mě chce pořád dotýkat. To je co? Opravdu mně naslouchá a ptá se na můj názor. Děli si ze mě taky legraci, ale ne hrubou. A donutil mě pořádně se na sebe podívat, Carrie. A když to udělám, už si vůbec nepřipadám tak hloupá, neschopná a neohrabaná.“

„Nic z toho jsi nikdy nebyla, a jestli ti to vymluvil, začíná se mi už teď líbit. Kdy ho uvidím?“

„To musí počkat, jak jsem řekla…“

„Bože můj, on je ženatý!“

„Ne. Nic takového. Jen právě na něčem pracujeme.“

„Tio, zeptám se radši hned. Nežádal tě snad o peníze nebo nějakou jinou investici?“

„Ne, Carrie. Ale díky, že si děláš starosti.“

„Jsi do něho zamilovaná?“

„Asi ano.“ Tia se zhluboka nadechla a pocítila chvění v žaludku. „Na to teď nemám čas myslet. Pustili jsme se do něčeho, co je vzrušující, delikátní a možná taky dost nebezpečné.“

„Ty mě děsíš.“

„To taky chci.“ Tia si vzpomněla na Cleina přítele. „Protože je moc důležité, aby sis všechno nechala jen pro sebe. Nikde se nezmiňuj ani o Malachim.“ Sáhla do kabelky a vytáhla kousek papíru. „Kdybys se mnou o téhle věci chtěla mluvit, volej na tohle číslo. Ostatní telefony jsou napíchnuté.“

„Proboha, do čeho tě ten chlap zatáhl?“

„Sama jsem do toho šla. To je na tom právě skvělé. Ale potřebovala bych od tebe službičku, možná lehce nemorální a nezákonnou.“

„Vůbec nevím, co na to říct, Tio.“

„Anita Gayeová.“ Tia se naklonila blíž ke Carrie. „Starožitnosti Morningside. Chci vědět, jak na tom je ona osobně i její firma. Kolik volného kapitálu by dokázala dát rychle dohromady. Ale tak, aby nepoznala, žes něco zjišťovala. To je hlavní. Dokážeš takovou informaci získat bezpečně?“

Carrie se pro jistotu přidržela křesla. „Ty chceš, abych zjišťovala stavy cizích účtů a pak je předala tobě?“

„Ano, ale jen pokud to nijak neohrozí tebe.“

„A nehodláš mi říct proč?“

„Povím ti jen, že jde o hodně a že ty informace využiju pro správnou věc. Taky musím dodat, že Anita je moc nebezpečná a zodpovědná nejméně za jednu smrt.“

„Dobrý bože, Tio! Nemůžu věřit, že vůbec vedu takový rozhovor, a právě s tebou. Jestli tomu vážně věříš, proč nejdeš na policii?“

„To je složité.“

„Chci vidět toho tvého Sullivana, abych si mohla udělat vlastní názor.“

„Jak jen to bude možné. Slibuju. Dobře vím, o co tě žádám, a pokud to nejde, pochopím to.“

„Musím si to rozmyslet,“ vydechla užasle Carrie. „Pořádně rozmyslet.“

„Fajn. Moje nové číslo máš.“ Tia vstala. „Ona ubližuje lidem, Carrie. A bude za to pykat.“

„Kruci, Tio, buď opatrná.“

„Ne,“ prohlásila Tia rozhodně a přešla ke dveřím. „Už nikdy ne.“

„Dej jí ještě pár minut,“ naléhal Gideon. „Čemu pomůžeš, když ji budeš hledat po celém městě?“

„Už je pryč přes dvě hodiny.“ A víc než polovinu toho času se mohl Malachi strachy zbláznit. „Neměl jsem ji pouštět samotnou. Jak to, že je najednou tak tvrdohlavá? Když jsem ji poznal, zdála se tvárná a křehká.“

„Jestli chceš rohožku, běž si ji koupit.“

Malachi se otočil a málem spálil Cleo pohledem. „Ty mě neštvi.“

„Tak tady přestaň pobíhat jako zlý taťka, když mu dítě nepřišlo včas domů. Tia není hloupá, poradí si.“

„Neřekl jsem, že je hloupá, ale má dost zkušeností, aby si se vším poradila? Kdyby neměla vypnutý mobil, nemusel bych se tak bát.“

„Dohodli jsme se, že mobil použijeme jen v případě nutnosti,“ připomněl mu Gideon. „Vždyť je to vlastně vysílačka, ne?“

„Ale tohle je nutné. Jdu ji hledat.“ Běžel ke dveřím a prudce je otevřel. Tia mu málem spadla do náruče.

„Kde jsi? Nestalo se nic?“ Málem ji i s taškami, co nesla, zvedl ze země.

„Pan starosta už chtěl zburcovat záchranáře. To neseš jídlo?“ chtěla vědět Cleo a chopila se jedné z tašek. „Páni! Oběd!“

„Stavila jsem se v lahůdkách.“

„To nejde. Takhle ne.“ Malachi jí vzal druhou tašku a podal ji Gideonovi. „Kolik peněz máš u sebe?“

„Asi dvacet dolarů.“

„Sem s nimi.“ Malachi zašátral i ve své kapse. „Nemůžeš nás věčně krmit.“

„O peníze nejde,“ začala Tia, ale Malachi ji přerušil.

„Zatím jsi utrácela jen ty, nebo ne? To musí přestat. Zavoláme mamce, aby nám něco poslala.“

„V žádném případě.“

Tia stiskla zuby a rozkročila se. Gideon ukázal směrem ke kuchyni, kam s Cleo okamžitě zmizeli.

„Nebudu se přiživovat na ženský, zvlášť ne na té, se kterou spím.“

„Dohodli jsme se, že to vrátíš. A pokud ti vadí, že spolu spíme, když platím, tak spolu prostě spát přestaneme.“

„Myslíš?“ popadl ji vztekle za paži a táhl k ložnici.

„Nech toho a hned!“ Zakopla a vyzula se z levé boty. „Co s tebou je? Chováš se jak maniak.“

„Taky se tak cítím.“ Zabouchl dveře a přistrčil ji na ně. „Tebe se rozhodně nevzdám.“ Začal ji líbat tak zoufale, jak jen chlap s uraženou ješitností může. „Nenechám tě platit za každý krajíc chleba, co sním.“

Pokusila se popadnout dech. „Koupila jsem bramborový salát, uzeného krocana a zeleninu. Na chleba jsem zapomněla.“

Otevřel a zase zavřel pusu a pak se k Tie přitiskl čelem. „Já si nedělám legraci.“

„Ale měl bys. Tady je přece v sázce víc než účet ze zelinářství. Kdyby vám matka poslala peníze, může vás někdo snadno najít. To by bylo hloupé.“

Pohladila ho po zádech a snažila se tak uvolnit část jeho napětí. „Já mám peněz dost. Vždycky jsem měla. Jenom mi chyběl někdo, kdo by o mě natolik stál, že by mu bylo trapné si je vzít.“

„Nesnesl bych pomyšlení, že tě využívám.“

„Tak to neberu.“ Vzala jeho tvář do dlaní. „Naopak, najednou se cítím výjimečná.“

„Bylas pryč tak dlouho, mohl jsem se strachy pominout.“

„Promiň, je to všechno tak složité. Divné a zajímavé.“ Lehce ho políbila a pak znovu, protože ucítila, jak se mu srdce rozbušilo.

Síla je krásná věc, pomyslela si. Objala ho kolem krku a lehce tlačila směrem k posteli.

„Teď tě budu svádět já.“ Lehce mu olízla bradu. „Je to první pokus, tak mi odpusť neobratnost.“ Natočila hlavu a otřela se rty o jeho ústa. „Jak mi to zatím jde?“

„Báječně.“

Strčila ho na postel a posadila se mu na klín. „A co se týče peněz,“ zašeptala a přitom mu rozepínala košili.

„Jakých peněz?“

Zasmála se a roztáhla cípy jeho košile. Majetnicky mu přejela dlaněmi po prsou. „Vždycky ti můžu započítat úroky.“

„Jasně. Co budeš chtít.“

„A penále,“ dodala a kousla ho jemně do ramene. Nadzvedla se a sundala si sako. Když se ale natáhl po knoflících její blůzy, odstrčila ho.

„Nech mě to udělat. Jen se dívej.“

„Chci se tě dotýkat.“

„Já vím.“ Pomalu si stáhla halenku. „A líbí se mi to.“

Klekla si na kolena, aby dosáhla na zip jeho kalhot. „Lehni si,“ nařídila a ještě ho stihla políbit.

Pak začala ústy zkoumat jeho tělo jako báječná jídla na hostině. Olízla mu břicho a cítila, jak se celý zachvěl.

Byl už zoufale připravený. Chtěl jí přenechat velení, ale jen stěží dokázal ležet klidně a nechat se pomalu svlékat.

Když ho vzala do úst, polykal steny a zatínal ruce do pěstí.

Jeho mysl se na chvíli vyprázdnila a pak znovu naplnila obrazem Tiy.

Hladká pleť, horké rty, dychtivé dlaně a ta jemná, něžná vůně, kterou s ní měl mít navždy spojenou – to vše spolu s touhou po ní omamovalo jeho smysly.

Když smyslně zasténala, začala se mu vařit krev. Pak vklouzla nad něj a celého ho obklopila.

Topil se v ní.

Cítila, jak se mu plaší srdce. Jeho šílený tlukot jasně pronikal k jejím rtům, když ho líbala na hrudník. Bylo tak úžasné sledovat, jak se snaží držet zpátky, a přitom jen stěží ovládá své rozechvělé tělo.

Objevila, že si také může podle libosti brát, co chce a kdy chce.

Dech mu zadrhával a svaly se napínaly. Tia se nad ním pohybovala plavmo a hbitě. Znovu pocítila svou moc.

Když vyslovil její jméno, zvedla se zpět k jeho rtům a dopřála jim oběma dlouhý, omamující polibek.

„Ještě nikdo po mně tolik netoužil a nepřiměl mě toužit stejně.“

Zapředla jako kočka a pak ho pomalu přijala do sebe. Popadl ji zoufale za boky a ona se také zachvěla.

Začala se houpat a sténat, zatímco se v ní zvedala tlaková vlna, která ji brzy měla pohltit. Vedla jeho i sebe cestou rozkoše vzhůru.

Po chvíli se mu zadívala do očí, usmála se a sledovala, jak ty jeho slepnou. S triumfálním povzdechem zaklonila hlavu a podvolila se vládě svého těla. Vklouzla do hedvábné mlhy.

ČÁST TŘETÍ

Stříhání

Spřádáme vlastní osudy,
dobré a zlé, však nezvratné.
Každý dotek ctnosti i neřesti
zanechá určitou jizvu.
William James

21

„To je on.“ Cleo se zadívala na fotokopii snímku.

„Jeden z těch dvou, co po nás šli v Praze. Ten menší,“ dodala a čekala na Gideonovo potvrzení. „Ten druhý byl vyšší, statnější a utíkal za námi, kdežto tenhle se vrátil pro auto. Ten větší za mnou šel po schůzce s Anitou.“

Zhluboka se nadechla, aby ulevila tlaku na prsou a dál studovala černobílou fotografii. „Tenhle musel sledovat Mikeyho. To on ho pak zabil.“

Gideon se lehce dotkl jejího ramene. „V Praze jsme si je dobře prohlédli.“

„Necháme Boba promluvit s jeho kumpány. Třeba nás dovedou k tomu druhému.“ Jack vzal fotku a připevnil ji na nástěnku, kterou připravil.

Sešli se ve velké pracovně jeho domu. „Tenhle se jmenoval Carl Dubrowsky a má na svědomí několik napadení. Byl to nepříliš inteligentní chlap a nechal se najímat jako gorila. Našli ho ve skladu v New Jersey se čtyřmi kulkami v těle.“

„Myslíš, že ho zastřelil jeho parťák?“ zeptala se Tia.

„Pětadvacítkou sotva. To by se mu kolegové z podsvětí leda vysmáli.“

„Anita.“ Malachi přistoupil k nástěnce, kam Jack pověsil i fotku Gayeově. „Určitě ji nepotěšilo, že zabil Cleina přítele a nic z něho nedostal. Doteď jsem nevěřil, že by byla schopná sama vraždit. Ale to ona určitě je.“

„Taky si myslím.“ Silný chlap, pomyslel si Jack o Malachim. S takovým by se dalo pracovat v páru. „Ten sklad donedávna patřil Morningside. Můj kámoš od policie si s Anitou brzy zajde promluvit. Jak myslíš, že na to madam zareaguje?“

„Naštve se,“ hádal Malachi. Strčil si ruce do kapes a zhoupl se na patách. „Pak to možná vezme jako milé zpestření hry. Ona se totiž cítí nezranitelná.“

„Pokud lidi umírají, přestává to být hra.“ Rebecca se zadívala na bratra. „Cleo přišla o přítele a člověk, který to zavinil, je taky po

smrti. Je někdo z vás schopný zajít takhle daleko? Zabít někoho pro pár liber stříbra?“

„O to už nejde, Becco.“ Gideon stále držel Cleo za rameno. „Už dávno to není o penězích.“

„To říkáš ty,“ přikývla. „A Mal. A co ty, Cleo?“

„Já chci, aby zaplatila, aby o něco přišla, aby taky cítila bolest.“

Rebecca si dřepla u Cleo a zadívala se jí do očí. „Jak daleko jsi ochotná zajít?“

„On byl moc milý a bezbranný kluk. Měla jsem ho ráda. Jak daleko bych zašla? Kam by to šlo.“

Rebecca vydechla a vstala. Obrátila se k Tie. „A ty? Vpadli jsme ti do života, a jestli se vydáme dál, nebude cesta zpátky. Ale ty se ještě můžeš rozhodnout a vystoupit z toho rozjetého vlaku.“

Vážně mohla? ptala se Tia sama sebe. Mohla se vrátit ke svému starému životu, kdy neustále žila ve strachu, aby si jí někdo nevšiml? Měla se zase schovat za své legendy a bohy, místo aby něco opravdu dokázala?

Sotva.

„Zatím jsem nikdy neudělala nic zvláštního, nic, co by mělo větší význam. Nestála jsem za svými názory, pokud bylo snazší krčit se v koutku. Nikdo ode mě nic takového ani nečekal. Kromě lidí v téhle místnosti. Anita se zmocnila našeho majetku,“ kývla k Malachimu. „Vašeho i mého. Tak to rozhodně nesmí zůstat. Tři osudy patří k sobě a já…“ Odmlčela se a zčervenala, protože si uvědomila, jak upřeně ji všichni sledují.

„Ne, dokonči to,“ povzbudil ji Malachi.

„Dobře.“ Snažila se rychle uklidnit jako na svých přednáškách. „Vy všichni jste s Osudy nějak spojení a skrze ně i jeden s druhým. Je to jako nějaká tapiserie. Sudičky upředly, odměřily i odstřihly nitku Wyleymu, Felixovi, Cunninghamovým i White-Smytheovým. Dohromady utvořily výjimečný vzor.“

„Mluvíš, jako kdyby bylo všechno předem dané,“ prohodil Jack, ale Tia zavrtěla hlavou.

„Tak prosté to zas není. Jen černá a bílá? Ne. Lidi přece nejdou po přesně vyznačených cestičkách. To bychom pak mohli říct, že Hitler byl jen obětí svého osudu a nenese žádnou vinu. Asi mluvím z cesty.“

„Ne,“ ozvala se Cleo. „Jen víc do hloubky.“

„No, asi se snažím říct, že musíme učinit mnoho rozhodnutí, dobrých i špatných, ale nakonec budou mít všechna význam.“ Obrátila

se k Jackovi. „Všechno se nám jednou sečte. Vzor na tapiserii, co začali naši předkové, ale ještě není dokončený.“

„A my jsme ty nové nitky,“ dodal Malachi.

„Ano. Musíme se jen dohodnout, jak dál postupovat společně. Určitě je nějaký smysl v tom, že jsme se právě tady sešli. Pokusíme se to tedy dokončit. Myslím, že tak to má být, i když to třeba zní podivně.“

„Nezní.“ Malachi k ní přistoupil a vtiskl jí polibek na čelo. „Tys řekla to podstatné. Nikomu z nás se to zatím nepodařilo.“

„Protože se na můj názor ještě nikdo nezeptal,“ poznamenal Jack a Rebecca po něm šlehla okem.

„Ty aby ses neozval. Jen díky tomu svému sebevědomí ses asi tak prosadil.“

„Vidíš, tak tohle jsme si ujasnili, a teď musíme přijít na to, jak toho společného cíle dosáhnout.“

„Nemyslela jsem to tak docela jako kompliment.“

„To jsem pochopil, zlato.“ Jack přistoupil k tabuli. „Tady jsou fotky Morningside a Anitina domu. Naše firma obojí vybavila prvotřídním zabezpečením.“

„To se hodí, ne?“ Malachi si se zájmem fotky prohlížel. „Že si ale bydlí v paláci, co?“

„Vezmi si naivního boháče, co by mohl být tvým dědečkem, počkej, až zaklepe bačkorama a do smrti se topíš v penězích,“ pokrčil rameny Jack. „Paul Morningside byl dobrý člověk, ale hluchý a slepý, co se týkalo Anity. Musím uznat, že svoji roli sehrála perfektně. Neměli bychom ji podceňovat. Je chytrá. Její hlavní slabostí je chamtivost. Nikdy jí nebude stačit to, co už má.“

„To není ta největší slabost,“ ozvala se Tia a vzápětí zrudla, že se odvážila někomu skočit od řeči. „Promiň, já jen přemýšlím nahlas.“

Jack se odvrátil od tabule. „A jaká slabost to tedy je?“

„Marnivost. Příliš silné ego. Připadá si totiž chytřejší, úskočnější a silnější než většina lidí. Malachimu sošku ukradla, i když to dělat nemusela. Mohla ji koupit. Anebo zfalšovat posudek, aby si myslel, že nemá velkou cenu. Ale ona kradla, protože to bylo zábavnější a uspokojilo ji to. Jako by říkala: ‚Hele, já ti Osud vezmu přímo z ruky a ty s tím nedokážeš nic udělat.‘ Ona se prostě zmocní, čeho chce, a pokud někomu ublíží, ještě je na to pyšná.“

„Skvělá psychoanalýza na historičku,“ pokýval uznale Jack.

„Když se po vás celý život někdo vozí, naučíte se tyhle lidi rozpoznávat. Chamtivost je vada charakteru, ale skutečnou Achillovou patou je její sebevědomí. Když ji zasáhneme tam, rozhodí ji to.“

„Není to hlavička?“ Malachi se smíchem popadl Tiinu ruku a políbil ji.

„Ukrást jí Osud přímo pod nosem by její ego narušilo až dost,“ souhlasil Jack. „Nejdřív ale musíme zařídit spoustu věcí. Hlavně zjistit, jestli sošku schovává tady,“ ukázal na fotografii obchodu Morningside, „nebo tady,“ dotkl se fotky Anitina domu,

„A protože to nevíme, bude nutné promyslet vloupání do obou objektů.“ Gideon si šel snímky lépe prohlédnout. „Ale s něčím takovým nemá nikdo z nás zkušenost.“

„Když vynecháš to, jak jsme kdysi Hurlihymu vybrali sklep s pivem,“ připomněl mu Malachi.

„Na to se snažím deset let zapomenout, protože jsem pak měl hlavu jako střep.“

„A když to mamka zjistila, otloukla vám ty vaše kebule o sebe a za ucho vás dotáhla ke zpovědi,“ ozvala se Rebecca.

„Pak jsme celé léto museli v té hospodě pracovat,“ dokončil Malachi. „Splatili jsme to Hurlihymu desetkrát,“ usmál se. „To asi není nejlepší začátek pro zlodějskou kariéru.“

„To nic, zaučím vás.“ Když se na něj Rebecca příkře zadívala, natáhl si pohodlně nohy. „Pokud se člověk živí instalací překážek proti kriminálníkům, musí umět myslet jako oni a v jistém smyslu je respektovat. My se budeme muset vloupat na obě místa, přesně jak řekl Gideon, abychom na ni mohli nastražit past.“

„Políčíme na ni,“ zubil se Malachi. „Podvedeme ji a pak jí jenom připravíme hezkou klec.“ Nakreslil kolem Anitiny fotky pomyslný rámeček. „To zní moc dobře.“

„Spíš komplikovaně,“ promluvila Tia.

„Kdo by stál o šedou tapiserii? Naplánujeme to krok za krokem,“ pokračoval. „Pro začátek vím, že v domě má čtyři sejfy a ve firmě dokonce osm. Dostat se do všech by zabralo spoustu času. Mám sice nápad, jak jejich počet zredukovat, ale pokud chceme sošku bezpečně dostat, stejně to bude chtít čas a prostor. Kdyby se nám podařilo někam Anitu na pár dní odlákat, riziko by se zmenšilo.“

„Já, ehm, myslím, že by mohla odjet od Athén.“ Tia si odkašlala a všechny hlavy se k ní otočily. „Požádala jsem otce, jestli by jí tu athénskou stopu znova nepředhodil. On neví, o co přesně jde, ale

udělá to pro mě, protože ho zaujalo, že jsem něco takového vůbec chtěla.“

Jack se zaklonil v židli. „Skvěle. A když k tomu přidám zprávu, že si jistá Cleopatra Toliverová zamluvila letenku do Řecka, určitě to zabere. Ale pak musíme být připraveni vyrazit pro Osud, jakmile Anita nasedne do letadla.“

„Do Prahy za Cleo přece taky nejela,“ podotkla Becca. „Proč by do Athén neposlala nějakého nohsleda?“

„Protože to ti chlapi předtím zpackali.“ Malachi se posadil k Tie na opěradlo židle. „Pokud opravdu zavraždila toho chlápka ve skladu, ví, že už je hodně v sázce. Zvlášť když bude mít dojem, že může dostat oba zbylé Osudy najednou.“

„To zní logicky.“ Rebecca našpulila rty a dívala se na nástěnku. „Takže by se nám hodilo, aby sošku přechovávala doma. V Morningside je schovávaček až moc a taky určitě lépe zabezpečených.“

„To ano.“ Jack měl radost, že uvažují stejně.

„Asi ji chceš přesvědčit, že sejfy v obchodě nejsou až tak bezpečné, ne?“ hádal Gideon. „Odneseme jí odtamtud něco?“

„Berte to jako takovou generálku,“ přikývl Jack.

Nastalo všeobecné dohadování. Vyvěsili grafy, schémata a plány budov. Tia si snažila vše zapamatovat. Oni plánovali vloupání do jednoho z nejhonosnějších newyorských podniků, a to jen proto, aby odvedli pozornost majitelky.

Bylo to fascinující.

„Když už se tam jednou dostaneme, proč se po té sošce rovnou nepodívat?“ nechápala Rebecca.

„To bychom nezvládli. Taková věc vyžaduje delší přípravu,“ vysvětloval Jack. „A když sošku ukradneme hned, nebudeme na ni moci nic narafičit.“

„A zlomit jí vaz,“ dodala Cleo chladně.

„Když se podaří něco ukrást,“ pokračoval Jack, „Anitin dům pak bude malina. Do sejfu v Morningside by se amatéři těžko dostávali.“

„Tak najednou jsme amatéři.“

„Ale Becco,“ Gideon jí položil ruce na rameno, „jsme snad něco jiného?“

„Mluv radši za sebe.“

„Dala bych si trochu čaje,“ promluvila Tia a vstala. „Můžu použít tvoji kuchyni?“

„Polož si,“ řekl Jack. „Neuvařila bys rovnou i kávu?“

„Nahoře je to lépe vybavené,“ navrhla Rebecca, když zachytila Tiin podrážděný výraz. „Půjdu s tebou a pomůžu ti.“

„Cleo?“

Cleo chtěla něco namítnout, ale všimla si, jak Tia trhla hlavou směrem ke dveřím. „Tak jo, ale budeme se střídat.“

Když byly z doslechu, ve výtahu do vyššího patra, obrátila se Becca k Tie. „Chtělas od nich mít na chvíli pokoj?“

„Na pár minut. Ocitla jsem se na cizím území. Vždyť se ani pořádně neznáme.“

„Mně se hlavně nelíbí ta jejich povýšenost.“

„Myslíš Jackova povýšenost,“ řekla Cleo. Rebecca vyťukala kód a dveře do bytu se otevřely.

„To hlavně. Ani mi neřekl, že má dole tak velkou pracovnu.“

„Než je probereme, pojďme si promluvit o nás.“ Cleo se svezla do křesla a přehodila nohy přes opěradlo. „Není tu nějaké víno?“

„Je,“ odpověděla Rebecca. „Takže zapomeneme na čaj a kafe, napijeme se a řeknem si, co si o tom všem myslíme, než to celé spustíme.“

„Už bychom se asi měly vrátit,“ namítla Tia, protože Rebecca znovu dolila všechny tři sklenice.

„Teď nás tam nepotřebují.“ Rebecca se zakousla do preclíku a pak se na něj zkoumavě zahleděla. „Ať se tam nad těmi plánky dohadují sami. Já si je prohlédnu potom. Není to nic složitého.“

„Pokud je dokážeš rozeznat jeden od druhého,“ pípla Tia, „já tedy ne.“

„Ani nemusíš. Pro tebe je převedeme do slov. A těm rozumíš dobře. Malachi si myslí, že jsi výjimečně inteligentní.“

„No, on je…“

„K sežrání,“ dodala Cleo a vhodila si do pusy bramborový lupínek. „Ten chlap je do tebe cvok, ale ví, co říká. Jsi vážně výjimečná. Nikdy jsem nikoho tak chytrého nepoznala,“ vysvětlovala. „Tak akademicky vzdělaného. Já jsem ve škole byla ten typ, co slízne všechny průšvihy a nesnáší holky, jako jste vy dvě.“ S úsměvem chroupala další chips. „A najednou je to jinak.“

„Gideon by s tebou neztrácel čas, kdybys byla hloupá. Nechal by se asi zlákat obalem,“ dodala Rebecca, „ale pak by rychle vycouval, kdyby nenašel nic víc než pěkná prsa a dlouhé nohy.“

„Tak dík.“

„No, a bez šatů tě vlastně viděl hned na začátku, nebo ne? Když jsme u toho, jaké to je, dělat striptýz?“

Cleo se jen mlčky chopila sklenice a upíjela.

„No tak,“ zakňourala Becca. „Jsem prostě zvědavá. Tio, tys nikdy nepřemýšlela, jaké to je, svlékat se před sálem plným chlapů?“

„Vlastně ani ne…“ Tia zmlkla, protože ji Becca přišpendlila pohledem. „Snad,“ připustila. „Ale nechtěla bych tě urazit, Cleo.“

„Neboj, ty jsi mnohem slušnější než ona,“ ukázala na Rebeccu.

„To je. Ale já tě taky nechtěla urazit. Každá ženská si přece občas představí, že je krásně stavěná a pomalým svlékáním mučí spousty chlapů, kteří by ji chtěli a nemůžou ji dostat. V tom může být úžasná síla.“

„Může. Anebo taky poníženost a vykořisťování. Záleží, jak se na to díváš.“

„A jak jsi to viděla ty?“ zeptala se Tia.

„Jako placenou práci. Víc nic.“ Cleo pokrčila rameny a znovu hrábla do sáčku s chipsy. „Nikdy jsem nebyla stydlivá a většina chlapů stejně nevidí tebe, ale jen tvoje prsa a zadek.

Pro mě to byl způsob, jak zaplatit nájem i učit se choreografii. Taky jsem vymyslela pár super čísel.“

„Ráda bych to někdy viděla. Teda ne svlékání,“ vyhrkla Tia, protože se Cleo rozesmála. „Tanec.“

„Vidíš, je fakt milá. Víš, na co myslím? Jak jsi mluvila o tom, že jsme se právě my daly dohromady. S tím souhlasím. My tři bychom tu spolu asi jinak nikdy neseděly. Je to zajímavé. A tebe, Rebecco, jsem se zas chtěla zeptat, jestli už si to s Jackem rozdáváš?“

„Cleo.“

„Jako by tě to taky nezajímalo,“ odbyla Tiin zděšený šepot.

„Ještě ne.“ Rebecca zvedla sklenici. „Ale uvažuju o tom. A když už jsme tohle téma nakously, ráda bych se přes něj dostala k Anitě. Kluci dole ať si klidně hrají s mapami a technikou, stejně nikdy nepochopí, jaká je ta ženská uvnitř. To dokáže jen jiná žena. Oni si totiž Anitu budou vždycky představovat o něco slabší a neschopnější, než je. Nerozeznají, že je schopná zajít kamkoli.“

„Je chladnokrevná,“ dodala Tia tiše. „Všehoschopná. O to nebezpečnější, že jí nezáleží na nikom jiném než na sobě. Neváhala by ubližovat, jen aby dosáhla svého. Možná věří, že si to zaslouží. Ach, zase analyzuju,“ omlouvala se. „Tolik let chodím k psychologovi a najednou je psycholog ze mě.“

„Vyjádřilas to přesně,“ souhlasila Rebecca. „Já jsem tu ženskou ještě neviděla, ale umím si ji představit líp než z toho, co vyprávěl Malachi. Jeho popis byl poznamenaný vztekem a studem. Když se nám to podaří a převezeme ji, co myslíte, že udělá?“

„Pokusí se pomstít. Aspoň jednomu z nás. Třeba vaší rodině,“ odpověděla Tia. „Protože to začalo u Malachiho.“

„Cleo? Souhlasíš s tím?“

„Jo,“ vydechla nahlas. „Asi jo.“

„Taky tomu věřím. Takže se k nám nesmí dostat. A ať udělá cokoli, ukážeme světu, jaká je. Tím ji připravíme o moc.“

„Trochu jsem na tom zapracovala.“ Tia vstala a konečně zašla do kuchyně a postavila na kávu. „Její moc pramení z finančního zázemí, a když vezmete, jak se provdala, je jasné, že pro ni peníze znamenají hodně. Takže bude dobré vědět, kolik vlastně má a o kolik bychom ji mohli… jak se to říká?“ zarazila se s konvicí v ruce. „Oškubat? Je to tak?“ zeptala se Cleo.

„No, super! Na amatéra. Tio, zlato, ty by ses tím mohla živit.“

O patro níž zachrastil Gideon drobnými v kapse. „To kafe se vaří nějak dlouho, ne?“

Jack pohlédl na hodiny na počítači a pokrčil rameny, „Šly si tam asi trochu podrbat. Ale…“ Obrátil se k monitorům, vyťukal cosi na klávesnici a zapojil kamery v bytě.

Když se na obrazovce objevily tři ženy, Malachi tiše hvízdl. „Ty sis instaloval kamery v bytě? Říká ti něco slovo ‚paranoia‘?“

„Já tomu říkám spíš důkladnost.“

„Mají tam brambůrky,“ všiml si Gideon. „Ty Cleo vždycky někde vyčmuchá. Vypadá to skoro jako mejdan. Ale je na ně pěkný pohled, co?“

„Elegantní blondýnka, zářivá zrzka a sexy bruneta.“ Jack sledoval obrazovku. „Od všeho něco. Takže si je dobře prohlédněte, protože se musíme rozhodnout, jak moc je do toho zatáhneme.“

„Myslím, že nemáme na výběr,“ poznamenal Gideon.

„Vždycky je na výběr.“

„Chceš říct, že bys před nimi něco zatajil?“ Malachi se naklonil k monitoru, ale pak se narovnal. „Nebo je někde schoval před Anitou?“

„Ta ženská má na svědomí dva životy a klidně si vezme i třetí.“

„To nepůjde, Jacku.“ Malachi sledoval, jak Tia nalévá mléko do malé konvičky. „Stejně by na to přišly. Rebecca určitě, to ti garantuju.“

„Přesně tak,“ souhlasil Gideon.

„A já jsem Tie na začátku lhal, a už to nechci opakovat. Oni si zaslouží znát celou pravdu. Musíme je nějak ochránit i přesto.“

„V tomhle domě bych je mohl držet asi tak týden. Tolik bychom potřebovali na přípravu a provedení plánu. Byly by pak sice naštvané, ale v bezpečí.“

„Myslíš to s mou sestrou vážně?“

Jack se zadíval na obrazovku a pak zpět na Malachiho. „Smrtelně vážně.“

„Pak si nech poradit a takový myšlenky pusť z hlavy. Stáhla by tě zaživa z kůže, že jo, Gideone?“

„A pak by tě ze svého života vymazala nadobro. Já z toho Cleo nevynechám, protože přišla o přítele a má právo se za něj pomstít.“

„Jestli uděláme chybu, třeba jen jedinou, někdo z nás to může odnést.“ Ťukl prstem na sklo monitoru. „Třeba jedna z nich.“

„Tak tu chybu nesmíme udělat,“ řekl Malachi. „Chystají se sem. Být tebou, vypnu monitory, nebo ti to kafe vylijou do klína.“

„Máš pravdu.“ Vypnul přístroje a otočil se v židli. „Takže jako mušketýři?“

„Všichni za jednoho,“ usmál se Malachi.

„A jeden za všechny,“ dokončil Gideon.

Jack přikývl a odblokoval zámky, aby ženy mohly vejít. V tu chvíli zazvonil telefon. Podíval se na svítící kontrolku své multifunkční jednotky. „To je nahoře, byznys linka.“

Tia za jeho zády málem převrhla konvici s kávou, když zaslechla Anitin nahrávaný vzkaz.

„Jacku, tady Anita Gayeová. Už ses měl dávno ozvat.“ Její hlas zněl podrážděně. „Je to naléhavé. Ta Toliverová mě otravuje. Bojím se a spoléhám na tebe.“ Po krátké odmlce nasadila třaslavý tón. „Jsi jediný, na koho se můžu obrátit. Cítím se tak opuštěná a zranitelná. Prosím, zavolej co nejdřív. Potřebuju mít jistotu, že mi s tím někdo pomáhá.“

„A Oscara letos získává…“ Cleo sebou plácla do křesla. „Takový kecy! Ach, Jacku,“ zatřepala řasami a zkusila Anitu imitovat. „Jsem tak sama a bojím se.“ Napřímila se a pohlédla Jackovi do očí. „Tys s ní někdy spal?“

„Cleo! Nemůžeš…“

„Ne, ne.“ Rebecca Tiu mávnutím ruky umlčela. „Mě by to taky zajímalo.“

Malachi s Gideonem měli najednou moc práce s naléváním kávy. Tak prý všichni za jednoho, pomyslel si Jack hořce.

„Uvažoval jsem o tom. Ale jen pět sekund. Nějak mi nešla z hlavy představa mlýnku na maso," Jack rukou naznačil pohyb strojku, „a jak by mi ho jím procpala. A to mě moc nepřitahovalo," kývl, když sebou oba zbývající muži trhli.

„Tak proč pro ni pracuješ?"

„Za prvé nepracuju pro ni. Naši firmu si najal její muž. Toho jsem měl rád. A pak práce je práce. Ty snad bereš na loď jen lidi, kteří se ti líbí?"

„Rozumím," uzavřela Rebecca a podala mu mísu s chipsy.

„Zavoláš jí zpátky?" zeptala se Tia.

„Ještě ne. Jen ať si počká. Myslím, že Bob se za ní vypraví někdy zítra, a to ji rozčílí ještě víc. Policejní výslech ji určitě nenadchne. A zítra večer ji poprvé pořádně kopném do zadku, protože se vloupáme do Morningside."

„Už zítra?" Tia se polekaně svezla do křesla. „Tak brzo? Copak jsme připraveni?"

„Budeme," ujistil ji Jack. „Narafičíme to tak, aby se zdálo, že jsme neuspěli. A ty zítra ráno uděláš první krok."

Tia zaraženě poslouchala, jaký bude její úkol.

„Proč Tia?" chtěla vědět Rebecca. „Já jsem z vás jediná, koho Anita a její gorily ještě neviděly."

„To nevíš jistě," opravil ji Jack. „Nejspíš si sehnala tvoje fotky. A tebe potřebujeme tady. Hned po mně nejlíp rozumíš technickým věcem."

„Tie to zas nejlíp myslí za pochodu," dodal Malachi a přiměl tak ženu, o níž byla řeč, pootevřít ústa.

„Vážně?"

„A ani to neví," chytil ji za ruku. „Dokáže být skoro neviditelná, a přitom jí nic neunikne. Zapamatuje si každý detail. A pokud ji přece jen někdo zahlédne, nebude mu to nápadné."

Stiskl jí ruku pevněji. „To já jsem tě vlastně navrhl. Vím, že to zvládneš. Pokud tedy budeš chtít. Můžeme to vymyslet i jinak."

„Ty myslíš, že to zvládnu?"

„Jistě, drahoušku. Ale musíš tomu věřit taky."

Neuvěřitelné, pomyslela si Tia. Poprvé v životě jí někdo absolutně důvěřoval a vůbec ji to neděsilo. Bylo to báječné.

„Ano, jasně, dokážu to."

„Fajn," Jack vstal. „Tak to projdeme krok za krokem."

Teprve po půlnoci se Jack s Rebeccou vrátili zpět do bytu. Věděl, že ji vývoj situace příliš nenadchl, a divil by se, kdyby to bylo jinak.

„Proč musíte jít na lup zrovna ty a Cleo?"

Tušil, že tohle ji rozladí nejvíc, a pevně doufal, že je za tím i náznak žárlivosti.

„Aby to vypadalo jako pokus o skutečné vloupání, potřebuju k tomu ještě jedny ruce. Dáš si drink?"

„Ne. A proč Cleiny, a ne Malovy nebo Gideonovy?"

„Ti dva budou hlídat venku, kdyby se objevili policajti nebo nějací čumilové. Vážně si nedáš brandy?" zeptal se znova a sám si trochu nalil.

„Tak jo. To ještě nevysvětluje…"

„Nedomluvil jsem." Napil se a s potěšením sledoval, jak ji přerušení rozčílilo. „I přes značnou emancipaci by ženskou v noci na ulici mohlo otravovat víc lidí než chlapa. Takže tví bráchové ohlídají ulici, vy s Tiou budete pracovat ve sledovací dodávce a já s Cleo to provedeme."

Nemělo smysl se dál přít, a tak změnila téma. „Tia má z toho zítřku strach."

„Tia se nervuje neustále. Už to k ní nějak patří. Ale zvládne to. Když jde do tuhého, vždycky si poradí. A Mal jí věří a ona ho nezklame, protože ho miluje."

„Myslíš?" zjihla Rebecca.

„Určitě."

Zadívala se mu do očí, přistoupila blíž a napila se z jeho skleničky. „No, máme před sebou perný den. Jdu do postele."

„Dobrý nápad." Odložil brandy, vzal ji za paže a opřel ji o stěnu.

„Sama."

„Fajn." Pomalu se skláněl k jejím rtům a z lehkého polibku se za chvíli stal naléhavý.

Popadla ho za boky a z hrdla se jí vydral přidušený sten. Přesto cítil, jak silně se ovládá.

„Co je?" chtěl vědět po chvíli.

Touha po něm připomínala fyzickou bolest. „Začíná mi na tobě záležet, Jacku." Opřela se tváří o jeho obličej. „A to mě děsí." Otočila hlavou a už jen jemně mu přejela rty po tváři. Pak se odtáhla a zamířila do svého pokoje.

22

Bylo nádherné zářijové ráno s prvním náznakem přicházejícího podzimu.

Ale když se člověk prodíral davem na ulici a chystal se vstoupit na nepřátelské území, počasí ho příliš nezajímalo.

Tia se cítila provinile a co hůř, měla dojem, že tak i vypadá. Očekávala, že na ni každou chvíli někdo z kolemjdoucích ukáže prstem.

Na rohu se zastavila a ztuhle zírala na semafor. Zoufale zatoužila po svém inhalátoru, ale bála se štrachat v kabelce. Měla tam přece tolik věcí.

Tolik nezákonných věcí.

Raději se snažila dýchat zhluboka – nádech a výdech a pak znovu splynula s davem, deroucím se přes křižovatku.

„Ještě jeden blok," řekla si polohlasem, ale zčervenala, když si uvědomila, že má na těle odposlech. Tia Marshová, kroutila v duchu hlavou, u sebe nosí mikrofon. A všechno, co řekla nebo jí bylo řečeno, je slyšet v dodávce, parkující dva bloky jižně od Morningside.

Odolala pokušení odkašlat si. Malachi by z toho poznal, jak je nervózní, a to by ji znervóznilo ještě víc.

Připadala si jako ve snu. Nebo spíš jako v televizní show. Právě přicházela na scénu a tentokrát musela odehrát svou roli bezchybně.

„Tak fajn," řekla už záměrně, „jde se na to."

Otevřela vstupní dveře firmy Morningside a vešla do hlavní haly.

Uspořádání vystavených předmětů bylo mnohem formálnější než u Wyleyho a podle jejího názoru postrádalo osobité kouzlo.

Byla si dobře vědomá rozmístění bezpečnostních kamer, protože s Jackem předešlý večer mnohokrát prošla plány.

Chvíli zaraženě postávala u čínského porcelánu, než se konečně dost uklidnila.

„Mohu vám nějak pomoct, slečno?"

Tia myslela, že vyletí z kůže, jak ji hlas asistentky vyděsil. Připomněla si, že opravdu nemůže mít napsáno na čele, proč přišla, a obrátila se. „Ne, děkuji. Jen bych se trochu porozhlédla."

„Jistě. Já jsem Janine. Dejte mi vědět, kdybyste se chtěla na něco zeptat.“

„Děkuji.“

Janine, navlečená do černého kostýmu, diskrétně poodešla a přestala si jí všímat.

Tiu to sice zamrzelo, ale splnilo svůj účel. Právě proto si také ráno oblékla nenápadný hnědý kostým s krémovou blůzou, jež chtěla okamžitě po návratu domů vyhodit. Ale teď rozhodně splývala s dřevěným nábytkem.

Přistoupila k sekretáři z růžového dřeva a koutkem oka zjistila, že další asistent se o ni zajímá stejně málo jako Janine.

Byli tu ještě jiní lidé, samozřejmě. V hlavě si znovu promítla plány prodejny. Na každém patře nejméně dva asistenti a jeden strážný.

Podobně jako u Wyleyho jistě všichni prošli školením, jak rozeznat možného zákazníka od čumila a případného zloděje.

Tomu taky přizpůsobila své oblečení i chování. Měla na sobě drahý, ale nevýrazný kostým a pohodlné boty. Vzala si menší kabelku, ve které se nedalo nic odnést. Vypadala jako bohatá žena bez vkusu.

Přecházela z místa na místo, aby budila dojem člověka, který jen ubíjí čas.

Mezitím do obchodu vešly dvě ženy, očividně matka s dcerou. Janine pohotově vyskočila, protože je ihned ohodnotila jako skutečné zákaznice.

Dámy zaměstnaly personál natolik, že Tia nepozorovaně vytáhla z kabelky první štěnici a upevnila ji pod desku sekretáře.

Chvíli zděšeně čekala, že se rozezní alarmy a do místnosti vběhne ozbrojená ochranka. Pak jí konečně přestalo hučet v uších a znovu zaslechla, jak Janine švitoří se zákaznicemi o jakémsi jídelním stole.

Přešla na druhou stranu haly, jistou dobu studovala keramické těžítko ve tvaru žáby a druhý mikrofon umístila pod stůl z doby Jiřího III., na kterém žába stála.

Když zvládla první podlaží, cítila se natolik zdatná, že si cestou do patra tiše pobrukovala. Ani na okamžik nezapomněla, která místa zabírají kamery, a další štěnici připevnila na schodišti pod zábradlí.

Pokaždé, když jí někdo z personálu nabídl pomoc, ho s plachým úsměvem odmítla. Ve třetím patře narazila na Janine, která zákaznicím ukazovala drahý stůl pro dvacet lidí. Ani jedna z žen se na Tiu nepodívala.

Zbýval jí poslední odposlech. Ale kam s ním? Na postranici postele z doby Ludvíka XIV., rozhodla se. Naklonila se z dosahu kamery a sáhla do kabelky.

„Tia? Ano, to je Tia Marshová!“

Tia téměř nahlas vyjekla, když se otočila za hlasem a spatřila samotnou Anitu Gayeovou.

„Já, ehm, dobrý den.“

„Jste na výzvědech?“

Tia měla dojem, že se jí v tu chvíli odkrvil mozek. „Prosím?“

„No, jste přece dcera mého konkurenta.“ Anita se zasmála a vzala Tiu kolem pasu, ale její oči připomínaly žiletky. „Nepamatuju si, že bych vás v Morningside někdy viděla.“

V dodávce za rohem museli Malachiho držet na místě násilím. „Jen klid,“ vyštěkl Jack. „Ona to zvládne. Věděla předem, že tady ta možnost je.“

„Ne,“ Tia se pokusila o úsměv. Zahraj ťulpase, přikazovala si v duchu. „Ale přišlo mi divné, že jsem tu nikdy nebyla. A protože mám za chvíli schůzku kousek odtud.“

„Ano a kde?“

„U holistické terapeutky.“ Ta lež jí vehnala červeň do tváře, a tím dodala její roli věrohodnosti. „Většina lidí si myslí, že alternativní medicínu dělají jen šarlatáni, ale já s ní mám dobré zkušenosti. Nechtěla byste na ni kontakt? Myslím, že tu někde mám vizitku.“

Tia znovu otevřela kabelku, ale Anita ji přerušila. „Není třeba. Zavolala bych, kdybych měla chuť navštívit… šarlatána.“

„No, to byla vlastně jen záminka. Taky jsem trochu doufala, že tady na vás narazím. Jak jsme tuhle spolu byly na obědě, ehm, moc se mi to líbilo. Já… napadlo mě, že bychom se mohly zase někdy sejít.“

„To je milé. Podívám se do kalendáře a zavolám vám.“

„Prima. Mám čas skoro pořád. Schůzky s lékaři si obvykle plánuju na dopoledne, takže…“ Tia zmlkla, odkašlala si a pak se několikrát ztěžka nadechla. „Proboha. Nemáte tu kočku?“

„Kočku? Ne.“

„Reakce. Na něco.“ Začala hvízdavě dýchat, až se po ní ostatní lidé v místnosti nervózně ohlédli. „Alergie. Astma.“

Sípání jí opravdu přivodilo mírnou závrať, takže snadno zavrávorala. Vytáhla z kabelky inhalátor a hlasitě nasávala vzduch.

„Pojďte. No tak. Proboha.“ Anita ji rychle táhla k výtahu a stiskla tlačítko čtvrtého poschodí. „Odradíte nám klienty.“

„Omlouvám se.“ Tia dál dýchala přes inhalátor, ale celá se tetelila radostí z úspěchu. „Kdybych si mohla sednout. Na chvilku. Napít se.“

„Jistě, jistě.“ Anita ji protáhla několika kancelářemi. „Přineste slečně Marshové trochu vody,“ vykřikla cestou a posadila Tiu na židli. „Dejte si hlavu mezi kolena nebo tak něco.“

Tia poslechla a už se neubránila smíchu. Anitin postoj vyjadřoval otrávenost zdravé ženské ke všemu nemocnému. „Vodu,“ zachraptěla Tia a sledovala, jak Anitiny drahé lodičky dupou po nádherném koberci.

„Kde je ta zatracená voda?!“

Když se Anita vrátila do kanceláře, měla Tia poslední štěnici dávno připíchnutou pod židlí.

„Je mi to líto.“ Napřímila se a nechala hlavu bezvládně klesnout na opěradlo. „Takový trapas. Opravdu nemáte kočku?“

„O kočce bych snad musela vědět.“ Anita strčila sklenici s vodou Tie do ruky.

„Jistě. Já jen, že hlavně kočky mi způsobí takovou rychlou a silnou reakci.“ Pomalu upíjela ze sklenice. „Ale taky to může být pyl. Z těch květinových aranžmá, mimochodem moc krásných. Moje terapeutka mě chce zařadit do programu, který kombinuje bylinnou kúru, očistnou kúru a meditace. Moc si od toho slibuju.“

„Skvělé.“ Anita se významně zadívala na hodinky. „Už je vám líp?“

„Ano. Oh, máte jistě hodně práce a já vás zdržuju. Můj otec taky nechce být rušen ve firmě a vy to budeme mít podobné, že? Doufám, že se brzy domluvíme na ten oběd. Zvu vás, samozřejmě,“ dodala zbytečně. „Když jste se o mě tak postarala.“

„Zavoláme si. Dovedu vás k výtahu.“

„Snad jsem vám nějak nenarušila program,“ dodala Tia, ale vtom se objevila Anitina asistentka.

„Paní Gayeová, je tu nějaký detektiv Robbins a chce s vámi mluvit.“

Tia jen stěží ovládala potřebu se hystericky smát. „Jejda, tak to abych šla. Ještě jednou děkuju. Za vodu,“ řekla asistentce, kývla na Boba a spěchala k výtahu. Tam si skousla vnitřek úst a nepustila, dokud nesjela dolů a nevyšla ven.

Newyorčané jsou na šílence dávno zvyklí, a tak si podivně oblečeně blondýny, která se za běhu po chodníku nezřízeně hihňala, nikdo nevšímal.

„Bylas skvělá!“ Malachi ji doslova vtáhl do dodávky a málem ji rozdrtil žebra v objetí. „Sehrálas to báječně.“

„To jo.“ Mezi smíchem sotva popadala dech. „Když se objevila Anita, tak jsem se sice málem počůrala, ale pak mě napadlo, že bych se mohla dostat až do její kanceláře a poslední mikrofon umístit tam. Ale pak se mi děsně chtělo smát, asi z nervozity, já nevím… Proboha, radši mě už umlčte.“

„Rád.“ Malachi ji vášnivě políbil.

„Jestli se neuklidníte, neuslyšíte tohle.“

Jack zesílil odposlech a sundal si sluchátka.

„Nechápu, co mi policie může chtít. Dáte si šálek kávy?“

„Ne, děkuji, paní Gayeová. Týká se to skladu, který vaše společnost vlastnila. Hangár jižně od Lindenu v New Jersey.“

„Detektive, můj manžel vlastnil spoustu nemovitostí, které jsem podědila. Skladiště v Jersey je myslím krátce prodané. Tyhle věci mají na starosti právníci a účetní. Je ten prodej snad nějak sporný? Nic se mi nedoneslo. Mám dojem, že kupní smlouva byla podepsána na začátku tohoto měsíce.“

„Ne, madam, o takovém problému nevím.“ Bylo slyšet jen šustění. „Znáte tohoto muže?“

„Povědomý mi není. Já potkávám hodně lidí, ale… ne, neznám ho. Měla bych?“

„Byl nalezen mrtvý ve skladu, o němž mluvíme. Někdo ho zavraždil.“

„Proboha.“ Pod Anitou zavrzala židle. „Kdy?“

„Čas úmrtí se obvykle těžko určuje. Domníváme se, že zemřel krátce potom, co jste sklad prodali.“

„Nevím, co na to říct. Ten hangár jsme nevyužívali už… nevím jistě, nejméně půl roku. Tohle mi nemělo uniknout. Musím informovat kupce. Je to hrozné.“

„Paní Gayeová, máte do té budovy přístup?“

„Jistě. Moji právní zástupci mají všechny klíče a bezpečnostní kódy, které teď převezme nový majitel. Asi budete chtít mluvit s mým realitním agentem. Řeknu asistentce, aby vám na něj dala kontakt.“

„Děkuji. Máte zbraň, madam?“

„Ano. Tři. Můj manžel… Detektive.“ Nastala delší pauza. „Jsem snad podezřelá?“

„Jen běžné otázky, paní Gayeová. Předpokládám, že vaše zbraně jsou registrované.“

„Jistěže. Dvě mám doma – jednu v pracovně a druhou v ložnici. Jednu si nechávám tady.“

„Pomohlo by nám, kdybyste nám je všechny půjčila. Vydám vám na ně stvrzenku.“

„Zařídím to,“ odpověděla ledově.

„Ještě bych rád věděl, co jste dělala osmého a devátého září.“

„Detektive, mám dojem, že bych měla zavolat svého právního zástupce.“

„To je vaše právo, madam. Rádi vás oba uvítáme na stanici. Zatím jsem vám chtěl pouze položit pár otázek a nezdržovat vás dál od práce.“

„Nenechám se vláčet na stanici k výslechu kvůli muži, kterého jsem nikdy neviděla.“ Bylo slyšet plácnutí a listování zápisníkem.

Anita ze sebe vysypala několik údajů o různých schůzkách. „Můžete si to ověřit u mé asistentky nebo případně u domácího personálu.“

„Děkuju za spolupráci, paní Gayeová. Vím, že je to nepříjemné.“

„Nejsem zvyklá na návštěvy policistů.“

„Jistě. Ale v takovémto případě si musíme ověřit všechny možnosti. Je totiž záhadou, proč se ten muž vydal právě do vašeho skladiště, aby se tam nechal zastřelit. No, to je zatím všechno. Ale máte to tu hezké. Ještě jsem tady nikdy nebyl. Moc hezké,“ opakoval.

„Asistentka vás vyprovodí.“

„Ano, děkuji.“

Ozvaly se kroky a zavírání dveří. Pak nebylo několik dlouhých vteřin slyšet nic.

„Idiot,“ sykla divoce Anita a Jacka to rozesmálo. „Pitomec jeden. Taková drzost, vyslýchat mě jako nějakého zločince. Jestli mám zbraň? Mám zbraň?“

Musela vzteky rozbít nějakou skleněnou drobnost.

„Copak jsem ji nenechala na místě, kde by ji muselo najít i děcko? Ale on sem klidně vleze a bude mě urážet!“

„Bingo!“ vykřikl Jack a narovnal se v židli.

„Ona to udělala.“ Tia se rozechvěle posadila na jednu ze dvou volných židlí, připevněných k podlaze dodávky. Pak dál poslouchala

Anitu, jak křičí na sekretářku a dožaduje se právníka. „Já vím, že jsme věřili, že je toho schopná. Ale slyšet to přímo od ní, jako by ji to jen otravovalo, je příšerné.“

Anita zaklela, když asistentka hlásila, že právník má jednání.

„Naše Anitka má špatný den,“ poznamenal Jack. „A my jí ho ještě víc osladíme. Jsi v pohodě?“ zeptal se Tiy.

„Ano.“ Zdála se bledá, ale ruka, kterou vztáhla k Malachimu, se nechvěla. „Víc než kdy předtím.“

Gideon pozoroval, jak si Cleo zastrkává vlasy pod černou čepici se štítkem a prohlíží se v zrcadle.

„Co na to říkáš?“ zatočila se dokola. „Poslední výkřik zlodějské módy.“

„Ještě máš čas.“

„Jo, ale chtěla jsem vědět, jak budu vypadat.“ Oblékla se do černých džin, svetru a tenisek. „Docela to ujde. Koho by napadlo, jak se ty krámy od Gapa hodí?“

„Nejsi nervózní?“

„Ani ne. Nemůže být problém vloupání jen fingovat.“ Několikrát se baletně rozkročila, aby otestovala pevnost švů u kalhot. „Škoda že jsem neměla čas sehnat černý trikot.“ Když neodpovídal, obrátila se. „Co je, hezoune?“

„Pojď sem na chvilku.“

Poslechla, ale on ji náhle prudce sevřel v náruči.

„Jej, copak se děje?“

„Vždycky se může něco pokazit.“

„Vždycky se může rozbít družice a přistát přímo na mý hlavě. Proto přece nestrávím život zavřená ve sklepě.“

„Když jsem tě do toho zatáhl, ani jsem tě neznal.“

„Nikam jsi mě nezatáhl, jasný?“

„Ještě jsi pro mě nic neznamenala, ale teď ano.“

„To je hezký, ale naháníš mi husí kůži.“

„Cleo, ty tam přece nemusíš. Počkej,“ řekl, když se chtěla odtáhnout. „Dneska zase o tolik nejde. Pokud nám to vyjde, čeká nás důležitější akce. Přímo v Anitině domě. Odtamtud bysme měli odnést věc, pro kterou by i zabíjela.“

„Věc, která jí nepatří.“

„To je teď vedlejší. Slyšelas ji na té pásce. Zabila člověka a udělá to klidně znova. Tebe navíc už zná.“

„Znala by mě stejně.“

„Poslouchej,“ chytil ji pevně za paže, „Jack by tě mohl dostat pryč. Má známosti, sežene papíry. Mohla bys zmizet s penězi, které by ti dal za sošku, a Anita by tě nikdy nenašla.“

„Ty myslíš, že bych to udělala? Že bych opustila loď dřív, než se začala potápět?“ Odstrčila ho. „Děkuju pěkně.“

„Nechci, aby ti ublížila. Nedovolím to.“

Potlačované rozrušení v jeho hlase ji přimělo zjihnout. „Proč?“

„Záleží mi na tobě, kruci. Copak to nevíš?“

„Co jiné slovo na šest?“

Otevřel pusu, ale pak mlaskl. „Sakryš.“

Cleo s úsměvem luskla prsty. „Špatná odpověď. Zkuste to znova! Pořád můžete vyhrát zájezd pro dva do San Juanu a kompletní sadu kufrů k tomu.“

„Není to pro mě snadné. Tahle situace se mi vůbec nelíbí.“ Vrazil si ruce do kapes a začal nepokojně přecházet po Tiině malé pracovně. „Nevím, co s tím. Neměl jsem čas si to pořádně promyslet.“

„Jo, jo, bla, bla, bla.“ Sundala si čepici a protřepala vlasy. „Myslím, že si před odchodem dám malou svačinu.“

Aby mu neutekla, chytil ji za vlasy, omotal je kolem ruky a přitáhl si ji jako za provaz. „No tak, Cleo, já tě přece miluju a měla by sis na to zvyknout.“

„Prima.“ Pomalu mu obtočila paže kolem krku a uvnitř pocítila neskutečné teplo. „Prima,“ opakovala a přitiskla se k němu.

Tak konečně, pomyslela si.

„Prima? Jestli už nemáš co říct…“

„Ššt.“ Přitiskla se ještě blíž. „Tiše. Tohle je významný okamžik.“

Vzdychl si. „Já ti asi nerozumím.“

„Usnadním ti to. Taky tě miluju.“ Povolila sevření a pohlédla mu do očí. „Rozumíš?“

„Jo.“ Pustil její vlasy a začal ji jemně hladit. „Rozumím.“ Přisál se k jejím rtům a dlouho se nemohl odtrhnout. „Budeme si o tom ještě muset promluvit.“

„Jasně,“ odpověděla a polibek mu vrátila.

„Půjdu říct ostatním, že to provedeme jinak.“

„Ne.“ Teď se odtáhla. „Ne, Gideone. Udělám, co mám, stejně jako Tia dneska ráno. Všichni mají nějaký úkol. A já to dlužím Mikeymu. Ale nejde jen o to,“ pokračovala, než mohl promluvit. „Řeknu to na rovinu. Jsem nula.“

„Co to zase povídáš?“

„Jako tanečnice nic neznamenám.“

„To není pravda. Viděl jsem tě.“

„Viděl jsi mě dělat striptýz,“ opravila ho. „Během tří minut jsem se trochu zavrtěla a shodila šaty. To zas není taková sláva.“ Prohrábla si vlasy a zhluboka vydechla. „Tancuju dobře, ale to skoro každé děcko, co prošlo taneční školou. Nikdy nebudu patřit ke špičce. Jsem hlavně ráda členem ansámblu, kde je nějaká legrace. Ráda někam patřím, protože v rodině jsem to nikdy necítila.“

„Cleo.“

„Tohle není zpověď nešťastného dítěte, ale prosté konstatování. Ráda tancuju a třeba i v týmu, když to jde dohromady. Je to jako ta tapiserie, o které mluvila Tia, chápeš?“

„Ano.“ Vzpomněl si na svou rodinu a práci v Cobhu a na potřebu to všechno zachovat. „Chápu.“

„Posledních deset let jsem žila cikánským životem a můj jediný opravdový kamarád byl Mikey. Proč? Asi jsem se o víc nesnažila. Ale už mě to otravovalo – stejné tváře, stejná show každý večer a ve středu dokonce dvakrát…“

Přejel jí prstem po oblouku obočí. „Zasloužila bys víc.“

Pokrčila rameny. „To nevím. Vím jen, že dobrá tanečnice, co nevalně zpívá, musí být zatraceně odvážná a sebevědomá, aby se na jevišti dobře uživila. Já jsem to nedokázala. Proto jsem tak rychle skočila po té šanci dělat v Praze choreografii. A jak jsem dopadla! Měla jsem tam ale dost času na přemýšlení. Toužila jsem se vrátit do New Yorku, ale vlastně jsem neměla ponětí, co bych tady dělala. Teď už to vím.“

Vzala do ruky čepici a zatočila s ní. „Teď zase někam patřím. Mám přátele. Tiu především. A snad taky rodinu a toho už se nechci vzdát.“

Dlouze vydechla. „Tak konec naší zábavné zpovědi.“

Gideon chvíli mlčel, pak vzal kšiltovku a posadil ji na Cleinu hlavu. „Vypadá na tobě dobře.“

I když ji oči pálily, uculila se. „Obráceně, hezoune, já v ní vypadám dobře.“

Všichni se postupně střídali na hlídce před Morningside. Od sedmé, kdy obchod zavřel, to byla vyčerpávající nuda, ale měli v plánu sledovat všechny zvuky a změny, dokud svůj úkol nedokončí.

Ve tři zaslechli Anitinu sekretářku, jak šéfce připomíná odpolední schůzku a pracovní večeři.

Anita ještě zavolala právníkovi, deset minut nato odešla a už se nevrátila.

O půlnoci měla ve sledovací dodávce službu Rebecca. Když dovnitř naskočil Jack, divoce zakoulela očima.

„Jestli tady budu ještě dlouho, začne mi měknout mozek.“

„Za hodinku vyrážíme.“ Naklonil se k ní, aby si prohlédl data na monitoru, a přitom si k ní přičichl. „K čemu ten parfém?“

„Chci tě dohnat k šílenství.“

„To se ti určitě povede.“ Obrátil hlavu a něžně ji políbil. „Určitě. Ale teď to spolu znova projedeme, sektor za sektorem.“

„Už jsme to zkoušeli stokrát, Jacku. Já vím, co dělám.“

„Tohle zařízení vidíš poprvé a trénink vede k dokonalosti.“

Tiše zaklela, ale poslechla. „Líbí se mi, jak líbáš.“

„To je dobře, protože to hodlám dělat příštích asi padesát let.“

„Podej chlapovi prst a on chce hned celou ruku. Sektor jedna. Alarmy – tiché i slyšitelné – spuštěné, detektory pohybu taky, infrasvětla taky.“ Vyťukala kódy, které dávno znala nazpaměť, a na monitoru se objevily nové údaje. „Vnější a vnitřní dveře, zajištěné a zapojené.“

Prošla postupně všech šestnáct sektorů, které tvořily Jackem instalované zabezpečení Morningside.

„Vypni alarmy v sektoru pět.“

„Vypnout?“

„Rozcvička, zlato. Sektor pět odpojit na deset sekund.“

Vydechla a rozhýbala ramena. „Vypínáme sektor pět.“

Sledoval, jak hbitě její prsty běhají po klávesnici. „Slyším tam nějaké pípání. Mám to…“

„Ne, to je normální. Pokračuj.“

„Vypnuto.“ Rebecca sledovala hodiny a odpočítávala vteřiny. Pak vyťukala příslušná čísla a sektor znovu zapojila. „Alarmy v sektoru pět zapnuté.“

„Říkal jsem jen deset sekund.“

„Bylo to deset.“

„Ne, celé čtyři sekundy jsi to zase zapínala, takže celkem čtrnáct.“

„Tak jsi to měl říct.“

„Deset sekund mi bude úplně stačit.“ Poplácal ji po hlavě. „Úspěch je v detailech.“

Zamračila se, zatímco Jack otevřel kabelu a naposled kontroloval svou výbavu. „A kdybych vypnula všechno, za jak dlouho to znova naskočí?“

„To je různé. Obyčejné alarmy, vstupní dveře a okna okamžitě. Detektory pohybu a infračervené světlo se zapínají postupně. Za čtyři minuty a dvanáct sekund je to funkční celé. Je to složitý a propojený systém.“

„To je moc dlouhé. Určitě by se ten celkový čas dal očesat.“

„Asi ano.“

„Myslím, že bych to zkrátila o celou minutu, mít přístup k celému systému a trochu času.“

„Hledáš snad práci, Irko?“

„To já jen tak,“ odtáhla se od něj. „Načasování je přece důležité. Ve všem.“

„Chceš mi snad říct, že to s tebou nemám dobře načasované?“

„Chci říct, že si ráda dávám na čas.“

„Nezlobil bych se, kdybys to váhání taky trochu zkrátila. Ale teď zavolám ostatní.“

23

„Jestli dokážeme zaparkovat na Upper East Side,“ zavrtěl Jack hlavou, „tak dám na modlení.“ Seděl za volantem dodávky s Cleo po boku.

Nakonec vmanévroval mezi nablýskaný sporťák a starší sedan.

Cleo se sehnula a pohlédla předním oknem vzhůru na pouliční lampu. „Je tady na nás dost vidět, ne?“

„Město nám tak vrací naše daně.“

„Možná tobě, já nemám ani příjem.“ Když Jack vytáhl z přihrádky pistoli, vytřeštila oči. „Jú, velkej kluku, netušila jsem, že to má být ozbrojený vloupání.“

„Tak už to víš. Zůstaň sedět.“ Vystoupil, ležérně přešel pár metrů po chodníku, pak se zastavil a rozstřelil lucernu, až to zacinkalo.

„Slušná trefa,“ pochlubil se, když zalezl zpátky. Natáhl se dozadu k přepážce, která je dělila od nákladního prostoru, a třikrát na ni zaklepal.

Za pár sekund se otevřely zadní dveře a Cleo ve zpětném zrcátku uviděla Malachiho s Gideonem. Jeden zamířil východním a druhý západním směrem.

„Jsou pryč,“ zašeptala.

Počkali celé tři minuty v tichu a tmě, dokud nezasyčela Jackova vysílačka. „Na město, co nikdy nespí, je tady až moc klid,“ ozval se Malachi.

„Na východě taky dobrý,“ dodal Gideon.

„Zůstaňte na příjmu.“ Jack klepl na přepážku dvakrát, a když zaslechl stejnou odpověď, podíval se na Cleo. „Připravená?“

„Jako šunka v konzervě.“

Naráz vystoupili. Jack si hodil tašku přes rameno a pak vzal Cleo kolem ramen. „Párek Newyorčanů na procházce.“

„V lepších čtvrtích jako tahle projíždějí často hlídky,“ nadhodila. „Kolik roků bys mohl vyfasovat za to, co neseš v té tašce?“

„Je to jen obyčejná brašna. Tak tři až pět,“ usoudil nakonec. „Kdyby byl soudce kruťas. Možná podmínku. Mám známosti.“

Chopil se vysílačky. „Přecházíme Madison na rohu Osmaosmdesáté.“

„Tady dobrý,“ hlásil Malachi.

„Tady taky,“ doplnil Gideon.

„Základna potvrzuje,“ reagovala Rebecca.

Před vchodem do Morningside vzal Jack Cleo za ruku a vedl ji kolem rohu k vjezdovým vratům.

Cleo přesně podle plánu promluvila do vysílačky. „Vloupačka na startu, James Bond vytahuje svoje hračky.“

„Jsem na Osmdesáté deváté,“ hlásil Malachi. „Je tu nějaký mejdan. Pár opilců vychází na ulici.“

„Mířím k Park Avenue,“ ozval se Gideon. „Ve vchodech spí pár bezdomovců a jezdí tu dost aut. Jinak bez problému.“

„Připravená na výstup?“ zeptal se Jack.

Cleo přikývla a zadívala se vzhůru na čtyřpodlažní budovu. „Chtěla jsem ti připomenout, že tohle jsou ty dobře zabezpečené dveře.“

„Jenže ona má Osud v sejfu nahoře. Znervózní, až když se pokusíme vloupat do vyšších pater.“

Namířil a vystřelil vzhůru cosi, co Cleo považovala za trojzubou harpunu s lanem. „Do postroje,“ nařídil, a zatímco si zapínala pásy, vystřelil i druhé lano. Zaklapl pojistku a přivázal se také.

„Tak na tři,“ šeptal. „Řeklas mi pravdu o tom, kolik vážíš?“

„Jen počítej. Jedna, dvě…,“

„Tři,“ dokončil a stiskl tlačítko na postroji.

Začali plynule stoupat vzhůru, ale mnohem rychleji, než Cleo čekala. „Ježíši, to je fofr.“

„Dívej se na střechu.“

„Jestli tím chceš říct, abych se nedívala dolů, tak se zbytečně… A sakra,“ lekla se, když se opravdu mrkla pod sebe. Stiskla zuby, protože jí žaludek udělal salto, a natáhla se k horní římse. Poprvé se jí zpocená ruka smekla, ale napodruhé se nepříliš ladně přehoupla na střechu.

„Jsi v pořádku?“

„Jo. Jen mě to na minutu rozhodilo. Čtyři patra vypadají z výšky docela jinak než zezdola. Jsem v pohodě.“ Připomněla si další postup a sáhla po vysílačce. „Základno, jsme nahoře.“

„Rozumím,“ ozvala se Rebecca. „Vypínám alarmy v sektoru dvanáct na šedesát sekund. Teď.“

„Teď,“ opakovala Cleo, Jack přikývl a stiskl vteřinovku na hodinkách.

Zastrčil vysílačku zpět do tašky a nasadil si sluchátka. „Všichni v pohodě?“ počkal na potvrzení ostatních. „Už jsi popadla dech?“ zeptal se pak Cleo.

„Jo, jdem na to.“

Naposled tahem zkontroloval své i její lano.

Cleo se vyhoupla na římsu, zhluboka se nadechla a skočila do prázdna.

Snažila se řídit Jackovými instrukcemi. Pokrčila kolena a posunovala se dolů po zdi a přitom svírala tašku s nářadím.

Jackovy hodinky tiše píply a do sluchátek promluvila Rebecca. „Sektor vypnutý. Máš pět minut.“

Dole po ulici projel taxík a zabočil na Madison Avenue.

Jack připevnil na okno v horním patře malý dekodér, vyťukal několik čísel a počkal, až se rozsvítí zelená kontrolka. Pak ho předal Cleo.

„Alarmy na oknech vypnuté.“ Přisál na okenní tabulku zvon a nastavil ruku jako chirurg při operaci. Cleo mu do dlaně plácla nůž na sklo. I přes chladný vzduch jasně cítila, jak jí po zádech stéká pot.

„Čtyři minuty, třicet sekund,“ oznámila, zatímco pečlivě nařezával zesílené sklo.

Kvílení sirény dole na ulici z ní vyrazilo jeknutí.

„Jen klid.“

„Jasně.“

„Podrž jeden.“

Rukou v rukavici popadla držadlo jednoho přísavného zvonu a Jack se chopil druhého. Na kývnutí začali okenní tabuli pokládat dovnitř, na podlahu místnosti.

„Jdeme tam,“ řekl do vysílačky a přehoupl se přes parapet.

„Tři minuty třicet,“ varovala Rebecca.

Odvázal si postroj, opatrně obešel sklo a pak rychle proběhl kanceláří. Cleo se po chvíli vydala opačným směrem.

Jack se přikrčil u dveří do Anitiny pracovny a vytáhl malý šperhák. Zfingovat pokus o vypáčení zámku mu zabralo jen pár vteřin.

Cleo se na schodech zatím rozhodovala mezi drahou vázou a miskou na ovoce. Nakonec zvolila vázu značky Baccarat a bez výčitek ji nechala roztříštit na podlaze.

„Dvě minuty, Jacku a Cleo, vypadněte.“

„Rozumím.“ Sešli se zas u okna, ale tentokrát Jack záměrně rozdupl roh skleněné tabule. Pak se připoutal a vylezl ven za Cleo.

„Jedem dolů. Nohy pokrčené a běžíme po zdi. Všichni zpět na základnu,“ řekl do sluchátek.

Při sestupu upustil rušičku.

„Tomu říkám stopa!“ Cleo bezpečně doskočila na zem. „Ještě máme minutu.“

„Běž do auta.“

„Ne, vrátím se se svým parťákem.“ Odpojila se z lana a postroj nacpala do tašky, stejně jako Jack. Pak se podívala na lano visící ze střechy.

„To musí být drahá hračka.“

„Ale snadno dostupná.“ Jack ji vzal znovu kolem ramen a už o něco rychleji obešli budovu zpět na chodník. „Bude to teď vypadat, jako by lupiči narazili na nějaký problém a museli to rychle zabalit.“

„Pět minut přesně. Systém startuje,“ oznámila jim Rebecca. „Zbylo vám třicet sekund. Co jste tam rozbili?“

„Jenom vázu. A rozházeli pár drobností.“

„Jako když zloděj ve spěchů ztrácí lup.“

„Ještě otázku,“ napadlo Cleo. „Tys mě k tomu přece vůbec nepotřeboval. Proč jsi mě bral s sebou?“

„Chtěl jsem, aby to vypadalo, že tam byli nejmíň dva. Za tak krátkou dobu jsem přece nemohl být na obou stranách patra. Víc zlodějů Anitu pěkně rozčílí.“

„Jeden by nestačil?“

„Možná, ale abychom zvládli vloupání do jejího domu a sejfu, musíme být dva. Potřeboval jsem vědět, jestli to zvládneš.“

„Takže to bylo takové zasvěcení, jo?“

„Jasně. A tu roli dostaneš.“

„Počkej, hned zavolám svému agentovi.“

Byli už víc než blok od Morningside a loudali se ruku v ruce, když se v budově divoce rozezněly alarmy.

Ve dvě v noci otevřel Jack láhev šampaňského.

„Nemůžu uvěřit, že to netrvalo ani hodinu.“ Tia se svezla do křesla. „Jsem zničená, a přitom jsem nic nedělala.“

„Jsme přece technický tým,“ připomněla jí Rebecca, „ten nejdůležitější. A vyšlo nám to na jedničku.“

„Ještě není proč se plácat po zádech.“ Malachi pozvedl sklenici. „Ale ten pocit, že Anitu bude v noci budit policie, stojí za přípitek. Jenže pořád před sebou máme hodně práce.“

„Nekaž mi náladu.“ Cleo do sebe obrátila první skleničku. „Cítím se báječně. Myslíte, že Anita vyleze z postele a půjde se tam podívat?“

„Na to vem jed. Poběží tak rychle, až se jí bude kouřit za zadkem. A nejdřív zkontroluje svůj sejf. Teda pokud má Osud právě tam. Pak se bude hádat s policajty a nakonec zavolá mně. Bude na mou firmu pěkně naštvaná.“

„Ale ty to s ní vyžehlíš,“ dodal Malachi.

„Jasně, protože systém neselhal. Lupiči se dostali dovnitř, ale museli vypadnout, protože sepnul záložní alarm, jak firma inzerovala. Taky jí předám krátkou zprávu o Cleo.“

„Touhle dobou jev Athénách pořád hrozné vedro,“ bavila se Tia. „Myslíte, že tam opravdu pojede?“

„Ano a my musíme být připraveni.“ Mrkl na Cleo. „Ale můj parťák je rozený talent.“

„Možná jsme to dneska mohli zvládnout celé.“ Cleo pila druhou sklenici. „Vlézt jí do kanceláře, do sejfu a odnést si výhru.“

„Možná,“ přikývl Jack. „Ale to by chtělo delší přípravu a co kdyby tam pak soška nebyla?“

„Já vím, není to praktické. Ale stejně umíš holku potěšit.“

„To říkají všechny. Teď byste se měli všichni vyspat. Já musím počkat u telefonu. Ona mi určitě někdy za hodinu zavolá.“

„Udělám ti pár sendvičů a kafe,“ nabídla se Tia.

„Ty jsi vážně poklad.“

Přesně za dvě hodiny, kdy Jack dojedl několik žitných chlebů se šunkou a sýrem, se rozezněl telefon. S úsměvem ho nechal třikrát zazvonit a v duchu už viděl rozzuřenou tvář Anity i to, jak si při otevření svého sejfu hlasitě oddechla.

„Burdett.“

„Krucinál, Jacku. Jsem v Morningside. Někdo se sem vloupal.“

„Anito? Kdy?“

„Dneska. Je tady policie. A ty musíš taky přijet. Hned.“

„Dej mi dvacet minut,“ odpověděl, zavěsil a v klidu dopil kávu.

Když dorazil na místo, policie měla pořád plné ruce práce. Jack doufal, že už budou pryč. Takhle se musel chvíli dohadovat se strážníkem u vchodu a pak nechat zavolat někoho ze známých, aby ho vůbec pustili dovnitř.

Další zdržení ho v tomhle případě potěšilo. Jen ať si Anita zuří. Našel ji v pracovně, kde doslova stahovala z kůže detektiva, který měl tu smůlu, že věc dostal na starost.

„Chci vědět, kde jste byli, když se někdo pokoušel ukrást můj majetek?!“

„Děláme vše, co je v našich silách, madam.“

„Kdybyste dělali všechno, co je ve vašich silách, nemohl by mi tady někdo šplhat do oken. Kde tou dobou byla policie?“

„Paní Gayeová, část systému reagovala dvě minuty po tom, co…“

„Dvě minuty je pozdě.“ Anita vycenila zuby a Jacka napadlo, že by za chvíli mohla někomu skočit po krku. „Čekám, že policie ochrání můj majetek. Máte představu, jak vysoké daně městu ročně odvádím? Nehodlám do vás dál vrážet tisíce dolarů, abyste mohli sedět na zadku a cpát se koblihami, zatímco mi odsud někdo odnáší starožitné unikáty!“

„Madam, v tuhle chvíli nevíme, jestli se vůbec něco ztratilo. Kdybyste…“

„Což není zásluha vašeho okrsku. Vy mi tady děláte jen nepořádek a odmítáte sdělit, jak pokročilo vyšetřování. Chcete, abych zavolala starostovi – mimochodem mému známému – a řekla mu, aby si promluvil s vaším nadřízeným?“

„Můžete zavolat třeba Všemohoucímu a já vám stejně neřeknu víc, než jsem udělal. Vyšetřování trvá právě dvě hodiny a možná by pokračovalo rychleji, kdybyste nám místo výhružek poskytla nějaké informace.“

Jack si všiml, že se Anita nestihla pečlivě nalíčit jako obvykle a se vztekle rudou tváří zvlášť dobře nevypadala.

„Řekněte mi své jméno a číslo a ihned odsud vypadněte.“

„Detektiv Lewis Gilbert.“

Lew už vytahoval průkaz a Jack usoudil, že by mu měl trochu pomoct. Nasadil starostlivý výraz a vešel do místnosti.

„Lew.“

„Jacku.“ Lew položil průkaz na Anitin stůl. „Slyšel jsem, že to tady zabezpečovala tvoje firma.“

„Jo.“ Jack se ušklíbl. „Kudy sem vlezli?“

„Oknem ve čtvrtém patře. Na východní straně.“

„A dostali se dovnitř?“

„Ale někde se zasekli a spustili alarm. Něco tu zapomněli.“

„Odnesli něco?“

Lew vyčítavě pohlédl Anitiným směrem. „To jsme nezjistili.“

„Chci mluvit s panem Burdettem. O samotě,“ ucedila Anita chladně.

Jack měl chuť ji ještě trochu potrápit, a tak jen zvedl prst a mluvil dál na Lewa. „Kdybych mohl vidět, kudy sem vnikli, třeba ti k tomu něco řeknu.“

„To bych rád.“

„Nenechám se ignorovat, zatímco vy dva…“

„Jen klid,“ přerušil Jack její novou tirádu, odešel za Lewem a nechal ji zuřit.

„To je teda baba,“ ulevil si Lew.

„To mi povídej. Nepřej si slyšet, o co hůř to pak slíznu já.“

Zašli do východního cípu, kde se kanceláře otvíraly do výklenku. Prázdným oknem dovnitř pronikal chladný ranní vzduch. Policisté na místě činu hledali otisky a další stopy.

„Museli počítat s tím, že horní okna jsou nejzranitelnější,“ začal Jack „Podařilo se jim překonat základní alarmy. Ale na to potřebovali dobré vybavení. Jak vylezli nahoru?“

„Po navíjecích lanech. Vypadá to, že pak spustil záložní systém a oni ve spěchu vypadli. Pár stop nám nechali.“

„Hm.“ Jack se zamračil a zastrčil si palce za přední kapsy. „S tím asi nepočítali.“ Cestou k hlavnímu panelu v přízemí Lewovi vysvětlil, jak systém funguje.

„Mohl bych to projet a zjistit, jak dlouho byl alarm odpojený, možná i jak to dokázali. Ale z toho, co jsem viděl, je jasné, že to nemohli řídit odsud.“

„Kdo může tak dobře znát tenhle systém?“

„Můj tým. Ale víš přece, jak si svoje lidi prověřuju. Nikdo z nich se toho nemohl účastnit. Protože kdyby byli tak pitomí, že by zapomněli na záložní systém, dávno bych je vyhodil.“

Lew se uculil a poškrábal na bradě. „Stejně budu potřebovat jména, však víš, jak to chodí.“

„No jo, běžná procedura,“ odfoukl si Jack. „Musím se podívat, kdo to tady se mnou instaloval. Původní zabezpečení jsem dělal už pro starého pána, Paula Morningsida. Ale několikrát jsem ho pak vylepšoval. Vdovička si potrpí na poslední módu, a to nejen u bot.“

Otevřel pusu, jako by chtěl něco říct, ale zaseji zavřel.

„Tak to vyklop,“ vybídl ho Lew.

„Nechci tě nějak ovlivňovat, víš,“ Jack si zdráhavě prohrábl vlasy a pohlédl ke schodišti. „Ale zákaznice systém zná, teda aspoň v základu.“

Lewa to potěšilo. „To určitě zná, co?“

„A teď si půjdu poslechnout její litanie.“

„Mám dát vědět tvým příbuzným?“

Jack na Lewa vrhl uražený pohled a zamířil nahoru.

Anita právě práskla telefonním sluchátkem. Snažil se uhodnout, koho mohla otravovat v pět ráno. Pak si všiml desek s pojišťovacími smlouvami.

Ta ženská rozhodně neztrácí čas.

„Tak ses mi konečně rozhodl věnovat pár minut?“ V jejím hlase byl cítit cukr a strychnin.

„Nebudu ti nic platný, dokud nezjistím, co se stalo a jak byl systém narušen.“

„Já ti řeknu, co se stalo. Zaplatila jsem ti za to, že instaluješ bezpečnostní systém, který mě ochrání před vandaly a zloději. A dostáváš zvláštní příplatky za jeho kontrolu a modernizaci, když se objeví nová technologie.“

„Vidím, že smlouvu jsi četla,“ poznamenal.

„Myslíš, že jsem úplně pitomá?“ vyjekla a obešla stůl. „Myslíš, že když mám prsa, nemůžu mít mozek?“

„Tvůj mozek jsem nikdy nepodceňoval, Anito. A tvoje prsa taky ne. Nechceš si radši sednout?“

„Neříkej mi, co mám dělat.“ Zapíchla mu prst do hrudi, ale šokovaně vytřeštila oči, když ji chňapl za zápěstí.

„Pozor,“ řekl klidně. „Polda ti možná ty výlevy toleroval, ale já nemusím. Uklidni se.“

„Myslíš, že se mnou můžeš takhle mluvit?“

Z jejího výrazu a tónu hlasu ale pochopil, že se jí to líbí. To sedí, pomyslel si znechuceně. „Na hrubý pytel, hrubá záplata. Nevyskočím ve čtyři ráno z postele jen proto, žes luskla prsty. Jsem tady, protože za svou prací stojím. A teď si pojď sednout.“

Všiml si, jak se okamžitě rozhodla změnit taktiku a přešla k slzám. „Někdo se mi sem vloupal. Cítím se tak bezmocná a obnažená.“

To jistě, napadlo ho, ale hrál tu hru s ní. „Je mi jasné, jak tě to rozrušilo. Posaď se, prosím.“ Dovedl ji k židli. „Mám ti něco přinést? Třeba trochu vody?“

„Ne, ne.“ Mávla rukou a pak naznačila, že si otírá slzy. „Je to pro mě moc těžké. A policie se chová tak chladně. Víš přece, co pro mě Morningside znamená. To vloupání, Jacku, je něco jako znásilnění. A tys mě taky zklamal. Spoléhala jsem se, že můj majetek ochráníš.“

„Taky že jo.“

„Jak to můžeš říct? Systém selhal.“

„Neselhal. Kdyby selhal, žádala bys po pojišťovně víc než náhradu jedné okenní tabule. Záložní systém naskočil přesně, jak měl.“

„Ani nevím, co odnesli,“ hádala se. „Byla jsem moc rozrušená, abych dělala inventuru.“

„Tak se o to postaráme. Pomůžu policii, jak nejvíc to půjde. A moje firma dá zabezpečení do pořádku na vlastní náklady. Jakmile tu poldové skončí, pošlu sem svůj tým. Druhý alarm ale musel sepnout pět minut potom, co odpojili první. Za tu dobu toho moc stihnout nemohli. Soustředil bych se na tohle patro, a to jsou stejně jen kanceláře.“

Odmlčel se a rozhlédl se kolem. „Pár cenností je jen tady u tebe a v recepci. Co tyhle dveře? Byly zapojené?“

Anita si třaslavě povzdechla. „Ano. Než jsem odešla, zapnula jsem alarm. Policie tvrdí, že se je někdo pokoušel vypáčit.“

Jack se zamračil a šel si prohlédnout zámek. „No jo, pokoušel, a ne moc dobře.“ Narovnal se. „Nechápu, proč se dobývali sem, když je dole tolik vystavených věcí. Těchhle pár drobností za to přece nestojí.“

Upřeně ji při řeči pozoroval. Všiml si, jak pohledem sklouzla ke kabelce na stole.

„Těžko lezli do Morningside pro kancelářské potřeby,“ řekla úsečně a vstala.

Jack ji ale nenápadně předhonil a chopil se kabelky. Anita ztuhla. „Znova otestuju celý systém,“ slíbil a podal jí těžkou kabelku z hadí kůže. „Je mi líto, že jsi tímhle musela projít, ale věř mi, že Morningside je v bezpečí. Teď by sis mohla upravit obličej.“ Majetnicky popadla kabelku. „Zavezu tě domů, aby ses na to trochu vyspala.“

„Dneska bych sotva usnula,“ začala, ale pak se rozmyslela. „Ne, máš pravdu. Pojedu domů a trochu si pročistím hlavu.“ Strčila si tašku s tvrdým obsahem pod rameno. „Budu se cítit bezpečněji, když mě tam odvezeš ty.“

Jack se chystal také prospat alespoň pár hodin, když ho v obýváku překvapila Rebecca.

„Slyšela jsem výtah," řekla. „Nedalo mi to. Byl jsi venku?"

„Hm." Vysoukal se z bundy. „Volala mi a všechno šlo přesně podle plánu. Teď má Osud zamčený v sejfu ve své vile."

„Je to jisté?"

„Jako smrt a daně." Ve zkratce jí všechno vypověděl a šel se do kuchyně napít džusu přímo z krabice.

Rebecca žasla natolik, že ho ani nehubovala. „Byls tak blízko. Asi bych to nevydržela, dala jí jednu do zubů a utekla se soškou."

„Taky možnost. Sice jsem ženskou ještě neuhodil, ale u téhle bych klidně udělal výjimku. Jenže mě uspokojuje i to, jaký má teď zmatek v hlavě." Vrátil krabici do lednice. „A to nejlepší teprve přijde. Brzo se tam vrátíme. Já a můj hlavní technik," mrkl na ni, „abychom celý její systém zkontrolovali."

Becca vytáhla krabici od džusu z ledničky, zatřepala s ní, aby ukázala, že je prázdná, a vyhodila ji do smetí. „A kolik platíš na hodinu?"

„Záleží na výkonu. Jak jsi poznala, že je prázdná?"

„Ta krabice? Protože jsi chlap a se dvěma podobnými žiju celý život. A co až ten systém zkontrolujeme?"

„Nahlásím to Anitě. A pak si náhodou vzpomenu na úkol, který mi zadala."

Zívl a promnul si tvář. „Ale teď si dám sprchu a zalezu do postele."

„Pracuješ až moc," poznamenala, když se vydal ke koupelně. „A taky hodně riskuješ."

Otočil se. „Když o něco jde, musím se snažit. A na riziku nezáleží."

O samotě si Rebecca povzdechla. Opravdu jde o moc, pomyslela si, možná je to až příliš. Strach jí jako mrazení přejel po páteři.

To je hloupost, napadlo ji pak. Člověk nikdy nemá moc věcí, na kterých opravdu záleží. A ženská, která se bojí lásky, ztrácí drahocenný čas.

Jack si ve sprše pustil až bolestně horkou vodu, opřel se dlaněmi o dlaždičky a nechal si její proud bušit do hlavy. Adrenalin, který ho poháněl předešlých čtyřiadvacet hodin, najednou vyprchal.

Cítil se otupělý únavou. Nemohl se znovu postavit Anitě, dokud se trochu nevzchopí. Zvlášť když měl Rebeccu vzít s sebou. Zavřel oči a snažil se vyprázdnit si hlavu.

Málem usnul ve stoje, takže neslyšel, jak se dveře koupelny otevřely a zavřely, ani tiché zašustění županu, co se svezl na podlahu.

Ale vteřinu předtím, než odsunula skleněný panel a vstoupila k němu do horké páry, ji ucítil.

Trhl hlavou a jeho tělo se napjalo. Ovinula kolem něho paže a vlhkými ňadry se mu přitiskla k zádům.

„Vypadáš unaveně.“ Přejela mu jazykem po žlábku páteře. „Chtěla jsem se nabídnout, že ti umyju záda.“

„Jsi nahá ve sprše, protože jsem unavený? Cos to předtím říkala o načasování?“

„Myslím, že čas už přišel.“ Obešla ho, odhrnula si mokré vlasy z tváře a podívala se dolů. „A odsud zase tak moc unavený nevypadáš.“

„Asi chytám druhý dech.“

„Tak ho nesmíme promarnit.“ Stoupla si na špičky a lehce mu skousla spodní ret. „Chci cítit tvoje ruce a ústa, Jacku. A chci tě líbat všude. Už od první minuty.“

Zmáčkl v hrsti její mokré kadeře. „Tak proč jsi čekala?“

„Právě proto, že jsem tě chtěla hned od začátku.“ Položila mu dlaň na prsa a roztáhla prsty.

„Tví bratři říkali, že jsi potvora.“

„A ti by to měli vědět. Chceš to rozebírat, nebo si mě vzít?“

„Hádej,“ odpověděl a zmocnil se jejích rtů.

Po chvíli se smíchem popadala dech. „Ještě mi radši napověz.“

„Rád.“ Přitiskl ji zády k obložené stěně a znovu ji políbil, zatímco horká voda dál smáčela jejich těla.

Pak to bylo přesně, jak si přála. Ruce a ústa zběsile pátrající po nových místech, horká, vlhká kůže a klouzající těla.

Jack měl dojem, že kdesi v něm hrozí výbuchem sopka. Becca se kolem něho ovinula a toužila se nechat spálit na troud.

„Přesně tohle chci, Jacku.“ Zaklonila hlavu, zatímco se jeho rty sevřely kolem jejího ňadra.

Byl to silný okamžik – vidět, jak k němu vztahuje ruce, jak se poddává a jak se při každém dotyku silné chvěje.

Konečně ji mohl mít, konečně mohl dávat. Vracela mu polibky se stejnou naléhavosti. Zabořil do ní prsty, jak zoufale toužil po její horkosti, a její boky odpovídaly divokým rytmem.

Vyvrcholila tak prudce, že je to oba na chvíli ochromilo.

Dlouhé, štíhlé svaly na jejích nohou se ještě chvěly, když ji vytáhl o něco výš. Bělostnou pleť měla uzardělou a pozlacenou vodou. Mokré vlasy jí splývaly po ramenou jako zlaté provazce.

Vypadala jako mořská víla, pomyslel si.

„Jsi tak krásná.“ Zvedl ji za boky. „Krásná. Chceš být moje?“

Hluboce a dlouze si povzdechla. „Už jsem.“

Vklouzl do ní a celou ji vyplnil. Potkal svou divokost a miloval ji pomalu, klidnými dlouhými tahy, které je přiváděly k šílenství. Před vrcholem zašeptala jeho jméno a nabídla mu rty.

Pak se k němu pevně přitiskla, položila mu hlavu ta rameno a nechala se unášet hřměním svého srdce, dokud se v ní dočista neutopil.

24

Svalili se na postel, ještě celí vlhcí a bez dechu.

„Musím si trochu vysušit vlasy. Spát s mokrými se nemá. To člověk snadno nastydne.“ Ale pak zívla a přitulila se k němu. Cítila se dokonale uspokojená.

„Jsi nádherně stavěný, Jacku. Příště bych tě chtěla cítit nad sebou. Ale teď se trochu vyspi.“

Zamotal si prsty do jejích vlasů. „Proč teď?“

Nadzvedla hlavu. „Jsi unavený. I takový milovník snad musí spát.“

„Proč teď?“ opakoval, aby nemohla předstírat, že nerozumí.

„Tak dobře.“ Vstala, zašla si do koupelny pro ručník a snažila si vysušit vlasy.

„Ve sprše jsi vypadala jako víla z moře. Pořád mi tak připadáš.“

„Nečekala bych od tebe tak romantické vyznání.“ Vztáhla ruku a přejela mu prstem po ostrých rysech tváře. „Ale ty jsi romantik. Taky bych nevěřila, že budu mít slabost pro romantiky. Ale mám.“

Odtáhla se a dál si protřepávala vlasy. „Zdál se mi sen,“ řekla. „Jela jsem na lodi. Ne velké jako *Lusitania*, ani na takové, co v ní vozím turisty. Byla to jednoduchá bílá jachta. Klouzala neslyšně po modré hladině a bylo krásně. Teplo a klid. Nějak instinktivně jsem věděla, že můžu plout, kam se mi zachce.“

Pohodila vlhkými vlasy a pak ručníkem osušila kapky na jeho prsou a ramenou.

„Cítila jsem, že mám úplnou svobodu. Na obzoru se sbíralo pár menších bouřek. Pod hladinou jsem zahlédla víry a spodní proudy. Ale neděsily mě. Kdyby byla plavba pořád tak snadná, začala by mě nudit. Najednou se na přídi objevily tři ženy. Tak to je zajímavé, napadlo mě.“

Rebecca znova vstala, otevřela svrchní zásuvku prádelníku a vytáhla bílé tričko. „Doufám, že ti to nevadí.“

„Jen si poslož.“

„Už vím, kde co máš,“ řekla a přetáhla si tričko přes hlavu. „Nějak nerespektuju tvoje soukromí. Kde jsem to přestala?“

„Byla jsi na lodi se třemi sudičkami.“

„Jasně.“ S úsměvem přikývla, že pochopil. „Promluvila první, ta s vřetenem v ruce. ‚Já předu nit, ale ty s ní udělej, co chceš.‘ Druhá se stříbrným metrem řekla: ‚Já měřím její délku, ale ty využij svůj čas.‘ Třetí s nůžkami povídala: ‚Já ji přestřihnu, protože nic netrvá věčně. Nepromarni, cos dostala‘.“

Rebecca se posadila a kolena přitáhla k bradě. „Pak se ty pohádkové bytosti rozplynuly a nechaly mě na lodi samotnou. Tak jsem si řekla: no, Rebecco, před tebou je tvůj život jako modré moře se svými bouřkami i tichými místy, s víry i spodními proudy. Co s ním uděláš? Kam se vydáš v čase, co ti zbývá? A víš, jaká byla odpověď?“

„Jaká?“

Se smíchem se k němu naklonila a políbila ho. „Jack. To byla moje odpověď, ale zrovna moc mě nepotěšila. Jestlipak víš, kdy se mi ten sen zdál?“

„Kdy?“

„Ten den, co jsem tě potkala.“ Chytila se ruky, kterou jí podal, a položila si ji na tvář. „Je jasné, že se mi to tenkrát moc nezamlouvalo. Jsem opatrná ženská. Neskočím hned po tom, co se mi zalíbí. V životě jsem poznala jen tři muže. Poprvé to byla touha zjistit, o co jde. Druhého jsem měla opravdu ráda a možná jsem i věřila, že je to napořád. Ale ukázalo se, že šlo jen o takový vír pod hladinou. Ty jsi třetí. Nedávám se tak snadno.“

Naprímil se a vzal její tvář do dlaní. „Rebecco…“

„Neříkej, že mě miluješ,“ hlas se jí mírně zachvěl. „Ještě ne. Zamilovala jsem se tak rychle, že se mi pořád točí hlava. Musím ji nechat odpočinout. Lehni si ke mně, chci se k tobě přitulit.“

Stáhl ji na postel a položil si její hlavu na rameno.

„Cestování mi vadit nebude,“ prohlásila a ruka, kterou jí hladil, na chvíli ztuhla.

„Dobře.“

Usmála se jeho zaraženosti. Na některé změny si člověk musí zvykat pomalu. „Vždycky jsem chtěla cestovat. A taky se chci z tvého oboru naučit co nejvíc. Nejsem typ, co sedí doma a žehlí košile.“

„Ty stejně posílám do prádelny.“

„To je fajn. Taky nemůžu docela opustit Irsko. Moje matka… jé, jak mi chybí.“ Hlas se jí zadrhl. „Zvlášť teď, když jsem zamilovaná a nemůžu jí to říct. A, už je to tady.“ Popotáhla a setřela si slzy. „V každém případě bys mě mohl nechat pracovat pro firmu.“

„To ani jinak nejde. Chci tě ve svém životě, Rebecco, se vším všudy.“

„Ale musím se na něco zeptat. Proč tvoje manželství nevydrželo?“

„Z mnoha důvodů.“

„Neuhýbej, Jacku.“

„Chtěli jsme rozdílné věci.“

„A cos třeba chtěl a tvoje žena ne?“

Mlčel dlouho, že ji to až vyděsilo.

„Děti.“

Úlevně si vydechla. „Cože? A kolik bys jich chtěl mít?“

„Nevím, aspoň dvě.“

„Jenom dvě?“ odfrkla si. „Troškaři. Budeme lepší. Já bych navrhovala čtyři.“ Přitáhla si deku pod bradu a slastně si povzdechla. „Tak teď mi můžeš říct, že mě miluješ.“

„Miluju tě, Rebecco.“

„Já tebe taky, Jacku. Vyspi se trochu. Budík jsem nastavila na půl desátou.“

Snadno vklouzla do spánku, do snu o bílé lodi na modré hladině. Ale tentokrát stál vedle ní u kormidla Jack

Půl hodiny před tím, než Jackovi zazvonil budík, si Gideon vařil kávu. Prohledal Tiinu spižírnu a našel několik posledních baget. Tohle americké pečivo s mákem začínal mít rád. Zatímco ostatní ještě spali, zastrčil ji jednu bagetu do kapsy u bundy a s velkým šálkem černé kávy zamířil ke dveřím ven.

Dá si snídani a cigaretu nahoře na střeše.

Otevřel a málem vrazil do atraktivní černovlásky, které ztuhla ruka těsně nad zvonkem.

Nadskočila a Gideon strnul. Pak se nervózně zahihňala a on se zase uvolnil.

„To jsme se lekli, co?“ usmál se na ni. „Můžu nějak pomoct?“

„Jsem Carrie Wilsonová, kamarádka Tiy.“ Taky se rychle uklidnila a důkladně si ho prohlédla. „Vy musíte být Malachi.“

„Ne, jsem Gideon. Tia o vás mluvila. Půjdete dál?“

Přimhouřila oči. „Který Gideon?“

„Sullivan.“ Ustoupil, aby mohla projít. Právě v té chvíli vyšel z ložnice Malachi. „To bude Mal. Teprve vstáváme. Byli jsme dlouho vzhůru.“

Carrie na prahu nechápavě zírala. „Dobrý bože, ona má dva? Nevím, jestli mám být ohromená nebo… Radši zůstanu ohromená.“

„Jeden vlastně patří ke mně.“ Prohodila Cleo, která jen v dlouhém triku vyběhla z Tiiny pracovny. „Skvělý boty,“ ocenila, když si Carrie prohlédla. „Kdo jste?“

„Tak zpět.“ Carrie stiskla zuby a zavřela za sebou. „Kdo jste vy? A kde je Tia?“

„Ještě spí.“ Malachi jí věnoval stejně omračující úsměv jako Gideon a podle Carrie taky stejně podezřelý. „Promiňte, ale přeslechl jsem vaše jméno.“

„Carrie Wilsonová. Chci okamžitě vidět Tiu.“ Postavila na zem kufřík a vyhrnula rukávy saka od Donny Karan. „Nebo někomu nakopu zadek.“

„Začněte u nich,“ ukázala Cleo na muže. „Já jsem ještě neměla kafe.“

„Udělej ho rovnou pro všechny, prosím,“ řekl Malachi. „Tia ještě vyspává. Trochu jsme ponocovali.“

„Uhněte.“ Carrie se zatvářila výhružně. „Hned.“

„Prosím.“ Raději se klidil z cesty a sledoval, jak zaběhla do ložnice. „Asi si taky dám to kafe.“

Závěsy byly zatažené a Carrie v přítmí ložnice viděla jen hrbolek uprostřed postele. Trochu se zachvěla při pomyšlení, co mohla trojice cizinců provést její důvěřivé a zranitelné kamarádce.

Na bundě toho tmavovlasého muže se jasně rýsovala podivná oblina. Nejspíš zbraň, napadlo ji. Určitě Tiu zdrogovali a drželi jí hlaveň u spánku. Carrie vyděšeně zatáhla za pokrývku.

Ležela tam úplně nahá Tia schoulená do klubíčka. Ospale zamrkala, chtěla se protáhnout, ale pak přidušeně vykřikla.

„Carrie!“

„Co se tady děje? A kdo jsou ti lidé? Jsi v pořádku?“

„Co? Cože?“ Tia zrudla a stydlivě zkřížila ruce na prsou. „Kolik je hodin?“

„Co na tom záleží, kruci? Co se to s tebou stalo, Tio?“

„Nic, jenom… Ježíši, vždyť jsem nahá, Carrie. Dej sem tu deku.“

„Ukaž ruce.“

„Co?“

„Jestli nemáš vpichy.“

„Vpichy… Carrie, já nejsem na drogách.“ Jednu ruku tiskla k ňadrům, ale druhou poslušné natáhla před sebe. „Je mi fajn. O Malachim jsem ti přece řekla.“

„Jen něco. O těch dalších dvou nevím nic. A když mi nejlepší kamarádka, která nedokáže ani přejít ulici na červenou, řekne, že mám porušit zákon, nemůže být všechno v pořádku.“

„Jsem nahá,“ pípla Tia. „Takhle s tebou mluvit nemůžu.“

„Proboha.“ Carrie netrpělivě přešla ke skříni a prudce ji otevřela. Hlasitě si odfrkla, když v ní spatřila i mužské šaty, pak vytáhla župan a hodila ho na postel. „Obleč se a mluv.“

„Všechno ti říct nemůžu.“

„Proč?“

„Protože mi na tobě záleží.“ Tia se zabalila do županu a ihned se začala cítit líp.

„Tio, jestli tě ti lidé k něčemu nutí…“

„Nenutí. Věř mi. Dělám jen to, co chci a co dělat potřebuju. Pro ně, ale i pro sebe. Koupila jsem si červený svetr, Carrie.“

Carrie zapomněla na kázání. „Červený?“

„Kašmírový. Nakonec asi nebudu alergická na vlnu. Už jsem zmeškala dvě schůzky u Lowensteina a zrušila návštěvu na alergologii. Inhalátor jsem nepoužila celý týden. Teda vlastně jednou,“ opravila se, „ale to jsem jen předstírala, takže se to nepočítá. V životě jsem se necítila líp.“

Carrie usedla na kraj postele. „Červený svetr?“

„Hodně červený. Uvažuju, že si pod něj koupím i push-up podprsenku. Ale jemu je to úplně fuk. Líbila bych se mu i v pytli. Není to nádhera?“

„Hm. Tio, neděláš to všechno jen proto, že jsi zamilovaná?“

„Ne. Začala jsem už předtím. Možná to s tím trochu souvisí, ale není to hlavní důvod. Neměla jsem po tobě chtít ty informace o Anitě. Promiň. Radši na to zapomeň.“

„Už jsem je vyhledala.“ Carrie s povzdechem vstala. „Obleč se. Jdu si dát kafe a pak se rozhodnu, jestli ti je dám.“ U dveří se ještě otočila. „Taky mi na tobě záleží, Tio,“ řekla a vyšla ven.

Přelétla očima trio v obýváku.

Žena s těma dlouhýma nohama ležela na pohovce, pila kávu a opírala si lýtka o stehno krasavce, který Carrie prve otevřel.

Druhý krasavec stál ve dveřích do kuchyně.

„Vy,“ ukázala Carrie na Gideona. „Co to máte v kapse za bouli?“

„Bouli?“ Cleo se krátce zasmála a pak do Gideona šťouchla špičkou nohy. „To mě tak rád vidíš, hezoune?“

„To nic,“ zaraženě šátral v kapse. „Jen bagetu.“

„To je ta poslední maková, ne?“ Cleo se napřímila a vytrhla mu bagetu z ruky. „Tys ukradl poslední makovku, no fuj.“ Pomalu vstala. „Za trest ti ji sním. Žádnou zbraň nemá,“ dodala směrem ke Carrie a odešla do kuchyně.

„Dáte si kafe?“ zeptal se Malachi.

„Se smetanou, bez cukru.“

„Cleo, kafe bez cukru a se smetanou pro slečnu Wilsonovou, prosím.“

„Zase práce,“ zabručela Cleo z kuchyně.

„První otázka,“ začala Carrie. „Tia tvrdí, že mi nemůže říct, co se tady děje. To vás chce chránit?“

„Ne. Chrání vás. Druhou otázku pokládat nemusíte, odpovím rovnou. Tia pro mě moc znamená a udělám všechno pro to, aby jí nikdo neublížil. Je to nejbáječnější ženská, jakou jsem poznal.“

„Tak za tohle dostaneš půlku mojí bagety,“ promluvila Cleo za jeho zády. „Vy jste Tiina kamarádka,“ pokračovala, „to já taky. Já sice kratší dobu, ale ráda ji mám stejně.“

Carrie se zamyšleně obrátila ke Gideonovi. „A vy?“

„Já ji miluju,“ odpověděl stručně a usmál se, když se po něm Cleo s Malachim udiveně ohlédli. „Jako bratr sestru, samozřejmě. Dostanu druhou půlku bagety?“

„Ne.“

„To už je šikana.“ Gideon vstal. „Jdu si nahoru zakouřit. Kdyby volal Jack nebo Becca, dejte mi vědět.“

„Becca? Jack?“ Carrie se obrátila k Malachimu.

„Rebecca je naše sestra a Jack další přítel Tiy.“

„Najednou má nějak moc kamarádů.“

„Taky bylo na čase,“ řekla Tia, která právě vyšla z ložnice.

Carrie se ohlédla a povzdechla si. „Vždycky jsem ti říkala, že ti červená bude slušet.“

„Já vím.“ Tia si s úsměvem pohladila červený svetr.

Carrie k ní přistoupila a vzala ji za obě ruce. „Nechtěla bys po mně ty informace, kdyby to nebylo opravdu důležité, že ne?“

„Ne.“

„A až budeš moct, všechno mi vysvětlíš.“

„Jsi první v pořadí.“

Carrie přikývla a podívala se na Malachiho. „Jestli se jí něco stane, cokoli, půjdu po vás. A slibuju, že si to odskáčete.“

„A já vám pomůžu,“ nabídla se Cleo a zakousla se do bagety. „Promiň, Male, ale holky musí držet spolu.“

„Asi se mi začnete líbit,“ rozhodla se Carrie. „Všichni tři. Aspoň doufám, protože jsem musela porušit několik federálních zákonů, abych získala informace, které vám chci předat.“

„Za to si zasloužíte celou bagetu. Chcete obyčejnou, se skořicí nebo s cibulí?“

Carrie se na Cleo poprvé usmála. „Budu žít nebezpečně a dám si tu se skořicí.“

Zatímco Carrie dojídala bagetu a sdělovala jim podrobnosti o finančním zázemí Anity a její firmy, majitelka konta snídala v posteli.

Teď, když si trochu odpočala a měla čas na přemýšlení, jí vloupání do obchodu zase tolik neděsilo. Začala to považovat za užitečné pošťouchnutí.

Nikomu a ničemu se prostě nedá věřit.

Bezpečnostní systém sice úplně neselhal, ale možná měli zloději jen smůlu nebo se dopustili nějaké zásadní chyby. Nechá Jacka Burdetta všechno zkontrolovat a pak si pro jistotu najde jiného konzultanta.

Když vám jeden doktor řekne, že s vámi něco není v pořádku, je také lepší zajít ještě k druhému. Morningside bylo pro Anitu stejně důležité jako dobré zdraví. Bez firmy by přišla o společenské kontakty a taky o hlavní příjem.

Opřela se do polštářů, napila se kávy a zadívala se na dveře své prostorné šatny. Uvnitř, za postranním panelem, ověšeným oblečením přesně podle barevných odstínů, byl tajný sejf, o němž ani hospodyně neměla potuchy.

Sošku Osudu teď schovávala tam. Pokus o vloupání ji alespoň donutil ji přestěhovat. Už dávno ji přestala brát jako zboží pro obchod. Byl to její osobní majetek.

Za dobrou cenu by ji samozřejmě bez váhání prodala, ale až získá všechny tři, ještě chvíli si jich bude užívat. Její malé tajemství. Snad by je mohla zapůjčit na nějakou výstavu, napadlo ji, aby si zajistila trochu publicity.

Anita Gayeová, hubená holka z Queensu, učinila jeden z největších objevů v historii umění za celé století. Jak pěkně to znělo. Tím by si

zajistila respekt a moc; uvažovala. Takhle mohla spoléhat jen na dědictví po manželovi.

Ty sošky musí najít, stůj co stůj. I kdyby měla někoho podplatit.

Po druhém šálku kávy se chopila přenosného telefonu a vytočila číslo Jackova mobilu.

„Burdett.“ Taky popíjel kávu a přitom oždiboval Rebečiny prsty.

„Jacku, tady Anita,“ začala hned plačtivým tónem. „Chci se omluvit za své včerejší chování. Neměla jsem si na tobě vylévat zlost.“

Jack mrkl na Beccu. „Neomlouvej se. Byla jsi v šoku, to je přirozené.“

„I tak. Podržel jsi mě a tvůj bezpečnostní systém zachránil Morningside. Stydím se.“

„To nemusíš,“ řekl, zatímco Rebecca naznačovala, jak se škrtí a dáví. „Už jsem na cestě do tvé firmy.“

„Aby ses nepřetrhnul,“ zašeptala Rebecca a klepla se do hlavy.

„Osobně všechno překontroluju. Už jsem si pozval svého nejlepšího technika. Do hodinky jsme tam. Zkusíme posílit všechna slabá místa systému. Slibuju.“

„Já vím, že je na tebe spolehnutí. Přijedu tam taky, ráda bych se o tom víc dověděla.“

„Jistě.“

„Díky. Jacku? Asi jsi neměl čas podívat se na tu druhou věc, že?“

„Myslíš Cleo Toliverovou?“ ukázal Rebecce vztyčený palec. „Zrovna včera jsem na nějaké údaje narazil. Chtěl jsem to sepsat, ale kvůli tomu maléru mi to nějak vypadlo.“

„Hm, nic písemného nepotřebuju, stačí, co mi můžeš říct osobně…“

„Tak až se uvidíme, dobře? Jsem rád, že už je ti líp, Anito. Zatím naschle.“ Zavěsil, než mohla odpovědět.

„Jako když másla ukrajuje,“ okomentoval rozhovor a vtáhl si Rebeccu na klín. „Chceš se vsadit, že obere pojišťovnu?“

„Nejsem blázen, to víš, že obere.“ Nastavila mu rty a pak se nechala svést k vášnivému polibku.

„Musíme jít,“ mumlal.

„Hmmm. Jinak uvízneme v zácpě.“

Vklouzl rukama pod její tričko. „Je tam hotová džungle,“ souhlasil. „Co zůstat ještě pět minutek?“

Protáhlo se to na patnáct, ale nikdo je nepočítal.

Když Anita dorazila k obchodu, Rebecca, oblečená do kombinézy a velké kšiltovky, dávno kontrolovala bezpečnostní systém. Jack stihl přeměřit a objednat novou okenní tabuli a z chodníku před budovou obhlížel postranní vchod.

„Asistentka mi řekla, že jsi venku.“ Anita působila pobledle. „Myslela jsem, že to vloupání personál vyděsí, ale oni jsou jen trochu vzrušení.“

„Tak reaguje většina lidí. Zvlášť když nejde o jejich majetek. Jak jsi na tom ty?“

„Docela dobře. Je s tím tolik papírování, že nemám na obavy čas. Co tady děláš?“

„Prohlížím si to místo. Došlo mi, že si museli pojistit spoustu věcí. Jak často sem jezdí hlídky, jestli je sem vidět z okolních domů a pak si vybrali to nejlepší okno. Až nahoře na téhle straně. Nové sklo dorazí kolem páté. Za to ručím.“

„Děkuju, Jacku.“ Položila mu ruku na paži. „Morningside byl celý Paulův život.“ Ztrápeně vydechla. „Teď ho mám na starost já a nechci Paula zklamat.“

Nech si ty řeči, napadlo Jacka, ale poplácal ji po ruce. „Už kvůli němu se o všechno postaráme. Slibuju.“

„Hned je mi líp. Pojďme to obejít, aspoň si provětrám hlavu.“

„Dobře. Projdem spolu znovu celý systém. Můj technik už na tom pracuje.“

„Já vím. Paul tě považoval za nejlepšího v oboru a já ti taky věřím. Proto jsem tě požádala o tu druhou věc. Říkals, žes o Toliverové něco zjistil?“

„Nebylo to lehké.“ Krátce jí stiskl ruku. „Ale nechtěl jsem zklamat přítelkyni.“ Sdělil jí pár základních informací, které už musela dávno znát, a poslouchal, jak sehrála překvapení, když začal o Cleiných rodičích.

„Propána, já Andrewa Tolivera znám. Jen ze společnosti, samozřejmě, ale… Ta ženská, co mi vyhrožuje, má být jeho dcera? To je hrozný svět.“

„Typická černá ovce. Potížistka,“ dodal a věděl, že by tím Cleo rozesmál. „Problémy ve škole, krátký pobyt v polepšovně. Jako tanečnice moc štěstí neměla. Vypadá to, že se nedávno vrátila z východní Evropy. Na to se ještě musím podívat. Není snadné dostat se k informacím z téhle oblasti.“

„Díky za pokus. Zjistil jsi, kde bydlí?“

„V záznamech má jen adresu, na které bydlela dřív. Jenže odtamtud se před osmi měsíci odstěhovala. Ona teď ale v New Yorku vůbec není.“

Anita zkameněla. „Jak to myslíš, že není v New Yorku? Volala mi a sešly jsme se.“

„To už je pár dní. Cleopatra Toliverová, která odpovídá tvému popisu a má číslo pasu, co jsem vyšťoural, dneska ráno odletěla do Athén.“

„Do Athén.“ Anita se otočila a zaťala mu prsty do paže. „Víš to jistě?“

„Společnost, číslo letu a letenky mám zapsané doma. Myslel jsem, že by tě to mohlo zajímat, a ještě dnes ráno jsem si to nechal potvrdit. Už tak hodinu je na cestě.“ Natáhl se k hlavním dveřím, aby jí je přidržel. „Bude pěkných pár tisíc mil daleko, Anito. Už z ní nemusíš mít strach.“

„Cože?“ snažila se vzpamatovat. „Ano, máš pravdu. Tak Athény,“ opakovala. „Odletěla do Athén.“

25

Rebecca s nohama na řídícím pultu listovala stohem technických časopisů. Měla na starost odposlechové zařízení. Uprostřed rozečteného článku se zarazila, protože zaslechla, jak Anita štěká příkazy na všechny strany.

Pak se s úsměvem chopila telefonu. „Krysa skočila na špek," hlásila. „Vyřiďte to Tie. A ať mě někdo vystřídá. Už se k smrti nudím."

„Za chvilku." Malachi zavěsil. „Jsi na řadě, zlato," řekl Tie. „Připravená?"

„Nečekala jsem, že se rozhodne tak rychle." Přitiskla si ruku na žaludek a ucítila měkkost nového svetru. „Jdu na to. Sejdeme se pak u Jacka."

„Můžu s tebou zajít až k policejní stanici."

„Ne, jsem v pohodě. Trocha nervozity neškodí." Navlékla si sako, a aby si dodala ještě víc odvahy, sáhla po novém, výrazně vzorovaném šátku, který si nedávno koupila. „Myslím, že už v tom začínám být dobrá."

„Miláčku." Chytil ji za šátek, přitáhl ji za něj k sobě a vyloudil tak na ní polibek. „Jsi vážně rozený talent."

Toho se rozhodla držet – sebedůvěry a jeho polibku – až na policejní okrsek do oddělení detektivů.

Vyžádala si Boba Robbinse, chvíli v ruce žmoulala ucha kabelky a pak se na příchozího detektiva nesměle usmála.

„Doktorka Marshová?"

„Děkuji, že jste mě přijal, detektive. Jen nerada vás takhle otravuju."

„To nic." Zdvořile a bez výrazu ji pozoroval. „Vás jsem viděl v kanceláři paní Gayeové. Starožitnosti Morningside."

„Ano." Pokusila se o lehce zahanbený úsměv. „Taky jsem zaslechla vaše jméno, jen mi bylo trapně to vysvětlovat před Anitou, když je to celé tak komplikované. Ani jsem nevěděla, jestli si mě

pamatujete, vždyť jsme spolu mluvili jen jednou kvůli Jacku Burdettovi.“

„Jistěže pamatuju. Vy jste s Anitou přítelkyně?“

„Ale ne.“ Trochu se zarděla. „To se nedá říct. Jednou jsme spolu poobědvaly, a tak jsem jí chtěla pozvání oplatit. Jenže ona… No, je to opravdu složitější.“

„Dáte si kávu?“

„Hm, já…“

„Já bych si dal.“ Zavedl ji do malého jídelního koutu. „Mléko, cukr?“

„Máte bez kofeinu?“

„Bohužel, to tu nenajdete.“

„Tak snad radši sklenici vody.“

„Dobře.“ Šel jí natočit vodu do odučeného dřezu a Tia se snažila nemyslet na rizika městského vodovodu. „Takže jak vám můžu pomoct?“

„Nejspíš nijak.“ Zvedla pohárek, ale nemohla se přinutit k pití. „Cítím se hloupě.“ Rozhlédla se po místnosti s přepážkami a potřísněným stropem.

„Povězte, co máte na srdci.“ Bob si donesl kávu ke stolku a posadil se proti ní.

„Dobře. Zapsala jsem si vaše jméno ten den, kdy za mnou přišel pan Burdett. To byla podivná záležitost.“

Povzbudivě přikývl. „Na to je Jack mistr.“

Tia si skousla ret. „Vy jste se za něho zaručil. Chci říct, že věříte, že je to čestný a zodpovědný člověk.“

„Rozhodně. Známe se dlouho. Možná se nechová vždycky podle pravidel, ale věřit mu můžete.“

„To je moc dobře, hned se cítím líp. Protože ten den mi řekl, že mám napíchnutý telefon a…“

„To že řekl?“ Bob se ošil a narovnal.

„Ano. Nezmínil se o tom? Pokoušel se mi volat, ale pak si všiml něčeho podezřelého. Víte, já se v tom vůbec nevyznám. Ale musím přiznat, že i po vašem ujištění jsem mu moc nevěřila. Proč by mi někdo odposlouchával telefon? To je hloupost, nemyslíte?“

„Nenapadá vás žádný důvod, proč by někoho zajímaly vaše telefonní hovory?“

„Ne. Žiju docela nenápadně. Většina mých hovorů se týká práce nebo rodiny. Mohly by zajímat nanejvýš jiného historika. Trochu mě

to znepokojilo, ale snažila jsem se to hodit za hlavu, dokud… Neslyšel jste náhodou o Třech osudech?“

„Myslím, že ne.“

„Jsou to postavy z řecké mytologie. Sestry, co předou, měří a střihají nitku života. A pak také sošky. Vzácné, stříbrné sošky. Vlastně další takový mýtus v umění a starožitnictví. Jednu ze sošek údajně vlastnil můj předek, který spolu s manželkou zahynul na lodi *Lusitania*. Ty další dvě…“ Rozhodila rukama. „Kdo ví? Jako kompletní sada by měly nedozírnou cenu. Pan Burdett mě kontaktoval jako sběratel, protože si zjistil mé rodinné vazby. Otec totiž vlastní společnost Wyley’s. Obchod se starožitnostmi a aukční síň.“

„Aha, takže Jack přes vás chtěl zjistit něco o soškách.“

„Přesně tak. Řekla jsem mu to málo, co jsem věděla, ale zaujalo mě to jako téma pro novou knihu. Začala jsem trochu pátrat, sbírat údaje a tak. Pak se mi jednoho dne ozval někdo, koho znám jen zběžně díky rodičům. Překvapilo mě, že se ta žena se mnou chtěla setkat, což mi, přiznám se, lichotilo.“

Tia sklopila oči a otáčela pohárek s vodou v dlani. „Jindy bych jí asi ani nestála za pohled. Teprve když jsem se po naší schůzce vrátila domů, uvědomila jsem si, že při obědě několikrát narazila na Tři osudy, ale nejen to…“

Tia se zhluboka nadechla a zadívala se Bobovi do tváře. „Detektive Robbinsi, některé věci měly přímou souvislost s mým pátráním a telefonickými rozhovory. To mi bylo divné. A když jsem si to spojila s jejím náhlým pozváním na oběd a s tím, že věděla o mém výzkumu i to, co jinak vím jen já… Taky jsem zjistila, že se na Klóthó vyptávala mých rodičů.“

„Kdo je Klóthó?“

„Promiňte, tak se jmenuje první sudička. Soška, kterou vlastnil můj předek. Nevím, co si o tom myslet. Zmínila se taky o třetí sošce, to je Tropos, která má být v Athénách.“

„V Řecku.“

„Ano. Právě to jsem zjistila den před tou schůzkou. Mluvila jsem o tom po telefonu s kolegou. Vypadá to, že ta dáma sleduje stejnou stopu jako já, ale je to dost podivné. A když si vzpomenu, co pan Burdett říkal o mém telefonu… Znejistilo mě to.“

„Tak to bychom měli někoho poslat, aby se na váš telefon podíval.“

„To by bylo možné?“ zeptala se s vděčností v hlase. „Děkuji, to by se mi vážně ulevilo.“

„Postarám se o to. A ta žena, o které jste mluvila, je Anita Gayeová?“

Tia zalapala po dechu a doufala, že to nepřehnala. „Jak jste to uhodl?“

„To je už policajtský čuch.“

„Víte, detektive, nerada bych Anitu nějak očernila. Zvlášť když si možná vymýšlím. Jinak to ani nemůže být, protože já nepatřím k lidem, kterým by se stávaly takové věci. Neřeknete jí nic, že ne? Co kdyby se dověděla, že jsem o ní mluvila s policií? A moji rodiče…“

„Vaše jméno vynecháme. Jak jste řekla, možná je to jen shoda okolností.“

„Ano,“ Tia se úlevně usmála, „nejspíš je to shoda okolností.“

Bylo to jako zasévat semínka, uvědomila si Tia. Ne že by někdy něco doopravdy sela, ale připomnělo jí to přípravu půdy, rozhození toho, co chcete, aby klíčilo, a trochu správného hnojiva. V tomhle případě toho nakydala dost. Těšilo ji, že jí tým důvěřoval a pověřil ji tak důležitým a samostatným úkolem.

Pokud semínka vyklíčí rychle, budou mít brzy plné ruce práce. Do otcova obchodu vešla lehkým krokem a v duchu si rychle přehrála časový plán.

Než se stihla zeptat, je-li otec přítomen, zaslechla z hlavní haly matčin hlas a prudce sebou trhla. Zastyděla se za to a vešla do místnosti, kde Alma právě trápila otcovu asistentku.

„Mami, nečekala bych tě tady.“ Lehce Almu líbla na tvář. „To je nádherná váza,“ nadhodila a prohlédla si zblízka maceškový motiv na váze, kterou asistentka ostražitě hlídala. „To je Grueby?“

„Ano.“ Žena se na Almu významně zadívala. „Asi z roku 1905. Velmi vzácný kus.“

„Chci to nechat zabalit a poslat k nám domů.“

„Paní Marshová,“ ozvala se asistentka.

„Už nechci nic slyšet,“ přerušila Alma její protest. „Dcera Ellen Fosterové se příští měsíc vdává,“ vysvětlovala Tie. „Několikrát jsem žádala otce, aby domů přinesl vhodný svatební dar, ale pročpak by se namáhal? Takže jsem musela přijet osobně. On je tady každý den. Aspoň tuhle maličkost pro mě mohl udělat.“

„Ale on jistě…“

„A tahle mladá dáma,“ nedala se Alma, „odmítá udělat, co jsem řekla.“

„Pan Marsh nám dal jasné instrukce, madam. Máme vám nabídnout cokoli v ceně do tisíce dolarů. Tahle věc je oceněna na šestinásobek, prosím.“

„Takový nesmysl jsem ještě neslyšela. Zase mi buší srdce. Určitě mi stoupl krevní tlak.“

„Mami,“ začala Tia zostra, až to všechny překvapilo, „tohle není vhodný dárek pro dceru tvé známé.“

„Ellen je dobrá přítelkyně.“

„Se kterou se vidíš jen několikrát do roka na oficiálních večírcích,“ dokončila Tia větu. „Jako vždycky máš výborný vkus, ale vhodný dárek to není. Mohla byste říct otci, že jsme tady?“ požádala asistentku.

„Samozřejmě.“ Ženě se očividně ulevilo, že našla podporu, a nechala je o samotě.

„Nechápu, co to do tebe vjelo.“ Almina pohledná tvář se zkřivila vráskami smutku. „Jsi tak necitlivá.“

„To jsem tedy nechtěla.“

„Za to může ten mužský, co sis s ním začala. Ten cizinec.“

„To rozhodně ne. Ty se zbytečně rozčiluješ.“

„Jak to? Ta ženská…“

„Dělala jen svou práci. Mami, nemůžeš přece přijít do firmy á sebrat z police cokoli jen proto, že se ti to líbí. Pojď, pomůžu ti najít nějaký vhodnější dárek.“

„Bolí mě hlava.“

„Určitě se ti uleví, až to vyřídíme.“ Vzala matku kolem ztuhlých ramen a vedla ji dál. „Podívej na tu krásnou čajovou konvici.“

„Já chci vázu,“ zatvrdila se Alma.

„Dobrá.“ Vedla matku podél vystavených předmětů a odolávala pokušení zavolat na pomoc jinou asistentku. „Jé, tahle je hezká.“ Spatřila vázu na nožce a modlila se, aby její chabé znalosti neselhaly. Kdyby omylem vybrala něco ještě dražšího, trest by ji neminul. „Oslnivé a klasické. To bude Stourbridge.“

Nenápadně vázu naklonila, aby dohlédla na titěrnou cenovku na spodní straně. Pak si úlevně oddechla. „Nebyl by to pěkný dárek?“ pokračovala rychle, když si všimla, jak matka protahuje obličej. „Víš, kdybys jim dala tu první, ani by nevěděli, co dostali, takže by takové gesto nemohli ocenit. Ale něco takhle hezkého, za správnou cenu, udělá dobrý dojem.“

„No…“

„Postarám se o to, aby ji hezky zabalili a doručili, ano? Pak uvidíme, jestli otec nemá trochu času třeba na čaj. Už dlouho jsme se tady takhle nesešli.“

„Možná.“ Alma si prohlížela vázu. „Je to elegantní kousek.“

„Nádherný.“ A za čtyři sta dolarů jasná trefa.

„Tys měla vždycky dobrý vkus, Tio. S tím jsem si nemusela dělat starosti.“

„Se mnou si vůbec nemusíš dělat starosti.“

„A co jiného bych pak dělala?“ odpověděla matka trochu vzpurně.

„Něco už vymyslíme. Mám tě ráda.“ Almě se v očích zaleskly slzy, ale to už obě zaslechly otcovy kroky na schodech. Tia si všimla, že se tváří rozhořčeně, a instinktivně si stoupla před zaraženou matku.

„Přepadly jsme tě,“ usmála se na uvítanou. „Chtěla jsem tě vidět a náhodou jsem potkala i mamku. Potřebovala by zabalit tamtu vázu od Stourbridge jako svatební dar.“

„Kterou?“ Stewart se znepokojeně zadíval, kam Tia ukázala. Po krátké prohlídce předmětu přikývl. „Zařídím to. Almo, říkal jsem ti, že se se mnou máš poradit, než si něco vybereš.“

„Nechtěla tě obtěžovat,“ snažila se Tia zabránit konfliktu. „Ale já jsem neodolala. Zdržujeme tě?“

„No, mám teď trochu stres. Včera v noci se někdo vloupal do Morningside.“

Alma si přitiskla dlaň na srdce. „Lupiči? Pořád žiju ve strachu, že se něco takového stane tady. Dneska v noci určitě nezamhouřím oko.“

„Tady se to nestalo, Almo.“

„To je jen otázka času,“ předvídala. „Zločinnost tak prudce stoupá. Člověk nemůže bezpečně vyjít z domu. Snad už ani tam není bezpečný.“

„Ještě že otec nechal všude instalovat skvělé zabezpečení,“ uklidňovala ji dcera. „Mami, měla by sis na chvíli sednout. Ty vždycky tak soucítíš s druhými, že tě to zbytečně rozruší.

Šálek heřmánkového čaje ti určitě udělá dobře,“ pokračovala Tia a šla matku posadit do křesla na druhé straně místnosti.

Pak požádala asistentku o čaj a vrátila se kotci.

„Odkdy tohle umíš?“ divil se. „Zvládnout svoji matku?“

„Nevím. Napadlo mě, že jsem ti v tom nikdy moc nepomohla. Asi jsem vůbec nebyla dobrá dcera. Chtěla bych to změnit.“

„Mám dojem, že těch změn je najednou hodně.“ Láskyplně ji políbil na tvář, což u něho bylo výjimečné. „Nepamatuju, že by ti to někdy takhle slušelo, Tio.“

„No, koupila jsem si nový svetr…“

Držel ještě chvíli dlaň na její tváři. „To není jen tím svetrem.“

„Ne.“ I ona udělala něco, co nikdy předtím – položila dlaň na jeho ruku. „Není.“

„Možná je na čase změnit rutinu. Co kdybych vás s matkou pozval ven na oběd?“

„To by bylo skvělé, ale dneska nemůžu. Už mám stejně zpoždění. Schováme si to na jindy?“

„Jistě.“

„Ehm… já… to je hrozné, co se stalo v Morningside. Ukradli tam něco?“

„Nevím jistě. Zdá se, že se jen na chvilku dostali do budovy, ale pak přece jen sepnul alarm. Anita ještě nedokončila inventuru.“

„A, takže jsi s ní mluvil?“

„Ano, nabídl jsem jí pomoc a účast. A taky,“ dodal s úsměvem, „se poptal na detaily toho vloupání, což mi poskytlo příležitost zmínit pověsti o Osudech a Athénách. Moc ji to zaujalo. Tak moc, že jsem si začal trochu vymýšlet a přidal něco o tom, že i Henry Wyley se údajně po výletu do Londýna měl rozjet do Athén.“

„Ó, to by mě vůbec nenapadlo!“

„Protože sis nikdy tak nevymýšlela. Ale i to se teď mohlo změnit, ne?“

„Jsem ti vděčná,“ uhýbala Tia. „Já vím, že to byla zvláštní prosba. Proč jsi to pro mě vlastně udělal?“

„Ještě nikdy jsi mě o nic nepožádala,“ řekl prostě.

„Tak to zkusím ještě jednou. Drž se, prosím, od Anity co nejdál. Je jiná, než se dělá. Ale teď už vážně musím běžet.“ Vtiskla mu poslední polibek na tvář. „Brzy zavolám.“

Ve spěchu vyběhla z obchodu a málem srazila vysokého muže v tmavém obleku, který se právě chystal vejít. Začervenala se a neohrabaně ustoupila.

„Promiňte, nekoukala jsem na cestu.“

„To nic.“ Marvin Jasper se díval, jak Tia odbíhá po chodníku. Vrátil se o pár kroků zpět a vytáhl mobilní telefon.

„Jasper. Právě jsem narazil na tu Marshovou. Vycházela z Wyleys.“

„Alma? Marshova žena?“ chtěla vědět Anita.

„Ne, ta mladá. Dcera. Spěchala a tvářila se provinile. Dohoním ji. Můžu ji sledovat, jestli chcete.“

„Ne. Ta se tváří provinile pořád. Udělejte, co máte, a neobtěžujte mě, dokud se opravdu nebude něco dít.“

Jasper trhl rameny a schoval telefon. Bude se držet instrukcí, aby tu čubku potěšil. Věděl, že oddělala Dubrowského, ale hlavu si s tím nelámal. Byl přesvědčený, že si s Gayeovou poradí líp než jeho bývalý kolega.

O hodně líp, protože až se tohle vyřeší, zinscenuje pro tu studenou mrchu nehodu. Smrtelnou nehodu. O Marshovou a jejího tatíka se asi bude muset postarat taky, ale ty tři stříbrné sošky nakonec stejně shrábne on.

Rio de Janeiro by mu na důchod vyhovovalo, říkal si cestou zpět k Wyley’s, kde měl splnit jistý úkol.

Jack se sešel s Bobem v grillbaru dva bloky od policejní stanice. Ještě bylo příliš brzy na střídání směn, takže u pultů postávalo jen několik policajtů a civilistů. Bufet páchl smaženou cibulí a zatuchlou kávou. Za pár hodin měla tenhle pach vystřídat whisky s pivem.

Jack se vsunul do kóje naproti Bobovi. „Pozvals mě,“ řekl, „takže platíš.“ Objednal si pivo a sendvič s extra hranolky. „Co se děje?“

„To mi řekni ty. Morningside.“

„To má přece na starosti Lew.“

„Stejně povídej.“

„Lupiči pronikli do budovy přes základní alarmy, pak naskočil sekundární okruh a vypuklo hotové peklo. Slyšel jsem, že kluci dorazili do dvou minut, což je docela slušný výkon.“

„Jak se mohli dostat dovnitř, Jacku?“

„Analýza systému ještě není hotová.“ Jack si natáhl nohy. „Ale jestli kvůli tomu chceš otravovat někoho z mých lidí, ztrácíš čas a ještě mě naštveš. Kdyby se totiž někdo z nich rozhodl obrat klienta, nezapomněl by na druhé zabezpečení a touhle dobou by si svůj lup užíval někde na exotické pláži.“

„Možná přece jen dostali, co chtěli.“

Jack se na Boba zadíval přes pěnu právě natočeného piva. „Což je?“

„To mi zase řekni ty.“

„Pokud vím, zákaznice ještě nedokončila inventuru. Ale garantuju ti, že mí lidi v tom nejedou. Burdett nestaví svoji pověst na tom, že najímá zloděje. Tys to snad od Lewa převzal?“

„Ne. Zabývám se něčím, co s tím může mít spojitost. Pár věcí mi prostě nesedí. Celé roky přede mnou nikdo neřekl jméno Anita Gayeová, a najednou, během několika dnů, se o ní zmíníš ty v souvislosti s vraždou chlapa v Jersey, Lew vyšetřuje vloupání v její firmě, kterou jsi zabezpečoval ty, a dneska mi o ní přišla vyprávět ženská, kterou taky znáš.“

Jack se zaklonil, aby před něho mohli postavit oběd. „Já znám spoustu ženských.“

„Tia Marshová. Prý jsi jí řekl, že má napíchnutý telefon.“

„Taky že má.“

„Jo, má,“ přikývl Bob a chopil se svého hamburgru. „Podíval jsem se na to. Jenže proč?“

„Hádám, že někoho zajímá, o čem a s kým mluví.“

„Jasně, ty Watsone jeden. Ona si myslí, že to mí na svědomí Gayeová.“

Jack opatrně postavil pivo na stolek. „To ti řekla Tia Marshová?“

„O co tady jde, Jacku?“

„Nemám nic v ruce, ale něco ti povím.“ Naklonil se k Bobovi a ztišil hlas. „Ten, kdo se do té budovy vloupal, musel zabezpečovací systém znát. Aspoň tak dobře, aby tam neuvíznul. Já se po instalaci vždycky snažím, aby můj zákazník o zabezpečení něco věděl. A ona je docela dobře informovaná.“

„Kdyby si odtamtud chtěla něco odnést, proč prostě nešla hlavním vchodem?“

„Na to se mě neptej. Ale je tady těch pět minut, Bobe. Primární okruh byl vypnutý jen pět minut a tví lidi dorazili za další dvě. Nechápu, jak by se odtamtud mohl někdo dostat do sedmi minut. I kdyby šlo všechno jako po másle, nemohli by si za tak krátkou dobu nic odnést. Já bych se být tebou zajímal, jaké škody vlastně naúčtuje pojišťovně.“

„Ty svou zákaznici asi nemáš moc rád, co?“

„To nemám.“ Jack se zase zajímal jen o svůj sendvič. „Je to osobní. Ale na druhou stranu na ni nemám víc než spekulace.“

„Proč ji spojuješ s tím Dubrowským?“

„To je jiná věc.“ Trhl rameny. „Jiná zákaznice mi vyprávěla, jak ji Anita obtěžovala kvůli jistému uměleckému předmětu. Dost na ni prý

tlačila. Ta žena si pak všimla, že ji sleduje jeden chlap. Popsala mi ho, já zas tobě, a ten popis náhodou seděl na toho zavražděného. Poznala ho i na té fotce, cos mi dal.“

„Chci její jméno.“

„To nemůžu, bez jejího souhlasu ne, Bobe. Ona ale stejně ví jen to, že na ni Anita dělala nátlak a ten mrtvý chlap ji sledoval.“

„O jaký umělecký předmět šlo?“

„Vlastně předměty. Říká se jim Tři…“

„Osudy,“ dokonal Bob.

„Ty jsi vážné detektiv!“

„Mám to v průkazu. Co mají ty sošky společného s tebou?“

„Náhodou jednu z nich mám.“

Bob přimhouřil oči. „Kterou?“

„Atropos. To je ta třetí. Dědictví z britské části mé rodiny. Anita o tom neví a chci, aby to tak zůstalo. Prosila mě totiž, abych jí o soškách něco zjistil. A tak jsem začal přemýšlet a dostal se až k Tie a té další zákaznici.“

„Proč šla Anita za tebou, když neví, že jednu sošku máš?“

„Ví, že tyhle věci sbírám a že mám konexe.“

„Dobře,“ Bob spokojeně sebral pár hranolků z Jackova talíře. „Pokračuj.“

„Marshová má napíchnutý telefon. Zákaznici, co vlastní sošku Lachésis, druhého Osudu, někdo sledoval Anita na obě vyvíjí nátlak Dáš si to dohromady?“

„Zastřelený chlap má do smlouvání o soškách přece jen trochu daleko.“

„Tys s Anitou přece mluvil. Co si teda myslíš?“

Bob chvíli mlčel „Myslím, že budu hledat dál.“

„A když už v tom budeš, podívej se na pár týdnů starou vraždu na Padesáté třetí. Černošský tanečník. Ubit k smrti ve svém bytě.“

„Krucinál, Jacku, jestli víš něco o brutální vraždě…“

„Je to jen informace,“ řekl Jack nevzrušeně. „Zeptej se svědků na chlapa, kterého viděli vcházet a vycházet. Popis bude sedět na mrtvého z Jersey. Zkuste dostat povolení k odposlechu Anitiny soukromé linky. Možná něco zajímavého objevíš. Už musím jít.“

„Nestrkej nos do policejní práce, Jacku.“

„Rád bych. Teď mám ale rande s tou krásnou irskou zrzkou.“

„S tou, cos přivedl na stanici? S Rebeccou,“ vzpomněl si Bob na jméno. „To je ta tvoje další zákaznice?“

„Ne. To je ženská, kterou si hodlám vzít.“

„Leda ve snu.“

„Tam taky.“ Jack sáhl do kapsy, vytáhl krabičku a otevřel ji, „Co mu říkáš?“

Bob otevřel pusu a opařeně zíral na prsten. „Kruci, Burdette, tak ty to myslíš vážně?“

„Poprvé jsem nakupoval u Tiffanyho. Ale Rebecca víc ocení zděděnou věc. Tenhle je po mé praprababičce.“

„Sakra.“ Bob se vysoukal z kóje a jednou rukou Jacka objal. „Gratuluju. Jak se na tebe teď mám zlobit?“

„Ty už si najdeš způsob. A jestli mi chceš dát něco k svatbě, tak sejmi Anitu Gayeovou.“

26

Když Gideon seděl v Jackově zaparkovaném džípu, byl se svým úkolem spokojen. Jakmile se ale rozjel, začal nadávat. Jako by nestačilo, že bojoval o život v tom strašlivém newyorském provozu, kde auta závodila s taxíky, dodávkami, sebevražednými poslíčky na kolech a spěchajícími chodci. On to ke všemu musel zvládat na pravé straně silnice!

Ale zvykal si. Už dokázal prokličkovat ucpanou křižovatkou a přitom nikoho nezabít. Asi proto tenhle úkol přidělili právě jemu.

Teď zamyšleně vysedával v autě, pár desítek metrů od Anitina luxusního domu. Uvažoval, jestli ostatní vůbec chápou, že jezdit po New Yorku s někým a sám je docela něco jiného. Vybrali ho, aby Anitu sledoval až na letiště. On a Rebecca byli poslední dva, jejichž tváře Anita neznala, a sestra musela zůstat u počítače.

Přece jen by se cítil líp, kdyby mu dělala společnost Cleo, i kdyby ho při tom trochu zlobila.

Brzy by se měli rozhodnout, uvažoval, co s nimi dvěma bude dál, až tu věc s Anitou uzavřou.

Gideon dobře věděl, že by nemohl žít v New Yorku, aniž by se nezbláznil. Jednou za čas na výlet? Možná. Ale usadit se ve městě, kde člověk nemůže vdechnout ani jeden doušek čistého vzduchu? To ne, ani kvůli ní.

Bože, jak zase toužil po moři a tichém dešti. Chtěl vidět zelené kopce a slyšet zvony z jejich katedrály. A nejvíc ze všeho si přál probouzet se na místě, kde to znal. Kde mohl sejít do loděnice, stoupat do strmých uliček a potkávat známé tváře. Být blízko své rodiny.

Cleo by to v Cobhu asi nesnášela, pomyslel si a poklepal neklidně na volant. Věci, které mu dávaly sílu, by ji nejspíš rozčilovaly.

Jak se do sebe mohli zamilovat lidi z tak různých míst, co chtějí tak odlišné věci?

Osud si zažertoval, napadlo ho.

Nakonec by od něho stejně odešla a zbytek nitky jejich života by se odvíjel na různých stranách oceánu. Depresivní pomyšlení. Byl tak pohroužený do katastrofických úvah, že téměř přehlédl černou limuzínu, která připlula před Anitin dům.

Pak se rychle vzpamatoval. „Páni," řekl nahlas, „cestuješ ve velkém stylu, co?"

Sledoval uniformovaného šoféra, který vystoupil a šel zazvonit u hlavních dveří. Gideon na tu dálku neviděl, kdo přišel otevřít, ale po krátkém rozhovoru se řidič vrátil zpět k autu.

Čekali plných deset minut, než se objevil jiný muž – majordomus, bavil se Gideon v duchu – se dvěma obrovskými kufry. Jakási mladá žena za ním ještě táhla jeden menší.

Zatímco zavazadla nakládali do auta, Gideon sáhl po telefonu. „Auto naložené," hlásil bratrovi. „Limuzína jako velryba, zarovnaná kufry po strop."

Pak si poprvé mohl prohlédnout Anitu. Vyšla z domu, s dokonalým make-upem i účesem. Její tělo – tady ihned pochopil, čím omámila Malachiho – oplývalo ženskými křivkami.

Při pohledu na ni se musel podivit, co se v tak hezké ženě pokřivilo, že se stala tím, čím byla. A pak také, proč nikdo neviděl, jak svým nablyštěným zevnějškem vůbec nezapadá do toho klasicky důstojného prostředí kolem.

Možná to věděla ona sama, napadlo Gideona. Možná i tohle ji dráždilo při každém pohledu do zrcadla.

Ale filozofování se rozhodl nechat pro Tiu.

„Tak tady ji máme. Právě vychází."

„Nezapomeň, že pokud ji ztratíš, budeš ji na tom letišti zase muset vyzvednout."

„Neztratím. Umím jezdit na špatné straně silnice mnohem líp než většina lidí v tomhle městě na správné. Zrovna vyrážejí. Ozvu se z letiště."

Malachi zavěsil a obrátil se k Tie. „Jsou na cestě."

„Je mi nějak divně." Tia si přitiskla dlaň na žaludek „Ale začíná se mi to líbit. Ani nevím, co si počnu, až se můj život zase vrátí do normálu."

Vzal ji za ruku a políbil na konečky prstů. „Tak se postaráme, aby se tam nevrátil."

Tia znejistěla. Raději se chopila domovního telefonu a zavolala do garáže. „Už jedou. Gideon je sleduje.“

„Tak jdem na to,“ oznámil Jack

Tia vstala od pultu.

„Klidná?“

„Jak to jen jde. Už jsi někdy něco sázel?“

„Třeba strom, myslíš?“ Nastoupili do výtahu.

„Spíš něco menšího, jako rozhazovat semínka do všech stran.“ Zhluboka se nadechla. „Bude to moc zajímavá zahrádka, až všechno vyroste.“

„Lituješ snad?“

„Zatím ne. A ani nebudu.“ Vešla do garáže a zadívala se na Cleo, Rebeccu a Jacka, kteří už čekali u dodávky. Tihle lidé, pomyslela si, tihle úžasní lidé byli její přátelé.

Ne, nemohla litovat ničeho.

„Tak to rozjedem,“ usmála se Cleo.

Tentokrát měla Tia na starosti počítač a Malachi spojení. Cleo s Jackem a Beccou seděli v kabině a Cleo si do sluchátek pouštěla hlasitě Queeny.

„Nechápu, jak ji tohle může uklidňovat,“ poznamenala Tia.

Malachi pohlédl na Cleo, která se na sedadle svíjela v rytmu hudby. „Nasává energii. Bude jí hodně potřebovat.“ Stiskl tlačítko a ozval se Rebecce vysílačkou. „Gideon hlásí, že na Van Wyck je zácpa. Ještě je neztratil, ale pohybují se pomalu.“

„Nevadí. Už stejně budeme na parkovišti.“

„Buď opatrná, kotě.“

„Budu lepší než to, budu skvělá, neboj.“

Rebecca zastrčila vysílačku do pouzdra na opasku. Když zaparkovali, snažila se nasávat energii zase svým způsobem. Promítala si v hlavě krok za krokem celý svůj úkol.

Pak vystoupila, přešla na Jackovu stranu a natáhla ruku. „Půjdem ruku v ruce zpět na místo činu?“ přehnaně zavzdychala. „Jaká romantika.“

„Jsi nervózní?“ zeptal se cestou.

„Spíš nadržená. To je dobře.“

„Jen to neuspěchej. Musíme to zvládnout rychle, ale dokonale.“

„Udělej svoje. Já jsem připravená.“

Klidným krokem přešli k hlavnímu vchodu do Morningside. Jack vyťukal nový kód na konvertoru, co se vešel do dlaně, pak vytáhl klíče a otevřel.

„Můžeme jít," řekl tiše. Proklouzli dovnitř a znovu nastavili venkovní alarmy. „Jsme na místě. Utíkej," nařídil, ale Rebecca už běžela ke schodům.

S baterkou v ruce dorazila k Anitině pracovně. Vytáhla z kapsy klíč a v duchu doufala, že záložní systém zvládli dobře. Odemkla.

Uvnitř rychle zatáhla závěsy, rozsvítila lampu na stole a posadila se k Anitině počítači. Pak si promnula dlaně.

„Tak jo, krasavce, trochu se pomilujeme."

Jack zatím dole překonfiguroval bezpečnostní systém. Až odsud s Rebeccou odejdou, zase hladce naskočí a bude fungovat líp než kdy dřív. Při práci se mu do sluchátek ozval Malachi.

„Jsou na letišti. Ona vystoupila. Gideon hledá parkování. Najde si ji u terminálu. Jak jste na tom vy?"

„Zatím dobře. Dej mi Tiu. Mám první kód."

„Chce tě," Malachi předal sluchátka.

„Jacku?"

„Diktuju kód, zapisuj."

Cleo za jejich zády zívla. Nadzvedla jedno sluchátko, takže se hudba rozezněla v prostoru kabiny. „Všechno klape?"

Rebecca v počítači snadno otevřela Anitiny soubory. Bylo to až směšně lehké. Jednoduché heslo a víc nic. Pojišťovací dokumenty našla na první pokus. Anita už měla žádost o odškodné vyplněnou.

„Ts, ts. To sis pospíšila," pročítala seznam poničených předmětů. „Ale moc vynalézavá nejsi. Tak to trochu vylepšíme." Vytáhla z kapsy seznam, který jí připravili Jack s Tiou, a pustila se do práce.

Když přepisovala žádost, ozval se ve sluchátkách Malachi. „Našel ji. Právě vešla do čekárny pro první třídu. Letadlo odlétá za hodinu a čtvrt."

„Fajn. Mě by jen zajímalo, co je to období Nara a proč soška z té doby stojí tak neuvěřitelný peníze. Tohle bys měl zkontrolovat ty, Jacku. Dostaneš se vůbec k těm náušnicím?"

„Dostanu. Jen je tam zapiš."

„Nezapomeň na štěnice, co tam nechala Tia."

„Jasně. A teď buď zticha. Tio, diktuju další kódy."

Za tři čtvrtě hodiny měla Rebecca detailní seznam ztrát hotový. Byly to věci, které Tia při své návštěvě Morningside vybrala. Becca

ještě upravila datum a čas na počítači. Díky skrytému mikrofonu věděli, že Anita naštěstí sepisovala pohledávky o samotě.

Becca nechala žádost vytisknout, rozhýbala si prsty a dokonale zfalšovala Anitin podpis. Ještě připojila vzkaz pro asistentku. Pak vypnula počítač, roztáhla závěsy a štěnici zpod židle schovala do kabelky. To už se nahoru přihnal Jack.

„Jsem hotová."

„Radši to ještě zkontroluj," nařídil.

„No jo, pane Puntičkář. Závěsy, počítač, lampa, baterka, mikrofon a smlouvičky jen je zarámovat," dodala a zamávala zfalšovanými dokumenty.

Zamkla kancelář a papíry položila sekretářce na stůl. „Ta snaživá holka to jistě odešle hned ráno. Měl bys vědět, že Anita si na ten seznam pro pojišťovnu něco přidala. Tác, který má zřejmě hodnotu přes dvacet tisíc dolarů."

„Spolu s tímhle…," Jack si poklepal na kabelu, „to budou věci za víc než dva milióny. To už bude mít policii co vysvětlovat. Systém jsem zrevidoval. Až zmizíme, všechno zase naskočí."

„Takže jsme tady skončili a můžeme jít."

„Ještě maličkost." Zašátral v kapse a vytáhl krabičku s prstenem. Když ji otevřel, Rebecca se naklonila blíž, aby si ten třpytivý kousek prohlédla.

„Krása. Tos tady ukradl?"

„Ne. Přinesl jsem ho s sebou. Chceš ho?"

Naklonila hlavu ke straně a zadívala se mu do očí. „Ty mě žádáš o ruku v domě, kam jsme se vloupali?"

„O ruku už jsem tě přece požádal," připomněl jí. „Tady ti jen dávám prsten, co patřil mojí praprababičce. Měla ho na ruce, když jí tvůj prapraděda zachránil život."

„To je nádhera, Jacku. Všechno dohromady Ten si vezmu." Stáhla si rukavici a nastavila ruku. „I tebe."

Nasadil jí prsten a pak se sklonil, aby to stvrdil polibkem.

„To je ale sladká chvilka," ozval se Malachi do sluchátek. „Gratuluju a přeju všechno nejlepší. Ale nechtěli byste hnout zadkem?"

„Zavři pusu, Male." Rebecca si vzala ještě jeden polibek. „Už jdeme."

Když se vrátili do dodávky, Cleo odsunula přepážku, aby si s Beccou vyměnila místo. „Ukaž ten šmuk," dožadovala se a netrpělivě Rebecce stáhla rukavici. „Páni, to je kámen!"

„Nechte si holčičí věci na potom." Jack si zapínal pásy. „Nahoďte systém."

„Jen co jsme se zasnoubili, začal rozkazovat." Rebecca přistoupila k pultu na místo Tiy. „Startuju."

Malachi se k ní sklonil a líbnul ji na temeno hlavy, což ji rozesmálo. „Takhle se za chvíli rozbrečím."

„Já asi taky."

„To je nádherný prsten." Tia neodolala a zblízka si ho prohlédla. Jak se Rebecce míhaly prsty po klávesnici, diamant se jen blyštěl. „Udělali jste mi radost."

„Dneska večer máme nárok na večírek, že jo? Z mnoha důvodů. Primární okruh v provozu, zapínám druhý," oznámila Rebecca. „A je to. Všechno frčí jako předtím." Zaklonila se a vzala si od Malachiho nabízenou láhev vody. „Dokázali jsme to."

„Takže nás čeká druhá akce." Cleo si opřela nohy o palubní desku. „To máme čas ještě na pizzu, ne?"

Gideon seděl na Kennedyho letišti a snažil se začíst do románu Raye Bradburyho. Ze svého místa v hale měl dobrý výhled na čekárnu první třídy.

Let do Athén byl ohlášen na čas a cestující už začali nastupovat. Gideon se cítil jak na trní a měl děsnou chuť na cigaretu.

Trochu se ošil a obrátil stránku, aniž ji přečetl, protože Anita právě vyšla ven. Nechal jí menší náskok a vydal se za ní.

Jako desítky dalších lidí vytáhl mobilní telefon. „Stojí frontu na odbavení," hlásil. „Letí to včas."

„Dej nám vědět, až bude ve vzduchu. A mimochodem, Rebecca a Jack se zasnoubili."

„Fakt?" Nespouštěl oči z Anity, ale usmál se od ucha k uchu. „To jako oficiálně?"

„Má na ruce diamantový prsten, co úplně oslepuje. Jedeme k druhému cíli. Když to dobře dopadne, sejdeme se na základně a můžeš se podívat sám."

„Ještě že jsem si vzal sluneční brýle. Už jde do letadla. Odlétá za půl hodiny. Já tady počkám. Zavolám později."

Zaparkovali o celé tři bloky dál a vyčkávali. „Vidíte, říkala jsem, že bysme pizzu stihli.“

Jack na Cleo zašilhal. „Jak to, že vůbec netloustneš?“

„Mám dobrý metabolismus.“ Vytáhla z kabelky čokoládovou tyčinku a rozbalila ji. „To je snad jediná dobrá věc, kterou jsem zdědila po matce. Tak co, budete s Rebeccou žít tady, nebo na Smaragdovém ostrově?“

„Asi trochu obojí. To se ještě musí promyslet.“

„Jo. Cestování je prima.“

„A co ty? Vrátíš se k tancování, až to skončí? Se svým podílem bys klidně mohla koupit půlku Rockettes.“

„Nevím. Nejspíš si dám chvíli pohov.“ Zakousla se do čokolády. „Možná si otevřu vlastní klub nebo taneční školu. Už bych se nechtěla vláčet z konkursu na konkurs. Zatím si ale představuju jen to, jak Anita zaplatí za Mikeyho.“

„To už máme dobře rozehrané.“

„Člověče, tohle by ho tak strašně bavilo. Jacku?“

„No?“

„Co když to doma nemá? Třeba ji vzala s sebou?“

„Pak je tady plán B.“

„Jaký plán B?“

„To ti vysvětlím, až bude třeba.“ Pohlédl na ni, když zaslechl Malachiho hlášení. „Je ve vzduchu.“

„Opona se zvedá,“ prohodila Cleo a klidně vystoupila z auta.

„Nechceš si ještě něco zopakovat? Plány domu, ruční signály…“

„Ne, znám to.“

„Tentokrát máme v baráku dva lidi,“ připomněl jí. „Dva sluhy, co tam bydlí. Musíme být jako myšky.“

„Já budu spíš kočka. Ale neboj. Tohle už by byl slušný záznam, ne?“

„Co?“

„Tři vloupání na dvě místa během čtyřiadvaceti hodin. A přitom vlastně nic neukradneme.“

„Vezmeme si přece Osud.“

„Jo, ale ten stejně patří Malovi a Tie, to se nepočítá. Mám dojem, že by nás mohli zapsat do Guinnessovy knihy rekordů.“

„Můj celoživotní sen.“

Nejdřív prošli kolem domu a přesvědčili se, že se nikde nesvítí. „Zdá se, že už šli hajat. Služebnictvo má pokoje támhle, v jižním rohu.“

„Hospodyně a majordomus, pcha. Myslíš, že si to rozdávají, když je šéfka z domu?“

Jack se poškrábal na bradě. „Na to bych teď radši nemyslel. Vylezeme na východní straně, na terasu u ložnice. Patnáct sekund budeme takříkajíc obnažení.“

„To bývalou striptérku nemůže rozhodit.“

„Možná bys mohla něco předvést při mém loučení se svobodou.“ Zazubil se, když ve sluchátku zaslechl Rebeččinu opovržlivou poznámku. „Nebo radši ne. Lásko moje, vypni alarmy.“

Ignorovali několik taxíků a policejní auto, které projely kolem. Na Rebeččin signál Jack chytil Cleo kolem ramen a vtáhl ji do stínu domu.

Navlékli si postroje, vystřelili lano a cestou vzhůru na terasu nepromluvili ani slovo.

Ve dřepu u kovového zábradlí schovali postroje do kabely. „Vypni alarm u dveří na terase, druhé patro,“ zašeptal Jack. Počkal, až uslyší cvaknutí, pak vstal a ze speciálního pouzdra vybral správný paklíč.

„Tohle tě ve škole asi neučili,“ prohodila Cleo.

„To by ses divila.“

Pohrál si se zámkem a pak opatrně otevřel. Počkal, až Cleo proklouzne dovnitř, a zase za sebou zamkl.

Dobrý policajt by si porušeného zámku všiml, napadlo Jacka, ale tušil, že na takové vyšetřování stejně nedojde.

„Posedlost,“ zavětřila Cleo, „tak se jmenuje ten parfém, co je tu cítit. To sedí, ne?“

„Zamkni dveře. Hala je támhle. Koupelna nalevo.“

Poslechla ho, ale ještě se šeptem zeptala: „Jak to, že se tak dobře vyznáš v její ložnici?“

„Z profesionálních důvodů.“ Když bylo zamčeno, přešel Jack přímo ke dveřím do šatny.

„Kruci, tohle je větší než celý můj byt.“ Uvnitř hned osahala několik kostýmů. „To není špatné. Myslíš, že by si všimla, kdyby pár věcí zmizelo? Potřebuju doplnit šatník.“

„Nejsme tady na nákupech.“

„Ale nakupování je jedna z mála věcí, ve kterých se vyznám.“ Popadla kozačky z hadí kůže, uložené na jedné z mnoha polic s botami. „Moje číslo. To je osud.“

„Máš tady jinou práci, Cleo.“

„Dobře, dobře.“ Stejně boty nacpala do tašky a teprve pak si dřepla a rozbalila Jackovy nástroje.

Jack otevřel ovládací panel sejfu, chopil se laptopu a zahájil hledání kombinací.

„Dřív nebo pozdějc stejně přijde na to, že jedině ty bys tohle mohl dokázat,“ prohodila Cleo. „Pak bude vážně naštvaná.“

„Hm, už se třesu.“ Sledoval, jak na displeji naskočila dvě čísla ze sedmi. „Jak dlouho jsme tady?“

„Čtyři minuty dvacet sekund. Dobrý.“ Při čekání se dál probírala šaty na ramínkách. „Jako dáma v kostýmu jsem nikdy vypadat nechtěla. Ale tohle je přece kašmír. Ten by na Tie vypadal skvěle.“

Smotala kostým a přidala ho ke svému lupu. „Kombinace nalezena,“ řekl Jack. „Teď mi drž palce, krasavice.“

Opravdu stiskla oba palce v dlani a stoupla si za něho. Pak hlasitě vydechla, protože sejf se otevřel a Klóthó zazářila do tmy. „Tady je. Slyšíte všichni, máme ji!“ Přidržela Jackovi polstrované pouzdro. „Rebecco? Teď dám tvýmu chlapovi velkýho hubana, tak se s tím smiř.“

Když splnila hrozbu, sáhla znovu do kabely. „Ještě to nezavírej. Mám pro Anitu dárek.“

„Nemůžeme tady po sobě nic nechat,“ bránil se, ale pak vytřeštil oči. „Co je to? Barbie?“

„Jo, místo sošky. Stihla jsem jí koupit i obleček.“ Cleo něžně postavila blond panenku v černé kůži do sejfu. „Jmenuje se zlodějka Barbie. Vidíš, má i správnou kabelu a v ní maličké paklíče, vyrobené ze sponek, a taky plastikovou panenku, kterou jsem natřela stříbřenkou, aby vypadala jako Osud.“

„Cleo, ty jsi hotová Martha Stewartová.“

„Prostě skrytý talent, no. Pá pá, Barbie,“ poslala panence vzdušný polibek, než Jack zavřel sejf.

Nastavili kód a posbírali nářadí.

„Fajn, ani muk, až odsud vylezeme. Jen ukazovat. Tady za dveřmi doprava, dolů po schodech a doleva. Drž se u mě.“

„Klidně ti vlezu na záda.“

„Tohle bude těžší," připomněl jí. „Kdyby nás tu chytili, je po všem."

„Jen jdi."

Vyklouzli z ložnice. Protože už nesměli použít baterky, čekali, až jejich oči přivyknout tmě. V domě bylo tak ticho, že Cleo slyšela své srdce. Jen nechápala, proč jí najednou buší až v krku.

Na Jackův povel sešli po schodech. Dole to Cleo připadalo spíš jako v hrobce než v domě. Všude tak ticho, chladno, jen přes závěsy sem doléhaly slabé zvuky z ulice.

Pak něco zaslechla, vteřinu předtím, než Jack ztuhl a ona narazila do jeho zad. Zvuk otvírajících se dveří. Na druhém konci se do chodby vylil proud světla a zašustily něčí kroky.

Schovali se k nejbližším dveřím. Zaslechli i vzdálené hlasy a Cleo chvíli trvalo, než pochopila, že dům není plný lidí. Televize, uvědomila si a spolkla nervózní zahihňání, když rozeznala znělku soutěže *Chcete být milionářem?*

Supr, oddechla si.

Světlo zase zmizelo a dveře se zavřely. Trvalo celých deset sekund, než se Jack uvolnil. Cleo pak pečlivě odpočítávala kroky dolů halou, kdyby se potmě musela vrátit do úkrytu.

Jako dva stíny prošli do knihovny a zamkli za sebou.

Teď se začali pohybovat rychlostí blesku a beze slov.

Ve světle baterky našli v prosklené skříni příslušnou polici s knihami. Zvuk otvíraných dvířek zazněl v tom tichu jako výstřel z děla. Jack podával Cleo svazky Shakespeara v kožených deskách, aby měl volnou cestu k sejfů. Pak vytáhl laptop.

Klepl na hodinky a Cleo mu ukázala, že mají dvacet minut. Pak si dřepla ke kabele a začala vytahovat předměty donesené z Morningside.

Jack je zastrčil do zadního rohu sejfu, vedle působivých stohů padesátidolarovek, kožených desek a několika pouzder se šperky.

Když měli sejf zavřený, vyměnili si místa. Cleo vracela knihy na polici a Jack uklízel své pomůcky. Vtom oba nadskočili, protože začal zvonit telefon.

Jack ukázal Cleo, aby sebou hodila, pak skočil ke dveřím, odemkl je a pootevřel. Cleo spatřila, jak se v hale opět rozsvítilo. Jako dítě si přitiskla tašku na prsa a vrhla se za zelený ušák. Jack si stoupl za dveře a snažil se nedýchat, protože se k nim rychle blížily kroky.

„Co je zase tohle?“ brblal ženský hlas. „Jako bych neměla nic jiného na práci než přijímat vzkazy.“

Dveře se rozlétly, ale Jack zachytil knoflík, který by ho jinak udeřil do rozkroku, a vtiskl se víc do trojúhelníkového úkrytu.

Žena v knihovně rozsvítila.

Rebecca ve sluchátkách varovala, že mají zpoždění.

Jack slyšel, že hospodyně přešla ke stolu a čímsi plácla na leštěnou desku. „Kéž by tam zůstala aspoň měsíc. Člověk by si aspoň trochu vydechl.“

Šoupavé kroky mířily zpět ke dveřím. Tam se žena zastavila, znechuceně si odfrkla a konečně zhasla.

Jack se ještě chvíli nehýbal a modlil se, aby to napadlo i Cleo, dokud se dveře na druhé straně chodby nezabouchly.

Pak od sebe opatrně odstrčil dveře. V přítmí spatřil Cleo, ještě schoulenou za křeslem. Oči se jí leskly. Pak s nimi divoce zakoulela a vstala.

Rychle se vykradli do haly, odtamtud do předsíně a pak už klidně vyšli hlavním vchodem z domu.

„Takže já se krčím za křeslem, Jack zcepeněl za dveřmi a všechno, co vidím, jsou jen ohavné růžové pantofle s peřím. Říkám si, tak nakonec tě dostane ženská v růžových pantoflích, to je teda trapas.“

Protože se potřebovala natáhnout, strčila trochu do Rebeccy a lehla si na podlahu dodávky.

„Páni, musím se rychle něčeho napít.“

„Bylas dobrá,“ Jack se podíval do zpětného zrcátka. „Nervy jako z ocele.“

„No, v tu chvíli spíš ze želé. Jé,“ vzpomněla si a znovu se nadzvedla. „Mám pro tebe dárek, Tio.“

„Dárek?“

„Jo.“ Z tašky vytáhla smotaný kostým. „Barva lilku, ne? A skvělá látka – kašmír.“

„To je… to je její?“

„No a co? Nech ho vyčistit nebo třeba vydezinfikovat.“ Cleo škubla rameny a sáhla do kabely podruhé. „Tobě bude stejně slušet víc. Jako tyhle botky mně.“ Odložila je stranou a hledala dál. „Pro tebe mám tuhle večerní kabelku, Becco. Od Judith Leiberové. Že je hezká?“

„Jak jsi tohle všechno stihla?“ chtěl vědět Jack

„Trénink z doby, kdy jsem kradla v obchodech. Nejsem na to pyšná, ale byla jsem šestnáctiletá rebelantka. Děcka na sebe takhle často upozorňují, ne, Tio?“

„No… nemyslíš, že si všimne, že jí ty věci chybějí?“

„Prosím tě, má tam půlku obchoďáku. A stejně nebude mít čas kontrolovat šatník, až se vrátí a všechny hovínka, co jsme nachystali, se na ni začnou valit.“

„Ty se ale umíš vyjadřovat,“ klepl ji Malachi po hlavě.

„To si piš.“ Když zajeli do Jackovy garáže a ona spatřila terénní auto na svém místě, poslední zbytek napětí ji začal opouštět. Gideon se vrátil a celý její svět byl tedy v pořádku. „Teď už si tu pizzu mužem objednat?“

27

„Ty jsou nádherné.“ Tia znovu obešla stůl, na kterém se v ranním slunci třpytily tři stříbrné sošky, spojené podstavci.

„Připadá mi to jako sen,“ zašeptala. „I ta včerejší noc a všechno, co k ní vedlo. Ale ony tu opravdu jsou.“

„Držela ses skvěle, Tio.“ Malachi jí zezadu položil ruce na ramena. „Celou dobu jsi ani na chvíli nezaváhala.“

„Je to neuvěřitelné. Celé století, nebo dokonce dvě, byly od sebe. My jsme je zase spojili. To už přece něco znamená. Věčné a zaručené. To se říká o mytologických sudičkách. My musíme zaručit, aby i jejich symboly zůstaly spolu.“

„Už je nic nerozdělí.“

„Upředou, odměří a přestřihnou.“ Tia se jich postupně lehce dotkla. „Život a všechno důležité v něm. Jsou víc než umělecké kousky, Malachi, a víc než peníze, za které je můžeme vyměnit. Znamenají odpovědnost.“

Oddělila Klóthó a zvedla ji v rukou. Vzpomněla si na Henryho Wyleyho. Takhle ji musel kdysi držet také. Hledal další a přitom zahynul. „Moje i tvoje krev je v téhle sudičce spojená. Jestlipak by ty lidi tenkrát napadlo, jak dlouhou nitku jim ve skutečnosti upřede. Nebyla odstřižená s jejich smrtí. Vinula se dál. Až ke mně, k tobě a ostatním. Dokonce i k Anitě.“

Obrátila se k Malachimu. „Všechno to pokračuje. Kruh se začal odvíjet u dvou docela odlišných mužů a teď se rozšířil na Cleo s Jackem, Rebeccu s Gideonem a dál. Jestli pochopíme a uvěříme tomu, co ty sošky znamenají, i Anita v tom má své důležité místo.“

„Takže jí nebudeme dávat nic za vinu?“ zeptal se Malachi. „Ani prolitou krev a chamtivost?“

„To ne. Dobro a zlo, klady a zápory jsou do té nitky vpleteny. Výběr a odpovědnost je na ní. A osud si vždycky vyžádá odplatu.“ Tia opatrně postavila Klóthó k sestřičkám. „Možná mám strach, že nebude platit jen ona.“

„Dneska bys neměla být smutná.“ Vtáhl ji do náruče a pohladil po zlatých vlasech. „Zatím se nám všechno daří. A taky to dokončíme.“

„Nejsem smutná. Jen nevím, co bude potom.“

„To se uvidí. Určitě se něco změní,“ položil si tvář na její hlavu. „Jednu věc jsem ti ale měl říct dávno, abych to mezi námi vyjasnil.“

Obrnila se a zavřela oči. V ten okamžik se dveře výtahu otevřely.

„Tak fajn, nechte toho, neseme zásoby.“ Cleo s Gideonem se drali dovnitř s náručí plnou tašek. Jack a Rebecca jdou za námi. „Máme zprávy o Anitě.“

„Dorazila podle plánu,“ hlásil Jack, „a nechala se zavézt do domu Stefana Nikose. Stefan byl přítelem Paula Morningsida. On i jeho žena jsou proslulí sbírkou starého umění, charitativní činností i pohostinností.“

„To je ten olivový olej, ne?“ Rebecca si vzala z tácu olivu a prohlédla si ji. „Četla jsem o něm v časopise Money, Time a jinde. Ten se v olivovém oleji koupe. Zvláštní, jak člověk může z tak titěrné věci zbohatnout.“

„Olivové háje,“ souhlasil Jack. „A taky vinice a různé produkty z obojího. Má domy v Athénách, na Korfa, byt v Paříži a chatu ve švýcarských Alpách.“ Vzal si také olivu a hodil ji do pusy. „Všechno zabezpečené společností Burdett.“

„Ty ale dosáhneš daleko,“ musel uznat Malachi.

„Dost daleko. Se Stefanem jsem mluvil minulý týden, po tom co Tia zasela athénské semínko.“

„Takys nám to mohl říct,“ namítla Rebecca.

„Netušil jsem, jestli z toho něco vzejde. Jak jsem řekl, byl to přítel Paula. Vdovu zvlášť v lásce nemá. Zato mě,“ dodal Jack s lišáckým úsměvem, „docela ano. Aspoň dost na to, aby mi prokázal laskavost. Nápad odhalit Anitu se mu moc zalíbil. Bude ji pár dní zaměstnávat pověstmi o Lachésis a vysoké brunetě, která po ní v Řecku pátrá.“

„Jo? A jak se mi tam líbí?“

„Líbí,“ prohodil Jack. „Jen na pamětihodnosti asi nemáš zrovna čas.“

„Tak snad příště.“

„To pro nás znamená týden k dobru,“ počítal Malachi. „Do té doby musí být všechno přichystané.“ Odmlčel se a pohlédl na tváře kolem. „Ale jedno je třeba vyřešit. Chcete pokračovat? Můžeme toho taky nechat hned, protože Osudy už máme.“

Cleo se okamžitě postavila. „Ona ještě nezaplatila.“

„Počkej, poslouchej mě. My máme, co ona chce. To, co ukradla a pro co zabíjela. A nikomu jsme neublížili. Navíc jsme jí zkomplikovali život zfalšovanou žádostí o odškodném.“

„Už si tam stejně něco přidala,“ namítl Gideon. „My jsme to jen rozšířili. Není jisté, že z toho nevyklouzne.“ Položil Cleo ruku na stehno a cítil, jak se chvěje.

„Jistého není nic,“ řekl Malachi. „Ale zas tak snadné to mít nebude, zvlášť s těmi věcičkami zavřenými v sejfu v knihovně. Jack už v tomhle směru nasadil brouka do hlavy svému kámošovi od policie. Takže je tu šance, že do toho Anita spadne i bez našeho dalšího přičinění.“

„Lew to vyšťourá.“ Jack si nabral z mísy trochu těstovinového salátu. „Ze záznamů snadno vyčte, že věci, co má pojišťovna zaplatit, byly po vloupání ještě na svém místě. Ta nebude mít snadný život, pokud po ní půjde Lew. A pojišťovna si to líbit nenechá.“

„Třeba jen zaplatí pokutu a odvede nějakou práci pro společnost.“

Jack zvedl vidličku a přerušil další Clein výlev. „Jen si ji představ, jak někde vydává polévku. To docela ujde, nejenže za dvoumiliónovou zpronevěru by to asi nestačilo. Kdybychom ji ale chtěli úplně zničit, musel by Bob přijít na spojitost mezi ní a těmi dvěma vraždami, jinak…“

„Ptáček uletí,“ ucedila Cleo hořce.

„Zatím jí všechno procházelo. Pojišťovací podvod by image společensky úspěšné vdovy nemusel moc pošpinit.“

„Někdy bohužel proslulost stačí,“ řekla Tia a všichni se ohlédli.

„Ano,“ souhlasil Jack. „Když ale budeme pokračovat, zruinujeme ji i finančně a možná udělá nějakou osudnou chybu. Zatím nemáme jistotu, ale pokud toho bude víc, něco snad vyjít musí.“

„Hm,“ Tia zvedla ruku a zase ji nechala spadnout. „Sudičky prý prorokovaly Meleagrovi, že zemře, až poleno v krbu jeho matky dohoří. Klóthó se nad děťátkem rozplývala, že bude vznešený, a Lachésis, že vyroste v udatného muže. Atropos jen řekla, že bude žít tak dlouho, dokud to poleno úplně neshoří.“

„To nechápu,“ ozvala se Cleo.

„Nech ji domluvit,“ řekl Gideon.

„Meleagrova zoufalá matka schovala poleno do truhly. Když neshoří, bude dítě v bezpečí. A tak její syn vyrostl. Jenže v dospělosti zabil matčiny bratry. Ta ve vzteku a žalu vytáhla poleno z truhlice, spálila ho a Meleagros zemřel. Pomstou svých bratrů přišla o syna.“

„Prima. Mikey by mohl být můj brácha, ale ta mrcha moje děcko rozhodně nepředstavuje, takže co?“

„Poučení je v tom,“ pokračovala Tia, „že pomsta nebývá zadarmo. A taky nikdy nevrátí, o co jsme přišli. Jestli budeme pokračovat, můžeme zaplatit vysokou cenu.“

Cleo se nemohla udržet. Začala obcházet stůl se soškami jako předtím Tia. „Mikey byl můj kamarád. Gideon ho viděl jednou a vy ostatní jste ho neznali vůbec.“

„Ale známe tebe, Cleo,“ promluvila tiše Rebecca.

„Dobrá. Nebudu tady stát a předstírat, že nechci pomstu. Ale pořád platí, co jsem říkala, když jsme se poprvé všichni sešli u Tiy – chci hlavně spravedlnost. Máme sošky, jasně, a jsme bohatí, ale do háje s tím!“

Otočila se k nim zády. „Když člověk přestane dělat, co je správné, a nezastane se kamaráda, jaký by měl život smysl? Nikomu z vás se do toho nechce, fajn. Už žádné podrazy a ubližování, supr. Ale já jsem ještě neskončila. Nepřestanu, dokud nebude sedět v cele a proklínat mě.“

Malachi se podíval na bratra a kývl hlavou. Pak se dotkl Tiiny ruky. „Ta legenda, cos vyprávěla, má i jiný význam, že?“

„Ano. Volíme si svůj osud.“ Vstala a přešla ke Cleo. „Naše životy se točí dokola a prolínají se. My se musíme snažit žít dobře a vydržet až do konce nitky. Já vím, že ani spravedlnost není zadarmo. Musíme si ji draze zasloužit.“

„Dobře.“ Cleo měla oči plné slz. „Já musím…“ Bezmocně trhla rameny a vyběhla z pokoje.

„Ne, já půjdu,“ zadržela Tia Gideona. „Taky mi pomůže trochu se vybrečet.“

Když Tia odešla, Malachi se natáhl pro pivo. „Když jsme si tohle ujasnili, můžeme přejít k další věci, trochu osobnější.“ Zhluboka se napil. „A sice k druhé části rozhovoru, co jsme spolu vedli,“ obrátil se k Jackovi. „Takže jako hlava naší rodiny…“

„Hlava rodiny?“ vyprskla Rebecca. „To jistě! Mamka je přece hlava rodiny.“

„Ta tady není, nebo jo?“ Malachi se mračil, že mu skočila do řeči. „Jsem nejstarší, takže se k tomu zasnoubení musím vyjádřit já.“

„Do mýho zasnoubení nemáš co mluvit.“

„Ty sklapni aspoň na pět minut.“

„Zajdu si taky pro pivo,“ rozhodl se Gideon. „Tohle bude zajímavé.“

„Takhle se mnou nemluv, ty jeden nafoukanej opičáku s malým mozkem.“

„Mohl jsem to probrat v tvé nepřítomnosti,“ připomněl jí Malachi. „Nemusel bych poslouchat urážky. Teď mluvím s Jackem.“

„Tak ty mluvíš s Jackem? A já tady mám jako pokorně sedět se svěšenou hlavou, jo?“ Vzala polštář a trefila se do něho.

„Ty nepoznáš pokoru, ani kdyby tě praštila do nosu.“ Mrskl polštářem zpátky. „Nech mě domluvit a pak si k tomu řekni, co chceš.“

„Rebecco.“ ozval se Jack, když vycenila zuby. „Proč s tím nepočkáš, dokud se nevyjádří?“

„Díky, Jacku. Nejdřív musím říct, že máš můj soucit, když sis za životní družku vybral tuhle nevychovanou a vzteklou ženskou.“ Malachi přimhouřil oči, když sestra sáhla po porcelánové misce na stole. Jack ji naštěstí včas zadržel.

„To je dynastie Han, zlato. Zůstaň radši u polštářů.“

„Takže,“ pokračoval Malachi, „je mi jasné, že v tvém případě nejsou finance problém, a chci říct, že ani moje sestra nemá tak docela prázdné kapsy. Vlastní čtvrtinový podíl v rodinné firmě, která dobře šlape. Jestli v ní bude dál aktivně pracovat, je její věc, podíl jí zůstává. Taky má samozřejmě právo na část zisku z téhle akce.“

„Na penězích nezáleží.“

„Nám ano,“ opravil Jacka Malachi. „Rebecce taky,“ povytáhl obočí a zadíval se na ni.

„Možná přece jen nějaký mozek máš,“ usmála se na něho.

„Jsem rad, že jste se vy dva našli. I přes početné nedostatky máme svou sestru rádi a přejeme si, aby byla šťastná. A co se týče naši firmy, uvítáme, když se do ni zapojíš.“

„Pěkná řeč. Male.“ Gideon se posadil na opěradlo bratrova křesla a zvedl sklenici s pivem jako k přípitku. „Tátu by to potěšilo. Takže Jacku, vítej do rodiny.“

„Díky. O lodích toho sice moc nevím, ale rád se přiučím.“

Rebecca se usmála na bratry. „No, nejlepší učitelkou budu asi já.“

„O tom si ještě promluvíme.“ Poklepal ji na koleno a vstal. „Ještě musím zařídit pár věcí a potřeboval bych s tím pomoct,“ obrátil se Jack ke zbývajícím mužům.

„Jestli vyrazíte na rajz, tak my taky. Vytáhnu Tiu s Cleo podívat se na svatební šaty. Už jsem vám řekla, že chci velkou svatbu v bílém?“

Jack se zarazil. „Co je to ‚velkou‘?“

„Šetři si dech,“ navrhl Gideon. „Podívej, jak už se jí lesknou oči.“

To se nezměnilo ani po třech hodinách, kdy se vrátila s náručí plnou časopisů pro nevěsty, knihou o plánování svatby, co dostala od Tiy, a sexy noční košilkou od Cleo.

„Pořád si myslím, že lilie by byly na svatebním stole nejlepší.“

„Jasně,“ Cleo zamrkala na Tiu. „Ty už se nenosí jenom na pohřeb.“

„Mně přišly rozkošné ty pugéty lučních květin,“ vložila se do věci Tia. „Nemůžu uvěřit, že jsem strávila tolik hodin v zahradnictví a nedostala záchvat. Ta alergie asi pominula.“

„A co ty rudé fleky v obličeji?“ zeptala se Cleo a Tia se okamžitě vrhla k Jackovu zrcadlu a začala se prohlížet.

„To je ale špatný vtip.“

„Však víš, jak Cleo ráda žertuje,“ poznamenala Rebecca, ale pak se zadívala do chodby u ložnice. Tašky jí vypadly z rukou a už pádila tím směrem.

„Mami!“

„Holčičko moje,“ Eileen ji pevně objala, „tady tě mám.“

„Mami, co tady děláš? A jak ses sem dostala? Bože, stýskalo se mi.“

„Co dělám? Vybaluju si věci. A přiletěla jsem letadlem. Taky se mi stýskalo. Ukaž se mi.“ Eileen ji odtáhla a zadívala se jí do tváře. „Šťastná?“

„Ano, jsem moc šťastná.“

„Poznala jsem, že je to ten pravý, už když jsi ho přivedla na čaj.“ Povzdechla si, políbila Rebeccu na čelo a v hlavě si promítla všechny ty uplynulé roky. „A teď mě představ svým kamarádkám, o kterých jsem od kluků už tolik slyšela.“

„Tio, Cleo, to je moje matka Eileen Sullivanová.“

„Moc mě těší, paní Sullivanová.“ Malachiho matka, pomyslela si Tia a začala panikařit. „Doufám, že jste měla příjemný let?“

„V první třídě jsem si připadala jako královna.“

„Ale stejně je to dlouhé.“ Cleo zatahala Tiu nejistě za rukáv. „Tak my radši půjdeme a necháme vás odpočinout a tak.“

„To nemůžete,“ řekla Eileen přátelsky, ale rozhodně. „Uděláme si dobrý čaj a pěkně si popovídáme. Chlapci dole něco kutí, tak toho

můžeme využít. Tohle je tak krásný, velký byt," rozhlédla se. „Snad se tady dát někde připravit i čaj."

„Udělám ho," přispěchala Tia.

„Já ti pomůžu." Cestou do kuchyně se jí Cleo přímo lepila na paty. „O čem si s ní máme povídat?" sykla. „Něco jako: Dobrý den, paní Sullivanová. Moc hezky si to s vašima klukama rozdáváme, teda když se zrovna někam nevloupáváme."

„Ach bože, bože," chytila se Tia za hlavu. „Co jsem to sem přišla dělat?"

„Čaj."

„Jasně. Zapomněla jsem. Čaj." Otevřela dvě skříňky, než si uvědomila, kam sama uložila čaj. „No, tohle ona určitě ví. Panebože!" Tia nahlédla do lednice a spatřila načatou láhev vína. Vytáhla zátku a napila se přímo z ní. „Určitě toho ví hodně. Malachi s Gideonem jí často volali. Určitě jí řekli o Osudech, Anitě a něco i o našich plánech. Co se týče toho druhého…"

Tia se snažila zklidnit a odměřit správnou dávku čaje. „Jsou přece dospělí a ona vypadá docela rozumně."

„Tobě se to mluví. Nejspíš se snadno smíří s představou, že si její prvorozený začal s uznávanou spisovatelkou s doktorátem a bytem na Upper East Side. Ale asi nebude jásat, že si to mladší syn rozdává se striptérkou."

„To je urážlivé."

„Ježíši, Tio, kdo by se na ni mohl zlobit?"

„Na ni ne, ale na tebe." Tia se k ní s konvicí v ruce otočila. „Urážíš moji přítelkyni, a to se mi nelíbí. Ty jsi přece statečná a chytrá holka. Nemáš se za co stydět ani omlouvat."

„Tos řekla hezky, Tio." Eileen stála na prahu a sledovala, jak obě dívky zbledly. „Chápu, proč jsi Malachiho tak vzala za srdce. A pokud jde o tebe," podívala se na Cleo, „věřím Gideonovi, že si dobře vybral, a jasně vidím, že má skvělý vkus. My tři se jen musíme líp seznámit. Dohlídněte na to, aby se ta voda vařila," dodala. „Většina Amíkú vůbec neví, co je to pořádný čaj."

Když se o půl hodiny později objevil Jack, povšiml si hned tří věcí. Že je Tia jako opařená, Cleo ztuhlá a Rebecca září.

Právě ona k němu pomalu přešla, objala ho a dlouze políbila.

„Díky."

„Není zač." Vzal Beccu kolem pasu a obrátil se k její matce. „Už jste se trochu zabydlela, Eileen?"

„Je to tady moc pohodlné, děkuji, Jacku. Právě jsem se od děvčat dověděla, že máte další plány s tou ženou, co ubližuje mojí rodině. Ráda bych si na to sedla a promyslela, jestli bych vám nemohla být nějak užitečná.“

„Určitě na něco přijdeme. Anita právě pročesává Athény a hledá jistou stříbrnou sošku a tmavovlasou ženu.“ Šel si sednout naproti Cleo. „A koupila si zbraň. Je jasné, že tě chce najít a zbavit se tě.“

„Tak to ji asi zklamu, ne?“

„O to se postaráme.“ Do pokoje vešel za Malachim Gideon a tvářil se hrozivě. „Musíme tě před ní ukrýt.“

„Poslouchej, hezoune…“

„Nechci nic slyšet. Podívej, ona si s tebou nechce popovídat. Je rozhodnutá jít přes mrtvoly. Řekls jí, kde sehnala tu zbraň?“

„Na černém trhu,“ doplnil Jack. „Neregistrovaný glock. Je opatrná. Nepokoušela se pronést zbraň přes celnici, takže ji nehodlá ani dovézt zpátky. Chce dosáhnout svého a pak ji zahodit.“

„Jak jsem řekla, bude zklamaná.“

„Od téhle chvíle pracuješ na základně. Pomůžeš Rebecce s technikou nebo Tie s internetem. Zůstaneš zavřená v jednom z bytů a nehneš se odtamtud, nebo tě zamknu do komory.“

„Cleo, než praštíš mého syna po hlavě, což by si z mnoha důvodů zasloužil, chtěla bych taky něco říct.“ Eileen seděla pohodlně za stolem, jako by byla u sebe doma. „Vidím to trochu jinak, protože jsem tu nebyla. Tohle je slabé místo, Achillova pata, hodilo by se říct, viď?“ pohlédla na Tiu. „Ta žena zná tvoji tvář a věří, že máš něco, kvůli čemu už vraždila. Teď se soustředí hlavně na tebe. Možná se to změní, až se vrátí do New Yorku, ale jen tebou si je naprosto jistá. Jestli se k tobě dostane, dostane se i ke všemu ostatnímu. Je to tak, Male?“

„V kostce ano. Nechceme riskovat tvůj život, Cleo, a doufám, že ani ty bys neriskovala celou akci jen proto, abys na ni mohla udělat dlouhý nos.“

„Dobře, přemluvili jste mě. Zůstanu schovaná.“

„A příště, Gideone,“ řekla Eileen, „bys měl místo rozkazů spíš vysvětlovat. Na Američanku děláš moc dobrý čaj, Tio.“

„Děkuji, paní Sullivanová.“

„Říkej mi radši Eileen, ano? Mám dojem, že v jiných věcech si počínáš taky rozumně.“

„Zas tak moc ne. Umím spíš poslouchat rozkazy.“

„Skromnost je hezká vlastnost,“ Eileen si dolila trochu čaje, „ale nic se nemá přehánět. Tys přece vypátrala finanční možnosti té ženské.“

„To vlastně byla moje kamarádka, co… Ano,“ opravila se Tia, když Eileen povytáhla obočí. „Vypátrala.“

„Takže víš, o kolik si můžeme za Osudy říct.“

„Ještě jsme se nedohodli, ale možná…“

„Mluví to děvče někdy samo za sebe?“ zeptala se Eileen Malachiho.

„Jindy je to lepší. Znervózňuješ ji.“

Tia se začervenala a narovnala se v zádech. „Může uvolnit asi patnáct miliónů. Možná i dvacet, ale to by asi bylo komplikovanější. Takže radši patnáct. Myslím, že bychom si mohli říct o deset, aby jí to přišlo výhodné. Ona dobře ví, že vhodnému sběrateli by je mohla obratem prodat za dvojnásobek. Můj otec by jako dealer nabídl deset a Anita by uvažovala podobně.“

„To zní rozumně,“ přikývla Eileen. „Takže musíte vymyslet, jak z ní ty peníze dostat, aniž byste je museli vyměnit za Osudy. Jak ji obvinit z daňového podvodu a nakonec i z vraždy. Teprve pak můžeme začít plánovat svatbu a zase se zajímat o naše turisty. Zatím se o firmu starají bratranci,“ řekla Malachimu, „ale nemělo by to trvat věčně.“

„Ono to bez nás chvíli vydrží,“ ujistil ji syn.

„Jinak bych tady ani nebyla. Taky je mi jasné, že to všechno nějak vyřešíte, když jste se dostali až sem. A nemohla bych konečně vidět naše Tři osudy?“

„Tvoje matka se mi líbí.“

Malachi se pousmál. Tia zatím odestlala postel. „Jsi z ní vyděšená.“

„Jen trochu.“ Ze zvyku zapnula zvlhčovač vzduchu, který měla vedle postele.

Když šla zkontrolovat filtr v čističce, Malachi přístroj vypnul, jako každou noc, aniž si něčeho všimla.

„Rebecca byla tak šťastná, že ji vidí. To se Jackovi povedlo, že ji sem pozval.“ Neklidně zašla do koupelny a začala si hypoalergenním odličovačem stírat hypoalergenní make-up.

„I tebe to mile překvapilo,“ řekla Malachimu, který se objevil na prahu. „Určitě ti chyběla.“

„To ano a moc.“ Moc rád Tiu takhle pozoroval, ten její něžný obličej bez stopy líčidla. „Víš, co se říká o irských mužích?“

„Ne, co?“

„Že jsou opilci nebo rebelové, vejtahové nebo básníci, ale všichni do jednoho milují svou matku.“

Zasmála se tomu a pečlivě zavřela lahvičku s krémem. „Ty přece nic z toho nejsi.“

„To bys mě urazila. Pít a vytahovat se umím skvěle, kus rebela je ve mně taky a… je libo trochu poezie?“

„Nevím, nikdy jsi nic nerecitoval.“

„Chceš cizí báseň, nebo mou vlastní?“

Měla chuť se zase smát, ale najednou zvážněla. „Nech toho.“

„Cože?“ Zmateně k ní přistoupil, ale odtáhla se.

„Nebudu ti to ztěžovat.“

„To je dobré vědět,“ nadhodil opatrně. „Ale proč brečíš?“

„Já nebrečím,“ popotáhla. „Nebudu brečet. Budu rozumná a chápavá jako vždycky,“ odpověděla a bouchla krémem na polici.

„Snad bys mi mohla říct, proč budeš rozumná a chápavá.“

„Nevysmívej se mi. Ještě to zhoršuješ.“

„Já se nevysmívám. Zlato…“ Chtěl ji vzít za ruku, ale odstrčila ho.

„Neříkej mi tak a nesahej na mě,“ prosmýkla se kolem něho do ložnice.

„Nesmím se tě dotýkat a ty budeš rozumná a nerozpláčeš se.“ Začínala ho bolet hlava. „Nechceš mi aspoň něco naznačit?“

„Už jsme skoro u konce. Vím to a taky to s vámi dokončím. Je to jedna z nejdůležitějších věcí v mém životě.“

„Snad ne jediná důležitá…“

„Nesnaž se mě uklidňovat, Malachi.“

„Kruci, přece tady nebudu stát a hádat se, když nemám ani ponětí kvůli čemu? Proboha, já snad dostanu ten tvůj hlavobol.“ Promnul si obličej. „Tio, o co jde?“

„Řekl jsi, žes to měl udělat už dávno. Asi měl. Přestože jsem to tušila, teď bych se cítila líp.“

„Řekl jsem… aha.“ Teprve teď si vzpomněl, co se chystal říct ráno, než je Cleo vyrašila. Zamračil se a strčil si ruce do kapes. „Tys to věděla a naštvalo tě to?“

„Copak já nemám právo na city?“ odsekla. „Nemůžu se ani naštvat? Jen být vděčná? Za těch pár společných týdnů. Dobře, jsem

vděčná a taky mám vztek. Klidně začnu i zuřit.“ Rozhlédla se. „Sakra, čím bych tak mohla hodit?!“

„Neuvažuj tolik,“ navrhl. „Prostě popadni první věc, co ti přijde pod ruku.“

A tak vzala kartáč na vlasy a mrštila s ním. Strefila se do skleněného, tónovaného stínidla stolní lampy. „Do háje! To byl Tiffany. Ani správně vztekat se nedokážu.“

„Mělas to hodit po mně.“ Popadl ji za paže, než mohla začít uklízet střepy.

„Pusť mě.“

„Nepustím.“

„Jsem pitomá,“ ochabla, „akorát jsem se ztrapnila a rozbila krásnou lampu. Měla jsem si spíš vzít xanax.“

„Ještě že tak, radši se peru se ženskou, která je při smyslech. Tady jde o skutečné city, Tio, a musíš se s nimi nějak vyrovnat. Ať už o ně stojíš nebo ne.“

„Vsak se vyrovnávám,“ strčila do něho. „Celou dobu se vyrovnávám. Ale není to fér, protože jde o můj život. A neulehčím ti to, i když jsem si to slíbila. Musíš se odstěhovat k Jackovi. Nesnesla bych, kdybys tu dál bydlel se mnou.“

„Ty mě vyhazuješ? Tak to chci nejdřív vědět proč,“ stiskl ji paže pevněji.

„Je toho na mě moc. Dokončím s vámi, co jsme začali. V tomhle nezklamu. Ale nechci být tichá a chápající milenka, která se snadno smíří s tím, že pak odejdeš a vrátíš se do Irska ke svému starému způsobu života. Že mě necháš být. Aspoň jednou to ukončím já, než bude pozdě, proto říkám, abys šel.“

„Chtěl jsem po tobě snad někdy, abys byla tichá a chápající?“

„Ne. Změnil jsi můj život, děkuji pěkně. Pusť.“ Snažila se marně vyprostit, „Chceš víc? Dobře. Je to od tebe pozorné, že jsi tak upřímně naznačil, že jde o dočasný vztah. Chápu, máš svůj domov a firmu v Irsku. Tak hodně štěstí.“

„Jsem z tebe trochu zmatený, Tio, a bude s tebou ještě dost práce.“

„Jsem obyčejná a jednoduchá ženská.“

„To jistě. Jsi komplikovaná a pořád mě fascinuješ. Takže si to radši ujasníme. Podle tebe jsem chtěl dneska ráno říct, že to bylo fajn a že toho bylo dost? Asi jsem měl ještě k tomu dodat, že tě mám docela rád, ale protože jsi tichá a chápavá žena – cha, cha, – jistě uznáš, že po téhle akci je mezi námi konec.“

Skrze slzy na něho dobře neviděla. Poprvé si zoufale přála, aby byl obyčejný – na pohled i jinak.

„Už je jedno, co jsi chtěl přesně říct, tohle teď říkám já.“

„To tedy není jedno,“ nesouhlasil. „Uvědomil jsem si, že jsem ti měl dávno říct jinou věc. Totiž že tě miluju. Co mi povíš teď?“

„Nevím.“ Slzy začaly přetékat, ale nevnímala to. „Myslíš to vážně?“

„Jasně že ne,“ zasmál se a zvedl ji do náruče. „Takže jsem ještě lhář, ne? Miluju tě, Tio, a jestli jsem změnil tvůj život, ty můj stejně tak. Nevěř, že bych dokázal navázat tam, kde jsem byl před tebou, protože je to hloupost.“

„To mi ještě nikdo neřekl.“

„Co? Že říkáš hlouposti?“

„Ne.“ Dotkla se jeho tváře, když s ní usedl na kraj postele. „‚Miluju tě.‘ To mi ještě nikdo neřekl.“

„Tak si na to začni zvykat, protože to budu opakovat do omrzení.“

Zavrtěla hlavou a srdce jí překypovalo. „Nikdo mi to neřekl, takže jsem neměla příležitost někomu ta slova vrátit. Taky tě miluju, Malachi.“

Spřádali nitky, uvědomila si a přitiskla rty na jeho. Právě začali vytvářet docela nový vzor. A kdyby se ta její přetrhla, díky téhle chvíli už nemohla nikdy ničeho litovat.

28

Byla blízko. Cítila to.

Strávila celé dny prohrabováním bazarů, starožitnictví a galerií a předstíráním, že přijela za obchodem. Vedla nekonečné rozhovory s místními sběrateli, se kterými ji Stefan seznámil.

Teď se za to odměňovala ledovým koktejlem pod zastíněnou pergolou u Stefanova bazénu a domku pro hosty.

I přes svou pohostinnost jí ale Stefan moc platný nebyl.

On i jeho hloupá žena ji přijali s otevřenou náručí, to zas ano, pomyslela si nad zpěněným koktejlem. Jindy by si jistě užívala lenošení u bílé vily v kopcovitých zahradách nad Athénami, se zástupem sloužících, co měla k dispozici.

Mohla se tu natáhnout na měkkých poduškách u třpytivého bazénu s fontánkou, zobrazující Afroditu, zasnít se při pohledu na žhavé nebe a koruny stinných stromů a přitom na kývnutí prstu dostat naservírované všechno, po čem její smysly zatoužily.

Tohle byl obraz skutečného bohatství a privilegií, kdy se člověk nemusel starat o nic jiného než o své okamžité potřeby.

Největší cíl jejího života.

Zatoužila pořídit si podobné bydlení. Jakmile získá sošky, a o tom už nepochybovala, odejde nejspíš částečně na odpočinek. S tím, co za ně dostane, by si to mohla dovolit a firmu by to jistě nepoložilo.

Itálie by možná víc odpovídala jejímu stylu. Taková patriarchální vila v Toskánsku, fantazírovala. Jistě, i dům v New Yorku si ponechá a každý rok tam stráví několik měsíců. Užije si společnosti, nákupů, zábavy a závisti ostatních.

Poskytne pár rozhovorů, ale pak se zase stáhne do ústraní. Zůstane obestřená tenkým závojem tajemství, který jen občas z plezíru nadzvedne, a novináři se zase přihrnou.

Nakonec s trochou lítosti nabídne k odkoupení firmu Morningside. A pak bude konečně sklízet plody své investice – otravného dvanáctiletého manželství.

Pro takovýhle život byla přece stvořena, protáhla se na lehátku. Pro požitky, slávu a veliké bohatství.

Vždyť si to zasloužila.

Jen tu otravnou Cleo Toliverovou musí odstranit z cesty jako nepříjemnou překážku. Ale to je jen otázka času. Nemůže se přece schovávat věčně. Alespoň v tomhle jí byl Stefan užitečný – překládal v obchodech, kde se vyptávala na sošku a dlouhovlasou brunetu.

Toliverová se tu někde potloukala. Už dvakrát jí prodavači tvrdili, že se s ní minula asi o hodinku.

To znamenalo, že bude brzy u cíle, ujišťovala se Anita. Ta poběhlice si nemůže myslet, že přelstí někoho jako ona.

„Anito?“

Nechala se vytrhnout z představ a stáhla si z očí sluneční brýle. „Ahoj, Stefane. Tady je ale krásně.“

„Je. Napadlo mě, že by sis dala čerstvý drink a něco k zakousnutí.“ Pokynul k tácům s ovocem a sýry, které přinesly služebné, a podal jí nový koktejl.

„To je báječné, děkuji. Doufám, že se připojíš.“

„Ale ano.“

Posadil se do křesílka vedle a stříbrné vlasy se mu ve slunci zatřpytily.

Měl svalnatě, opálené paže, štíhlé tělo a tvář působivě zbrázděnou. A na kontě odhadem sto dvacet miliónů.

Kdyby se rozhodla hledat nového manžela, zařadila by ho jistě na horní místa seznamu.

„Chci ti znovu poděkovat, Stefane, že se mi tolik věnuješ. Nejen že využívám tvé pohostinnosti, ale taky jsem tě připravila o spoustu času. Vím dobře, jak je muž v tvém postavení zaneprázdněný.“

„Prosím,“ mávl rukou a chopil se svého drinku. „Dělám to rád. A ten hon za pokladem je rozhodně vzrušující. Zase si připadám víc mladý.“

„Ó, jako bys nebyl,“ naklonila se k němu a záměrně vystavila na odiv ňadra sotva zakrytá bikinami. Manžela sice zatím nepotřebovala, ale nový milenec nikdy neškodil. „Jsi přitažlivý a energický muž v nejlepších letech. Kdyby nebylo tvé ženy…,“ odmlčela se a koketně ho klepla prstem do ruky. „Určitě bych ti začala nadbíhat.“

„To mi lichotí.“ Vypočítavá a jasně čitelná ženská, pomyslel si a znovu pocítil solidaritu s přítelem, který tuhle osobu odhadl stejně rychle.

„Jako u vína dávám i u mužů přednost zralosti a obsahu. Doufám, že ti tvoji laskavost budu moct jednou v životě oplatit.“

„Dělám to také pro Paula, Anito,“ řekl Stefan. „Ale obávám se, že jsem ti zatím moc nepomohl. Jako sběratele by mě Moerae samozřejmě taky zajímaly. Když pomyslím, jaký přínos by to pro moji sbírku byl. Doufám, že pokud to vyjde, mohli bychom udělat obchod.“

„Jak také jinak?“ přiťukla si s ním. „Na budoucí obchody i vztahy.“

„Už se těším. Ale měl bych ti povědět, že v té druhé věci jsem přeci jen měl menší úspěch.“

Odmlčel se a odřízl z velkého hroznu větévku rudého vína. „Neochutnáš? Je z mé vinice.“

„Děkuji.“ Vzala si ovoce. „Co jsi to říkal?“

„Á, ano, ano.“ Dal si na čas a ještě chvíli se také zaobíral vínem. „Menší úspěch ohledně té ženy, co hledáš. Mám jméno hotelu, kde se ubytovala.“

„Tys ji našel!“ Anita shodila nohy z lehátka a plácla chodidly na bílé dlaždice. „Proč jsi to neřekl hned? Kde je to?“

„Ve čtvrti, kam bych ženě tvého postavení vůbec nedoporučoval chodit. Trochu sýra?“

„Potřebuju auto s řidičem,“ vyštěkla. „Hned.“

„Jistě, máš ho k dispozici.“ Odřízl plátek sýra a položil ho na talířek k vínu, které ještě neochutnala. „Ale už bys ji tam stejně nenašla.“

„O čem to mluvíš?“

Až příliš čitelná, pomyslel si znova Stefan. Divoká kočka teď vykoukla zpoza své másly a ukázala škleb a ošklivé drápky. „Bydlela tam,“ vysvětloval, „ale dnes se odhlásila.“

„A kam jela? Kde sakra je?“

„Bohužel, to jsem nezjistil. Recepční věděl jen to, že odešla s mladým mužem. Britem nebo Irem, to nedokázal rozeznat.“

Barva, kterou jí rozčilení vehnalo do tváří, se okamžitě vytratila, až byla bílá jako stěna. „To není možné.“

„Jistě, mohlo dojít k omylu, ale ten člověk se mi opravdu snažil vyjít vstříc. Můžu ti s ním na zítřek domluvit schůzku, jestli chceš, a klidně budu překládat, protože anglicky nerozumí. Ale trvám na tom, aby ses s ním sešla na jiném místě. Do té čtvrti bych tě opravdu nerad vozil.“

„Musím s ním mluvit hned. Okamžitě! Než…," začala zuřivě přecházet kolem bazénu a se skřípěním zubů myslela na Malachiho Sullivana.

„Uklidni se, Anito." Stefan vstal a chtěl ji konejšit. Vtom přišel sluha a omluvil se za vyrušení.

Stefan od něho převzal obálku.

„Přišel ti telegram."

Otočila se a její sandály zostra zaklapaly na dlaždicích.

Stefan by obyčejně dopřál hostu soukromí, ale tohle si nemohl nechat ujít, a tak stál opodál a sledoval, jak Anita roztrhla obálku a začetla se.

Anito, omlouvám se, že jsem tě nemohl přijít osobně pozdravit jako krajan krajanku v cizí zemi. Své záležitosti v Athénách jsem ale stihl vyřídit tak rychle, že v době, kdy čteš tento vzkaz, už převážím několik atraktivních dam zpět do New Yorku. Pokud máš zájem o osudové setkání, měla by ses za mnou co nejrychleji vypravit.

Ještě se ozvu.
Malachi Sullivan

Stefan si s potěšením vyslechl její přiškrcený výkřik. Pak telegram zmačkala v pěsti. „Doufám, že to nejsou špatné zprávy."

„Musím zpátky do New Yorku. Ihned." Už měla tvář opět vzteky zarudlou.

„Samozřejmě, postarám se o to. Pokud můžu něco udělat…"

„Udělám to sama," zasyčela. „Radši si přej, abych to zvládla."

Stefan počkal, dokud nasupeně neproběhla kolem něho směrem k domu. Pak se posadil, chopil se své sklenice a mobilního telefonu.

„Jacku, do dvou hodin bude jedna moc naštvaná ženská na palubě mého soukromého letadla. Ale ne, ne," kuckal smíchy a vhodil si do pusy kuličku hroznového vína, „udělal jsem to s radostí."

Doma na ni čekala kupa vzkazů, z větší části od policajtů, což ji navztekalo ještě víc. V letadle celé hodiny promýšlela, jakým bolestným a krutým způsobem se zbaví Malachiho.

Ale přestože ji to uspokojovalo, věděla, že musí počkat na správný čas a správné místo.

Chtěla se ho zbavit, ale ještě víc toužila po Irech osudech. Poslala služebnictvo z domu, aby ho měla sama pro sebe. Osprchovala se a převlékla a pak zatelefonovala Jasperovi.

Porušila jednu ze svých zásad, že lidi na špinavou práci nikdy nezve do domu.

Jasper ji zklamal svou neschopností a byla rozhodnuta se ho také zbavit. Uvažovala, že by to snadno mohla navléct jako pokus o vloupání a fingovat napadení. Stačilo by pár šrámů a roztrhané šaty a nikdo by nezpochybňoval důvody, proč osamělá žena vzala na svou obranu jednu z pistolí po svém manželovi.

Vzpomněla si, jaký to byl pocit – stisknout spoušť a dívat se, jak Dubrowsky vrávorá a padá. Ano, to by jí opět ulevilo od stresu.

Ale policajtů měla pro tuhle chvíli dost a Jasper se ještě mohl hodit.

Vešel zadním vchodem, přesně jak nařídila. Pokynula, aby šel dál, a zavedla ho přímo do knihovny. Jako správná šéfka se posadila za stůl. „Zavřete dveře," řekla chladně.

Když se odvrátil, vytáhla ze zásuvky zbraň a položila si ji do klína. Jen pro případ.

„Nejsem s vaší prací spokojená, pane Jaspere." Zvedla prst, než mohl promluvit. „Ani zvědavá na vaše výmluvy. Najala jsem vás a platila, myslím, víc než dobře, pro jisté dovednosti, které poslední dobou postrádáte."

„Nedala jste mi skoro nic, čeho bych se mohl chytit."

Opřela se do židle. Po únavném letu ji jeho divokost a vztek dobře nabudily. Líp než nějaká droga, pomyslela si. Věřil, že je silnější a nebezpečnější než ona. Vůbec netušil, že ho od smrti dělí jen pohyb jednoho prstu. „Vy mě kritizujete, pane Jaspere?"

„Podívejte, když podle vás pracuju špatně, propusťte mě."

„Uvažovala jsem o tom," pohladila chladnou hlaveň ve svém klíně. „Jsem obchodnice, a pokud nejsem se zaměstnancem spokojená, jeho služba je ukončena."

„To přežiju."

Všimla si, jak se natočil. Pod sakem jistě nosil zbraň. Opravdu ji chtěl vytáhnout? uvažovala. Aby ji postrašil, oloupil nebo snad znásilnil? Myslel si, že by byla bezmocná, protože nemohla volat policii?

Ta představa ji neuvěřitelně vzrušila,

„Ale jako obchodnice také věřím, že zaměstnance je také možné navnadit, aby se více snažili. Chci vám tedy něco nabídnout."

„Jo," uvolnil ruku nad pouzdrem se zbraní, „a co?"

„Pětadvacet tisíc jako bonus, když mi přivedete muže jménem Malachi Sullivan. Je tady ve městě, ve společnosti slečny Cleo

Toliverové. Pamatujete se na Cleo, že ano, pane Jaspere?“ zapředla jako kočka. „Už několikrát vám proklouzla mezi prsty. Pokud přivedete oba, bonus zdvojnásobím. Je mi jedno, v jakém stavu budou, pokud zůstanou naživu. Tohle si ujasníme hned. Musí zůstat naživu. Váš kolega ten rozdíl nepochopil, a proto musel být propuštěn.“

„Padesát tisíc za chlapa a sto, když je najdu oba.“

Naklonila hlavu ke straně a postrčila k němu obálku ležící na stole. „Tady je jeho fotografie a dva tisíce na výlohy. Víc nedostanete, dokud nebudou nějaké výsledky,“ dodala. „Na Osmnácté západní je obytný komplex, který se právě rekonstruuje. Adresu a klíče najdete také v obálce. Od zítřka nechám rekonstrukci zastavit. Pana Sullivana, a doufám že i slečnu Toliverovou, můžete zavézt a držet tam, nejraději ve sklepních prostorách. Pokud se vám to podaří, volejte mi na číslo, které jsem vám už dala. Je všechno jasné?“

„Ano.“

„Najděte ten povedený párek a dostanete peníze, o které jste si řekl. Pak vás nechci do smrti vidět.“

Jasper si vzal obálku. „Asi byste měla vědět, že někdo sundal odposlech z telefonu té Marshové.“

Anita našpulila rty. „To nevadí,“ rozhodla se. „Ta už mě stejně nezajímá.“

„Její tatík se docela rozpovídal, když jsem se ho byl ptát na ty sošky. Vypadalo to, že by je taky moc rád dostal do ruky.“

„Tomu věřím. Ale nejspíš vám nic užitečného nesdělil, co?“

„Říkal, že zaslechl nějaké zvěsti, že by mohly být v Athénách.“

„Athény. No, to už je minulost.“

„Snažil se ze mě něco vypáčit. Dělal to sice nenápadně, ale chtěl informace.“

„To už mě vážně nezajímá. Sežeňte Malachiho Sullivana. Odejďete zase zadním vchodem.“

Ona si myslí, že ho může oblbovat, uvažoval Jasper cestou ven. Je přesvědčená, že nepochopil, co za tím vším je.

On toho Sullivana i tu ženskou najde, ale byl by blázen, kdyby je odevzdal za ubohých sto táců. Pokud ti dva vědí o soškách, dostane to z nich. A až je bude mít v ruce, Anita Gayeová mu je pořádně zaplatí.

Možná že ji nakonec oddělá, stejně jako asi oddělala toho troubu Dubrowského, ale až těsně předtím, než skočí na letadlo do Ria.

Anita zůstala sedět za stolem a probírala se vzkazy. Ty od policie jen tak pro zábavu roztrhala na malé kousíčky. Vyšetřování vražd a vloupání přece nebyla její starost.

Co nejdříve chtěla kontaktovat svého pojišťovacího agenta. Chtěla rychle proplatit nahlášené škody. A pokud by mu proto měla připomenout, že bude horentní sumy za pojištění klidně posílat jiné společnosti, udělá to s radostí.

Kdosi dvakrát zazvonil u dveří. Anita nejprve proklela neschopný personál, než si konečně vzpomněla, že jim pro dnešek dala volno.

Povzdechla si, že všechno musí udělat sama. Pohled na dva detektivy na prahu ji nepotěšil, ale když zvážila, že je nemůže tak snadno ignorovat, raději otevřela.

„Pánové, jsem právě na odchodu."

Lew Gilbert přikývl. „Můžeme dál, madam?"

„Není nejvhodnější doba. Zrovna jsem se vrátila z dlouhé cesty a jsem unavená."

„Neříkala jste, že jste na odchodu?"

„Jsem na odchodu do postele," řekla sladce.

„Vyřídíme to tedy rychle."

„Dobrá," ustoupila, aby mohli vejít. „Netušila jsem, že pracujete společně s… Promiňte, zapomněla jsem vaše jméno."

„Detektiv Robbins."

„Ano, jistě. Netušila jsem, že i vy děláte na tom vloupání."

„Případy se někdy překrývají."

„Aha. Moc mě těší, že se dva z nejlepších newyorských policistů sešli na mém případu. Posaďte se. Bohužel, propustila jsem dnes personál, abych měla trochu klidu, ale kávu vám uvařím, pokud máte chuť."

„Děkujeme, není třeba." Lew se posadil. „Mluvila jste o dlouhé cestě. Tu jste plánovala už před vloupáním?"

„To byla spíš nutnost nečekaně vycestovat."

„Za oceán?"

„Ano," přehodila si nohu přes nohu. „Do Athén."

„To muselo být zajímavé. Všechny ty památky… A co to tam pijí? Ouzo. Jednou jsem ho ochutnal na nějaké svatbě. Je to síla."

„Taky jsem slyšela, jenže šlo o obchodní cestu. Na památky a ouzo nezbyl čas."

„To muselo být těžké, odjet tak krátce po tom vloupání," ozval se Bob. „Často cestujete za obchodem?"

„Jak kdy.“ Jeho podezíravý tón se jí ani trochu nezamlouval. Až odejdou, bude si muset promluvit s jeho nadřízenými. „Promiňte, ale pojďme radši k věci.“

„Snažili jsme se s vámi spojit. Bez vaší spolupráce vyšetřování stagnuje.“

„Jak jsem řekla, šlo o nečekanou a neodkladnou cestu. Detektiv Gilbert měl všechny potřebné informace. Doufala jsem, že vy a pojišťovna už se postaráte o zbytek.“

„Žádost jste tedy odevzdala.“

„Nechala jsem ji před odjezdem u sekretářky, která se zaručila, že ji včas odešle. Máte snad nové informace, co se týče ukradených věcí nebo pachatele?“

„Vyšetřování pokračuje. Paní Gayeová, víte něco o Třech osudech?“

Pár sekund jen opařené zírala. „Jistě. V mém oboru jde o legendu. Proč?“

„Dostali jsme tip, že zloději mohli jít právě po nich. Ale žádnou stříbrnou sošku nebo sošky jste na seznamu škod neuvedla.“

„Tip? Od koho?“

„Anonymní, ale v tomto případě se chceme přidržet všech vodítek. Žádná taková soška se vám tedy neztratila?“

„Ne, detektive, protože jsem ji ani neměla. A kdybych měla, určitě bych takovou cennost zamkla do sejfu. Bohužel, jedna z těch tří sošek se ztratila na ztroskotané lodi *Lusitania* a existenci zbylých dvou nikdo nikdy nepotvrdil.“

„Takže takovou sošku nemáte?“

Do Anitina hlasu pronikla zlost. „Snad jsem to řekla jasně! Věřte mi, že kdybych ji měla, oznámila bych to celému světu. Taková publicita by mé firmě velmi prospěla.“

„Anonymní tipy jsou většinou zavádějící.“ Lew nasadil omluvný tón. „Jenže něco takového bychom se asi obvyklou cestou nedověděli. Protože jste tu nebyla, vyžádali jsme si od pojišťovny seznam odcizených a zničených předmětů. Jack Burdett s námi spolupracuje, co se týče kontroly zabezpečení, ale i tak musíme přiznat, že zatím nemáme v rukou nic.“

„To mě dost znepokojuje. Asi bych měla být vděčná, že jsem firmu nechala plně pojistit, i když bych radši dostala svůj majetek zpátky. Děsí mě hlavně to, jak je Morningside zranitelný. Musíte mě omluvit,“ vstala, „už jsem vážně unavená.“

„Budeme vás průběžně informovat.“ Bob se také postavil. „Ó, ale ještě k té druhé záležitosti, k té vraždě ve skladišti, co jste dříve vlastnila…“

Za tak nevybíravá slova ten chlap musí přijít o místo, rozhodla se Anita. „Myslím, že jsme si dávno ujasnili, detektive, že o tom opravdu nic nevím.“

„Chtěl jsem vám jen říct, že jsme identifikovali podezřelého. Člověka, který s obětí údajně donedávna spolupracoval.“ Vytáhl z kapsy fotografii. „Poznáváte ho?“

Anita zírala na Jasperovu fotku a nevěděla, jestli má ječet, nebo se smát. „Ne.“

„Myslel jsem si to, ale musíme prověřit všechny možnosti. Děkujeme za váš čas, madam.“

Detektivové došli k autu a vyměnili se pohledy. „Je v tom namočená,“ usoudil Lew.

„Jo, až po tu svou labutí šíji.“

Jakmile policejní vůz odrazil od chodníku, Cleo sáhla po telefonu. „Teď je správně vytočená,“ řekla. „Zavolej tam.“ Zavěsila a obrátila se ke Gideonovi za volantem. „Ještě pár minut bych tady vydržela. Myslím, že za chvíli uslyšíme její řev až sem.“

„To by šlo.“ Vrátil jí sladký nápoj, který na hlídku koupila. „A pak bychom si mohli zajet k Tie. V tuhle chvíli tam nikdo nebude.“

„Ale,“ strčila si Cleo jazyk do tváře, „copak máš v plánu?“

„Strhat z tebe šaty, položit tě na první rovnou plochu a skočit na tebe.“

„To zní zajímavě.“

Anita zatím vybíhala vzhůru po schodech. Měla toho Jaspera zabít, říkala si, dokud byla šance, a na Malachiho nasadit někoho nového, chytřejšího. Teď se ho stejně bude muset zbavit a navíc dřív, než ho najde policie.

To Malachi musel říct policajtům o Osudech. Kdo jiný? Ale proč? Snad se nepokusil vloupat do Morningside?

Zatnula ruce do pěstí a proběhla ložnicí. Jak by mohl nějaký kapitán výletní lodi přelstít tolik alarmů? Třeba si někoho najal? přemýšlela. Ale v penězích se zrovna netopil…

Určitě v tom má prsty, sakra, a taky se mu za to pomstí.

Telefon popadla po prvním zazvonění. „Co je?!“ zavrčela do sluchátka.

„Máš špatný den, drahoušku?“

Rychle spolkla všechny kletby a začala se pitvořit. „No tedy, Malachi, to je ale překvapení.“

„První z mnoha dalších. Co Athény?“

„Najdeš je nalevo od Itálie.“

„Dobrý vtip. Nepamatuju se, že bys někdy žertovala. Ale jsem rád, že tě humor neopouští. Budeš ho potřebovat. Víš, na co se právě dívám? Na krásné stříbrné panenky. Doneslo se mi, že po nich usilovně pátráš. Vypadá to, že jsem tě předběhl.“

„Jestli chceš vyjednávat, můžeme se sejít a probrat to z očí do očí. Kde jsi?“

„Jednat určitě budeme, Anito. Dám ti vědět kdy a kde, ale teď potřebuješ trochu času, aby ses vzpamatovala ze šoku.“

„Ty mě nešokuješ.“

„Co kdyby ses zašla podívat, jak se ta tvoje stříbrná děvenka měla, když jsi zahýbala vlevo z Itálie? A zůstaň doma, ano? Zavolám asi za půl hodiny. Tou dobou by ses už mohla probrat z bezvědomí.“

Když telefon ohluchl, práskla sluchátkem. On ji přece nerozhodí, říkala si. Takže sehnal zbylé sošky. Ale to je jenom dobře. Ušetřil jí starosti s jejich pašováním přes hranice.

Ohlédla se směrem k šatně. Pak neodolala a vydala se k sejfu. Prsty se jí rozechvěly, když se potýkala s kódem a sejf otvírala.

Cleo měla pravdu. I na tu vzdálenost její řev dobře slyšeli.

29

Cleo ležela nahá, tváří dolů na podlaze a snažila se popadnout dech. Nechat na sebe Gideona skočit za těch pár spálenin od koberce rozhodně stálo.

Protože ona se stejně divoce vrhla na něj, nemohl si také na nic stěžovat.

Postupně se dokázali sladit v dokonalém rytmu. Měla dojem, že by na něm mohla tančit až do konce života.

„Ty tam dole, jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Mám dojem, že mi část mozku vytekla ušima, ale snad mi v hlavě ještě něco zbylo. Co ty?“

„No, já zatím nic nevidím, ale doufám, že je to dočasná slepota. Zhoršený zrak a poškození mozku není zas tak vysoká cena za takový zážitek.“

„Ty jsi vážně kocourek.“

„V takové chvíli by chlap chtěl být spíš tygr nebo jiné divoké zvíře než zrovna kocourek.“

„Fajn, jsi opravdový mastodont.“

„To mi musí stačit. Měli bychom vstát a dát se dohromady.“

„Jo, to měli.“

Ale leželi tam dál na hromádce, obklopeni rozházenými kousky oblečení.

„Někde jsem zaslechl, že by sis chtěla otevřít klub nebo taneční školu.“

Podařilo se jí nadzvednout a zase spustit rameno. „Uvažovala jsem o tom.“

„Takže se netoužíš vrátit na pódium, třeba někam na Broadway?“

„Na Broadwayi jsem toho ve skutečnosti moc nenatancovala.“

„Já myslím, že jsi skvělá tanečnice.“

„Špatná asi ne.“ Otočila hlavou a položila si tvář na koberec. „Ale člověk musí umět rozeznat, kdy má cenu pokračovat a kdy už se jen marně vláčí od konkursu ke konkursu.“

„Takže by ses chtěla spíš usadit?“

„Dá se to tak říct.“

Přejel jí prstem po páteři. Měla tak nádherně dlouhá záda. „Víš, v Irsku máme taky kluby a taneční školy.“

„Fakt? Vidíš, a já myslela, že tam jsou jen jetelové louky a lesní víly.“

„Zapomnělas na pivo.“

Olízla si horní ret. „Jedno by mi teď docela bodlo.“

„Jen co se dokážu postavit, zajdu pro něj. Víš, Cobh teda není tak velký a přecpaný jako New York…“ Chvála bohu za to. „Ale je to menší město plné turistů. Komu by se zastesklo po davech, může zajet kousek do Cork City. Ale Irové strašně rádi tancujou. Tanečník je pro ně umělec a my si svoje umělce vždycky považovali.“

„Vážně?“ Cleo cítila, že jí srdce začalo prudce bít, ale nehýbala se. „Možná bych to měla prozkoumat.“

„Určitě.“ Hladil ji líně po zadečku. „A vdát by ses nechtěla?“

Zavřela na chvíli oči a nechala se tím teplým, medovým pocitem celá prostoupit. Pak otočila hlavu a podívala se mu přímo do očí. „Jasně že chtěla.“

Jejich úsměvy se rozšířily. Vztáhli k sobě ruce právě ve chvíli, kdy se vstupní dveře otevřely.

„Ježkovy voči!“ vykřikl Malachi, zavřel ty své a rukou zakryl výhled Tie. „Copak je tak těžké najít tady postel?“

„Nějak jsme spěchali.“. Gideon popadl džíny a měl je už u kolen, když si všiml, že jsou Cleiny. „Malý moment.“

Cleo mu s hihňáním hodila kalhoty, ale chňapla po jeho košili. „To nic. Budeme se brát.“

„Brát?!“ Tia odstrčila Malachiho ruku a běžela Cleo obejmout. „To je nádhera! Mohli byste mít dvojitou svatbu, ne? Ty s Gideonem a Jack s Rebeccou? Nebyla by to pohádka?“

„Možná.“ Cleo se přes její rameno zadívala na Malachiho, ten ale zíral do stropu. „Nechceš mi pogratulovat, přitisknout mě jménem rodiny na prsa a tak?“

„O prsou bych teď radši nemluvil. Koukej se oblíknout, jinak k tobě nepůjdu.“

„Jsem napůl oblečená.“ Cleo vstala. Gideonova košile ji zakrývala do půli stehen. „Stačí to takhle, hlavo rodiny?“

Pohlédl dolů a oddechl si, že má košili zapnutou. Pak ji chytil za bradu a políbil na obě tváře. „Líp bych mu nevěstu nevybral. A teď si prosím tě vezmi i kalhoty.“

„Díky. Ale ráda bych si promluvila s Tiou.“

„Musíme debatovat spíš o Anitě.“

„Jen pět minut,“ zaprosila. „Vezmi hezouna na střechu na cigaretu nebo něco takového.“

„Pět minut,“ souhlasil, „ale utíká nám čas.“ Kývl na bratra. „Jde se.“

„Potřebuju košili.“

„Jestli mi nechceš připravit další infarkt, tak jí tu košili neber. Bunda by ti mohla stačit.“

Gideon si poslušně navlékl bundu na nahé tělo. „Ještě jsem ji ani nepolíbil.“ Věnoval Cleo tak vášnivý polibek, že Malachi v mžiku zase civěl do stropu. „Vrátím se.“

„To doufám.“ Když se za nimi dveře zavřely, Cleo si povzdechla. „Uf, kdo by si to pomyslel?“ Přešla k Tie a znovu si sedla na podlahu. „Vezmi místo.“

Tia se zvědavě usadila na koberci naproti ní. „Něco není v pořádku?“

„Ne, to ne. A neplač, prosím tě, nebo začnu taky. Chtěla jsem jen říct… Fajn, takže začnu tady“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Trochu jsem přemýšlela, víš, i když mi to dá mnohem víc práce než tobě, protože tobě to myslí.“

„Ale ne.“

„Ale ano, Tio. Ty umíš všechno promyslet do hloubky.“

„Vážně?“

„Dokážeš hned rozeznat podstatu věcí a všechny ty nitky, co k ní vedly. Taky mě ale něco napadlo. Kdyby nebylo Osudů, neseděly bychom tady proti sobě na podlaze. Žily jsme totiž každá v jiném světě. Často myslím na Mikeyho, a to je pak těžké. Cítím se blbě, když jsem najednou tak šťastná. Já vím, že je to hloupost,“ zarazila Tiu, která chtěla něco namítnout. „S tím se nějak vyrovnám. Ale podobá se to tomu, o čem jsi mluvila. Nitky a odměřování údělů, je to tak?“

„Ano, to měla dělat Lachésis.“

„Hm, ta patřila mně. Nikdy by mě nenapadlo, že můj osud bude takovýhle, víš? Že najdu kamarádku, jako jsi ty, že mě bude milovat někdo jako Gideon. Že poznám takovouhle novou rodinu. Nechci si to znova zkazit.“

„Nezkazíš.“

„Podělala jsem toho dost. Dokonce jsem si myslela, že to tak má být. Je divné věřit najednou, že jsem v šestnácti ukradla džíny nebo zfalšovala dějepisný test proto, abych jednou mohla sedět polonahá na tvém koberci a fňukat, že mě má rád senzační kluk, co právě kouří na střeše.“

Odhrnula si vlasy z očí a spolykala slzy. „Radši si natáhnu ty kalhoty, nebo se vrátí Malachi a začne zase mentorovat.“

Sáhla po džínách, ale ještě se zarazila. „Málem bych zapomněla. Chtěla jsem se zeptat, jestli bys mi na svatbě nešla za družičku?“

„Ach, Cleo.“ Tia ji vesele popadla do náruče. „Moc ráda. Jsem tak šťastná, že ti to vyšlo.“

„Kruci,“ Cleo popotáhla a přitiskla Tiu pevně k sobě, „je to nádherný – být zamilovaná.“

Přesně v sedm třicet vešla Anita k *Jeanu Georgesovi*. I když se pečlivě oblékla do šatů od Valentina, raději to víc nekomplikovala a vynechala obvyklé zpoždění.

Ohlédla se k baru, jestli je Jasper na svém místě, a zaradovala se při pomyšlení, že tohle bude Malachiho poslední jídlo.

Ten bastard byl nejspíš přesvědčený, že ji má v hrsti, když domluvil schůzku v téhle luxusní restauraci plné lidí. Ale ona s ním hezky dojde až ke kávě s dezertem a pak mu ukáže, kdo tady tahá za provázky.

Číšník ji pozdravil a zavedl ke stolku u okna, kde Malachi už čekal. Seděl chytře zády ke stěně, ale to mu stejně nepomůže, napadlo Anitu.

Vstal, vzal ji za ruku a donesl si ji téměř ke rtům. „Anito. Vypadáš moc dobře… na nebezpečnou zmiji.“

„Ty taky, na druhořadého plavčíka, co trpí velikášstvím.“

„Takže komplimentů bylo dost.“ Malachi se posadil a pokynul číšníkovi, aby nalil šampaňské, chladící se na ledu. „Vidím, že se hodí sejít se v příjemném prostředí. Obchodní schůzky nemusí být skličující.“

„Tu svoji kurvičku jsi nepřivedl?“

Ochutnal víno a kývnutím ho odsouhlasil. „Kterou máš na mysli?“

„Cleo Toliverovou. Ale překvapils mě. Myslela jsem, že máš lepší vkus. Tohle je přece profesionální děvka.“

„Nežárli, drahoušku. V tomhle oboru ti stejně nesahá ani po paty.“

Číšník si odkašlal a dál předstíral hluchotu. „Mohu vám doporučit naše dnešní speciality?“

„To rozhodně udělejte.“ Malachi se opřel v židli, vyslechl nabídku a pak velkoryse objednal drahé jídlo pro oba.

„Jsi nějak sebejistý,“ ucedila Anita chladně, když zase osaměli.

„Docela ano.“

„Vloupal ses do mého domu.“

„Někdo se ti vloupal do domu?“ Filmoval překvapení. „Fajn, zavolej gardu, teda měl bych říct policii. Ale jsem zvědavý, co řekneš, že jsem ukradl.“

Anita se zatvářila nasupeně, ale Malachi s klidem zvedl kufřík. „Myslel jsem, že bys ráda viděla všechny tři stříbrné holky v řadě.“ Vytáhl velkou barevnou fotku, kterou jeho sestra pořídila před pár hodinami. „Jsou krásné, že?“

Anita se dusila vztekem a chamtivé prsty se jí zachvěly. „Co chceš?“

„Ó, hodně věcí. Dlouhý a šťastný život, hezkého, věrného psa a nehoráznou kupu peněz. Ale s prázdným žaludkem to probírat nemusíme. Mám je vyfocené i samostatně, aby sis je mohla lépe prohlédnout. Ujišťuju tě, že za své prachy dostaneš dobré zboží.“

Studovala další obrázky a s každým pohledem stupňovala v duchu utrpení, kterým ho před smrtí donutí projít. Když jim donesli předkrm, položila si fotky do klína. „Jak ses dostal do mého domu? A do mého osobního sejfu?“

„Myslím, že docela přeceňuješ, jak jsi to řekla? druhořadého plavčíka. Ale možná bys mluvila jinak, kdybys s námi někdy jela na výlet. Jsme na svůj rodinný podnik právem hrdí.“

Anita napíchla na vidličku dušenou houbičku. „Možná jsem měla jít po tvé matce.“

Malachi se nenechal rozčílit. „Ta by si tě usmažila k večeři a zbytky nechala sousedovic kočce. Ale nebuďme tak osobní. Ptala ses mě, jak jsem dokázal získat zpátky, co mi bylo ukradeno –“

„Mám dojem, žes taky nevolal policii.“

„Tím jsem ti to usnadnil, co bych zapíral. Taky jsem byl blázen, když jsem uvěřil, že jsi obchodnice s dobrou pověstí a chceš sudičku jenom ocenit. Život člověka naučí.“ Ochutnal kousek krabího masa. „Tohle jsi ale odhadla dobře. Jak bych mohl obviňovat majitelku renomovaného starožitnictví, že okradla klienta? A ještě k tomu o něco, co mělo být dávno pohřbeno na dně Atlantiku.

A teď,“ pokračoval, když jim číšník přišel úslužně dolít sklenice, „jsme v podobné situaci. Těžko si budeš veřejně stěžovat, žes přišla o něco, cos nikdy nevlastnila.“

„Nemohl ses dostat dovnitř, ke mně ani do Morningside, bez něčí pomoci.“

„Až na to přijdeš, pochopíš, že mám dobré přátele,“ odpověděl. „Mimochodem, Cleo tě pozdravuje, i když ne zvlášť nadšeně. Jen pomysli, žes mohla přistoupit na její podmínky a dát jí, co chtěla. Naše pozice by teď byly obrácené.“

Naklonil se blíž a všechen hraný humor se mu z tváře vytratil. „Ten muž, cos ho nechala zabít, Michael Hicks se jmenoval, byl její kamarád. Trápí se pro něho a ty máš velké štěstí, Anito, že i tak jsem ji dokázal přemluvit, aby s tebou jednala.“

Anita odstrčila předkrm a chopila se vína. „Můj zaměstnanec, bývalý zaměstnanec, měl rozkaz pouze získat informace. Ale nechal se unést. Dneska je těžké sehnat kvalitní lidi.“

„Ty ses taky nechala unést, když jsi vpálila pár kulek do bývalého zaměstnance?“

„Ne.“ Sledovala ho přes okraj křišťálové šampusky. „Spoušť jsem stiskla klidnou, pevnou rukou. A ty by sis měl zapamatovat, jak se vypořádám s lidmi, co mě zklamali.“

Zastrčila fotografie do kabelky, zatímco jim číšník servíroval salát. „Můžu si je nechat, že?“

„Jistě. Ale pochopil jsem ještě něco jiného – že dva lidské životy pro tebe nejsou dost vysoká cena, pokud něco moc chceš. Takže suma, o kterou tě požádám, proti tomu nic nepředstavuje.“

„A jaká suma to je?“

„Deset miliónů v hotovosti.“

Anita se uchechtla, ale srdce jí poskočilo. Tak málo? napadlo ji. Ten chlap je ale blázen. Na aukci by mohla získat dvakrát tolik. Nebo ještě mnohem víc, když se postará o patřičnou publicitu.

„Ty si vážně myslíš, že ti dám deset miliónů?“

„Ano, myslím. Tři za každou sošku a jeden na dorovnání. Teď jasně vidíš, že cena, za kterou ti Cleo chtěla prodat Lachésis, než jsi nechala k smrti umlátit jejího přítele, byla mimořádná nabídka, jaká se nebude opakovat. Ó a k tomu ještě dodatek,“ Malachi rozlomil rohlík, „Mikey věděl, kde soška je a mohl se k ní dostat. Jak ti to zní?“

Anita položila dlaň na kabelku, v níž měla pro každý případ schovanou pistoli, a představila si, jak Malachimu jednou ranou vymaže ten povýšený úsměv z tváře.

„Mám aspoň jistotu, že si Dubrowsky svůj osud zasloužil. Odteď se o své záležitosti budu starat sama.“

„Tak to ti rovnou říkám, že nabízená cena je neměnná. Nekažme si to dobré jídlo smlouváním. Uvažovali jsme sice, že si řekneme o víc, ale na dohadování už není chuť. Prostě mám sošky, které chceš, takže cenu znáš.“

Zakousl se do rohlíku s máslem. „Obratem je určitě prodáš mnohem dráž a nadto zajistíš své firmě proslulost. Všichni pak budou spokojeni.“

„I kdybych na to přistoupila, tolik peněz v hotovosti…“

„Postačí mi i elektronický převod. Tím se všechno zjednodušuje, odpadá papírování a podobně. Dám ti na to dva dny.“

„Dva dny? To je…“

„Dost času pro vynalézavou ženu, jako jsi ty. Do čtvrtka, do jedenácti. Pak převedeš peníze na číslo účtu, které ti ukážu. Teprve potom ti předám sošky.“

„A tomu mám uvěřit? No tak vážně, Malachi…“

Ohrnul rty. „To je možná problém, že? Ale já ti taky musím věřit, že převod připravíš a nepošleš za mnou párek goril, aby mě podřízly a obraly. Proto výměna proběhne na veřejném a civilizovaném místě – v Newyorské knihovně na Páté avenue. Určitě jsi o ní slyšela. Stojí tam dva mramoroví lvi, co mají také významné místo v mytologii, a to mi docela vyhovuje.“

„Musím si to promyslet. Jak se s tebou můžu spojit?“

„Čas na přemýšlení máš do čtvrtka. A kontaktovat mě nemusíš. Podmínky znáš. Pokud ti nevyhovují, někomu jinému určitě budou. Třeba firmě Wyley’s. Takže knihovna, velká čítárna ve třetím patře. A teď mě na chvíli omluv, musím si odskočit.“

Odešel chodbou směrem k toaletám, ale nezastavil se a pokračoval dál. Odešel a nechal Anitu zaplatit účet.

„Šlo to dobře,“ špitl do mikrofonu pod klopou saka.

„Moc dobře,“ souhlasila Rebecca. „Vracíme se pro tebe. Vyzvedneme tě na východním rohu ulice. Mám vyřídit, že jsi Cleo naštval, protože neneseš nic od oběda.“

Uculil se a mířil k rohu, když vtom ucítil bodnutí v boku, těsně nad ledvinami.

„Jen hezky pokračuj,“ sykl tiše Jasper a volnou rukou přidržel Malachiho paži, „ale mysli na to, že to do tebe klidně zařízna kousek si ukrojím, aniž by si toho někdo všimnul.“

„Jestli jdeš po penězích, budeš zklamaný.“

„O půl bloku dál nasedneme do auta a odjedeme na klidné místečko, kde už máš všechno připravené. Tam si hezky popovídáme.“

„Povídám si rád. Co skočit někam do baru a napít se u toho?“

„Řekl jsem, aby ses nezastavoval.“

Malachi bolestně syknul, protože mu nůž projel sakem a košilí až do masa. „To půjde těžko, když do mě dál budeš píchat žabikuchem.“

„Takže co teď?“ ozval se za jejich zády Gideon. „Jestli vrazíš nůž do mého bráchy, budu tě muset zastřelit, a to by nikoho zvlášť nepotěšilo.“

„Zastřel ho i tak. Zničil mi nejlepší oblek.“

„To asi není fér. Co myslíš, Jacku?“

„Když střeva toho chlapa skončej na chodníku, metaři to budou muset uklízet a já pak odvedu městu vyšší daně.“ Jack nastavil ruku. „Ale pokud mi ten nůž hned nedáš, rukojetí napřed, radši zaplatím.“

Když čepel nože vyjela z masa, Malachi zasténal nahlas. „Sakra, muselo to trvat tak dlouho?“

„Dej sem i zbytek výbavy,“ navrhl Jasperovi Jack. Zdálo se, že ho přátelsky objal, přitom mu ale zpod saka vytáhl zbraň a strčil si ji do kapsy.

„Jsi v pořádku, Male?“

„Už je mi do skoku.“ Tiskl si ruku ke krvácející ráně. „Čím jste ho kruci chtěli zastřelit?“

Gideon ukázal Tiin inhalátor.

„Super. Za život vděčím hypochondrii své milé.“ Zahlédl dodávku a vycenil na Jaspera zuby. „Tak teď si vážně hezky popovídáme.“ Otevřel zadní dveře a vysoukal se nahoru.

Tia mu přiběhla naproti a vzlykavě volala jeho jméno. „Moment, ještě něco…“ Jakmile naložili i Jaspera, Malachi mu zasadil ránu pěstí do obličeje.

„Fajn, fajn,“ škubl sebou a protahoval si prsty. „Zlomená ruka mi pomůže nemyslet na to, že asi vykrvácím.“

Šokovaná Tia ho posadila na židli. „Jeď k Jackovi, Cleo, a ty toho strašného chlapa hlídej, Gideone,“ nařídila. „Jacku, máš tady lékárničku?“

„Vepředu v přihrádce.“

„Rebecco?“

„Už ji hledám.“

Tia vytáhla Malachimu košili z kalhot. Bolestně sebou trhl, ale široce se na ni usmál. „Ty jsi prostě poklad, viď? Dej nám dvěma pusinku.“

„Buď zticha a seď klidně.“ Přestože se jí udělalo mdlo, když spatřila krev rozlitou na jeho boku, znalecky roztrhla košili. Pak vrhla nenávistný pohled na Jaspera, svázaného v rohu dodávky. „Měl byste se stydět.“

„Musí do nemocnice. Měl by zajít k doktorovi, nemyslíte?“ Tia lomila rukama a přecházela sem tam po Jackově obýváku. „Ta rána je dost hluboká. Kdyby Gideon s Jackem nepřišli včas… Kdyby ho ten člověk dostal do svého auta…“

„A kdyby prase mělo dvě hlavy, mělo by taky dva mozky. Tady máš,“ Eileen jí podala skleničku s whisky. „Vypij to.“

„No, já vlastně nepiju. A whisky jsem si dala jen někdy před přednáškou. Já totiž…“

„Tio, uklidni se.“

Clein hlas na Tiu zapůsobil. Přikývla, vzala skleničku a obrátila ji do sebe.

„Tak je to dobře,“ schvalovala to Eileen. „A teď se hezky posaď.“

„Na sezení jsem moc vynervovaná. Paní Sullivanová… Eileen, nemyslíte, že by měl jít k doktorovi?“

„Tys mu to ošetřila dobře. Malachi často dopadl hůř při rvačkách s bratrem. No, tady ti Rebecca nese čistou blůzičku.“

„Čistou…“ Tia se zmateně zadívala dolů a při pohledu na zkrvavené oblečení se zakymácela. „Ach ne,“ vydechla a začala zvedat oči v sloup.

„Ne, to nedělej!“ nařídila Eileen a posadila ji na židli. „Ženská, co zvládne ošetřit krvácejícího chlapce v dodávce, se přece nepoloží při pohledu na trochu zaschlé krve. Tak hloupá nejsi.“

Tia zamrkala. „Že ne?“

„Vedla sis skvěle,“ kývla Cleo. „Chci říct, žes nám všem vytřela zrak.“

„Je to pravda,“ souhlasila Rebecca. „Tu máš, převleč se a tu hezkou halenku namočíme, třeba to ještě pustí.“

„Myslíte, že ho dole zbijí?“ zeptala se Tia.

„Ošklivého zlého chlápka?“ Cleo podala Rebecce potřísněnou blůzu. „To doufám.“

O patro níž se o tom živě debatovalo, zatímco Jasper, přivázaný k židli, poslouchal všechna jejich pro a proti.

„Říkám, že mu přelámem pár kostí a pak si s ním promluvíme.“

Jack zavrtěl hlavou a vzal Malachimu z ruky kladivo, kterým klepal do pultu. „Tři na jednoho, to by nebylo fér.“

„Tak fér, jo?“ Malachi se vžil do role a nakopl Jasperovu židli. „A to bylo fér, když do mě bodl kudlu přímo na ulici?“

„Mal má pravdu, Jacku.“ Gideon si hodil ho pusy pár kešu oříšků z misky na stole. „Ten mizera bodnul mýho bráchu, který nebyl ozbrojený. Možná by ho Mal měl taky bodnout. Ne nějak smrtelně, ale jedna slušná rána by skóre vyrovnala.“

„No, jen se koukni.“ Mal zvedl ruku a ukázal na obvaz na boku. „A co můj oblek? To je další věc. Všude samá díra. V košili i ve mně.“

„Já vím, že jsi rozčílený. Ani se ti nedivím. Ale on dělal jen svou práci, že ano,“ Jack prohlédl průkazy v Jasperově náprsní tašce, „Marvine.“

Jasper přes roubík cosi zahučel.

„Dost smradlavou práci,“ vztekal se Malachi, „u takového zaměstnání určitě počítá s úrazem.“

„Zkusíme to takhle. Nejdřív si s ním promluvíme, a když nebude spolupracovat,“ Jack plácl Malachiho po zádech, „můžete si ho podat podle libosti.“

„Ale první rána je moje. Zpřerážím mu prsty na tý pazouře, kterou do mě píchnul nůž. Pěkně jeden kloub za druhým.“

Muži se podívali jeden na druhého a pak zpátky na Jaspera, který měl oči navrch hlavy. Poznali, že ho vyděsili dostatečně.

Jack mu vytáhl roubík z úst. „Takže představu už máš. Kolegové tě chtějí rozebrat na kousky. Já jsem zastánce demokracie, ale tam vždycky zvítězí většina. Takže bys měl radši spolupracovat. Nebo jim dám volnou ruku. To, co z tebe zbyde, pak hodíme na Anitin práh. Ona už to za nás dokončí. Gide, mohl bys mu přehrát tu část, kde vykládala, jak se vypořádává s neschopnými zaměstnanci?“

Gideon zapnul nastavený přehrávač. Anitin chladný hlas naplnil místnost. Zopakovala, jak dokáže pevnou rukou zastřelit člověka.

„S tebou dostane znova šanci,“ řekl Jack Jasperovi. „My tři tě jen trochu pocucháme, ale nejsme žádní zabijáci. To necháváme expertům.“

„Co sakra chcete?“

„Abys nám řekl, co víš, a pěkně do detailů. A pak to ještě zopakoval jednomu známému, co je náhodou u policie.“

„Vy myslíte, že budu mluvit s poldou?“

„Viděl jsem tvoje záznamy, Marvine. Nebylo by to poprvé. Za vraždu tě ale ještě nedostali. Chceš snad dát Anitě šanci, aby na tebe hodila Dubrowského a Michaela Hickse?“ Jack se odmlčel. „Protože přesně to ona udělá, když ji nepředběhneš, a my tvoji výpověď podpoříme. V opačném případě dáme ruce pryč a ona s tebou naloží jako s Dubrowským.“

„Lepší basa než márnice,“ ozval se Malachi. „Měl bys vědět, že náš rozhovor na chodníku máme taky nahraný. Takže bychom tě mohli předat policajtům hned. Jenže to bys pak neměl šanci na… Jak že se to říká, Jacku?“

„Projevení lítosti. Lítost a spolupráci.“

„Anita zůstane na svobodě a se všemi těmi penězi jí asi nebude trvat dlouho, než najde jiného chlápka, co ukončí tvůj zaměstnanecký poměr takříkajíc navždycky, i když budeš za mřížemi.“

„Dohodneme se.“ Jasper si olízl rty. „Ale chci za to imunitu.“

„To si budeš muset domluvit s mým kámošem od policie,“ odpověděl Jack „On jistě vezme tvoje požadavky v úvahu. Ale teď,“ Jack naznačil, aby Gid zapnul magnetofon, „začni vyprávět, jaké to je, pracovat pro Anitu Gayeovou.“

Anita ležela ve vaně plné bublinek a představovala si, že touhle dobou už Malachi jistě změkl. Trpí bolestmi v Jasperově úkrytu a má dost času na přemýšlení. Ráno se tam Anita zastaví a on ještě rád poví, kde schoval sošky a Cleo Toliverovou. Určitě potvrdí, co už sama dávno tušila, a sice že mu s vloupáním pomáhal Jack nebo někdo jiný z Burdettovy firmy.

Pak si to s nimi vyřídí. Se všemi a osobně.

Plameny svíček se jí konejšivě mihotaly na zavřených víčkách. Pak se natáhla k zvonícímu telefonu, který si připravila na okraj vany, a ohlásila se na soukromé lince.

„Prosím?“

„Asi bych se měl omluvit, že jsem odešel bez rozloučení.“

Malachiho hlas ji donutil posadit se tak prudce, až voda s bublinkami přetekla z vany. Na dlaždicích byla hotová potopa.

„Zachoval jsem se neslušně,“ pokračoval. „Ale musel jsem na jinou neodkladnou schůzku. Každopádně se těším na naše čtvrteční setkání. V jedenáct, nezapomeň. Ó a ještě něco. Pan Jasper ti vzkazuje, že podal výpověď.“

Jakmile zavěsil, Anitě se z hrdla vydral zoufalý skřek. Mrštila telefonem na druhou stranu místnosti a trefila se do zrcadla.

Druhý den ráno měla hospodyně objevit střepy a vzpomenout si na pověru o sedmiletém neštěstí.

30

Podobalo se to v podstatě jakékoli hře, jejíž úspěch závisí na zkouškách, kostýmech, rekvizitách a nadšení herců. Protože Cleo měla v tomhle směru největší zkušenosti, ujala se role režiséra.

Eileen pro tu chvíli zastupovala Anitu a Cleo nemilosrdně nutila aktéry zkoušet jednotlivé scény stále dokola.

„Časová souhra je to nejdůležitější, lidi. Jacku, narážku!“

Jack začal předstírat, že telefonuje, čímž měla celá akce odstartovat, a pak odcházel s Gideonem k výtahu.

„Nechápu, proč musíme opravdu odjet, proč to nestačí naznačit.“

„Hele, sekáči, tady rozhoduju já, tak sebou hni.“

Gid nastoupil do výtahu.

„Hodně štěstí,“ zavolala Tia, ale pak pokrčila rameny. „Tohle bych řekla, kdyby to byla skutečnost.“

„Vidíte,“ chválila ji Cleo, „jediná Tia chápe, jak se zkouší. Fajn. Teď je jako osm patnáct a čas běží. Dvě pasti už jsou nachystané. My ostatní tady vydatně snídáme a čekáme na Gideona. Čas utíká, utíká, tak kde kruci je?!“

„To tady všichni budem pobíhat jak v kleci a pít hektolitry kávy?“ řekla nevzrušené Rebecca a obrátila list v časopise pro nevěsty. „Jé, mami, koukni na tyhle šaty. To by šlo, ne?“

„Ona teď není tvoje matka, kruci, ale ta strašná, zákeřná Anita. Nesmíš vypadávat z role,“ zlobila se Cleo. Pak se otočila k výtahu, odkud vyšel Gideon. „Jdeš pozdě, měli jsme strach, bla bla, a ty máš říct, že všechno klape.“

„Řekl bych, kdybys mě pustila ke slovu.“

„Herci jsou jako děti.“ Popadla ho vpředu za košili a políbila. „Změna scény,“ oznámila pak. „Knihovna, interiér, čas deset třicet. Všichni na svá místa.“

Když Malachi vystoupil z taxíku před Newyorskou veřejnou knihovnou, hustě pršelo. Proudy vody a dopravní zácpa způsobily v jejich plánu menší zpoždění.

Déšť Malachimu připomněl domov. Teď, když byli téměř u cíle, říkal si, zatímco míjel sochy lvů, představující Trpělivost a Statečnost, přišel čas nastavit nitku starého i nového života. Kdo ví, jaký vzor se tím vytvoří.

Vstoupil do prostoru a ticha připomínající katedrálu. Na tomhle místě byl již podruhé, protože povinně absolvoval cosi jako generální zkoušku. Stále ho ale zaráželo, že v tak obrovské knihovně nejsou vidět knihy už ve vstupní hale.

Prohrábl si zvlhlé vlasy a místo výtahem začal stoupat do třetího patra po schodišti, jak naplánovali.

Nikdo si ho nevšímal. Lidé listovali v knihách, ťukali do laptopů nebo pilně vypisovali poznámky.

Podle Tiiných instrukcí vyplnil žádanku na knihu, kterou vybrala, a odevzdal ji knihovnici.

Malachimu se líbila vůně toho místa – knih, dřeva i lidí, nasáklých deštěm. Jindy by si tohle prostředí rád užil. Třebaže největším čtenářem z rodiny byl Gideon, i on by se v tomto paláci literatury rád na chvíli usadil s knihou na klíně.

Prošel kolem bratra, který měl nos vražený ve Scoutově próze *Jako zabít ptáčka*. Gideon obrátil stránku, což byl smluvený signál, že Malachi může pokračovat.

Předem zvažovali i možnost, že si Anita za Jaspera stihne najít náhradu a ve vzteku najme někoho, kdo je ochoten zabít neozbrojeného člověka v knihovně.

Ale tahle pravděpodobnost se zdála malá, protože by se tím docela připravila o šanci dostat se k Osudům. I přesto Malachimu přejel mráz po zádech, když procházel osamocen mezi knižními regály.

Našel si volný stolek a ledabyle se rozhlédl. Pohledem sklouzl po Rebecce, která se opodál skláněla nad laptopem.

Za dvacet minut mu mladý knihovník donesl vyžádanou knihu a Malachi už jen vyčkával.

Detektiv Lew Gilbert znovu pečlivě prošel záznamy, poskytnuté firmou Burdett, a tou dobou už vyslýchal personál v prodejně Morningside kvůli třem chybějícím předmětům.

Marvin Jasper na okrsku uzavíral dohodu s policejním důstojníkem.

Cleo na Páté avenue vyťukávala do volantu melodii, kterou slyšela ve sluchátkách, razila si cestu deštěm a dopravní zácpou a čekala na Tiiny pokyny.

Malachi zaslechl klapot podpatků, ucítil drahý parfém a vzhlédl od knihy. „Nazdar, Anito. Právě jsem si četl o mých stříbrných děvenkách. Je to fascinující. Víš, že ta svoje proroctví lidem zpívaly? Byla to taková mytologická dívčí hudební skupina.“

„Kde je máš?“

„V bezpečí. Promiň, zapomněl jsem na slušné vychování,“ vstal a odtáhl jí židli. „Posaď se. Za takového počasí jsou i tyhle velké sály docela útulné, ne?“

„Chci je vidět.“ Ale posadila se a přehodila nohu přes nohu. Jde jen o obchod, připomínala si. Zatím. „Nehodlám zaplatit takovou sumu, aniž bych si zboží nejdřív prohlédla.“

„Jednu z nich už sis přece prohlížela a podívej, kam nás to zavedlo. Poslala jsi za mým bratrem dva moc nezdvořilé pány a já mám svého bratra rád.“

„Lituju, že jsem je neposlala za tebou a s docela jiným rozkazem.“

„Poučení pro příště. Ale smrt Cleina přítele byla docela zbytečná. On s tím přece neměl nic společného.“

„Ona ho do věci zatáhla. Šlo mi o byznys, Malachi, o nic jiného.“

„Tohle není scéna z *Kmotra*, Anito. Byznys bys udělala, kdybys přistoupila na Cleiny podmínky. Rovné jednání by ti vyneslo druhý Osud a možná i třetí. Teď máš na rukou jen krev.“

„Ušetři mě toho kázání.“

„Kdybys jednala čestně se mnou,“ pokračoval, „a nenechala si zatemnit rozum chamtivostí, měla bys dnes všechny tři sošky, a to za zlomek ceny, kterou musíš zaplatit teď. Tohle celé jsi začala ty, když jsi okradla mě a moji rodinu.“

„Chtěl jsi mě položit na lopatky, ne? Dovolila jsem ti to a pak jsem zas položila já tebe. Nemá cenu nad tím teď plakat.“

„Máš pravdu. Jen ti chci vysvětlit, proč tady dneska takhle sedíme. Deset miliónů. Zařídila jsi převod?“

„Dostaneš je, ale až uvidím Osudy. Transfer je domluvený. Až si ověřím, že sošky máš, zavolám do banky a nechám peníze převést.“

„Než začneme, je tu ještě jedna věc. Kdybys pak ještě měla chuť ubližovat někomu z mé rodiny, Cleo nebo mně, měj na paměti, že mám o všem, co se tebe týká, doklady schované na bezpečném místě.“

„Pro případ tvé náhlé smrti?“ Anita se krátce zasmála. „Jak triviální.“

„Ale pravdivé. Za své peníze dostaneš, co chceš, a pak je konec, domluveno?“

Žena, která vydržela dvanáct let se starcem, který ji v posteli otravoval a mimo ni nudil, uměla být trpělivá. Počká si třeba několik let, napadlo ji, než připraví například nějakou tragickou nehodu.

„Přišla jsem, jak jsi chtěl, ne? Tak je ukaž.“

Malachi se zaklonil v židli a s očima upřenýma na Anitu pokynul rukou. Gideon přistoupil k jejich stolku a položil mezi ně černý kufřík.

„Myslím, že mého bratra ještě neznáš. Gideon, Anita Gayeová.“

Anita položila dlaň na kufřík a zvedla hlavu. „Tak vy děláte poslíčka?“ nasadila sametový tón. „Řekněte, nevadí vám, že se o svou kurvičku dělíte s bratrem?“

„My jsme zvyklí se v rodině o všechno dělit. Mal by se o vás taky podělil, ale jste na mě bohužel trochu stará.“

„No tak, chovejme se slušně.“ Malachi ukázal na kufřík.

„Na takovou prohlídku je tu moc lidí.“

„Tady, nebo nikde.“

Anita se uraženým gestem pokusila otevřít kufřík. „Je zamčený.“

„Jistě,“ usmál se Gideon. „Kombinace sedm, pět, patnáct. Datum, kdy se potopila *Lusitania*.“

Anita nastavila číselník, otočila zámkem a nadzvedla víko. Z pěnového polstrování na ni pohlédly nadpozemské tváře tří sudiček

Uchopila první a zadívala se na ni. Velmi dobře si vzpomínala na váhu, tvar a pocit z Klóthó. Stejná suknice, složitý uzel vlasů, jemně propracované vřetýnko v ruce.

Uložila sošku na místo a chopila se Lachésis. Všimla si drobných rozdílů. Tahle měla jiné šaty, jedno rameno odhalené a vlasy vyčesané do zvláštní koruny. V pravé ruce držela konec měřícího pásma, vytaženého ze špulky v druhé ruce. Na pásmu se daly rozeznat zářezy a řecké číslovky.

Anitino srdce už vzrušeně tlouklo, když sošku ukládala zpět a brala do rukou poslední.

Atropos byla o něco menší než její sestry, což souhlasilo s legendou. Tvář měla jemnější a snad i laskavější. V sepnutých rukou na prsou držela drobné nůžky. Pásky sandálů se jí několikrát křížily na lýtku a pak mizely pod zvlněným okrajem šatů.

Detaily odpovídaly zaznamenaným popisům. Byla to krásná umělecká práce, ale nejen to, tryskala z nich síla. Anita jasně cítila rezonanci jakéhosi tichého rytmu, který z nich vycházel.

V tu chvíli by udělala a zaplatila cokoli, jen aby je dostala.

„Spokojená?“ zeptal se Malachi.

„Pouhá vizuální prohlídka nikoho neuspokojí.“ Stále držela v ruce Atropos. „Musí být provedeny odborné…“

Malachi jí vytáhl sudičku z ruky a vrátil ji do kufříku. „To už tady jednou bylo. Ber, nebo nech být, rozhodni se hned.“

Zavřel a zamkl kufřík, než ho mohla zastavit. „Nemůžeš čekat, že ti dám deset miliónů po dvouminutové prohlídce.“

Promluvil tiše a nevzrušeně stejně jako ona. „Když jsem ti poprvé ukázal Klóthó, taky ti to stačilo. Poznala jsi ji okamžitě, stejně jako teď. Nech převést peníze a můžeš si je odnést.“ Sundal kufřík ze stolu a postavil ho na zem. „Jestli nechceš, nabídnu je někomu jinému. Mám dojem, že firma Wyley’s by po takové nabídce okamžitě skočila.“

Anita otevřela kabelku, ale Malachi ji chytil za zápěstí. „Pomalu, drahoušku,“ varoval ji a nepustil její ruku, dokud nevytáhla telefon.

„Tys vážně věřil, že bych vytáhla pistoli a zastřelila tě tady v knihovně?“

„Veřejné místo ti sedí stejně dobře jako ten drahý kostým, co máš na sobě.“ Sám zavřel její kabelku a odtáhl se.

„Když si tohle o mně myslíš, nechápu, proč jsi nešel k Wyleymu rovnou.“

„Řekl bych, že je mezi námi víc takových nezodpovězených otázek.“

„Řekni bratrovi, aby se na mě tak nelepil,“ odsekla, a když Gideon odešel, vyťukala číslo na telefonu. „Tady Anita Gayeová. Jsem připravená převést ty fondy.“

Malachi vyndal z kapsy složený lístek a rozevřel ho před ní na stole. Anita z něho do telefonu nadiktovala příslušné údaje a čísla účtů. „Ne,“ řekla potom, „zavolám později.“

Odložila telefon na stolek. „Převod probíhá. Chci ty sošky.“

„A dostaneš je,“ Malachi odsunul kufřík z jejího dosahu, „až si ověřím, že peníze dorazily na můj účet.“

Rebecca nedaleko od nich odpověděla Jackovi na e-mail a jiný odeslala Tie. Pak dál monitorovala pohyby peněz mezi účty.

„Je to velká suma, Malachi. Co hodláš podniknout?“

„Mám spoustu plánů. Měla bys někdy zajet do Cobhu a přesvědčit se, jak dobře jsme investovali. A co budeš dělat ty? Začneš hned hledat zákazníka nebo si trochu užiješ nového přírůstku do sbírky?“

„Byznys na prvním místě, jako vždy.“

Tak, uvědomil si Gideon, když zpozoroval, že sestra zavřela laptop. Teď půjde jen o správné načasování. Ukáže se, jestli to s nimi Cleo dobře nacvičila. Zastrčil si palce do poutek na pásku kalhot a prsty plácl do předních kapes.

Malachi na to znamení vzhlédl. „Ach bože,“ zašeptal a zamračil se na Anitu. „Máme společnost. Nech mě mluvit. Já to s ní vyřídím.“

„S kým?“

„Tio.“ Malachi přidal radost do hlasu a postavil se. „To je milé překvapení.“

„Malachi.“ Trochu se zapotácela, opravdovým vzrušením i snahou vklouznout do role, a tváře jí zčervenaly. „Nevěděla jsem, že jsi zase v New Yorku.“

„Právě jsem dorazil. Chtěl jsem se ti večer ozvat, ale ušetřila jsi mi volání.“ Naklonil se, přitiskl se k ní tváří a povytáhl obočí směrem k Anitě.

„Zrovna jsem si šla něco vyhledat do nové knihy.“ Tia si tiskla na prsa aktovku. „Nečekala jsem…,“ zmlkla a zatvářila se opařené. „Anita?“

„Vy dvě se jistě znáte.“ Malachi sehrál zmatenost tak dokonale, že se po nich lidé nervózně odhlíželi. „Pozval jsem paní Gayeovou na schůzku, abychom… abychom probrali možnou zakázku pro mou kancelář.“

„Aha, chápu.“ Pohlédla ublíženě z jednoho na druhého, jako by chápala víc než dobře. „No, nechci obtěžovat. Jak jsem řekla, šla jsem si jen… Ale, ty si čteš o Třech osudech?“

Poněkud neohrabaně se naklonila, aby se podívala na název knihy, a přitom Anitě zaclonila výhled.

Rebecca přešla ke stolku, neslyšně prohodila kufříky a pokračovala dál. Cestou mrkla na Gideona, stiskla pevněji držadlo kufříku s Osudy, vyšla z čítárny a běžela po schodišti dolů.

„Jen jsem zabíjel čas,“ odpověděl Malachi a poklepal na Anitin telefon, kde blikala kontrolka příchozích hovorů. „Myslím, že ti někdo volá, Anito.“

„Promiňte,“ chopila se přístroje. „Anita Gayeová.“

„No, půjdu pracovat,“ Tia o krok ustoupila. „Ráda jsem tě zase viděla, Malachi. Bylo to… no, na shledanou.“

„Zlomil jsi jí srdce.“ Anita se zasmála a zároveň vypnula telefon. „Převod je ukončený, takže…“

Sehnula se pro kufřík, ale Malachi ji podruhé zadržel. „Ne tak rychle, drahoušku. Musím si to taky ověřit.“

Vzal svůj telefon a jako by chtěl zjistit, co už Rebecca dávno potvrdila, zvolil číslo ke Cleo do dodávky.

„Rád bych si ověřil elektronický převod financí,“ hlásil odměřeně do sluchátka. „Ano, počkám.“

„Rebecca právě nastupuje. Jack čeká s Gilbertem v Anitině domě. Mají povolení k prohlídce.“

„Ano, to budete hodná. Dám vám číslo svého účtu.“

„Male, tady Becca. Jack poslal e-mail přes telefon. Detektiv Robbins chce Anitu vyslechnout kvůli těm vraždám. Touhle dobou už asi bude v Morningside. Ten druhý polda čeká v jejím domě, takže Anitka se už nemá kam vrátit. Á, vidím Tiu, právě vychází z knihovny.“

„Skvělé, děkuji mnohokrát.“ Strčil si telefon zpět do kapsy. „Tak to bychom měli.“ Malachi se postavil a podal Anitě kufřík. „Asi nedodám, že mě těšilo.“

„Jsi blázen, Malachi.“ Anita také vstala. „A nevidíš si ani na špičku nosu. Obsah tohoto kufříku způsobí největší senzaci za posledních deset let. Co deset, za celé století. Užij si svých deset miliónů. Až skončím, budou vypadat jako směšná kupička drobných.“

„To je ale mrcha,“ ozval se Gideon, když odkráčela pryč.

„No, tak už to u čarodějnic bývá. Dáme jí minutu dvě, než nastartuje svoje koště, a pak se půjdem podívat za všemi našimi holkami.“

Místo na koště sice nasedla do taxíku, ale radostný škleb by jí čarodějnice mohly závidět. Všechno po čem kdy toužila – peníze, moc, sláva, respekt – bylo ukryto v kufříku na jejím klíně.

K postavení jí pomohly Paulovy peníze, ale zbytek už zvládla docela sama. Byla teď tak daleko od toho špinavého řadového domku v Queensu, jak jen mohla být.

V záchvatu radosti popadla telefon, aby si u majordoma objednala šampaňské a kaviár na oslavu. Až dorazí domů, bude na ni všechno čekat na stole.

„Dobré odpoledne, rezidence Morningsideových.“

„Tady Anita. Neříkala jsem vám, že má telefony brát Stipes nebo Fitzhughová?“

„Jistě, paní Gayevá. Omlouvám se, ale pan Stipes i paní Fitzhughová právě mluví s policií,“ koktala služka.

„Jak to myslíte?“

„Je tady policie, madam. A mají povolení k prohlídce.“

„Zbláznila jste se?“

„Ano, madam, tedy ne, madam. Zaslechla jsem, jak říkali něco o žádosti o odškodné a věcech ztracených z prodejny.“ Dívka nedokázala ovládnout hlas. Anita netušila, že svádí vnitřní souboj, zda připustit, že poslouchala za dveřmi a riskovat vyhazov, anebo šéfku informovat.

„Co tam teď dělají? Kde jsou?“

„V knihovně, madam. Otevřeli sejf a našli nějaké předměty, které měly být v prodejně.“

„To je směšné! Nemožné! To je…“ Ale najednou do sebe začalo všechno zapadat. „Ten parchant! Ten zatracenej parchant!“ Anita odhodila telefon a roztřesenýma rukama odemkla kufřík.

Uvnitř spatřila tři loutky. I přesto, že už začínala vidět rudě, poznala Moea, Larryho a Curlyho.

„Ona ten vtip se Třemi ňoumy nepochopí.“

Gideon sebral dílek pizzy z Cleina talíře. „Vzpomene si na ránu šlehačkovým dortem do tváře. To bude jasné i jí.“

„Já jsem tenhle druh humoru nechápala nikdy,“ špitla Tia a všichni tři muži zvedli hlavu. „Ty rány do hlavy a oči, co lezou z důlků…“

„Klukovská záležitost,“ řekl Jack. „Touhle dobou už by ji měli mít na stanici,“ dodal pak při pohledu na hodinky. „Její právníci můžou kličkovat do bezvědomí, z té zpronevěry ji stejně nevysekají.“

„A co Mikey?“

Jack se ohlédl na Cleo. „Jasper už zazpíval. Soud by chlápkovi s jeho záznamem možná nevěřil, ale máme nahrávky, které jeho výpověď podpoří. Když to všechno spojíš dohromady, dostaneš dost dlouhý řetěz, na kterém by se Anita přiškrtila. Je to jasná spoluvina. Zaplatí za Mikeyho i za všechno ostatní.“

„Když si ji představím v tom ošklivém oranžovém oblečku, co jí vůbec nepůjde k vlasům, je mi hned líp.“ Cleo pozvedla sklenici s pivem. „Takže na nás.“

„Byla to skvělá jízda.“ Gideon vstal a procvičil si ramena. „A teď musím něco zařídit.“

„My někam jdeme?“

„Ty ne.“ Sehnul se a klepl Cleo přes nos. „Vezmu jen mamku a Mala, aby mi pomohli vybrat správný prsten.“

„Ty mi chceš koupit prsten? Ó, ty jsi můj sentimentální drahoušek.“ Vyskočila, aby ho mohla políbit. „Tak to jdu s vámi. Já ho pak přece budu nosit.“

„Ne, ne, vyberu ho já, protože ti ho přece musím dát já.“

„Jsi dost konzervativní, ale snad to přežiju.“

„Půjdeme kousek s vámi.“ Jack vzal za ruku Rebeccu. „Stavíme se na stanici a pokusíme se z Boba dostat, co je nového. Mně by možná nic neřekl, ale tady zrzce určitě neodolá.“

„Dobrý nápad.“ Rebecca sáhla pro bundu. „A pak půjdem zamluvit stůl do nějaké ohavně drahé restaurace a uspořádáme slavnostní večeři. Ale nejdřív pomůžu Tie uklidit tady ten binec.“

„Ale ne, jen jděte. Aspoň se o něco dřív dovím, jaká je situace. A taky jsem zvědavá na Clein prsten.“

„To já taky.“ Cleo se natáhla na pohovce. „Tak moc, že ti pomůžu s uklízením. A neboj se, že koupíš něco kýčovitého,“ řekla Gideonovi. „Já se s tím vyrovnám.“

Když s Tiou osaměly, otočila se na břicho a zkřížila zvednutá lýtka. „Sedni si ke mně na chvilku, Tio, ty krabice od pizzy ještě chvíli počkají.“

„Jestli se něčím zaměstnám, uběhne mi rychleji ten čas, než se všichni zase vrátí. Víš, za poslední měsíc jsem snědla tolik pizzy jako dosud za celý život.“

„Drž se mě a poznáš ještě jiné zázraky fast foodu.“

„Nikdy bych nevěřila, že se mi bude líbit byt plný lidí. Ale líbí. Najednou mi chybějí, když je nemám všechny kolem sebe.“

„Myslela jsem, že do toho s Malem taky praštíte.“

„Do čeho?“ Tia se zadívala na sudičky, které stály na stole mezi krabicemi od pizzy a prázdnými lahvemi. „Už jsme praštili, nebo snad ne?“

„Ale ne, já myslela ‚dokud nás smrt nerozdělí‘ a takový ty věci.“

„Och. O tom jsme ještě nemluvili. Já myslím, že Malachi se teď ze všeho nejdřív těší domů. Vrátí se do rodinné firmy, rozmyslí si, co udělá s podílem, a pak možná časem… až se znova usadí, si o tom promluvíme.“

„O čas tady asi nejde, že jo?“ Cleo zvedla Klóthó. „Mám dojem, že i přes všechny ty osudové záležitosti si člověk občas musí něco zařídit na vlastní pěst. Proč se ho nezeptáš sama?“

„Na co? Jestli si mé chce vzít? To bych nemohla. On se má přece zeptat mě?“

„Proč?“

„Protože je muž.“

„No a co? Ty ho miluješ, ty ho chceš, tak se ho zeptej. Pak naplánujeme trojitou svatbu. Mám pocit, že tak by to celé mělo skončit.“

„Zeptat se ho?“ Tia si s tou myšlenkou pohrávala, ale pak zavrtěla hlavou. „Na to bych neměla odvahu.“

Když zazvonil telefon, právě nesla prázdné krabice do kuchyně. „Haló?“

„Tak ty jen pracuješ na své knize? Ty mrcho!“

Ledový hlas Tiu postavil do pozoru. „Prosím?“

„Copak ti nasliboval? Věčnou lásku? Oddanost? Toho se nedočkáš.“

„Nerozumím.“ Tia rychle nakoukla zpět do obýváku a mávla na Cleo. „To je Anita?“

„Nedělej blbou. Hra skončila. Chci ty sošky.“

„Nechápu, o čem to mluvíte.“ Natočila telefon a Cleo přitiskla hlavu k její, aby také slyšela.

„Potom to s tvojí matkou špatně dopadne.“

„S mojí matkou?“ Tia popadla Cleo za ruku. „Co je s mojí matkou?“

„Necítí se dobře, ani trochu. Že ano, Almo?“

„Tio,“ bylo slyšet slabý hlas a pláč, „Tio, co se to děje?“

„Řekni jí, co právě dělám, drahoušku.“

„Ona… ona mi drží u hlavy zbraň. Myslím, myslím, že postřelila Tilly. Ach bože, nemůžu dýchat.“

„Anito! Neubližuj jí. Ona nic neví. Nemá s tím nic společného.“

„Všichni s tím mají něco společného. On je tam s tebou?“

„Ne, Malachi tady není. Přísahám, není. Jsem sama.“

„Tak přijď sama za maminkou. Hezky si popovídáme. Máš pět minut, takže radši utíkej. Pět minut, nebo ji zastřelím, Tio.“

„Ne prosím, udělám, co chceš.“

„Ztrácíš čas a ona ho už moc nemá.“

Telefon ohluchl a Tia ho odhodila. „Musím jít. Musím sebou hodit.“

„Ježíši, Tio, sama tam jít nemůžeš.“

„Musím. Není čas.“

„Zavoláme Gideona, Malachiho a Jacka.“ Cleo se snažila zatarasit cestu ke dveřím. „Uvažuj, kruci. Nemůžeš tam přiběhnout jen tak. Potřebujeme poldy.“

„Musím. Má moji matku. Bojí se a je zraněná. Pět minut. Dala mi jen pět minut. Je tam moje máma,“ opakovala Tia a odstrčila Cleo.

„Zdrž ji,“ vykřikla Cleo. „Zdržuj ji, přivedu pomoc.“

Tia z dálky zavolala matčinu adresu a pak už jen utíkala. Ani netušila, že umí tak rychle běhat. Razila si cestu deštěm jako vodní had. Vystrašená a na kost promoklá dorazila ke dveřím rodného domu a zoufale do nich bouchla pěstí. Lehce pootevřené dveře se rozlétly.

„Mami!“

„Jsme nahoře, Tio,“ Anitin hlas rezonoval halou. „Zavři a zamkni za sebou. Stihlas to, máš štěstí. Zbývá třicet sekund.“

„Mami,“ zaváhala dole pod schody, „jsi v pořádku?“

„Uhodila mě.“ Alma se kdesi rozplakala. „Moje tvář. Nechoď sem, Tio. Nechoď nahoru! Uteč!“

„Už jí neubližuj. Jdu za tebou.“ Tia pevně stiskla zábradlí a začala stoupat po schodech.

Nahoře se otočila a na chodbě spatřila Tilly v kaluži krve. „Ach bože, ne!“ Přiskočila k ní a snažila se nahmatat puls.

Žije, pomyslela si s pláčem na krajíčku. Ještě žije, ale jak dlouho? Kdyby Anitu příliš zdržovala, mohla by zatím Tilly vykrvácet.

Musíš si poradit a nečekat na pomoc, poručila si a vstala.

„Tilly je vážně zraněná.“

„Tak ať se tvůj otec obrátí na agenturu a sežene si jinou hospodyni. Pojď sem, než tuhle rokokovou ložnici umažu krví tvé matky.“

Tia neměla ani čas se v duchu pomodlit. Zastavila se na prahu do ložnice. Spatřila matku, přivázanou k židli, a za ní Anitu, jak Almě tiskne zbraň k poraněnému spánku.

„Ruce nad hlavu,“ rozkázala Anita. „A pomalu se otáčej. No teda,“ ušklíbla se, když Tia poslechla. „Ani sis nestihla vzít plášť. Tomu říkám dceřiná oddanost.“

„Nemám zbraň. Ani bych nevěděla, jak ji použít.“

„To vidím. Jsi promočená na kost. Pojď sem.“

„Tilly potřebuje záchranku.“

Anita povytáhla obočí a přitiskla hlaveň silněji k Almině hlavě. „Chceš, aby byly dvě?“

„Ne. Prosím.“

„Tilly jí přišla otevřít,“ vzlykala Alma. „Pak běžela nahoru oznámit, kdo je tady, ale ona ji cestou chudinku střelila. Pak přišla za mnou, uhodila mě a svázala.“

„Šátky značky Hermés, tak si nestěžuj, Almo. Nemůžu pochopit, jak to s takovou matkou můžeš vydržet,“ obrátila se k Tie. „Vážně, měla bych jí ustřelit hlavu a zbavila bych tě trápení.“

„Jestli jí ublížíš, nebudu mít důvod ti pomáhat.“

„Aspoň v něčem jsem tě dobře odhadla.“ Anita poškrábala Alminu tvář pistolí. „Jen by mě nenapadlo, že budeš lhát, podvádět a krást.“

„Jako ty?“

„Přesně. Chci Tři osudy.“

„K ničemu ti nebudou. V domě i ve firmě na tebe čeká policie. Mají povolení k prohlídce.“

„Ty myslíš, že to nevím?!“ Anita zvýšila hlas jako děcko těsně před záchvatem vzteku. „Myslíte, jak jste chytří, když strčíte pár kousků zboží do mého sejfů? Nebo že se bojím menší zpronevěry?“

„Už vědí, že jsi zabila toho muže. Vražda prvního stupně. A že jsi ho předtím najala, aby zlikvidoval Mikeyho. Spoluvina na vraždě.“ Tia přistoupila blíž. „Osudy ti nebudou nic platné.“

„Prostě je přineseš! Zbytek je moje starost. Chci ty sošky i peníze. Zavolej tomu irskýmu hajzlovi a sežeň je, nebo zastřelím ji a pak tebe.“

Zastřelila by nás všechny, uvědomila si Tia. I kdyby jí teď sošky předala, stejně by je chtěla zabít všechny. A možná by se nakonec dokázala někde schovat.

„On je nemá. Mám je já,“ dodala rychle, když Anita s pomocí pistole zvrátila matčinu hlavu dozadu. „Můj otec je chtěl. Však víš, co by to pro něj znamenalo. Já jsem zas chtěla Malachiho. Tak jsme se rozhodli obrat tě o peníze. Můj otec chtěl sošky koupit. Já bych měla Malachiho a firma Wyley’s Tři osudy.“

„Tak to se nestane.“

„Ne, nechci, abys ublížila matce. Dám ti je a taky svůj díl peněz. Zbytek se pokusím sehnat pak. Sošky ti donesu hned, když přestaneš mířit na mou matku.“

„Nelíbí se ti to? A co tohle?“ Anita pohnula rukou a namířila zbraň na Tiino srdce.

Alma začala ihned ječet. Anita ji bezmyšlenkovitě uhodila hranou pěsti do spánku. „Zavři hubu, nebo vás rovnou zastřelím obě.“

„Ne, nesmíš ublížit mojí Tie.“

„Nemusíš ubližovat nikomu. Donesu je.“ Tia pomalu přešla k matčině toaletce.

„Myslíš, že ti uvěřím, že je máš tady? Tak pitomá nejsem.“

„Potřebuju klíč. Matka sem schovává klíč od sejfů.“

„Tio…“

„Mami,“ Tia zavrtěla hlavou, „nemá to smysl. Ona už to stejně ví. Nemá cenu pro ně umírat.“ Otevřela zásuvku.

„Stůj, ustup zpátky.“ Anita s napřaženou zbraní vykročila k Tie, která stála u otevřené zásuvky. „Jestli je tam zbraň, střelím Almu do kolena.“

„Prosím.“ Tia se opřela o stolek, jako by ztrácela balanc, a přitom skryla v dlani malou lahvičku. „Nedělej to. Žádná zbraň tady není.“

Anita volnou rukou zašátrala v zásuvce. „Ale klíč taky ne.“

„Je támhle. Napravo…“

Přibouchla Anitě ruku do zásuvky a chrstla jí obsah lahvičky do obličeje. Ozvala se rána, jak kulka provrtala zeď těsně vedle Tiiny hlavy. Za křiku matky, Anity i svého vlastního se Tia vrhla na Anitu.

Dopadly na zem s takovou silou, až jí to vyrazilo dech. Díky adrenalinu si toho ale nepovšimla. Cítila s živočišnou radostí jen to, jak se její nehty zarývají do Anitiny ruky.

Objevila se krev.

Anita upustila zbraň. Obě se k ní marně natahovaly – Anita téměř poslepu, protože ji v očích řezala čichací sůl, kterou jí tam Tia hodila. Nabrala Tiu pěstí do tváře. Tie zazvonilo v uších a spíš náhodou se trefila Anitě kolenem do žaludku.

Když se jejich ruce sevřely kolem zbraně zároveň, začaly se válet po podlaze v divokém, dýchavičném klubku. Tia udělala to jediné, co jí přišlo na mysl. Popadla Anitu za vlasy a prudce trhla.

Neslyšela třeskot skla, když narazily do stolku. Neslyšela zdola ani výkřiky a dupot nohou. Vnímala jen hukot krve v hlavě a přímo zvířecí zuřivost.

Poprvé v životě někomu působila fyzickou bolest a nedokázala přestat.

„Tys uhodila moji matku!“ vyrazila ze sebe. Chytila pevněji Anitiny vlasy a začala jí tlouct hlavou o zem. Znova a znova.

Pak se ji někdo pokoušel odtáhnout. Tia se s vyceněnými zuby a zaťatými pěstmi bránila, dokud se v Anitiných očích neukázalo krví podlité bělmo.

Gideon sebral pistoli a Malachi sevřel běsnící Tiu do náruče. „Jsi zraněná? Ježíši, tady máš krev.“

„Ona ji převálcovala.“ Cleo se smála a plakala zároveň. „Nevidíte? Ona tu mrchu docela převálcovala.“

„Tilly.“ Najednou adrenalin přestal fungovat a Tia pocítila závrať a slabost.

„Mamka je u ní. Zavolala sanitku. Pojď, miláčku, musíš si sednout. Gideone, pomoz paní Marshové.“

„Já to udělám. Je celá vystrašená.“ Tia se pokusila najít rovnováhu, i když se jí nohy podlamovaly. Udělala první krok a ten druhý už se zdál snazší. „Odneste ji pryč, prosím. Odtáhněte Anitu pryč. Já se postarám o maminku.“

Překročila bezvládné tělo a spěchala rozvázat Almu. „Ty teď nezačneš hysterčit, ano?“ nařídila, políbila matku na zhmožděnou tvář a přitom se potýkala s uzly. „Hezky si lehneš a já ti uvařím dobrý čaj.“

„Myslela jsem, že tě zastřelí. Myslela jsem…“

„Nezastřelila. Jsem v pořádku a ty taky.“

„Tilly je mrtvá.“

„Ne, není. Věř mi.“ Tia postavila matku na nohy. „Sanitka pro ni jede. Lehni si. Všechno bude dobré.“

„Ta strašná ženská. Nikdy se mi nelíbila. Bolí mě hlava.“

„Já vím.“ Tia matce shrnula vlasy z bolavého spánku a lehce ho políbila. „Něco na to dáme.“

„Tilly.“ Alma stiskla dceři ruku.

„Uzdraví se.“ Tia se sehnula a objala matku kolem ramen. „Všechno bude zase v pořádku.“

„Bylas moc statečná. Netušila jsem, že umíš být tak statečná.“

„Já taky ne.“

K Tiině překvapení trvala Alma na tom, že pojede s Tilly do nemocnice. A se stejnou vehemencí poslala dceru zpět domů.

„Dožene doktory k šílenství. Aspoň než se objeví otec a uklidní ji.“

„Má dobré srdce,“ Eileen postavila před Tiu hrnek s čajem, „bála se o přítelkyni víc než o cokoli jiného. A dobré srdce,“ dodala a pohladila Tiu po odřené tváři, „vydrží hodně. Dej si trochu čaje, než budeš muset za těmi policajty.“

„Dám. Děkuju.“

Zavřela oči, když Eileen odešla z místnosti. Pak je otevřela a spatřila Malachiho.

„Vůbec mě nenapadlo, že by ti mohla ublížit. Mohla tě… Měl jsem to vědět.“

„Za to nemůže nikdo jiný než ona.“

„Jen se na sebe podívej.“ Vzal ji něžně za bradu. „Jsi celá poškrábaná. To bych nedopustil, za žádné peníze, ani kvůli Osudům, ani kvůli spravedlnosti. Nechtěl jsem, aby se ti něco stalo.“

„Ona dopadla mnohem hůř.“

„Já vím.“ Postavil ji a pevně objal. „Čichací sůl do očí. Kdo jiný než ty by tohle vymyslel?“

„Už je po všem, že? Nadobro po všem.“

„Ano. Skončilo to.“

„Takže si mě vezmeš?“

„Co?“ opatrněji odtáhl. „Cos to řekla?“

„Ptala jsem se, jestli si mě chceš vzít, nebo ne?“

Krátce se zasmál a prohrábl si vlasy. „Myslel jsem na to, kdybys teda souhlasila. Vlastně jsem zrovna vybíral prsten, jenže Cleo najednou volala na Gideonův mobil.“

„Tak se vrať a vyber ho.“

„Teď?“

„Třeba zítra.“ Objala ho kolem krku a vzdychla si. „Zítra to stačí.“

Epilog

Cobh, Irsko
7. května 2003

Nábřeží Deepwater se výrazně nezměnilo od časů *Lusitanie*, *Titaniku* nebo jiných velkých lodí, které brázdily vody mezi Evropou a Amerikou.

Právě sem zajížděly pomocné čluny pro poštu a pasažéry z dublinského vlaku, jenž obyčejně nedorazil včas.

Přestože nábřeží stále sloužilo i jako vlakové nádraží, jeho velkou část teď se svými výlohami a obchody zabíralo Centrum historického dědictví.

Jen nedávno k nim přibyla přístavba menšího muzea, zabezpečená firmou Burdett. Ústřední exponát představovaly stříbrné sošky známé jako Tři osudy.

Blyštěly se za ochranným sklem vitríny a dívaly se do tváří – možná i životů – lidem, kteří si je přicházeli prohlédnout.

Stály tam spojené podstavci na mramorové bloku s měděnou plaketou tohoto znění:

TŘI OSUDY
ZAPŮJČENO ZE SBÍRKY RODINY SULLIVANOVY
A BURDETTOVY
NA PAMĚŤ HENRYHO A EDITH WYLEYOVÝCH,
LORRAINE A STEVENA EDWARDA CUNNINGHAMA III.,
FELIXE A MARGARET GREENFIELDOVÝCH
A MICHAELA HICKSE

„To je dobře, že je tam i jeho jméno,“ snažila se Cleo zaplašit slzy. „Moc dobře.“

Gideon ji objal kolem ramen. „A je to správné. Snažili jsme se přece udělat všechno co nejsprávněji.“

„Jsem na tebe pyšná.“ Rebecca se zaklesla do Jacka. „Jsem pyšná, že tady stojím vedle tebe jako tvoje žena. Mohl sis je nechat.“

„Ne, ne, už mám tebe. Jedna bohyně je pro chlapa až dost.“

„Moc dobrá odpověď. Ale už bychom měli jít na ten hřbitov. Cleo?“

„Hm.“ Dotkla se prsty skla těsně nad Mikeyho jménem. „Jdeme.“

„My vás dohoníme,“ ozval se Malachi. „Hezky se zapni.“ Sám začal zapínat knoflíky Tiiny bundy. „Fouká tam.“

„Nedělej si starostí. My jsme v pohodě.“

„Nastávající otec si musí dělat starosti.“ Pohladil ji něžně po břiše. „Opravdu se cítíš na procházku?“

„Ano, je to zdravé. Přece nemůžu ještě celých šest měsíců žít jako ve skleníku, Malachi.“

„Tak si ji poslechněte – před rokem jsi nevycházela z bytu, abys náhodou nechytila nějaký bacil.“

„To už je dávno.“ Položila si hlavu na jeho rameno. „Nitky na tapiserii se prolínají a její vzor se mění. Je nádherné tady takhle stát a dívat se, jak jsme pomohli zazářit něčemu krásnému.“

„Ty zříš, Tio.“

Spokojeně se dotkla jeho ruky. „Dosáhli jsme spravedlností. Anita zůstane za mřížemi nejspíš do konce života a Osudy spolu, přesně jak to mělo být.“

„Stejně jako my.“

„Jako my.“

Vztáhla ruku, a když ji uchopil, cítila se neuvěřitelně silná. Pak dohonili ostatní a v májovém větru společně stoupali do táhlého kopce.